

—•••••—
**HİKÂYEYE ATILAN
TOHUMLAR**
HİKÂYE
—•••••—

Tohum Grubu
Mayıs 2023, Ankara

Türkiye Yazarlar Birliği Yayınları - 122

Yayın Koordinatörü

Dr. Mehmet TUĞRUL

Editör

Dr. Sezaver ÇAPCI SİPAHİ

Tasarım & Mizanpaj

Ütopya Grafik

Çetin Emeç Bulvarı No:21/25 Çankaya / ANKARA

Tel: 0(312) 481 51 53 Faks: 0(312) 481 50 80

www.utopyagrafik.com

Basım Yeri

Emsal Matbaa Tanıtım Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Bahçekapı Mah. 2744 Cad. No: 6

Şaşmaz / Etimesgut / ANKARA

Matbaa Sertifika No: 46753

Birinci Basım

Mayıs 2023, Ankara

ISBN: 978-605-7912-31-2

TAKDİM

Sevgili Gençler,

Sizlerle çıktığımız bu yolda, geldiğiniz seviye, hepimiz için oldukça umut vericidir. Yazmak için gerekli yetenek ve motivasyon, her insanda bulunmayabilir. Kimisi bu cesareti kendisinde bulamazken, kimisi yazdıklarına nasıl yön vereceğini bilemiyor olabilir. Bu amaçla, “Bilge Yazarlar Projesi-2” ile öğrencilere iyi ve verimli okuma, eleştirel bakış açısı kazandırma, edebî bir metinle ilişki kurmayı öğretme ve yazma disiplini kazandırma gibi amaçlara yönelik, faydalı bir çalışmayı hayata geçirdik. Türkiye Yazarlar Birliği ile iş birliği hâlinde, değerli öğretmenlerimizin özverili katkıları ve verimli atölye çalışmaları ile gençlerin yazma becerilerini destekledik. Değerli şair ve yazarlarımızla belli aralıklarla gençlerimiz buluştu. Onların tecrübelerinden, birikimlerinden istifade ettiler. Böylece kültür ve sanat alanlarında gençlerimizin kendilerini bulmaları ve büyük birikiminden haberdar olmaları konusunda bir eksikliği giderdiğimizize inanıyorum. Bundan sonrası; gençlerin yeteneklerinin ve dil gücünün farkına varıp içlerindeki cevheri ortaya çıkarıp cesaretle işlemesine kalıyor. Çünkü yazmanın tekniğini öğretebilirsiniz ama iyi bir eser ortaya koymak için daha fazlasına ihtiyaç vardır.

Ankara genelinde yazma konusunda temeli ve yeteneği olan öğrencilerimiz ile başladığımız ve bu sene ikincisini icra ettiğimiz bu proje, eserlerin kitap hâline gelmesi ile amacına

ulaştı. Artık kalem sizde... Bu yolu siz devam ettirecek, kıymetli eserler üreteceksiniz.

Proje sürecinde gördük ki gençlerin söyleyecek çok sözü var. Tasvir yeteneği, kurgu gücü ve kelime seçimleri ile geleceğin yazarları bu atölyelerde yetişecektir.

Çabamız ve amacımız siz gençlere, yeteneklerinizi ortaya çıkaracak ve geliştirecek imkân ve fırsatlar sunmaktır. Bu, size ve gelecek nesillere karşı en önemli görevimizdir.

Vasip ŞAHİN
Ankara Valisi

TAKDİM

İnsanlığın en büyük buluşlarından biri; yazının Sümerler tarafından icat edilmesidir. Çivi yazıları ile başlayıp gelişen yazılı metinler, tarihin akışını değiştirmiş; uygarlığın, bilimin, sanatın ve sonuçta medeniyetlerin gelişiminde en büyük etken olmuştur.

Yazılı anlatımın zemin bulup üzerinde yükseldiği alanlardan biri de edebiyattır. Yüzyıllardır edebiyatın her dalında eserler vermiş, önemli yazar ve düşünürler sayesinde hikâye, roman, masal, deneme, mektup, şiir ve destanlar dünyanın her tarafında hem yaygınlaşmış hem de nitelikli metinler ortaya çıkmıştır.

Yazarak da konuşuruz; Söyleyecek bir sözü, bir felsefesi, hayata bir bakış açısı olanların ‘ben varım ve buradayım’ diye seslenmesinin bir ifadesi olan yazı; düşündürür, eğlendirir, öğretir, duyurur, bilgilendirir, duygulandırır. Tüm bunları yayar, yarına taşır, kalıcı yapar.

Peki, yazarlık öğretilir, öğrenilebilir bir meslek midir? Elbette yazarlık öğrenilebilir bir iş.

Bunu en iyi Ankara’da “Bilge Yazarlar 1-2 projesine” katılan gençler bilir.

Ankara Valiliği koordinatörlüğünde, Türkiye Yazarlar Birliği’nin katkılarıyla hayata geçirilen “Bilge Yazarlar Projesi”; Ankara’daki lise öğrencilerinden okumaya yazmaya meraklı gençlerin yazma becerilerinin geliştirilmesi ve yetenekli kalemleri keşfetmek

amacıyla düzenlenen üç boyutlu bir projeydi, projemizin her iki merhalesi de başarılı oldu, umarım gelecek yıl son merhalesini de tecrübe etmiş oluruz.

Yazma süreci, yazar kimdir, kelime dağarcığı geliştirme, metin yazma teknikleri, edebi türler ve Türkçe dilbilgisi gibi konularda eğitim alan, atölye çalışmalarına katılan gençler, kalemlerini günbegün daha da güçlendirdiler, eserler yazmaya başladılar. Bu kitap da o eserlerden birisidir.

Yazdıklarının kitaplarda yer alacak değerde olması az bir şey değil. Eğitime katılan her bir gencimizi tebrik ederim. Yazmaya başlamak ciddi bir iştir ve devamlılığı olan bir serüvendir. Gençlere tavsiyem, milletimizin inancıyla, değerleriyle barışık olun. Seçerek özenle ve dikkatlice okumaların dışında duygularınızı, düşüncelerinizi, hissettiklerinizi mutlaka yazın. Okudukça, kelime dağarcığınızın arttığını ve metinlerinizin uzadığını göreceksiniz. Kesinlikle yazdıklarınızı küçümsemeyin, zamanla çok daha iyilerini yazacaksınız.

“Bilge Yazarlar” projesinin başarıyla tamamlanmasında emeği geçenler var. Başta, kültüre, sanata, edebiyata büyük önem veren Ankara Valimiz Sayın Vasip Şahin olmak üzere, Ankara Valiliği AB ve Dış İlişkiler Bürosunun değerli çalışanlarına, usta yazarlarımıza, eğitici öğretmenlerimize, TYB Genel Başkan Yardımcısı Doç. Dr. Muhammet Enes Kala’ya ve TYB Yönetim Kurulu Üyesi Dr. Öğr. Üyesi Mehmet Tuğrul’a teşekkür ediyorum.

Prof. Dr. Musa Kazım ARICAN
TYB Genel Başkanı

ÖNSÖZ

Dil bilimin kurucusu Ferdinand de Saussure, dil olgusunu tanımlarken dil ve söz arasındaki farka mercek tutmaktadır. Saussure, ruhsal ve toplumsal bir olgu olarak değerlendirdiği dili, bireyler üstü bir uzlaşma dizgesi olarak görmektedir. Dil, bu bağlamda toplumsal bir uzlaşma dayandırken söz, dilin somut kullanımını işaret ettiği için bireyseldir. Saussure, dil ve söz arasındaki bu ayrımı açıklayarak dilin, bireysel söz içindeki işleyiş kurallarına ulaşmayı amaçlamaktadır. Buradan hareketle, geçmişten günümüze söz, bireye ait bir temsildir ve yazıya geçirilen ilk örneklerinden ilahi kitaplardakilere kadar büyümlü bir söyleyişin somut hâli olagelmıştır. Teoloji üzerine yapılan yorum bilim çalışmalarının çıkış noktası olan şu cümlenin de sözün büyümlü vurgulayan özel bir referans olduğu düşünülebilir: “Önce söz vardı.” İlk söz, Yaratan’a aittir. Bu bağlamda, Yaratan’ın yarattıklarına buyruğu olan söz, ilahi bir ifadenin temsilidir. Bu ilahi sözlerin muhatabı insan, sözün sahibini bilerek sözün karşıladığı anlam denizine girmiştir ve insan bu anlam denizinde sözün büyümlüye kapılmıştır artık. Sözün büyümlü, ifade ettiği anlamda mı gizlidir yoksa sözün içine konulduğu biçimde mi gizlidir, bilinmez; ama bizler sözlerin büyülediği ve büyüleyen sözlerin söylendiği toprakların bin yılı aşkın bekçileriyiz. Yunus Emre, “Söz ola kese savaşı söz ola bitire başı/ Söz ola ağılı aş bal ile yağ ede bir söz” derken sözün büyümlüye kapılmamış mıdır? Sözün büyümlünün gizemini çözmemiş midir? Böylesine büyümlü olan söz, duygunun ülkesinde düşüncenin kuytusunda nice yazarların nice şairlerin

koynunda dal vermiş ve bugün hepimizin zaman zaman sığındığı büyük, ışıltılı bir orman olmuştur. Cemil Meriç bu söz ormanının evreni olan edebiyatın iki anlamı olduğundan bahsetmektedir: aktarılan ifade ve güzel yazılar. Meriç, esas olan aktarılıştır, derken insana ait her ifadenin insandan insana nesilden nesle dil yoluyla aktarımını edebiyatın sınırları içinde değerlendirmektedir. Meriç'e göre edebiyatın diğer anlamı, güzel yazılarda kendisini bulmaktır. Duygunun, düşüncenin belirli bir biçim ile karşı tarafa ifadesi, güzel yazılarla mümkün olmaktadır. Güzel yazılar, edebiyatın sanat yönünün sınırları dâhilindedir. "Bilge Yazarlar" projesinin kıymetli katılımcıları olan genç arkadaşlarımızın şiir, deneme ve hikâye türünde kaleme aldıkları her eser de edebiyatımızın güzel yazıları arasında yerlerini alacaktır. Şu an elinizdeki bu değerli çalışma, projeye hikâye türünde yazılarıyla katkı veren, sözlerini duygu ülkesinde ve düşünce kuytusunda hikâyeye dönüştüren genç yüreklerin güzel yazılarından oluşmaktadır.

Mehmet Kaplan, "Dil ve kültür bir milletin canıdır." diyerek dili ve kültürü bir milleti bir arada tutan dinamikler olarak tanımlamaktadır. Öyle ki bir milletin kültürü ve o kültürün nesilden nesle aktarımını sağlayan olan dili yaşadığı takdirde o millet yaşayacaktır. Kültür aktarım aracı olan dilin en güzel örnekleri ise o dilde verilen edebî ürünlerde parıldar, ışık saçar. Bu bağlamda şimdye kadar kültürümüze ait sayısız şaheser, edebiyatımızın ve Türkçemizin köklü mazisi, bizlere zengin bir dil ve kültür mirası bırakıldığını işaret etmektedir. Bu gerçekten hareketle, "Bilge Yazarlar" projesinin ne kadar yüksek bir amaca hizmet ettiği ortaya çıkmaktadır. Proje çatısı altında gençlerimizin kaleme aldıkları özgün hikâyeler, Türkçemize ve kültürümüze ait bize bırakılan zengin miras üzerinde inşa edilmeyi amaçlamıştır. Gelecekte gençlerimiz aynı amaç üzerine yeni hikâyeler inşa etmeye devam edeceklerdir.

Satır satır gayretin ürünü olan bu çalışmada, Abdullahların, Ayşe Nurların, Berraların, Çiğdemlerin, Metehanların, Sedeflerin, Zeynepelerin ve isimlerini sayamadığımız nice güzel gençlerin yaşam deneyimlerini, öğrendiklerini, hayallerini, arzularını, başlangıçlarını, bitişlerini, Yaratan'ı ve O'nun yarattıklarını anlama çabalarını birer hikâyeye bir kelebek kanadı dokunuşunda nasıl dönüştürdüklerini okuyor olacaksınız. Bu güzel gençlerin Türkçemize olan hassasiyetlerinin ve üsluplarının onların tutmuş oldukları yolu her zaman açacağı kanaatini taşımaktayız. Her biri kendi içinde özel ve özgün olan bu hikâyelerin genç yazarları şimdi, yarının hikâyelerini bugünden yazmanın çabası içerisinde, ama bugün kaleme aldıkları hikâyeler, yarın yazacakları hikâyelerin ilk kıvılcımlarıdır. Bu kıvılcımlar, gelecekte edebiyatımızın o uzun yolunu aydınlatacak meşalelerde parlayacaktır.

Bu özel projenin gerçekleştirilmesi, başarılı şekilde sonuçlandırılması ve eserlerin meydana getirilmesi sürecinde başta Ankara Valisi Sayın Vasip Şahin'e, Türkiye Yazarlar Birliği Genel Başkanı Prof. Dr. Musa Kazım Arıcan'a, Ankara Vali Yardımcısı Sayın Turan Yılmaz'a, Türkiye Yazarlar Birliği Genel Başkan Yardımcısı Doç. Dr. Muhammet Enes Kala'ya, Yayın Koordinatörü Dr. Mehmet Tuğrul'a, Şükrü Can Yılmaz'a, Zeynep Türksoy ve Bülent İlhan'a, atölyelerde ders veren kıymetli öğretmenlerimize, projeye katkı sunan yazarlarımıza, öğrencilerimize, onların daima yanlarında olan değerli velilerimize ve emeği geçen herkese şükranlarımızı sunarız. Bu projenin açtığı yolun Türkçemize ve edebiyatımıza kan ve can olmasını dileriz.

Dr. Sezaver ÇAPCI SİPAHİ
Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi

İÇİNDEKİLER

Takdim	5
Takdim	7
Önsöz	9

Hikâyeler

Abdullah Sezer Saat Kulesi	19
Ahmet Kağan Işık Nasip	23
Ahsen Demirel Sütü Çikolata	37
Ahsen Yalçınkaya Mavi Canavar	53
Aise Nur Torun Musluk	57
Aişenur Bilgin Kaç	61
Aleyna Nur Tekin Ruhun Çeviremediği Çember	63
Arda Hasan Kaderin İçinde	67
Aslınur Öztürk Çalışmak	71
Ayberk Canbay Yağmur	73
Aydan Yıldırım Geçmiş Takılı Kalmak	75
Ayfer Akyıldız Gecekondu	77
Ayşe İrem Seyitoğlu Sensizlik Rüzgârı	79
Ayşe Reyhan Erşen Rıhtımın Meleği	81
Ayşenur Yanardağ Özlem Abidesi Haydarpaşa Tren Garı	85
Bahar Erdem Yüreğimi Saran Yalaza	87
Berat Çağrı Kocaer Duvarlar	93
Berfu Bilge Akbaş Belki Bir Gün	97
Berra Nur Aysel Farklı Bakışlardaki Benzer Hayatlar	99
Cansu Muhammedoğlu Portakallı Kek	103
Çiğdem Yalçın Kadın	113
Damla Su Karasu Yasemin Çayı	117
Deniz Bulut Dantel	123
Dide Sevinç Şimdiniz Ve Sonsuz Bir Hikâye	129
Doğa Öztürk Rayiha	137
Ebrar Güneş Kanburoğlu Üçüncü Şahsın Denemesi	141
Ecrin İkbâl Atala Hayatın İçindeki Melodi	143

Elif Eymen Tolu Minik Oğuz	147
Elif Leyla Aktaş Sınav Topu	153
Elif Perçin 1926 Yılında 11 Gün	169
Elif Su Keskin Gerçek Özgürlük Kimde?	173
Emine Naz Sezen Bir Mektup	175
Esmanur Taş Lahit	181
Eylül Kepenek Aselaç	185
Eylül Tanem Sezen Sen Beni Hisset Yeter	197
Ezel Yazgören Gökyüzünden Yansıyan Bir Işık	203
Fatma Sude Seyitoğlu Ankara'yla Bozuşuruz	211
Firdevs Küçük Artık Çok Geç	215
Fitnat Sümeyye Erbek Aslan Piri	219
Gamze Uçar On Beş Ton	223
Gökçe Kaymakçı Gurbet	225
Gül Naz Dural Karakter "N"	229
Halise Şevval Aydemir O Kadın	235
Hasret Göksel Annem Olmayınca	245
Hatice Çayır Enkaz Altında 24 Saat	249
Hiranur Günaydın Umut Kıvılcımları	253
Hüseyin Tepecik Hiyanetin Gazabı	259
İkra Sağlam Ayın Çocuğu	265
İlayda Uygun Her Zamanki Gibi	271
İrem Betül Açıkgöz Asaf Ve Süreyya	275
İrem Karaçor Ceylan Düşü	281
Medine Özalp Yolun Sonuna Bir Adım Kala	291
Mehpare Tutma Mavi Gökyüzü Ve Sarı Güneş	293
Melek Günsel Özbek Mendil	297
Melike Aslan Yalnızlığımın Solgunluğu	299
Melike Erdem Giz Düşümü	303
Merve Karaca Son Pişmanlık	305
Meryem Çınar Hem Merhum Hem Meftun	309
Mina Nur Varlı Polaroid	315
Miraç Şeref Sağol Sınırları Aşmak	319

Muhammet Enes Erenler Heybedeki Umutlar	325
Nehir Çiçek Nerden Bilebilirdi Ki?	329
Nehir Dönmez Bir Dilek Tut	337
Nehir Er Çiçek Desenli	343
Neva Baltacı Otobüs Yolculukları	349
Nihan Desdicioğlu Karanfil	351
Nilay Naz Hanedan Son Sanrı	355
Nisa Tozlu İhtiyar Kulübe	357
Nisanaz Tan Bir Psikolog Sayesinde	361
Nisanur Erhan Tablodaki Kız	365
Nisanur Öçal Hastane Duvarları	371
Nurten Rüveyda Çelik Ruhumun Son Savaşı	377
Osman Efe Tunçer Erdemli Hükümdar	381
Osman Talha Odabaşı Yazılar Ve Hayatlar	387
Reyyan Aybike Çakmak Koşu	393
Reyyan Düzgün Anı Yaşa Hayatta Kal	397
Rumeysa Zeynep Erdoğan Kapının Ardındakiler	407
Rümeysa Esmâ Öztürk Derinden Gelen Umutlar	415
Sarenur Kısâl Evkaf	417
Sedef Zümra Arslan Son Pişmanlık	425
Selen Dinçer Bir Ankara Bin Veda	431
Selen Köse İstanbul'da Sıradan Bir Akşamüstü	433
Semra Nur Paçacı Umudum Varlığıma Armağan	437
Sena Tekinışık Soluksuz	441
Senanur Bilge Varol Kara Umut	443
Seyhan Gül Vurucu Umutlar Son Bulmadan	445
Sılanaz Bulut Zeynep	447
Sude Naz Güzel Merhaba	453
Sude Nur Keleş Saat	457
Sudenaz Deniz Neydi Benim İsmim?	465
Sümeyye Ofraz Yetişememiştim	469
Şehriban Karakuş Bir Yıkım Bir Diriliş	471
Şevval Ünsal Sessizliğin Dügünü	483

Şeyma Akbaş Tablonun Hikâyesi	487
Tahir Tuna Kavak Zarf	491
Tayyip İbrahim Yıldız Cumhuriyet Cevizi	495
Nur Tuana Çelik Yıldızlı Gece	499
Yağmur Doğan Karşılaşma	503
Yağmur Gülle Benim Sevgili Güzel Çiçeğim	517
Yağmur Sayılğan Yalnızlığın Sesi	521
Yağmur Sönmez Mavi Kanatlar	525
Yaren Nur Uçar Mektuplar	527
Yunus Emre Turgut Tuğrul Bey	531
Yusuf Eren Güngör Boşluk Duygusu	533
Zeynep Aytemiz Gözyaşlarının Hesabı	539
Zeynep Çiftçioğlu Mıncır'ın Sahibi	541
Zeynep Taş Aynada Yansıyan	543
Zeynep Yılmaz Beyoğlu	547
Zeynepşu Alp Tiz Bir Çılgılık	549
Metehan Demir Göz Önünde Ama Görülemeyen	551
Elif Ceylin Koçyiğit Alice Harikalar Diyarından Atılınca	577
Ayşenur Susuzlu Göl	581

HİKÂyeler

Abdullah SEZER

SAAT KULESİ

Lokantadan çıktı. Ellerini cebine attı, günün ona yüklemiş olduğu ağırlığın etkisiyle kambur şekilde yürümeye başladı. Şehrin renginden biraz daha açık, baştan aşağı koyu renkli kıyafetleriyle esrarengiz ve korkutucu bir görünüşü vardı. Hâlâ o yaşlı kadını düşünüyordu, elinde örgülerle, sallanır sandalyesi üzerinde oracıkta ölmüş kadını. Kadıncağız örgü yaparken ansızın ölmüş gibiydi. Ellerinde olduğu gibi duran örgüler, aniden yakalanmış olduğuna delalet ediyordu. Tabii bunun tam sonucunu gelen adli tıp raporluyla öğrenecekti. Kadının ölümünden sonra ilk girenler de onlar gibi görünüyordu. Bunu bilmesi onu derinden rahatsız ediyordu; yani cesedin hiç fark edilmeden tahminen iki ay orada durması. Kimse bu kadını sormadı mı? Kimse bu kadınla görüşmek istemedi mi? Tuz istemek için bile olsa kapısını çalmadılar mı? Aldıkları şikâyet bile gelen kötü kokudan kaynaklıydı. Ne korkunç bir ölüm! Ölüyorsun ve kimsenin haberi olmuyor, arkandan kimse ağıt yakmıyor ve ağlamıyor. İşte o zaman insanlar içinde değerini anlaşıyor. Kralın bir gün gazetede duyuru yayımlamadığını düşünebiliyor musunuz? Ülke ayağa kalkar, kralın sağlığı için endişe eder, sadece bir gün için.

Nihayetinde başladı yine o insanı deli eden ses; saat kulesi. Her gece yarısına on beş dakika kala, gece yarısına kadar Büyük

Kendrapol Saat Kulesi çalmaya başladılar. Her saniyede sadece şehirde duyulabilecek sesler çıkardı kuleden, büyük tik tak sesleri. Ve her bir dakikada daha gür, daha şiddetli bir ses çıkarırdı. Hatta komşu şehirde olan gazeteci arkadaşı, şehrin kuytu sokaklarındaki kaçak meyhanelerde zaman zaman bu dakika seslerini duyduğunu söylerdi. Son olarak o dehşet ses; on beş dakika! Öylesine güçlüydü ki şehrin camları titrer, çöp kutularının kapakları kutularına çarpar, bebekler uyanırdı. Saat, gece gündüz her zaman görülebilirdi şehirden. Tenha bir sokakta havaya bakarsan kulenin en tepesini görebilirdin. Yere bakarak yürüsen yansıması gözüne çarpardı. Rastgele bir yere dalıp gitsen gözün ona kayardı. Sizi her zaman izlerdi ve asla kaçamazdınız. Yatakta, mutfakta, okulda, işte, her yerde!

O ise bu seslerden nefret ediyordu, ne zaman saat kulesini fark etse sinirlenirdi, lakin bir şey yapamazdı. İmkân verilse, eline balyoz alıp girişecekti. Çok uzun zamandır vardı bu saat burada. Ondanda önce, babasından, dedesinden, dedesinin dedesinden, kısacası tüm herkesten. Asırlara meydan okumuştun tek başına hiç yıkılmadan, belki de asırların varlığı onunla mümkündü...

Bir saniye geçti, tekrar bir saniye daha, şimdide beklediği gibi; dakika sesi. Bu sesin geleceğini biliyordu ama bir an ürktü. Yine saniye sesleri... Hâlâ kambur duruyordu, şapkasının siperliği, yüzünü kapatacak, karşıdan biri göremeyecek şekilde başını eğdi. İnsanlar şu an onun yüzünü göremezdi, zaten onun dışında kimse de yoktu. Etrafta olanlar sadece o, saat kulesi, duvarlardaki deliklere yuva yapmış fareler, belki birini yakalarını diye pusmuş kediler ve ölü kadının cesedi kadar olmasa da pis kokusuyla sağa sola atılmış çöpler... Gözlerini ayaklarına dikti sıkıntıdan. Eve varıncaya kadar kaç adım atacağını saymaya karar verdi. Bir, iki, üç, dört... Sonra bir şey daha yapmak istedi; hiç sevmediği bu tik tak seslerini dinlemeye. Zihnini ne kadar çok kullanırsa o kadar genç kalırdı değil mi? Zihni her daim

çalıştırmak önemliydi insan için. Gözleri ayaklarında; kulakları saatteydi. Bir saniye geçti önce, sonrasında bir adım. Bu sefer de adım önce geldi, sonrasında saniye. Şimdiyse ikisi de aynı anda, başta tesadüf sandı ama değildi. Bir kez daha, tekrar ve tekrar. Dehşete düştü o an, hayatı boyunca kaçtığı, nefret ettiği saate göre yürüyordu!

Hemen bozmaya çalıştı ama yapamadı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın adımları ve saniye denk geliyordu. Kendini yavaşlatamadı. Sadece durabiliyor, onun dışında bir şey yapamıyordu. Kendini, en nefret ettiği, her zaman kaçmaya çalıştığı şeyden kurtaramıyor ve ona göre hareket ediyordu. İşi zanlılara pranga takmaktı ama saat, onu yakalamış, ona pranga takmıştı. İğrendi o an kendinden. Ahmak adam! Adım atmak bile onun elinde değildi, aynı felçliler gibiydi, hatta daha kötüsü, onun el ve ayakları tutmasına rağmen yine de bir şey yapamıyordu! Etrafına bakındı, yardım istemek için, kimsecikler yoktu. Yerlerdeki kokuşmuş çöpler, fareler, kediler, onunla alay ediyorlardı sessiz kahkahalarla. Çılgılık atsa hiçbir insan duyamazdı, tepinse göremezdi, kendini parçalasa kimsenin haberi olmazdı...

Sabah sekiz gibi Fredor Sokağı'nda gözleri fal taşı gibi açık, dili ağzından sarkmış hâlde, bir şeylerden feci korktuğu anlaşılan kimliği meçhul birini buldular. Nefes alıyordu lakin ne hareket edebiliyor ne konuşabiliyordu. Bir ambulans geldi ve adamı alıp uzaklaştı. Bir dakika kadar insanlar anlaşılabilir fısıldamalar ve uğultularla, giden ambulansı izlediler. Sonrasında adamı, olanları, ambulansı unutup işlerine, okullarına gitmek üzere hayatlarına devam ettiler. Zaten hayat böyle değil miydi? Bir şey olur, insanlar bir süre bunun hakkında konuşur, neticesinde unutulurdu. Zira belki biri için saat kulesi yavaşlasa hatta dursa dahi yine de birileri için çalışmaya devam ederdi...

Ahmet Kağan IŞIK

NASIP

Artık alışveriş merkezi kapanmak üzereydi. Kapalı otoparktaki araç kalabalığı iyiden iyiye azalmıştı. Yalnızca birkaç araç kalmış, onların da sahipleri muhtemelen son alışverişlerini yapıyorlardı.

Liseli bir genç, adı Salih. Saçları biraz uzun, başında sarı eskimiş bir bere, kömür karası saçları gözlerinin önüne düşmüş. Yeşil kazağı ve yıpranmış kahverengi pantolonuna yıllanmış botları eşlik ediyor. Kulağında kulaklığıyla kendini ortamdaki soyutlama çabasında. Gözü hep duvar köşelerinde, sürekli sağa sola tedirgin bakışlar atarak kuşku uyandırıyor.

O da isterdi elbette arkadaşlarıyla eğlenmek, içeri girip beğendiği şeyleri istediği gibi alabilmek ve bu mutluluğu tatmak. Lakin orada olma sebebi çok farklıydı. Eskimiş bisikletiyle sabahtan beri lüks bir aracın sahibini takip ediyordu. Bu lüks aracın sahibi bildiği kadarıyla ünlü bir radyo kanalında edebiyat programı sunucusuydu. Salih'in amacı da aslında edebiyat tutkusunu ve yeteneğini değerlendirmek için maddi bir kaynak sağlamaktı. Ankara'da yatılı okuması ve ailesinin parlak bir maddi durumu olmamasından ötürü bu gayesini gerçekleştirmek nasip olmamıştı. Bu şartlar ona artık kötü de olsa bir adım atma ihtiyacı hissettirmişti. İşte bu kararsızlık içinde düşündüğü anlarda, belki de sadece düşünür gibi yaparak zaman harcamaktan öte değildi, gelen ilhamla artık

zamanı olduğunu tekrardan anlıyordu. Önce ailesini yokladı. Ardahan'da çobanlıkla uğraşan babasından onay alamamasının sebebi yine her zaman karşısına çıkan maddi imkânsızlıklardı. İyi yolları çokça aradı. Ancak demiştik ya, nasip olmadı. Bir gün okula giderken otobüste bir radyo programı dinliyordu eski, emektar telefonundan. O tutku duyduğu edebiyattan bahseden programı ve bu programın sunucusu beyefendiyi dinledi hayranlıkla. O an aklında bir şeyler planlamaya başlamıştı, hayaller kurmaya... O hayaller dünyası onu o kadar büyülüyordu ve kendini kaybettiriyordu ki... Bu, durağı kaçırmasına fazlasıyla yetmişti.

Artık zamanı tükeniyordu. Ya yapacaktı ya da buradan hemen kaybolup böyle bir şeye bir daha asla niyetlenmeyecekti. Salih de bunun farkındaydı. Artık yapmalıydı. Gözlerini duvar köşelerinden ayırdı, herhangi bir kamera tehdidi olmadığını düşünerek. Son kez etrafını yokladı, program sunucusu görünürde yoktu. Tam zamanı olduğunu düşünmüştü sonunda. Maskesini ve eldivenlerini taktı. Araca adım adım yaklaştı. Cesaretini topladı, dirseğini sakince ovaladı ve gözlerini kapattı. Aracın camına vurdu, olmadı. Bir daha denemek için hızlı bir hazırlık ve ikinci deneme... Olmuyor, olmuyor. Kendine son bir şans tanıdı. Ya olacaktı ya da anında orayı terk edecekti. Denedi ve cam tuzla buz oldu. Aracın o sinir bozucu alarmı devreye girmişti. Otopark bu sesle inliyordu. Eli ayağına dolaştı, âdeta korkudan kaskatı kesilip kalmıştı oracıkta. Ne yapacağını bilemez hâliyle etrafına bakınabiliyordu sadece. Aniden alışveriş merkezini otoparka bağlayan kapıdan koşarak çıkan bir adam, arkasında onu takip eden bir güvenlik ve en arkada ise onlara yetişmek için kendini parçalayan kadını gördü. Aklına gelen ilk çözüm olan kaçmaktan başka seçenek kalmamıştı artık.

Ardahan'da büyümüşü Salih. Orada doğmuştu, orada doymuştu, orada büyümüşü liseye kadar. Babası köyün

çobanıydı. Çocukken mesleği öğrenmesi için o zamanın çobanının yanına verilmiş babası. Okumamış yani. Annesi hiç okul yüzü görmemiş, dolayısıyla okuma yazması yok. Ev hanımı. Toplam beş kardeş – Salih’le beraber – ve anne babayla yedi kişilik bir aile. Evleri, köyün camisinin hemen yanındaydı. Tek göz bir evleri vardı. Çoğu zaman kömür alamıyorlardı kışın. Köye en yakın okul yaklaşık bir buçuk saat yürüme mesafesi uzaklıkta olduğu için Salih artık dayanamıyordu. Çocukken ailesinden gizli biriktirdiği parayla eski, paslı bir bisiklet almıştı okula daha rahat gidebilmek için. Bu şartlar onda hep büyük bir şehirde okula yakın bir yerde konaklayabilme hayallerini kurdurmuştu.

Köyün çocukları onun baş belasıydı. Maddi imkânsızlıklarıyla, babasının işiyle dalga geçmekten başka işleri yok gibi gelirdi Salih’e. Ne zaman karşılaşırsalar Salih uzaklaşmaya çalışır, ama başaramazdı. Bisikletinin iskartaya çıkmış hâli onun bir diğer düşmanı oluverirdi o an. Gördüğü zorbalıklar onun kişiliğinin en büyük sebebiydi aslında. Okulda da pek farklı değildi durum. Evet, aile içinde birbirlerine çok bağlıydılar ancak hayat sadece evin içinde değil belki de daha çok evin dışındaydı.

Otoparktan o kadar hızlı bir şekilde kaçmıştı ki buna kendi de inanamıyordu. Arkasına baktığında hiç kimseyi görememişti. Ancak nabzını düşürmek için yavaşladığı sırada arkasında duyduğu aşırı öfke dolu bağırışmalar, onun için tehlike çanlarının çalması anlamına geliyordu. Yolun karşısındaki metro istasyonunu kurtarıcı olarak görmüştü. Aklına gelen ilk çözüm buydu ve bir anda yola atladı. Yolda son sürat yol alan araçların arasından karşıya geçmişti. Hemen metro istasyonuna daldı. Gişeye geldiğinde kartını okutmayı denedi ve ekranda gördüğü “yetersiz bakiye” yazısıyla bir kez daha yıkıldı. Hemen maskesini ve eldivenlerini çıkardı. Hiçbir şey olmamışçasına kartına cebindeki son parayı yükledi ve metroyla kaçmayı başardı. Bacağını bir ağı sarmıştı. Muhtemelen karşıya geçerken

bir araç ona hafifçe çarpmıştı ama o hissedememişti. Metrodan indiği zaman ağrı iyice dayanılmaz bir hâl almıştı ancak o bir an önce yurda varmak, rahat ve güvenli hissedeceği bir nefes almak gayesindeydi. Metrodan inip yürümeye zorladı kendisini. Ancak bacağındaki ağrı ona bir duvar olmuştu geçilemeyen. Zorladı, çok zorladı ve sağ ama salim olmadan varmıştı yurda. Olabildiğince ses yapmadan koğuşuna girdi. Arkadaşları çoktan uykuya dalmış, horlamaya başlamışlardı bile. Yatağı en köşedeki ranzanın üst katındaydı. Artık eskimiş, paslanmış ranzaya çıkmaya çalışırken koğuşta yankılanan gıcirtılar oradaki arkadaşlarını enikonu huzursuz etmiş, Salih'i de bir o kadar strese sokmuştu. Hatta ranzasının alt katındaki o sinameki arkadaşının uykusu bölünmüş, keskin ve öfkeli bakışlarla Salih'i iyice huzursuz etmişti. "Bu nasıl bir gündü?" düşüncesi ve artık bugünün bitişinin verdiği buruk sevinç ile yalnızca birkaç saatliğine bu yorucu ve yıpratıcı dünyaya bir mola vermişti.

Salih'i bu hayatta yıpratıcı onca şey; imkânsızlıklar, zorbalıklar vs. Ancak elbette Salih'in de bu hayata tutunmasına yardım eden, bol dönüşlü, yokuşlu yollardan geçerken otobüste tutunabildiğiniz o direk gibi yardımına yetişenler vardı. Bunlar yazmak ve okumaktı. Canı sıkıldığında, dünya onda bir zindan hissi uyandırmaya başladığında hemen ya iki kapak arasındaki diğer dünyalara komşu olur ya da kendisi bir kâğıt bir de kalem alıp o boş dünyaları kendince şekillendirmeye, renklendirmeye başlardı. Yurttaki dolabının yarısı okunmuş veya okunmayı bekleyen kitaplar ve aynı şekilde dolmuş veya dolmayı, şekillenmeyi bekleyen o dünyalarla – kâğıtlar, defterler - doluydu. Aslında gerçekten de yeteneği ve birikimi takdir edilesiydi. Edebiyat derslerinde yazdığı o usta kaleminden çıkmışçasına metinlerle öğretmenini ve ilgili arkadaşlarını mest ederdi.

Sabah, önceki günün şaşkınlığını tam olarak atamamış olan Salih; erkenden yine ayaklanmıştı. Bacağındaki ağrı geçmişti,

âdeta gece gelen bir şifa perisi hızlı bir tedaviyle bütün ağrı ve acıyı bir anda söküp atmıştı. Ellerini ve yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı. Henüz kahvaltısını yapmadan, erkenden kendini dışarı attı. Dünya'nın ikiyüzlü aşkı henüz ortaya çıkmaya başlamış ve dünyayı yine kandırmayı başarmıştı. Ankara'nın o meşhur ayazı yüzüyle buluşunca bir irkildi. Bu ayaza yalancı güneş bile çare olamıyordu. En sevdiği şeylerden biri, Ulus'a gidip fırından aldığı sıcacık Ankara simidiyle beraber tarihin tozlu sayfalarının arasında ruhundaki tozlardan arınmaktı. Küçük bir Ulus turunun ardından parkta bir banka oturdu ve çantasından defterini çıkardı. Eski bir ajandaydı, herhâlde 80'li yıllarda büyük dayısından kalma bir defterdi. Kahverengi deri cildi artık - yaşlılıktan olsa gerek - eskimiş, insana görüldüğü anda bir yaşanmışlık hissettiriyordu. O an içinden geçirdi Salih: "Tam bana göre bir deftersin, senin dışın benim için ihtiyar." dedi. Defterini araladı, eski yazdıklarını gözleriyle süzdü ve sonlarda kalan sayfalardan birini açtı. Önceki gün ne yaşadığını tekrar düşündü. Hissettiklerini tekrar hissetmeye çalıştı ve kalemini eline aldı. Bu soğuk havada, parkta başladı edebî ve usta kalemini kullanmaya. Kendini kaybetmişti. Aklından geçenlere o usta kalemi dahi yetişemiyordu. Diğer bütün eşyaları gibi eski Casio saatine baktığında ders vaktinin gelmek üzere olduğunu fark etti ve hemen otobüs durağına koştu.

Sınıfa geldiğinde ders zamanı çoktan gelmiş ama öğretmen henüz sınıfa gelmemişti. Hemen ona ayrılmış olan cam kenarı arka köşeye oturdu ve gözünü okul bahçesindeki çınar ağacına ve bu ağaca yuva yapan, yavrularını besleyen serçeye dikti. İşte o çınar ağacının kıymeti serçeler için neyse, yazının Salih için kıymeti de oydu.

Öğle arasında sınıftan biri bağırmağa başladı. Okul binasının önünde bir polis arabası ve lüks bir araç olduğunu bizlere haber veriyordu. Salih'i hemen bir korku sardı. Kalp atışları

hızlandı. Soğuk soğuk terlemeye başladı. Korktuğu başına gelecekti. Az sonra sınıfa gelen polisler ve arkasındaki hayranı olduğu radyo sunucusu. Polisler “Salih Selçuk burada mı?” diye sorduğunda bütün gözler ona çevrilmişti. Her göz onda farklı hisler uyandırıyor ama bütün bu hislerin bir ortak noktası vardı o da hepsinin karamsar oluşuydu. Salih rüzgâra direnmeye çalışan bir yaprak gibi titreyen ellerini yavaşça havaya kaldırdı ve soğuk terlerine yavaş yavaş gözyaşları karışmaya başladı. Polis memurları hemen arkalarındaki sunucudan teyit ettikten sonra sınıfa girdiler, yaklaştılar, daha da yaklaştılar ve Salih elleri gibi titreyen bacaklarının üstünde onları bekledi. Birisi sağ diğeri sol koluna girdi ve gidiyordu Salih ama ne olacağını o kadar bilmiyordu ve o kadar korkuyordu ki...

Düşünüyordu, kendine o kadar öfkeliydi ki... Niye bunu yapmıştı, ne gerek vardı? Hayatında ne sorunu vardı, altı üstü sosyalleşememişti, Ankara’da gayet başarılı bir okulda okuyordu, konaklayabiliyordu, o minik Ardahanlı Salih’in hayallerini yaşıyordu ama insanoğlu işte her zaman daha iyisini ister, arzular. Hiçbir şeyle yetinmez. Açgözlülük insanların ortak özelliği haline gelmiş. Bir mevki kazanır, daha üstünü hedefler. Gerekirse hiç beklenmeyen insan hiç beklenmeyen davranışlar sergiler o mevki kazanmak uğruna. Belli bir maddiyata ulaşır, yetinmez çünkü paranın verdiği zevk ve mutluluğu azami seviyelerde yaşamak arzusu besler içinde. Bir başarı ortaya koyar, daha iyisi için kendini parçalar, hayatla olan bağlarını bir bir koparır, kendini masaya zincirler o başarı için ama hayatın sadece o başarılarından ibaret olmadığını, bu hayatın üç, dört, beş değil sonsuz boyutlu olduğunu unutmaz. İşte Salih de o araca binene, karakola gidene kadar bunları düşünüp hem kendini hem de insanları içten içe fırçalıyordu.

Yine kendini kaybetmişti; hep böyle oluyordu, bir şey düşünürken kendini bu kadar niye kaybettiğini anlamıyordu

ama belki de iyidir bazı zamanlarda hayattan kısa süreliğine de olsa soyutlanmak, kendi dünyanda kendinle baş başa kalmak. Aracın yavaşladığını fark etti. Karakola gelmişlerdi. Salih'in elleri titremiyordu, gözyaşları kaynağını terk etmekten vazgeçmişti. Kendiyle baş başa kalmak kalp atışlarını dizginlemiş, onu sakinleştirmişti. Evet, bu özelliğinden şikâyetçiydi ancak içten içe seviyordu aslında, bu gibi zamanlarda en büyük kurtarıcısı, son dayanağı oluveriyordu. Yine kollarına girdi polis memurları. Salih'in bu sakin ve suçunu kabul eder davranışları onların da hoşuna gitmişti sanki, "bu sevecen ve temiz kalpli genç ne yapmış olabilir?" diye düşünüyorlar ve şaşkınlıklarını pek gizleyemiyorlardı. İçeri girdiklerinde sakinleşen Salih'in içini yine bir huzursuzluk kaplamıştı. Kendini, ruhu küçük bir tüpe sıkıştırılıyor gibi hissediyor ve şimdiden ruhunun bu tüpten salınıp özgürleştiği anların hayalini kuruyordu. Memurlar, onu - sevdiklerinden olsa gerek - sakince ifade alınması için bir odaya götürdüler. İçeri girmeden, "Acaba yanlış ifade verip kurtulmaya mı çalışsam?" diye düşünüyordu ki "Aileme ve kendime bu saygısızlığı yapamam." düşüncesi belirde bir anda ve ilk düşüncesi anında çıkıverdi aklından. İçeri girdiğinde o çökmüş ve bitkin hâlimden eser kalmamıştı, dimdik duruyor ve kendinden gayet emin görünüyordu. İfadesini alacak olan memurun karşısına sakince oturdu ve ilk soruyu bekledi. Her şeyi olduğu gibi anlattı. Herhangi bir ekleme veya çıkarma yapmadan. Çünkü olması gereken buydu ve o da bu ahlak seviyesine fazlasıyla sahip bir genç olarak doğruyu seçmişti. Memurun yüz ifadesinden anladığı kadarıyla durum pek de iyi değil gibiydi. Belli oluyordu memurun Salih için ne kadar üzüldüğü çünkü o da anlamıştı ki Salih buna mecbur kalmıştı ve aslında içinde hiç de kötü bir niyet yoktu. Tam ifade bitecekken, içeriye başka bir memur girdi ve ifadeyi alan beyefendinin kulağına bir şeyler fısıldadı. Bu sırada Salih içten içe kendini takdir ve tebrik ediyor kendiyile gurur duyuyordu. Memur tekrar dışarı çıktı, kapıyı kapattı. Beyefendinin

yüzünü garip bir sevinç kaplamıştı, içi rahatlamıştı. Kısa bir süre beledikten sonra Salih'e durumu açıklamaya başladı. O hayranı olduğu radyo sunucusu şikâyetini geri çekmişti. Az önce hayalini kurduğu özgürlük uzun bir zaman geçmeden gerçek olmuştu. Hemen merak etti. Acaba niye geri çekmişti ki şikâyetini? Adamın aracını gasp etmiş, maddiyatına göz dikmişti. Nedendi acaba bu af?

Odadan çıkar çıkmaz sunucuyu aradı ve sorduğu bir görevli kendisinin Salih'i kafeteryada beklediğini söylediğinde iyice merak etmişti ve heyecanlanmıştı çünkü sabahları okula giderken hayranlıkla dinlediği o kişi kendisini bekliyordu ve onunla yüz yüze konuşma fırsatı yakalamıştı; evet, pek hoş bir konu değildi ama bu fırsatı yakalamış olmak bile onun için büyük bir sevinç kaynağıydı. Kafeteryaya giderken bir yandan da ürkek ve utangaç hissediyordu. Kendini bir an çok suçlu hissetmişti. Bu denli hayranlık beslediği bir adama bu denli bir kötülük yapmış olmak düşüncesi onu içten içe kemiriyordu. Kafeteryaya girdiği an fark etti onu. Gözlerinin içine bakıyordu. Ama beklediği gibi düşman bakışlarla değil, çok şefkat dolu bakışlar... Hemen yanına gitti. Çok duygulanmıştı. Polisler onu okuldan almaya geldiğinde soğuk terlerine karışan gözyaşları, tekrardan kendini ortaya çıkarmayı başarmıştı. İşte o an anlamıştı ki hayat sadece nahoşluktan veya yalnızca hoşluktan ibaret değildi. O sonsuz boyuttan ikisiydi sadece: hoşluk ve nahoşluk. O anda radyo sunucusunun da gözyaşlarına hâkim olamadığını fark etti. İçindeki merak duygusu kartopu gibi büyüyordu. Kendini daha fazla tutamayıp sordu: "Neye duygulandınız bu kadar? Ben bu denli suçlu ve mahcupken öfkeli bir tavır takınmanızı bekledim." Sunucu da dayanamamıştı daha fazla ve açıklamaya karar vermişti. Polisler Salih'i sınıftan aldıktan sonra, o da Salih'in çantasını almıştı. "Acaba bir şeyimi aldı mı, çantasında bulabilir miyim?" düşüncesiyle gizlice karıştırırken büyük dayısından kalan ajanda dikkatini fazlasıyla çekmişti.

Kendini tutamayıp defteri okumaya başladığında gördükleri onu şoke etmişti. Çünkü Salih'in onda bıraktığı imaj hiç de hoş değildi. Onun gözünde; hırsız, utanmaz bir gençten öte değildi ancak okuduğu bu cümleler ve ustaca sözcükler gerçekten onu büyülemiş ve gerçek Salih'in kim olduğunu, nasıl şartlardan çıktığını, neyi nasıl düşündüğünü açıkça göstermişti. Son sayfalarda bu hırsızlık olayıyla ilgili yazdıklarını okuduğundaysa şikâyeti geri çekme kararı aldığını ve Salih'le ilgili planlar kurduğunu söyledi. Salih, bu duyduklarına inanamıyordu. Hayranı olduğu kişi onun yazılarını okumuş, yazılarına hayran kalmış ve Salih'e, Ardahanlı Salih'e destek olmayı planlıyordu. O an, rüyada olduğuna kendini inandırmaya çalışmıştı. Sanki az sonra uyanacak, koğuştan çıkacak, hazırlanacak, otobüse binecek ve okula gidecekti. İnanmak istiyordu ama inanamıyordu. Ne yapacağını şaşırılmış ve ağzı açık kalmıştı. Bir anda içinden geldi ve sunucunun üstüne atladı, sımsıkı sarıldı, hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Salih bu karakola girerken sadece özgürlüğün hayallerini kurmuştu. Ancak şimdi yanına baktığında sadece özgürlüğü değil, hayranlık duyduğu insanı ve belki de kuracakları dostluğu görüyordu. Hâlâ rüyada gibi hissediyordu kendini. Sanki bu gerçek olmamalıymış gibi düşünüyordu. Ama gerçektir. Dışarı çıktıklarında o akşam saldırdığı aracı gördü. Camı onarılmıştı. Sunucu beyefendi yolcu koltuğunun kapısını açıp Salih'i davet etti. Salih kısa süreliğine olduğu yerde bu manzarayı izliyordu, hayallerinin gerçek oluşunu. Duygulu gözlerle araca bindi. Sunucu kapıyı kapatıp şoför koltuğuna geçti. Aracı çalıştırdı ve yurdun nerede olduğunu sordu. Salih nerede olduğunu söyledi ancak içinde olağanüstü bir merak patlamak üzereydi. Bunun farkına varan sunucu şimdi onu yurda bırakacağını, yarın sabah hazır olması gerektiğini söyledi. Onu sabah alacaktı evet ama ne yapacaklardı? Sadece iyi dinlenip yarın sabah hazır olması gerektiğini söylemişti. Salih daha fazla detay için yol

boyu sunucunun başını şişirdi. Ama aradığı cevabı alamadı. Yurda geldiklerinde araçtan indi, içten bir teşekkürle sonraki gün sabah tekrar görüşmek üzere vedalaştı. Daha birkaç adım uzaklaşmıştı ki, sunucu camı indirdi ve hafif bir tebessümle seslendi: “Yarın sabah o kahverengi defterini unutma.”

Acaba ne yapacaklardı? Nereye gideceklerdi? Yarın ne giymeliydi, gerçi pek fazla kıyafeti de yoktu ama? Bu gibi alakalı alakasız yüzlerce soruyla doluydu aklı. Şimdi sabahı nasıl edecekti? Ne yapacağını o kadar bilmiyordu ki... Bu sorularla boğuşurken daha fazla dayanamayıp yine son dayanacağından yardım diledi. Defterini eline aldı ve en yakın dostlarıyla buluştu. Onlara tüm detaylarıyla anlatıyordu. Ne hissettiğini usta kalemle döküyordu kâğıtlara. Artık ışıklar kapanmış ve koğuştakiler uykuya dalmıştı. Ama o dostlarından ayrılmaya hiç niyetli değildi. Yazdıkça yazası geliyordu ama artık dinlenmesi gerektiğinin farkındaydı.

Sabah olduğunda herkes çoktan gitmişti, kocaman koğuşta tek başınaydı. Elinde defter ve kalemle uyuyakalmıştı gece. Sabah büyük bir heyecan ve rahatlık vardı üstünde. Ne yaşayacağını bilmemenin verdiği merak ve yaşadıklarının verdiği mutluluktan doğan huzur... Hemen kalktı yatağından ve en sevdiği kıyafetlerini giydi. Hiç yapmadığı kadar kişisel bakım yaparken, sunucu beyefendinin aşağıda onu beklediği haberini aldı. Hızlıca bitirdi bakımını ve eşyalarını alıp koşarak dışarı attı kendini. Aşağıya indiğinde hemen kapının önünde duran lüks aracı ve içinde onu bekleyen sunucuyu gördü. Hızlıca yanına gitti, araca bindi. Hemen başladı sormaya: “Nereye gidiyoruz?”, “Ne yapacağız?”. Sunucu bu sorulara hafif ve huzur veren tebessümlerle cevap vermeyi seçiyordu. Ama Salih belli ki kararlıydı. İnat etmişti ki sonunda bir bilgi daha koparabilmişti. Radyoya gidiyorlardı. Hep merak etmişti: “Bu programlar nereden çıkıyor, nerede kaydediliyor, radyoda nasıl bir ortam

var?” diye kendine sorup kendince hayalini kurardı. Şimdiyse gerçeğini canlı canlı görecekti. Heyecanı iyiden iyiye artıyordu aracın tekerleği her döndüğünde. Radyo binasının önüne geldiklerinde hemen vale karşıladı onları. Önce sunucuya selam verdi ardından da Salih’e. Heyecanı her dakika artıyordu. Aracı valeyeye bıraktıktan sonra içeri geçtiler. İçeri girdiğinde aslında hayallerindeki gibi uzay üssüne benzemiyordu radyo binası. Gayet mütevazı bir ortamla karşılaşınca şaşkınlığını çok da gizleyemedi. Hemen ofise geçtiler, sunucu iki tane çay söyledi. Hayatında içtiği en güzel çaylardan biriydi. Çünkü onun için çayın güzelliği sadece çaya bağlı değildi. Çaya nasıl bir ortamın eşlik ettiğine bağlıydı daha çok. Çay içerken sunucu Salih’e hayatı ve ailesiyle ilgili sorular sormaya başladı. Açıkça Salih’i daha fazla tanımak istiyordu. Salih de o sordukça büyük bir zevkle cevap veriyor, uzun uzadıya anlatıyordu. Az sonra sunucu program saatinin geldiğini, stüdyoya geçmesi gerektiğini söylediğinde bu tatlı sohbetin bitmesine üzüliyordu ancak dinlediği programa birebir şahitlik etmenin heyecanıyla bir yandan da seviniyordu. Stüdyoya geldiklerinde sunucu Salih’e kısa bir bilgilendirmede bulundu. Heyecanını bir türlü dizginleyemiyordu ancak dizginlemek istediğinden de emin değildi. O kadar heyecanlı ve mesuttu ki... Sunucu beyefendi stüdyoda programı sunarken Salih onu bir camın arkasında, kontrol odasında izliyordu. Yine hayranlık duyuyordu ama bir fark vardı. Önceden dinliyor şimdiyse birebir ana tanıklık ediyordu. Programa ve sunucuya kendini kaptırmıştı. Az sonra sunucu, Salih’i defteriyle beraber içeri davet etti. Salih başta anlayamadı. Artık hayal gücünü zorluyordu olanlar. O sadece maddi kaynak istiyordu. Şimdi ise birkaç gün önce okula giderken hayranlıkla dinlediği programa konuk olacaktı. Tepkisiz kaldı. Dünya bir anlığına durmuştu onun için. Hayalleri ve yaşadıkları gözünün önünden bir film şeridi gibi akıp geçiyordu. Sunucu onu tekrar çağırdığında olayın farkına ancak varabilmişti. Büyülenmişti bu olanlar karşısında.

Defterini bir hışımla kaptı ve içeriye daldı. Ve mikrofon onun önündeydi. Ne söylerse belki de milyonlar duyacaktı. Son olayların verdiği sarhoşluğa rağmen söyleyeceklerini tarttı. Ve hiçbir zaman unutamayacağı bu anları şu sözleriyle imzaladı: “Ben Salih. Lise öğrencisiyim. Ardahan’da doğdum ve çok zor şartlarda büyüdüm. Babamın mesleğinden ötürü maddi şartlarımız pek de iyi değildi. Okula gitmek ayrı bir eziyet, sokak ayrı bir eziyetti benim için. Hayat benim yüzüme hiç gülmeyecek gibi gelirdi. İçimi rahatlatmak için ‘Nasip değilmiş.’ Derdim ama gerçekten de nasip değilmiş. Sonrasında liseyi kazandım Ankara’da. Bunu kendime bir çıkış yolu, bir kurtuluş olarak gördüm. Evet, ailemden ayrı yaşayacaktım ama okula gitmek için saatlerce yürümeme gerek kalmayacaktı. Dışarı çıktığımda zorbalığa da uğramayacaktım. Akşam uyurken üşümeyecektim. Bir ihtiyacım olduğunda şehre inmek gibi bir derdim de olmayacaktı. Bunlar bana fazlasıyla makul geldi. Ki zaten bu saydıklarım çocukluk hayallerimdi benim. Evet, bunlar benim için hayaldi. Ankara’ya geldiğimde, küçükken arada sırada yaptığım şey olan yazmak ve okumak, bana en büyük dost oluvermişti. Artık o kadar samimi olmuştu ki bu iki dostumu fazlasıyla tanıdığımı emin olmuştum ve bir destek arayışına girdim. Elbette Ardahan’dan bir destek çıkmadı. Aileme hiç kırgın veya kızgın değilim çünkü haklılar. En önemli ihtiyaçlarını zorlukla karşılayan bir aile nasıl bir de edebiyat için destek sağlasın. Farklı yolları da denedim. Nasip olmadı. Ben de artık niyeti bozmuştum -gülerek- Kötü bir yol denedim. Başta başarılı olamadığımı, nasip olmadığını düşünmüştüm ama sonunda, çok şükür ki hayat yüzüme gülmüştü. Şu an yanında oturduğum ağabeyim benim yazılarımı okumuş ve bana yardım etmeye karar vermişti. Sonunda nasip oldu ve şu an sizinle konuşuyorum, az sonra en sevdiğim yazılarımı paylaşacağım.

Hayata küsmeyin. Ne olduğunuza değil ne olacağınıza odaklanın. Size önce her şey ters gibi gelebilir, sanki hayata zorluk çekmeye gelmiş gibi hissedebilirsiniz. Ama herkesin bir çıkış yolu vardır, bunu unutmayın. Hayatın iyi yönlerini arayın, size iyi hissettirecek şeylere odaklanın. Bulacaksınız çünkü var. Hayat kötü değil. Doğru araçlar ve dostlarla aslında çok güzel...”

Ahsen DEMİREL

SÜTLÜ ÇİKOLATA

Ağaçlar yapraklarını nihayet tamamen dökmüş, sonbahar bitmiş, kış kendini hissettirmeye başlamıştı. Şehirden uzakta dağların ardında bir köyde ailemle yaşıyordum. Çok büyük olmasa da bize yetiyordu. Bazen insanlar arasında küçük kargaşalar olsa bile herkes birbiriyle iyi geçinir, komşuluk bağlarını güçlü tutardı.

On bir yıldır bu köydeyiz. Annem bana hamileyken memleketimizden göçüp buralara gelmişiz. İsmim Aden. Benden sekiz yaş büyük bir de ablam var, Afra. Abim de varmış önceden ama annemin anlattığına göre kaçırılmış. Onu hiç görmedim ablam az çok hatırlıyor. Babam asker, orduda çalışıyor. Onu da haftada iki kez görüyoruz sadece. İşler çok olduğundan eve gelemiyor. Annem babama ve eve yardım amacıyla oyuncaklar, yelekler, battaniyeler, yorganlar örüp köylülere satıyor.

Birkaç tane arkadaşım var, yedi yaşından beri birlikteyiz. Pelin, Asya, Yusuf, Enes ve Naim. Çok iyi anlaşıyoruz. Zaten birbirimizden başka da arkadaşımız yok. Hepsini çok seviyorum ama Asya benim için farklı. Onunla her zaman daha iyi anlaşırız, daha çok birlikte zaman geçiririz.

- Aden!
- Efendim anne.
- Bugün baban gelecek, biliyorsun değil mi?
- Hıhım, biliyorum çok özlemiştim.
- Biz de özledik. Akşama pilav yapacağım, evde pirinç kalmamış. Bir koşu bakkala git de pirinç al hadi.
- Bizimkilerle dışarı çıkacaktık ama.
- Kızım pirinci al sonra çıkarısın. Hadi tekrarlatma hadi.

Annemden parayı aldım, çıktım dışarı. Ama önce Asya'ya haber etmem gerekiyordu. Onunla bir gün önceden plan yapmıştık, geç kalırsam olmazdı. Evleri çok uzak değildi. Zaten aynı köy içinde, ne kadar uzak olabilir ki? Tam yolun yarısına gelmiştim ki eline para sıkıştırılmış, yere bakarak yürüyen Asya ile karşılaştım. Sanırım ikimiz de aynı durumdaydık. Ona yaklaşan gölgeye baktı. Gölgenin sahibini görmek için başını kaldırdı. Beni fark edince gülümsedi.

- Sen de mi?
- Evet, biraz öyle.

O da geç kalacağını söylemek için bizim eve doğru geliyormuş. Gülümsedim. Sonra ikimiz de köyün tek bakkalı olan Süleyman Bakkal'ın yolunu tuttuk. Herkes Süleyman Amca'dan alışıvermiş yapırdı. Bakkala bazen şehirden farklı ve çeşitli yiyecekler de gelirdi. Ne zaman şehirden bir şeyler gelse herkes meraklı gözlerle ne olduğuna bakmaya çalışırdı. Parası olan alır, havasını atardı.

Bakkalın önünde bir kalabalık vardı. Bu kalabalık bakkala şehirden bir şeyler geldiğinin habercisiydi. Kalabalığın

içinde Naim’i gördük. Yanına gittik. Naim’in babası şehirde çalışıyordu. Maddi durumları köydekilerle karşılaştırıldığında daha iyiydi. Bakkala ne zaman yeni bir şey gelse Naim anında onu almak için burada olurdu. Bazen bizim için de alırdı, bölüşürdük. Kalabalıktan gelen seslere odaklandım. Yeni gelenin ne olduğunu duymaya çalışıyordum.

- Hatce! Şoklat mıymış neymiş kız?
- Ne şoklatı, şukeleta onun ismi.
- Ne kadarmış o?
- Bir yirmilikmiş.
- Keçileri kaçırdın herhâlde, cebimiz boş bizim.

“Şoklat”, “Şukeleta” Nasıl bir şey acaba ismi de çok değişikmiş. Çok güzel olduğunu söylüyorlar. Asya, Naim’e döndü:

- Şoklatı önceden yedin mi sen Naim?
- Şoklat değil onun adı.
- Ne o zaman şukeleta mı? Öyle diyorlar.
- Çikolata deniyor. Babam getirmişti. Çok güzel bir şey, ağzında eriyor ısırınca.

Durdum düşündüm. Isırınca eriyor, çok farklı bir şey olmalı. Bu sefer ben sordum:

- E soğuk bir şey o zaman, buz gibi mi?
- Hayır, öyle değil. Size de alayım mı?
- Yok, boş ver! Alma bize. Sen kendine al.

Kalabalık dağılınca bir poşet pirinç aldım. Asya’da iki tane ekmeğe aldım, hemen çıktık bakkaldan. Evimize doğru hızlı hızlı

gittik. Onun babası da uzak bir yerde çalışıyordu. Babam gibi onun babası da bugün dönüyormuş. Annelerimiz babalar eve geldiği için bugüne özel yemekler yapıyordu. Asya ile ayrıldık. Malzemeleri eve bırakıp buluşacaktık.

Akşam oluyordu. Asya ile bugün de eğlenmiştik. Babalarımızın gelmesine az kalmıştı. İkimiz de çok heyecanlıydık. Annem bana seslendi, beni eve çağırdı. Asya ile vedalaştık, o da eve gitti. Aklımda hâlâ çikolata vardı. Acaba tadı nasıl, ısırınca nasıl eriyebiliyor?

Akşam yemeğindeyiz. Ne zamandır pilav yemiyorduk, özlemişim. Babamla da özlemimizi giderdik, sohbet ettik. Yemeğimiz bitince babam:

- Evet. Yemeğimizi yedik, doyduk şükür. Sırada ne var bakalım, tahmin edin hadi.

Annem gülümsüyordu. Babam bizi izliyordu. Ablamla düşündük. Bir tahminde bulundum.

- Şey. Çay mı?

Annem bana döndü:

- O da var ama bu başka bir şey.

Babam çantasından bir poşet çıkardı. Poşetin içinde elini gezdirdi, aradığını bulmuş gibiydi.

- İşte buradalar.

Bu şeyleri daha önce görmemiştim. Renkli jelatinleri vardı, üstünde de yazılar... Ablam görünce çok sevindi, anlaşılan okuyup ne olduğunu anlamıştı. Ablam:

- Hadi bakalım Aden. Sana okumayı öğretmiştim. Okumayı dener misin? Bakalım öğrenebilmiş misin?

Renkli paketlerden birini aldım ve okumaya çalıştım.

- Sü- sütlü.
- Evet, devam et.
- Sütlü çi-kol. Yok bir dakika. Sütlü çiko-la-ta. Sütlü çikolata.
- Doğru, okudu. Aferin sana!
- Çikolata... Çikolata! Şu şehirden gelenlerden değil mi bu?
- Evet, onlardan kızım.

Çok mutlu olmuştum ve şaşırmıştım. Gün boyu kafamı kurcalayan çikolata bu muydu? Hemen tadına bakmak istiyordum. Annem:

- Açın da yiyelim hadi, bakalım nasılmış.

Bir tanesini açtım, dört parçaya böldük. Naim'in dediği gibi eriyecek mi acaba diye düşünüyordum. Merakla parçadan bir ısırık aldım. Gerçekten de tadı çok güzeldi. Isırıyor sun bir kısmını yiyorsun, bir kısmı eriyor ve çok güzel bir tat bırakıyor. Babama çok teşekkür ettim. Evdeki herkes beğenmiş gibi duruyordu. Çok hoşuma gitmişti çikolata. Yediğim en güzel şeylerden biriydi. Bir çikolata daha aldım elime. Bu güzel tadı Asya'nın da tatmasını istiyordum. Gece heyecandan uyuyamadım. Yarın Asya ile bulduğumuzda ona çikolatadan vermek için sabırsızlanıyordum.

- Kahvaltı vakti uyanın hadi!

Burnuma alışık olmadığım bir yemek kokusu geliyordu ama çok hoştu. Mutfaktan çıttırtilar duydum. Annem yeni bir

şey yapmıştı sanırım. Babam, ablamlarla benim yanıma geldi. Yüzümüze günaydın öpücüğü kondurdu. Bugünler çok huzurluydu. Hayatımın en güzel günleriydi.

Yataktan kalkıp merakla mutfığa yöneldim. Koku patates kokusuna benziyordu. Masanın ortasında, tabakta kalem gibi dilimlenmiş patatesler vardı. Patates kızartması yapmış annem. Bunu en son yememin üzerinden aylar geçmişti. Bu zamanlarda köyde yağ bulmak zor oluyordu. Şehirden getirmek de epey maliyetliydi. O yüzden patatesi haşlayarak yiyorduk genelde. Günün sabahı güzel başlamıştı.

Kahvaltımızı ettik. Aklıma Asya geldi. Çikolatayı aldım, Asya'nın evine doğru koşmaya başladım. Yine tam yolun ortasına gelmişken Asya ile karşılaştım. Yüzünde bende olduğu gibi heyecanlı bir ifade vardı.

- Aden!

- Asya!

İkimiz de aynı anda yolun ortasında durup:

- Sana çikolata getirdim!

Yüzümüzde şaşkınlık, mutluluk arası bir ifade:

- Dün babam gelirken çikolata almış.

- Benim de!

- Tadına baktım, çok güzeldi. Hemen aklıma sen geldin. Sana da vermek için sabırsızlanıyordum. Gece heyecandan uyuyamadım.

Bir çikolatayı açıp bölüştük. Öbür çikolatayı arkadaşlarımıza vermeyi düşündük. Herkesi her zaman altında bulduğumuz ağacın altına topladık. Naim gelmemişti, uyuyormuş. Gelen

herkes çikolatayı görünce çok şaşırıldı ve mutlu oldu. Çikolatayı ilk tattıklarında yüzlerinde oluşan ifade görülmeye değerdı.

Babamın tatili bitmiş, orduya geri dönecekti. Üzülmüştüm tabii ki ama alışmıştık artık. Vedalaştık, haftaya geri gelecekti. Onu uğurladıktan sonra ben de her zaman bulduğumuz ağacın altına gittim. Bizimkiler oradaydı. Enes bir şeyler söylüyordu. Yanlarına koştum.

- Ee kimsenin hiç cesareti yok mu cidden?
- İyi de bu çok tehlikeli. Özellikle çocukların tek başına şehre giden otobüse binmesi çok daha tehlikeli. Annen hiç anlatmıyor mu sana?
- Pelin, sen de ne söz dinliyormuşsun ya. Yakında annen dışarı da çıkarmaz seni.
- Pelin'de de annesinde de bir şey yok. Bence senin annen çok rahat. Ya da sen dinlemiyorsun kadıncağızı.
- Yusuf, sen de mi gelmezsin? Asya gelmiyor, Pelin gelmiyor, Naim'e hiç sormuyorum zaten, ana kuzusu.

Yusuf duraksadı, teklifi düşündü. Bana baktı:

- Sen gidecek misin Aden?
- Ne konuşuyorsunuz ki ben anlamadım.

Asya konuştu:

- Büyümüş, kocaman iş adamı olmuş (!) Enes şehre gidecekmiş. Hem de tek başına. Yanına suç ortağı arıyor.
- Enes, böyle bir şey yapma, çok tehlikeli. Babam şehirde başka ülkeden askerler olduğunu söyledi. Arama yapıyorlarmış.

Başiboş bir çocuk görseler neler yaparlar?

- Ben gideceğim arkadaş. Gelmezseniz gelmeyin.

Evlere dağılınca annelerimize anlattık olanları. Onlar da Enes'in annesiyle konuştu. Enes gizli gizli kaçırmaya çalışıyormuş da kadıncağızın haberi yokmuş. Enes birkaç gün dışarı çıkamamıştı. Ama bu, onun iyiliği içindi.

Bir haftayı da böyle geçirdik. Babam eve gelecekti. Dışarıda yağmur yağıyordu ve çok soğuktu. O yüzden dışarı çıkamamıştım. Evde anneme yardım ettim. Akşam olunca babam geldi. Babamı karşıladık, sarıldık. Yemeğe oturduk. Yine çikolata almış, çok sevindik hepimiz. Afiyetle yedik.

Her yer şiddetle sallandı, tüm kuşlar uçtu. Peki o ses de neydi? Yer kabuğu çatlamış gibi bir ses geldi. Deprem mi olmuştu? Herkes çok korktu. Köy sakinleri kendilerini ve çocuklarını hızlıca evden dışarı attı. Hangi yüze bakarsanız korkudan bembeyaz olduğunu görebilirdiniz. Ortalık biraz sakinleşti derken bir öncekinin iki katı büyüklüğünde bir sarsıntıyla tekrar yere düştük. Ses kulaklarımızı acıttı. Büyük ihtimalle bu bir depremdi, öyle düşünüyorduk. Ta ki onları görene kadar...

Sarsıntıdan 1 hafta önce

Saat ilerledi, her yer kapkaranlıktı. Annem mutfaktaydı, elinde bir mektup vardı. Gizlice mektubu okumaya çalışıyordu. Ben de kapının arkasından onu izliyordum. Mektupta ne yazdığını merak ediyordum. Annemin yüzünde tedirgin bir ifade oluşmuştu. Şimdi daha da merak ediyordum yazılanları. Dayanamadım ve sanki su içmeye kalkmışım gibi mutfığa gittim. Annem, sesi duyunca hızlıca mektubu katlayıp cebine koydu.

- Yatmadın mı anne?
- Yok kızım, uyku tutmadı.
- İçerde otursana, niye burada duruyorsun? Hem sanki bir şey okuyordun. Neydi o?
- Mektup okuyordum. Baban göndermiş.
- Ne yazmış?
- Boş ver! Sen yat hadi.

Gönülsüz bir şekilde yatağıma doğru gittim. Normal bir mektup olmadığı kesindi. Yoksa babamdan gelen bir mektubu bizden neden saklasın ki? Babam, anneme arada sırada mektup gönderirdi, annem de onları bize okurdu. Ama bu sefer farklıydı. Saklamaya çalışmıştı, cebine koymuştu.

“Kimse evlerine dönemiyor. İşler çok yoğun. Çevre köylerde düşman tarafından kaçırılma olayları, ev baskınları, yağmalar artmış. Çok fazla dışarı çıkmayın. Anlaşmazlıklar arttı. Ordular hazırlık yapıyor. Siperleri güçlendiriyorlar. Savaşa girmemiz gerekebilir. Yani her an her şey olabilir. Çocukların haberi olmasın.”

“Bir boşluk bulduğum en kısa zamanda kesinlikle gelmeye çalışacağım. Muhtemelen bir ya da iki haftaya izin alabilirim. Kendinize dikkat edin. Tanımadığınız kimseyle iletişime geçmeyin. Kapıları, pencereleri mutlaka kilitleyin. Sizi seviyorum.”

Dağların arkasından siyah-gri dumanlar yükseliyordu. Tüm köy o tarafa odaklanmıştı. Biz deprem olduğunu düşünmüştük. Hiç deprem yaşamamıştım ama depremin böyle bir şey

olmadığını biliyordum. Bu farklı bir şeydi. Şehir köyümüze uzak olmasına rağmen dumanlar buradan bakıldığına bile kocaman görünüyordu. Şehirdekilere ne olmuştu, dumanın içinde kaybolmuş olmalılar. Annem bir şeyler anlamış gibi dumanlara dalmış, gözleri dolmuştu. Sessizce bir şeyler mırıldanıyordu. “Yine oluyor.” “Her an her şey olabilir.”

Bir an içinde şoku üzerinden atıp hemen etrafına bakındı. Köyün çocukları etrafa korkarak ve boş boş bakıyor, büyükler ise umutsuzca birbirlerine “Yeniden oluyor.” bakışı atıyordu. Çocukların hiçbir şeyden haberi yoktu. O sırada aklına gelmiş olacak ki annem telaşla bizi aramaya başlamıştı. Hemen arkasındaydık.

- Anne ne oluyor?
- Bilmiyorum Aden. Deprem olduğunu düşünüyorum.
- O dumanlar ne o zaman?
- Yangın çıkmıştır.

Sorularımı kestirip atıyor, kısa cevaplar veriyordu. Gerçekten ne olduğunu anlamlandıramıyorum. Korkmaya başladım. Ablama baktığımda bilmiyorum anlamında başını salladı. O kadar kitap okuyor, illaki biliyor olmalı. Herkes bizden bir şey gizliyor gibiydi.

Birkaç gün geçti. O olaydan sonra köylüler hava kararınca hemen tüm ışıkları kapatıyordu. Anlaşmış gibi herkes aynı anda kapatıyordu. ‘Gibi’ değil, anlaşmışlardır, gizli gizli işler çeviriyorlardı. Çocukların bu işlerden hiç haberi olmaması için uğraşılıyordu. Artık bunun bir deprem olmadığı kanısına tam olarak varmıştım. Bir depremin hava kararınca ışıkları kapattırarak bir şey olduğunu düşünmüyordum. Bazı zengin aileler her şeylerini toplayıp köyden uzaklara gitmek için

hazırlanmıştı. Bunların içinde Naim ve ailesi de vardı. Söylediğine göre canlarını kurtarıyorlarmış. Çok konuşamamıştık. Bu yüzden soracak vakit bulamamıştım. Hem vakit bulsaydım bile Naim'in dinleyeceğini sanmıyordum. Aceleyle, özel olarak ayarlanmış bir arabaya eşyalarını götürüyordu. Giderken hiçbirimize bir "Hoşça kalın." dememişti. Arabaya binip öylece gitmişlerdi. Neyden canlarını kurtarıyorlardı? Köyün başına bir şey mi gelecekti? Öyle bir şey olacaksa biz neden duruyorduk? Anlayamıyorum, gerçekten anlayamıyorum.

Kapının önünde tıkırtılar duydum. Ne olduğunu anlamak için yavaş yavaş kapıya ilerliyordum. Ta ki annem beni fark edene kadar.

- Aden nereye gidiyorsun?
- Bir yere gitmiyorum anne. Kapının önünden tıkırtılar geldi, onu kontrol edecektim.
- Bu senin yapman gereken bir şey mi sence? Bir daha habersiz böyle bir şey yapma. Ben bir bakayım, kenara geç.

Kapıyı dikkatlice açtı, kimse yoktu. Yerde mektup vardı, fark etti. Eğilip aldı. Sonrasında kapıyı kapatıp kilitledi.

- Mektup gelmiş.
- Babamdan mı?
- Evet ama bu seni şu anda ilgilendirmiyor, odana geçer misin?
- Neden babamdan gelen mektupları okuyamıyorum?
- Aden odana geç.
- Çok değişik davranıyorsunuz hepiniz. Bir şeyler oluyor ve ne olduğunu kimse açıklamıyor. Herkes birkaç gün önceki olayı deprem olarak adlandırıyor. Bir deprem neden hava

kararınca ışıkları kapattırıyor? Zenginler neyden canını kurtarıyor. Neyden kaçıyorlar? Son zamanlarda ne sorsam kısa kısa, ters ters cevaplar veriyorsunuz. Bir anda düşmanınız oldum sanki. Ne olduğunu öğrenmek için soru sormam benim suçum mu?

- Aden yeter.
- Aden sus, Aden yapma, Aden yeter, Aden odana git, Aden dışarı çıkma, ışığı yakma, kapıyı kilitle, camı açma, soru sorma. Tamam, peki anne.

Hızla odaya doğru yöneldim. Arkamdan seslenmeye bile tenezzül etmemişti. Tek derdi mektubu okumaktı. Asya ile kaç haftadır görüşmemiştik. Eve hapsolmaktan, cevapsız sorulardan kısacası bu durumdan bıktım artık.

“Hepinizin iyi olduğunu umuyorum. Yeni haberleri vermek istedim. Beş kişiden oluşan bir asker grubumuz aniden ortadan kayboldu. Birkaç gün sonra düşman üssüne yakın bir arazide askerlerimizin kurşunlanmış cesetlerini bulduk. Durum oldukça kötüye gitmeye başladı. Şehre yapılan bombalı saldırı herkesi ayağa kaldırdı. Bilindiği kadarıyla şu anda ölü yokmuş. Ama yaralılar çok. Bu bir savaş göstergesiydi. Böyle durumlar yavaş yavaş artıyor. Şehirdeki ve köylerdeki zengin aileler kendilerini kurtarmak için yollara çıktı bile. Kimse geride kalanları düşünmüyor. Bizim de her duruma hazırlıklı olmamız gerekiyor. Nöbetlerimizi ağırlaştırdık.

Afra ve Aden’e benim için özellikle sarıl, bu zamanda sevgini onlardan esirgeme. Size çikolata aldım. Bu mektubu okuduktan sonra hemen çocuklara çikolatalarını ver yesinler. Bir şey olmazsa iki güne oradayım. Asker sözü.”

Kağıtlara sarılmış çikolataları gördü, bir süre onları izledi, gözleri dolmuştu. Sonra toparlandı, gözlerini sildi. Çikolataları alıp çocuklarının yanına gitti. Aden pencerenin önünde oturmuş, dışarıyı izlerken uyuyakalmıştı. Anne bunu görünce önce Afra'nın yanına gitmişti. Afra zaten her şeyin farkındaydı. Aden'e olan şeylerden hiç bahsetmiyorlardı. O dumanların şehre atılan bombalar yüzünden çıktığını bilmiyordu. İnsanlar kaçırılmamak için dışarıya çıkmıyordu. Aden bu yüzden dışarıya çıkamadığını bilmiyordu. On bir yıl önce neden memleketlerinden göçüp buralara geldiklerini bilmiyordu. Çok masum, saf ve küçüktü. Sadece on bir yaşındaydı. Aklında sadece arkadaşlarıyla oyun oynayıp, ailesiyle güzel zaman geçirmek vardı. Savaş nedir bilmiyordu. Daha küçük bir çocuktuk çünkü.

- Afra. Eğer bana, babana, bize bir şey olursa Aden sana emanet. Onu bu korkunç cinayetten koru, uzak tut. O daha çok küçük hiçbir şey bilmiyor. Birbirinize sahip çıkın.
- Anne. Yine mi olacak, vahşet...?
- Yine olacak... Baban mektuba, bir şey olmazsa iki güne geleceğini yazmış. Bu çikolataları göndermiş. Ye, tamam mı?

Gözleri dolu şekilde birbirlerine sıkıca sarıldılar. Sonra anne Aden'e bakmak için Afra'nın yanından ayrıldı. Aden hâlâ uyuyordu. Yavaşça yanına yaklaştı ve sarıldı kızına. Aden yavaş yavaş gözlerini aralıyordu. Sonra ağlayan annesini gördü. Hemen doğruldu.

- Şu anda bizi anlamıyorsun, ama büyüyünce anlayacaksın Aden. Bunu neden yaptığımızı anlayacaksın. Acı olacak, belki yanında olamayacağız ama yapabileceğimiz bir şey yok anneciğim. Neden böyle davrandığımızı, memleketimizi bırakıp buralara niçin geldiğimizi, dışarıya niçin çıkamadığımızı,

en güzel zamanlarını, çocukluğunu neden yaşayamadığını anlayacaksın. Biz olmazsak ablan yanında olacak. Korkma tamam mı? Sana her şeyi anlatamadığım, seni cevaplarını bulamayacağın sorularla bıraktığım için affet beni. İleride anlayacaksın bizi... Seni çok seviyorum meleğim.

Aden birdenbire annesinin neden böyle konuştuğunu anlamaya çalışıyordu. Belki de gerçekten de köyün başına bir şey gelecekti. Kendini çok kötü hissetmişti.

- Baban mektubunda, bir şey olmazsa iki güne geleceğini yazmış ve size çikolata göndermiş. İçerdeyim ben, bir şey olursa gel.

Babamla sonunda buluşmuştuk, gelmişti. Ailece birbirimize sıkıca sarıldık. Kimse tek kelime etmedi, dakikalarca sarıldık. Sadece ağlama sesleri duyuyordum. Güzel bir akşam yemeği yedik ve yeni çikolatalar. Yatana kadar hep birlikteydik, ayrılmadık. Yatma vakti geldiğinde sarılıp öpücükleri verdikten sonra odalarımıza gittik. Ablamla aynı odada kalıyorduk zaten.

Gecenin ortalarına doğru küçük sarsıntılar hissetmiştim. Sonra boğuk bir sesin bana seslendiğini duydum. “Aden! Aden! Aden uyan! “Kâbus gördüğümü sanıyordum. Gözlerimi açtığımda gözleri korkudan kocaman olmuş ve ağlayan ablamı gördüm. Korkuyla sıçradım yataktan. Seslerin boğukluğu giderek azalıyordu. Her şeyi daha net duymaya başlıyordum. Annemle babam da hemen koşarak yanımıza geldiler. Tam o sırada büyük bir şiddetle yere düştük. Bu ses, birkaç hafta önce olan, yaşadığımız sarsıntıda duyduğumuz sestti. Ama daha gürdü bu sefer. Ve her şey başladı...

Kulaklarım insan çılgınlıklarıyla ve korkunç bir sesle doluyordu. Sesi her duyduğumda kendimi yerde buluyordum. Her

seferinde bizi yere düşürüyordu. Çok büyük bir gücü vardı. Ses gittikçe yaklaşıyordu.

- Evden çıkmamız gerek yoksa bomba kafamızda patlayacak! Tek tek bütün evleri bombalıyorlar. Birazdan da askerler köye girer, her yeri delik deşik eder! Çabuk evden çıkın.

Bomba mı? Adı bomba mıymış? Aceleyle babam dışarıyı kontrol etti. Ve bizi hemen evden çıkardı. Evimizden on adım uzaklaşmıştık ki eve bir bomba düştü. O sırada çok hızlı şekilde savruldu. Gözlerimi açtığımda gördüğüm şey ablamın bana doğru koşuyordu. Yerde yatarken, geride kalan evleri gördüm. Her biri cayır cayır yanıyordu. Tüm köy saniyeler içinde yok olmuştu. Ellerimi, ayaklarımı hiçbir şeyi hissedemiyordum. Bacaklarımı hareket ettiremiyordum ama öyle çok korkuyordum ki ayaklarım benden bağımsız, kendiliğinden hareket ediyordu. Beni bir şekilde taşıyordu. Ablam beni kaldırdı. Yüzündeki o ifade gerçek korkunun ifadesiydi. Ağlamaktan ve korkudan tek kelime edemiyordu. Tekrar koşmaya başladık. Bu sefer önümüzdeki eve bir bomba daha düştü. Kulaklarım artık dayanamıyordu. İnsan çığlıkları havada uçuşuyordu. Her yer cehennem gibiydi. Annem ve babam arkada kalmıştı ama geldiklerini görebiliyordum. Komşularımızdan bazıları da kurtulabilmiş koşuyorlardı. Derken, ateşlerin içinden bu tarafa doğru koşan askerler gördük. Kaçan insanları hiç acımadan vurup öldürüyorlardı. Koştuk. Bombalar yağmaya devam ediyordu. Dengemizi sağlayamıyorduk. Yere düştük, bir asker bize doğru yaklaşıyordu. Babam askerın dikkatini dağıtarak onu kendine çekmişti, bizim kaçabilmemiz için kendini feda etmişti. O sırada yakınımıza bir bomba daha düştü. Sabit durarak hata yapmıştık.

- Aden, Afra!

Annemi son kez duyduğum olmuştu. Bombanın patlamasıyla havaya yükseldiğimi hissettim, her yer sessizliğe gömülmüştü. Köyden geriye sadece yıkılmış ve yanmakta olan evler kalmıştı. Eski güzel günler artık geçmişte kalmıştı. Bu akşam, birlikte zaman geçirebildiğimiz son günümüzmüş. Sarılabildiğimiz, birbirimizi sevdiğimizi söyleyebildiğimiz son günümüzmüş. Yavaş yavaş bir uykuya dalıyordum. Soğuk, derin ve küskün bir uykuya...

“Buralardan gidenler, bizi neden götürmediniz? Bizim canımız bu kadar değersiz miydi? Bizler de insandık, bizim de yaşama hakkımız vardı. Daha annemin ileride anlayacaksınız dediği soruların cevabını bile öğrenememiştim. Ne hakkında konuştuğunu bile anlayamamıştım. Küçük bir çocuktum henüz. Neden bu şekilde bir uykuya dalmak zorundaydım? Çocukluğumu yaşamak istemişim. Savaşın ne olduğunu bu yaşımda görmek, bilmek istemişim.”

“Sizleri asla affetmem, affedemeyeceğim...”

Ahsen YALÇINKAYA

MAVİ CANAVAR

Her zaman olduğu gibi yine aynı kafeye gelmiştim, yine kahve ve kruvasan alıp her zaman geçtiğim yere oturmuştum. Bu kafeyi çok seviyordum. Tek ya da birkaç kişilik odalar vardı. İstedğim odayı tutabiliyordum ve orada çalışmak için gerekli olan bütün malzemeleri bulabiliyordum. Odaklanmak için bir numara kafeydi. Aynı zamanda odaların dışında dinlenme salonu gibi yerler vardı ve burada da en modern kahveden turşu suyuna kadar her şey bulunuyordu. Bu yüzden zevkle gelip çalıştığım bir mekândı.

Sakince bilgisayarımı açtım. Kullanmam gereken uygulamayı açıp düşünmeye başladım. Beş dakika, on dakika, yarım saat derken bir saat olmuştu bile. Zaman benden izinsiz akıp gidiyordu her zamanki gibi. Bir şey bulamayınca, kafamı toparlayabilmek için dinlenme salonuna gitmeye karar verdim. Yavaşıca sandalyeyi geriye ittim. Sürtünmeden dolayı yerden çıkan ses kulağımı çınlattı. Neredeyse bu ses tavanı oynatmıştı. Sanki yer titremeye başlamıştı. Hatta camlar patlayacak kadar yerinde titriyormuş gibi geliyordu. Fakat, bu da ne? Bunlar gerçekten de oluyordu! Yer titriyordu, tavanın bir parçası yere düşmüştü.

Başımı ne tarafa çevireceğimi bilmeden sağa sola doğru oynatırken ani gelen “Bom!” sesiyle yüzümde bir yanma

hissettim. Gelen refleksle birlikte aşağı eğilirken aynı zamanda da ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Camlar gerçekten de patlamıştı ve kafeden bağırma sesleri geliyordu. Masanın altında olay bitene kadar saklanmayı düşünürken bir çığlık sesi duydum. Ama öyle bir çığlıktı ki sanki tüm dünya duymuştu, tüm dünya büyük salonlarda bu sesin yankılanışını dinleyecekti. Çok büyük bir çığlık olduğu için oyalanmadan yanımdaki sandalyeyle birlikte odadan çıktım. Gelen cam, taş, tuğla parçalarının yüzüme çarpmaması için kendime siper yapmıştım sandalyeyi.

Ben koşarken gözüme biri çarptı. Oturmuş elindeki kahve ve bacağındaki bilgisayarla olayı izliyordu. Bu sima tanıdık gelse de daha önemli olaylar olduğu için koşmaya devam ettim. Tam hızıma hız katmışken, hiç beklemediğim bir anda sandalyeyle birlikte yukarıya çıkmaya başladım. Ummadığım bir şey olduğu için sandalyeyi bırakamamıştım ve artık bırakırsam yüksekten dolayı bir yerlerim kırılabilirdi. Bu yüzden beni yukarıya kaldıran canavara bakmaya çalıştım ki benim uğraşmama gerek kalmadan o sandalyeyle beni ayırarak kendini gösterdi. Fakat tam o sırada sesler kesilmişti, herkes durmuştu, karıncalar hareket etmiyordu, hatta atılan kurşun bile havada bekliyordu. Zaman durmuştu âdeta. Tek gelen ses bir bebek sesiydi, sıklaştı, sıklaştı sonradan üstüne tuş sesi de eklendi. Ardından her şey yok oldu. Ben dâhil her şey koca bir yokluğa girdik. Ama hâlâ sesler geliyordu. Sinirli bir ses geldi mesela. “Ne yapıyorsun sen!” diye bağırma sesi. Ardından iki tuş sesi ve her şey tekrardan aynı. Ben yine tavandayım, yine bir çığlık sesi. Ve beni tutan koca elli mavi canavar yüzünden hissettiğim vücudumdaki salya hissi. İğrenç elleriyle bedenimi kirletiyordu bu korkunç yaratık.

Daha sonra canavar hiç beklemeden beni kaldırıp ağzını açtı. Ama o an odaklandığım başka bir nokta vardı. Sandalyedeki insan geri dönmüştü, beni izliyordu. Ardından çığlık atan kadın

ona bağırdı. “Görmüyor musun? Seni bile yiyor! Benim annemi, çocuğumu öldürüyor! Neden romantik komedi yapmak yerine her zaman bunu yapıyorsun?” diyerek isyan etti. Bunun üzerine sandalyedeki insan elini kaldırdı. Yine her şey donmuştu, sesler yoktu, saat hareket etmiyordu. Ama o hariç, tuş sesleri hariç. İlk önce bir ses, sonra iki, daha sonra üç derken bir sürü ses ve zamanın geriye akması.

Her şey geriye gidiyordu. İlk önce kaybolduk, sonra geri geldik, canavar beni tuttu, canavarı gördüm, odadan çıktım, çığlık duydum, masanın altına girdim, geri çıktım, sallantılar hissettim, sandalyeye oturarak ses çıkardım ve oturdum. Artık hiçbiri yaşanmamıştı ve yaşanmayacaktı.

O ortamı görmüştüm, bir daha asla böyle filmler yazmayacaktım. Artık romantik komedi ya da animasyon üzerinden gidecektim. Bu yüzden mavi canavar başlığımı da sildim ve yerine mavi mantar yazdım. Bu film ise mavi küçük canlıları anlatacaktı. Son olarak, umuyordum ki tutardı. Çünkü bu benim son şansımdı...

Aise Nur TORUN

MUSLUK

Acı çekiyordu... Tüm gücünü kullanarak musluğu çevirdi. Tepesinden soğuk su akmaya başladı. Kendini çok hâlsiz hissediyordu. Yavaşça yere oturdu, kafasını yukarıya kaldırdı. Buz gibi suyun yüzüne dokunuşu canını acıtıyordu ama tuhaf bir şekilde huzur da buluyordu.

Bir anda her şey çok gürültülü geldi ona. Suyun yere çarpışı, kalbinin atışı, rüzgârın dışarıdan gelen korkutucu sesi... Ah, tüm sesler aralarında anlaşmış onu rahatsız etmeye çalışıyor gibiydi. Aslında gürültülü olan yer ise kafasının içiydi.

Buz gibi suyun altında terliyordu. Çünkü düşünceleri, duyguları birer birer hücum ediyordu vücuduna. Soğuktan değil hissettiklerinden titriyordu vücudu. Suyun soğukluğunu unutturacak kadar alev alevdi düşünceleri. Onu bu dünyadan sürgün edip kalbine zincir vuran düşünceler neydi? İliklerine kadar titremesine neden olan neydi?

Şıp şıp şıp... Bir iki üç... Her su damlasında bir düşüncesi belirliyordu ve kendinden bir parça görüyordu. Hatırladıkları bir bir gözlerinden suya yansiyordu. “Deliriyor muyum?” dedi sesli bir şekilde. “Delirmiyorsun hayır, hayır! Yüzleşiyorsun!” dedi içindeki ses.

Kafasını eğdi. Gözlerini kapattı. İşte hücumla gelen bir düşünce... Sağ kolunda bir ağrı belirdi. O an bir şimşek çaktı kafasında, ne zaman böyle hissetse sağ kolu ağrırdı. Öyle basit bir ağrı değildi. Bu değışikti, sızlayan bir acıya dönüşüyordu. Tıpta çaresi yoktu. Kalbinin “Lütfen artık dur, sakinleş ve düşün.” deyişini duydu. Tekrar düşüncesine yöneldi: Sevlmeme düşüncesi. “Sevilmiyorum.” dedi. Doğru değildi ama kafasındaki sis doğruları görmesini engelliyordu. Peki, bu yoğun sis neydi, nereden geliyordu? Bu sis hislerinin yansımasıydı. Hisleri boğucu derecedeydi ve düşüncelerini etkiliyordu.

Sevlmemek... Sevlmek... Öncelikle ne için seviliyorsun? Başarı, güzellik, popülerite, zenginlik... Kimin nefesi yeterli olur ki sahte sevginin sebeplerini saymaya. Gözlerini açtı. Yeniden kafasını yukarıya çevirdi. Soğuk suyun vücudunu yakmasını umursayamıyordu şu an çünkü akan her gözyaşı akın akın akan soğuk sudan daha fazla canını acıtıyordu. Ağlamayı seven bir insan nasıl olur da gözyaşlarıyla acı çekerdi. Kafasını yeniden eğdi, dizlerini de birleştirdi. Düşündü... Ya başarısız, çirkin, yalnız, fakir birisi olsaydı? Kalbini çıkarıp verecek kadar güvendiği, kalbini kaybederse sevmeyeceğinden kalbini kaybetmeyecek kadar sevdiği, isterlerse kalbini parçalamalarına izin verecek kadar değer verdiği insanlar... Azımsanamayacak kadar çok insan vardı bu cümlelerin içinde. Bu insanların hepsi yine de yanında olur muydu? Düşün, düşün... Bu insanlar, yaptığı her hatasında yanındaydı. Rezil olduğu, başarısız olduğu, boşlukta olduğu ve diğer bütün zor günlerinde...

Tek bir gününü bile yalnız geçirmiyordu ki. Eee, o zaman neydi bu sevlmeme düşüncesi? En yakını yüzündendi. En yakın arkadaşı, dostu yeri geldiğinde kendini kucağına bıraktığı insandı. Tek bir kişi... O tek kişi belki de arkadaşlıklarını parmak ucuna bağlamıştı. Ama o... O her arkadaşını kalbine bağlıyordu.

Kimseyi unutamaz. Kimseyi boş veremez. Dostu parmaklarına bağlı ipleri hareket ettirdikçe ipin diğer ucu onun kalbini parçalıyordu. Ama pes etmek yok. Eğer kalbi parçalanıyorsa her parçayı, yeni bir kalbe dönüştürürdü o. Böyle böyle sevgisi artar sevdiklerini daha çok severdi. Peki, hiç mi etkisi olmayacak bu parçalanmanın?

Tabii vardı etkisi; kalbi artık parçalanmaktan yorulduğunda pes eder ve o anda aradaki bağlar da bir bir parçalanır. Toz olur, yanar kül olurdu. Rüzgârda savrulur ve artık karşısındaki kişi yok olur. O öyle bir duygusuzlaşır ki belki insanlıktan bile nasibini alamamış biri gibi görünür karşısındakine. Sessizliği ateşe verir ortalığı. Bakışlarındaki o donukluk, gözlerindeki o karanlık karşısındakinin kalbini parçalamaya kıyamaz belki ama soğukluğuyla eritir. Karşısındaki ne olduğunu anlamaz büyük ihtimalle ama eriyen bir kalp eski hâline dönemez. Bir yeri farklı, eksik olur. Bakarsın o karşısındakinin kalbini elinde tutmuş ve kendisinden bir parça gördüğü yeri kendi kalbine gömüp öyle iade etmiştir sahibine.

Birden bir hafiflik oldu vücudunda, suyu hissetmiyordu. Vücudu uyuşmuştu. Sanki ona bu kadar yeter, der gibi tepki verdi. Bir adım attı kendi içinde. Sevilmiyorum yok. Sen kendinsen ve kendinden eminsen sevenlerin hep hissettirir. Suyu kapattı. Ama şu an sudan ayrılmaya hazır değildi. Kendiyle savaşması gerektiğinin farkındaydı. Kafasındaki sisleri dağıtmasının gerekliliğinin de farkındaydı. Aslında hep farkındaydı. Ama bugün, bugün... Bugün zihninin tükendiği gündü. Telefon şarj etmek gibiydi aslında. Sadece biraz daha hayati, biraz daha zor, biraz daha önemli. Zihnini boşaltıp içerideki düşüncelerin çıkardığı o boğuk sesi susturmalıydı. Nerede yanlış yapıyordu acaba? Bütün insanlığa yetecek kadar sevgisi, dahasına yetecek kadar saygısı olduğunu düşünüyordu. Hem anlayışlı olmaya da çalışırdı. Ama ne kadar dayanabilirdi

buna. Daha ne kadar kendisine yapılan haksızlığa dayanabilirdi! Dostlarının akıttıkları kandan yapılmış palyaço maskesiyle daha ne kadar gülümseyebilirdi? Gülümsedi. Ardından kahkahalar yankılandı kafasının içinde ve dışında. Bugüne kadar kaybettiklerimi geri kazandım, diye düşünürken yine kaybetmişti. Bir dost daha onu uçurumdan itmişti. Hem de bile isteye! Göre göre itivermişti. Uçuruma çıktıklarında gülümsemişti halbuki. “Dostum o benim!” demişti ve...

Tak tak tak... Saatin sesi miydi bu yoksa güvercinler mi vuruyordu duvara? Çok vakit geçirmişti damlaların arasında. İyi bir güne başlamak isterken hayatının kötü zamanlarında dolaşmıştı. Unutmaya çalıştıkça hatırlamıştı. Oturduğu yerden yorulmuştu. Kalktı ve giyindi. Kalbi çok hızlı atıyordu. Uzuvlarının arasında bir heyecan dolaşıyordu. Çayırdaki çiçeklerin arasından dolaşıp gelmiş hafif ve ferahlatıcı bir rüzgâr gibiydi heyecanı. Ama bir de içinin içi vardı. Yakıp yıkan bir fırtına mıydı, buruşturulmuş bir sayfa mı, kırılmış bir ayna mı emin değildi. Saatlerce boş boş oturup bunu düşünüyordu zaten. Tamam belki de düşünmüyordu. Sıcacıktı elleri. Fazla sıcaktı ama. Cayır cayır yanıyordu. Ellerinden boğazına giden bir orman ateşiydi. Ellerini boğazına götürdü. Yanma hissi varsa bile sıcak değildi. Hatta soğuktu boğazı. Şaşırmıştı. Son derece sıcak olduğunu düşünüyordu. Bu ateşi gözlerindeki berrak su söndürürdü ancak. Ağlasana! Hayır... Ağlayamıyordu. Az önceki gözyaşları buharlaşmıştı bile. Sürekli ağlamaya hazır olan bu insan şimdi ağlayamıyordu. Zamansız dökülen gözyaşları şimdi yok olmuştu. İçindeki çağlayan durulmuştu.

Aişenur BİLGİN

KAÇ

Koştu koştu ve koştu. Kaçtıklarını yokladı ve yalnızlığın huzuru ile derin bir nefes aldı yorulmuş, boğazı kurumuştur içmeye bir bardak su aradı ama etrafta ne çeşme ne de herhangi bir bina vardı. Kaybolmuştu. Neredeydi? Telaşa kapıldı en kötü ihtimalleri canlandırdı gözünde. Ne yapmalıydı? Hangi yöne gitmeliydi? Geldiği yoldan geri mi dönmeliydi? Öyle yaptı. Yürüdü yürüdü ve durdu. Kaçtıkları karşısındaydı. Kaybolmanın telaşı unutturmuştu onları. Geri dönmekle büyük bir aptallık etmişti. Aptallığı üzerine düşünmeden aptallığı canını aldı.

Koştu koştu ve koştu. Kaçtıklarını yokladı ve yalnızlığın huzuru ile derin bir nefes aldı. Yorulmuş boğazı kurumuştur. Su aradı. Tanıdık geldi bunlar ona, hafif korktu ama önemsemedi. Devam etti su aramaya. Etrafa bakındı çeşme yok ev yok. Telaşlandı. Telaşlanışı tanıdık geldi yorgunluğu gibi. Bu kadarı fazla diye düşündü. Düşünmeye devam etti. Hatırladı ilk ölümünü. Bu sefer geri dönmeyecekti yeniden aptallık etmemeye kararlıydı. Kararlıydı ama ne yöne gitmeliydi bu sefer. Düz devam etmeyi seçti. Yürürken aklında aptallığı dolanıyordu. Gerçekliğini sorgulamaya başladı. Sorguladıkça azaldı kararlılığı. Ardına döndü, geldiği yola baktı çok da yol gelmemişti. Yol yakinken geri dönmeli diye düşündü. Geldiği yolu yeniden döndü. Bir

kez daha sorguladı. Bir kez daha, bir kez daha... En sonunda düşünmeyi bıraktı. Bu ikinci aptallığı oldu. Kaçtıklarını karşısında görünce anladı ama geç kaldı.

Koştı koştu ve koştu. Kaçtıklarını yokladı, yoklardı. Rahat bir nefes aldı. Yorulmuş boğazı kurumuştı. Su aradı. Yeniden tanıdık geldi yorgunluğu. Korktu. Bu da tanıdıktı. Deliriyor muyum diye düşündü. İmkânsızlığını onayladı kendince. Su. Su bulmalıydı. Çeşme ve ev yoktu. Yeniden tanıdık geldi ortam. Neden tanıdıktı? Düşündü. Düşündükçe hatırladı yavaş yavaş. İki aptallığına da üzüldü. Bu defa yapmayacaktı. Yeniden ölümüne ayaklarıyla gitmeyecekti. Önündeki kıvrımlı yolu tercih etti ve sonsuz kararlılığı ile devam etti yoluna. Yürüdü, yürüdü ve durdu. Yeniden kaçtıkları karşısındaydı. Olmamalıydı. Farklı yönü seçmişti. Neden buradalardaydı? Kabullenmedi. Geldiği yola doğru koştu ama başaramadı kaçmayı. Ama bu sefer ölümü aptallığından olmadı.

Aleyna Nur TEKİN

RUHUN ÇEVİREMEDİĞİ ÇEMBER

Tüm gün şu önümdeki masanın başında oturup hiçbir şey yapmadığımı insanlara söylediğimde yalan söylüyormuşum gibi tavır alıp bütün sinir sistemimi altüst ediyorlar. Hiçbir şey yapmadığımı söylüyorsam yapmıyorumdur. Sihir yapmıyorum ki beynimden bağımsız bir şeyler yapayım. Kollarımın, parmaklarımın, bacaklarımın, gövdemin kontrolü sarı ve kahverengi arasında bir renkte olan hafif dalgalı kısa saçlarımın altında yer alan kafamın içindeki beynimdeydi. Ondan habersiz hareket etmeyi düşünmek bile mümkün değil. Şimdi de yine o masanın başında oturup verilen ödevleri yapmak yerine düşünüyorum. Gerçi düşünmekten başka bir şey yapmadığımı söylemeliyim artık. Bu da bir eylem çünkü. Neyse her şey beni beklerken düşünmek, nedenini bilmediğim bir şekilde çok eğlenceli geliyor. Kitap okuyabilirim, uyuyabilirim, ödevlerimi yapabilirim ama bisiklete binemem. Annem dışarı çıkmama izin vermez. Lakin bisiklete binmek çok eğlenceli olurdu. Ödevlerim duruyor. Bu yüzden bisiklete binemem. Dahası okumam gereken onca kitap var. Bu yüzden bisiklete binemem. O sarı ve kahverengi renkteki dağ bisikletine binip tüm mahalleyi dolaşmak varken şu sırt ağrımı katlayan sandalyede oturup bisiklete binmeden duruyorum. Çünkü sarı ve siyah renkte dağ bisikletim yok.

Komşu çocukları olsaydı, bisikletle komşu mahalleyi dolaşıp yeni açılan ve içinde her renkte şekeri, çeşit çeşit dondurmaları olan bakkala gidebilirdik. Bu hayale karşın komşu çocukları ikindiden sonra dışarıya çıkmadığı için bisiklete binemem. Tüm bunlar işin gizlenmiş yanı. Yemek yemedim. Bu şekilde pedal çevirsem bir süre sonra kendimi yerde; bacaklarımdan birine batan cam parçası yüzünden akan kanı görüp bayılırken bulurum. Hastane masrafları çok olacağından babam çok kızardı. Dikiş atılır, okula gidemez ve annemle her gün tartışırdım. Bu yüzden de bisiklete binemem. Daha önemlisi, ben kasabada değil, işlek bir caddede oturuyorum. Buradaki arabalardan bisiklete binemem. İşlek caddenin bulunduğu mahalle kocaman. Burayı ve komşu mahalleyi dolaşmak yarım günümüzü alır. Ayrıca komşu çocuklarını tanımıyorum. Maalesef bisiklete binemem. Say say bitmiyor bu nedenler. Birkaç tane daha aklıma geldi. Saat çok geç, kardeşlerimi yalnız bırakamam. Kendime gidip bisiklet alamam. Babam bambaşka bir ülkede çalışıyor, annem yorgun. Bu yüzden bisiklete binemem.

Son bir tane nedenim kaldı bisiklete binmek en son istediğim şey bile değildi. Üşengeç ruhum düşünmekten başka hiçbir şey yapmak istemiyor. Gidip şu bel ağrıtıcı sandalyemden kalkıp yatağıma geçip biraz da orada düşüneyim. Bu sayede hiçbir şey yapmıyorum demem artık. Masada düşünüyorum, masadan kalkıp yatağıma giderken düşünüyorum ve yatağımda düşünüyorum derim. Yatak daha rahatmış. Sanki saatlerdir pedal çevirmiştım. Düşünmeye; bisiklet üstünde bayır aşağı ellerimizi iki yana açıp düşmekten korktuğumuz ama yine de tekrar tekrar yaptığımız, annelerin korkudan sürekli bağırdığı akrobatik hareket diyebilirim. Gerçi annem ben sadece çok düşündüğümde korkuyor, ama olsun. Belki ruhum bisiklete biniyor düşünürken ama ilerleme pek olmuyor, sadece çabalayıp yoruluyor. Benim yorgunluğum ve üşengeçliğim

de buradan geliyordur. Sahi, ruhumuzu bisiklete bindirirsek pedalı kim çevirecek? Bedenimiz hem ruhumuz düşmesin diye tutup hem pedalı mı çevirecek? En iyisi benim gibi ruhum da bisiklete binemesin.

Arda HASAN

KADERİN İÇİNDE

Zamanın akıp giden parçalarından birinde bir anı gördüm. İçerisinde bitmeyen bir keder ve karşı duyulamaz bir nefret yatan anı parçası. Aslında kendisini yazalı çok uzun zaman olmamıştı ve içinde herhangi bir kusur olduğunu da düşünüyor değildim. Tabii bu bir yanılısma da olabilirdi. Her anı parçasının kabahatsiz olması gerekmiyordu ama bunda bir şeyler yanlıştı. Denetlemem gerektiğinin farkına varınca hemen o anı parçasının içine giriverdim.

Tıpkı hatırladığım gibi Mustafa'nın suçluluk hissiyle yoğrulduğu hayattan bir lahzaydı. Böyle diyorum, çünkü sıradan bir insan için uzun bir süre olsa da gerçekte göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir zamanın içindeydim. Yavaşça bu anıdaki kusurları bulabilmek için baştan sona inceledim. Anı şöyleydi:

Mustafa, küçüklüğünden beri itilip kakılmış, dışlanmış, asık suratlı ama asık suratına rağmen aslında mutlu olan biriydi. Bu hayattaki zamanını hiçbir arkadaşı olmadan kendi başına geçiriyor, kitaplar okuyor ama çoğunlukla film izliyordu. Kendisine yakıştırdığı karakterleri taklit ederek kendisini onlar gibi hissetmeye çalışıyordu. Tabii, bunları yalnız yapıyordu. Bir görse ailesi, nasıl kızarlardı ona! Ama kaderiydi, böyle yazılmıştı ve razı olması gerekiyordu. Tabii, bir gün işler değişti. Mustafa;

büyüdü, hiçbir insanla vakit geçirmeyişinin ve hiçbir anı biriktirmeyişinin farkında olarak büyüdü. Zamanının tamamını kitap ve filmlere harcayan bu çocuk, çevrede herkesin arkadaşı olduğunu, birilerinin birileriyle vakit geçirdiğini görerek canı sıkıla sıkıla büyüdü. Bu hayatın da bir film olduğunun ve ana karakterin kendimiz olduğunun da sonradan ancak fark etmişti. Başka ana karakterler için yaşanmış bir ömür gibiydi onunki. Bir sevgili edinmiş, hayatının merkezine onu koymuş ve yaşam amacı o olmuş insanlar gibi Mustafa da kendi benliğini izlediği karakterler üzerine kurmuş ve kendi filmini oynayamamıştı. Tabii, bunlar hep istem dışı tasarlanmış anı parçalarının bir birleşimiydi.

Daha da derine girmeye başladıkça o kusurun ne olduğunu kavramaya başladım. Mustafa'nın kendi benliğinin farkında olmasını sağlayacak bir şey eklememe rağmen o benim varlığımı anlamıştı. Bir anda beklenmedik bir şekilde Mustafa'nın bana yakardığının ayırdaydım ve kaderinin tasarladığım şekliyle ilerlemediğini gördüm. Bu çok canımı sıkacak oldu ki sinirlenerek onun yanına gidiverdim, kendimi ifşa ettim. O, buna hiç şaşırmasın kendisini neden böyle oluşturduğumu, neden böyle yazdığımı defalarca tekrarlıyor; derin bir keder hissediyor, yok olup gitmek istiyordu. Ama onu yapmadan önce beni de kendisiyle beraber götürme arzusu içerisindeydi. Yapılan hatadan dolayı beni suçlu görüyor, bana şimşekli bakışlar atıyordu. Ona oldukça basit ve saçma bir şekilde şu cevabı verdim:

- Herkesin bir kaderi vardır Mustafa. Seninkisi böyleydi. Ama şu anda bunları düşünmüyor olmalıydın.
- Ama, ama hayır! Ben kaderimin dışına çıktım ve seninle konuşmaya başladım. Demek ki bu da yazılmış değildi! Bak, kendi yaratıcımla konuşuyorum!

Korkunç bir kahkaha atarak: “Sen de benim gibi şaşkınlık içerisinde!”

Gerçekten de ne diyeceğimi bilemiyordum. Var olduğumdan beri ilk defa böyle bir şeye şahitlik ediyordum. Bu karakterin böylesine bilinçli olabileceğini düşünerek tasarlamamıştım diye düşündüm. Belki de izlediği filmler yüzünden bu duruma gelmişti. Kendi kendisinin farkına vararak kendi benliğini oluşturmuş, kendini var etmişti. İçerisindeki kedere ve öfkeye rağmen oldukça mantıklı konuştuğunu da söyleyebilirim. Derken düşüncelerim içerisinde kaybolmaya başladım.

Belki de bu karakter yani Mustafa, bir anomali değildi?

- Beni böylesine yalnız böylesine sefil bir karakter olarak yazmak ne kadar hoşuna gitti de yazdın ki? Bu bir hobi mi? Yoksa bir iş mi? Söyle bana!

Bu bir hobi mi, iş mi? Bu soru beni düşündürülecek oldu ki o anda cevap veremedim. Muhtemelen bu da benim işimdi. Bundan keyif almıyordum ki hobim olsun. İşim, işim! Bir müddet sonra kavradım ki bu karakter benim de aslında bir karakter olduğumu ve onun kendisinin farkına varışını yazanın ben olmadığıma kanaat getirdim. Onun benimle konuşuyor olması bir anomali değil, bir kaderdi. Ben de kaderi yazıyormuş gibi uyutulan ama aslında kaderin kuklası olan başka bir yazardım.

Aslınur ÖZTÜRK

ÇALIŞMAK

Kasım ayının en soğuk günleriydi. Gündüzleri farkına varmadan akşam olurken akşamları uyumaya fırsat vermeden bitiyordu. Karısının yanından ayrılan adam havanın soğukluğuna rağmen içinde umut kırıntılarıyla iş ilanları için sabah akşam yürümeye devam ediyordu. Yürüyordu ve her seferinde hiç hayal etmediği insanlarla karşılaşılıyordu. Hiç tanık olmadığı sahnelere tanık oluyor, değişiyordu.

Kasım ayının son gününde bile yürüyordu. Günlerden pazar havanın önceki günlere göre daha sıcak olduğu günlerden biriydi. Yürüdü uzun sayılmayacak kadar yürüdü. Adımlarını yavaşlatarak barınağın kapısından girdi. İçinde anlam veremediği hisleriyle yürüdü. İçerden gelen sesler az bile olsa mutlu etmişti onu. Uzun zamandır karşılaşmamıştı bu kadar gürültüyle. Uzun zamandır insanlar sessizdi. Uzun zamandır insanlar konuşmayı tercih etmiyordu. İnsanlar artık insan olmayı tercih etmiyorlardı. Çalışmak, doğumdan ölüme kadar tek gayeleri ve artık okullarda da tek öğretilen çalışmak kavramı insanları değiştirmişti.

Herkes önce okulunu bitiriyor sonrasında kendilerini tümüyle çalışmaya adıyor hislerini bitiriyorlardı. Artık hisler yoktu, konuşmak yoktu, düşünmek yoktu. İnsanı insan yapan

herhangi bir duygu yoktu. İnsanlar kendi elleriyle insanlığı bitirmişlerdi.

Barınak, köpeklerle ilgilenilmesi için ilan vermişti. Aslında bu iş bile sayılmazdı. Hayatın kendisiydi. Hayvanlar, çoğunlukla insandan bile daha çok insanlardı. Özellikle dünyanın geldiği bu dönemde kalan son insan parçalarıydı hayvanlar.

Barınağa geldiğinde, ilan için gelen başka biriyle daha karşılaştı. İkisi de konuşmadı sadece sessizce beklediler. Son zamanlarda işsizlik oranı azalmıştı ama çok fazla çalışana ihtiyaç vardı önceki dönemlerin aksine. Dünya artık herkesin çalışmasını istiyordu. Çok fazla çalışan ihtiyacından dolayı insanlar her zaman olduğu gibi kendi mesleklerinden başka her türlü mesleğe yöneliyorlardı. O da mimarlık okumuştü ama döneminde mimar olarak çalışmaya devam eden bir tane bile mimar yoktu.

Yanındaki adamla birlikte işe alındıkları haberi verildi sadece. Hayır söylenmedi bu. Yazı yardımı ile iletildi. Artık o gün kasım ayının en sıcak günü oldu onun için. Öğlen saatlerinden hava kararana kadar çalıştı. İlgilendi onlarla. Uzun yıllardır insanlardan şefkat bekleyen hayvanlarla. Onlar sadece sevilmek istemişlerdi. Sadece sevilmek.

Akşam saatlerinde eve doğru yürürken yolda hayatını kaybetti. Kasım ayının son gününde, hissedilen soğuğa rağmen içinin yaşadığı en sıcak günde hayatına son verildi. Yıllardır insan sayılanlar tarafından öldürüldü. Ve hissizleşen dünya bir insanı daha kaybetti.

Ayberk CANBAY

YAĞMUR

Rap rap rap adımlar... Yağmur yağmış, ıslak toprak kokusu. Sarı yağmurluğuyla bir çocuk dışarıda oynuyor. Hop! Bir su birikintisinden ötekine. Bazen su çizmelerinin içine dolacak kadar fazla sığıyor. Her zıplayışında, hareketinde bir mutluluk bir heyecan var. Yağmur ona yeni bir hayat vermiş sanki. Etrafta insanlar koşuşturuyor. Hepsi bir yere yetişecek belli. Küçük çocuk biraz soluklanmak için suyun birikmediği bir yere oturuyor. Yanakları kıpkırmızı olmuş soğuktan. Ama o yağmurun coşkusu ile yanıyor, evladına kavuşmuş bir anne gibi. Kalkıp tekrar birikintilerin başına gidiyor. Bu sefer cebinden bir kağıt çıkarıyor, kağıt da ıslanmış bu sağanak yağmurda. Kağıdı açıp gölcüklerden birinin üstüne koyunca dünya onun oluyor. Evet gemisi yüzüyor işte. Çocuğun gözleri daha da parlıyor. Yağmur... Bir insanı, bir çocuğu nasıl bu kadar mutlu edebilir? Biraz daha çocuğu seyrediyorum. Gemisi onun üflemeleriyle bir o tarafa bir bu tarafa gidiyor. En sonunda delinip batıyor. “Şimdi ne yapacaksın bakalım?” diyorum kendi kendime. Çocuk cebinden bir gemi daha çıkarıyor. Ben de ayağa kalkıp, selin götürdüğü evime tekrar bakıyorum. “Şimdi ne yapacaksın bakalım?” diyorum kendime.

Aydan YILDIRIM

GEÇMİŞE TAKILI KALMAK

Güneşin daha sıcak, yıldızların daha parlak olduğu zamanların birinde bir kraliçe yaşarmış. Ağır topukluları, uzun elbiseleri ve her şeyden daha çok değer verdiği mücevherleri varmış.

Bütün günlerini aynaya bakarak ve süslenerek geçiren bu kraliçe kendine layık olduğunu düşündüğü parlak ve pahalı bir yüzük tasarlatmış. Bu, görenlerin aklından bir an bile çıkmayan, parlaklığıyla herkesi etkileyen bir yüzükmüş. Kraliçe, yüzüğünü göstermek için bir akşam yemeği organize edeceğini ülkesinin en uzak diyarlarına kadar duyurmuş. O gün gelmiş; kristal bardaklar, porselen yemek takımları, elmaslarla süslü masa örtüleri... Kraliçe, her bir detayı sonuna kadar düşünmüş. Yüzüğünü takmak için odasına gitmiş. Gitmiş gitmesine de hiçbir yerde yüzüğünü bulamamış, odasındaki bütün sandıklarına, bütün takılarının arasına bakmış ama yüzük sanki toz olup rüzgâra karışmış. Bütün hizmetlilerine haber verip her yere bakılmasını söylemiş. Yüzük hiçbir yerde bulunamayınca ülkesinin en bilge kadını çağırması yanına. Kraliçe, yüzüğünü bulamadığını, ağlayarak anlatıyormuş. Bilge kadın ise kraliçeyi sessizce dinlemiş. Sonra kraliçeye şöyle demiş: “Kraliçem o yüzüğü bulamadıysanız siz de kendinize başka bir yüzük yaptırın.” Kraliçe kendisine başka bir yüzük yaptırmış, sonra bir tane daha ve bir tane daha... Ama hiçbir

eski yüzüğü kadar gözüne güzel görünmüyormuş. Bilge kadını tekrar çağırır yanına ve ona “Söylediğini yapıp yeni yüzükler yaptırdım kendime ama hiçbiri eskisi kadar güzel olmuyor.” demiş. Bilge kadın cebinden bir yüzük çıkarıp onu kraliçeye vermiş ve sormuş: “Bu yüzüğe bakın, eski yüzüğünüze benziyor mu?” Kraliçe yüzüğü almış, incelemiş ve bilge kadına geri vermiş.

Bilge kadın bir cevap bekleyerek kraliçeye bakıyormuş. Kraliçe “Hiçbir şey onun yerini tutamaz.” demiş. Bilge kadın konuşmaya başlamış: “Bu yüzük aslında sizin yüzüğünüzdü. Siz sadece eski yüzüğünüze o kadar takılı kalmıştınız ki ne daha güzel yüzükleri görebildiniz ne de kendi yüzüğünüzü tanıyabildiniz.”

Ayfer AKYILDIZ

GECEKONDU

Sönüyor.

Söndü.

Bir süre sönük kaldı. Ardından ışık yine titreşti ve lamba yandı. Yine titreşti. Söndü. Tekrar yandı. Her yandığında olduğu gibi duvardaki gelişigüzel fırça darbelerinin izlerini gözler önüne serdi. Söndüğünde ise pencereden giren ay ışığı tavadan sarkan kabloyu ortaya çıkardı.

Kitaplığın raflarını tutan paslanmış çiviler, kirden grileşmiş ve yer yer yırtıkları olan perde, havadaki ağır küf kokusu... Kaç saattir buradaydım hatırlamıyordum bile. Bu dünyadaki kırkınıcı yılıma girmek için neden burayı tercih ettiğimi de bilmiyordum. Galiba yazmak istemiştim, kendime benzettiğim bir yerden ilham almak istemiştim. Ve bu terk edilmiş gecekondu beni bir kütüphaneden, sessiz bir parktan, herhangi bir kafeden veya evimdeki tozlu masadan daha çok cezbetmişti. Benden bile daha yalnız ve yaşlıydı bu ev. Fakat buna rağmen havada uçuşan tozlar dahi bana sayfalarca şiir yazdırmıştı. Çoğu kişinin korkarak ve koşarak önünden geçtiği bu evde sadece birkaç saat geçirirken hayatım boyunca yazdığım metinlere bir daha yazamayacağım kadar değerli yazılar eklemiştım.

Lamba tekrar söndü. Yeni bir yazıya başlamak için bir süre -yarım saate yakın- bekledim. Fakat sonunda geçen uzun süreye rağmen

yanmayan lambaya karşın defterimi kapattım, kalemimle birlikte bez çantama yerleştirip ayaklandım. Gıcırdayan koltuğu arkamda bırakarak kapıya ilerledim. Elim tam kapının koluna değdiği an gecekondunun lambası “Gitme!” der gibi güçlü bir şekilde yandı. Aslında bu metruk yapıya gecekondur demek yanlıştı. Çünkü gecekondur çoktan bu dünyadan göçüp gitmiş ve arkasında eski, çatlak lambanın içinde varlığını sürdürmeye çalışan ruhundan bir parça bırakmıştı. Ve bugün onun da söneceği bilinciyle beni burada, yanında tutmaya çalışıyor; hayatta kalmak için yardım istiyordu.

Duraksadım fakat elimi kapının kolundan çekmedim. Ona yardım edemedim, kimse edemezdi. Gitmek zorundaydım. “Hoşça kal...” diye mırıldandım ve kapı koluna baskı uygulayarak kapıyı açtım. Dışarıya çıkıp kapıyı nazikçe kapattım. Yer yer çukurlar oluşmuş asfaltta yürürken bir yandan sessizce gözyaşı döken gözlerimi doğan güneşe çevirdim. Bir şeyler son bulurken dahi doğmaya devam ediyordu, parlamakta ve görevini yapmakta ısrarcıydı. Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. Daha kalabalık bir sokağa vardığımda boş bir banka oturdum. Yanımdaki sokak lambasının direğine asılı olan taksi numarasını arayıp bir taksi çağırdım.

Taksi yaklaşınca ayaklandım ve paltomdaki tozu silkeledim. Taksi durdu ve arka kapıyı açıp oturdum. Sırtımı geriye yasladım. Dikiz aynasından bana “Nereye?” der gibi bakan şoföre “Güvenpark’a, lütfen.” dedim. Genç adam başını hafifçe sallayıp taksiyi sürmeye başladı. Neden Güvenpark bilmiyordum. İçimden o an sadece güvercinleri, grupça gezen ve yüksek sesle konuşan gençleri, her zaman acelesi olan yetişkinler ile ne yaptıkları hakkında en ufak fikrim olmayan yaşlı teyze ve amcaları görmek gelmişti. Kim bilir, belki de karanlıktaki yalnızlığımı bir kere de kalabalıkta tatmak istemiştim.

Ayşe İrem SEYİTOĞLU

SENSİZLİK RÜZGÂRI

Şehrin altında, bulutların üstünde bana bakarken gördüm seni. Anlatmışsın ona beni; kulak misafiri oldum. Seninle geçen zamana dalmışım, gözlerine... İçime çekmişim derya misali kokunu. Toprak aldı sanmıştım seni, çiçek bırakmıştım canlanırsın diye. Gözümden akan yaşa anlatmıştım seni, el ele gezdiğimiz sokakları ziyaret etmiştim. Hafifçe esen rüzgâr seni soruyor diyemedim. Beni bıraktığını... Detayını sorardı gözlerim bu sefer, durmazdı yüreğimin hıçkırığı, anlatırdı her şeyi. Seni benden aldığı gibi anılarımızı da alırdı masum görünen rüzgârlar. Söyleyemedim senin izlerin bana kalsın diye. Hata ettim belki, korkak davrandım ama “Gitme!” istedim, kaldıramazdım bunu. Her gökyüzüne baktığımda seni görmek istemedim; “Yanımda ol.” istedim. Belki de sadece istediğim için seni kaybetmişim ben bile anlayamadım. Ne hâlde olduğumu görürsün sanmıştım ama insan sevince gözü hiçbir şeyi görmüyormuş. Bana hiçbir zaman gülmemeni, beni sevmemeni görememişim. Seni gökyüzünde ararken kalbinde yerim olmadığını görünce anlayamamıştım, seviyorsun sanmıştım. Belki de sen hep aynıydın. Ben seni kendim yaratmıştım, anlayamamıştım o zamanlar. Artık gözlerim gökyüzüne baktığında seni değil bulutları, yıldızları, güneşi arayacak...

Ayşe Reyyan ERŞEN

RIHTIMIN MELEĞİ

Güneş'in batıp ufku turuncuya, üstünü kaplamış bulutları pembeye bürümesi ve ayazın tüm Haliç rihtimini sarması ile gönlümdeki yara kanar ve vücudumu bir acı sarar. Tüm gemiler bir yolculuğa başlamış, bazıları bir görevin zorunluluğuyla memleketlerinden ayrılmış, bazılarıysa zorlu bir rota aşmış ve varmış yuvasına en sonunda... Bense içimde yanıp tutuşan özlemle izleye kalmışım. Rüyamdaki beyaz atlı prensin gerçek hayat ümidiyle içimi kaplayan korkusu sürüklenmişim buraya ve bu yüzden seni bekliyorum.

Hatırlar mısın bilmem, bir ağustos akşamı, aynı rihtimin en ucunda, kızıl gökyüzü siyaha kayarken ve yıldızlar saklandıkları yerlerinden çıkıp kendilerini belli etmeye başlarken en başından beri sana söylemekte zorlandığım tüm kelimeleri bir çırpıda söyleyivermiştin: "Seni seviyorum". Ne kadar da şaşırmıştık, ikimiz de. Sen söyleme cesaretini bulabildiğine şaşırmıştın, bense nasıl cesaret edemediğime.

Her gece, ağaçların çevrelediği yıldızları yapraklar arasından gözlerken seyre daldığımız aynı düş bu sefer senden öte kalmış ve beni yoruyor. Önce sen derdin: "Çam ağaçları yaprak dökene kadar seni seveceğim" diye...

Kalbinden yana tertemiz, yeşile boyanan mavi sular gibi gözlerin aşkınla parlar. Bana bakarken bu rıhtımı saran ayazla titreyen ellerim, aklımda rüzgârın sürüklediği dalgalar ve insanlardan korkup kaçan kızgın ufukta batmak üzereyken içinde saklandığı o kahve reнге özenen saçların var. Her zaman sarmaşık gibi karmakarışık ve güneşle sulanıp yağmurla ıslanmış bir papatyanın yaprakları gibi yumuşacık saçların... Beni kendine âşık ettiğin her özelliğini deniz, gökyüzü ve rüzgârın hışkırdattığı tüm yaprakların bin bir farklı sesi aklıma getirir.

Saatler geçiyor, ay çoktan çalmış güneşten kızılığını ve ben hâlâ bekliyorum seni usanmadan, yüreğimde hissettiğim acı ve soğuşun bıraktığı uyuşma hissini umursamadan.

Seninle bulduğumuz bu rıhtımda, ellerini, ellerime sarmışken, sana adadığım, sevdamız adına yazdığım kelimeler, dizeler, dörtlüklerden oluşan ve senin her seferinde bıkmadan bana narin sesinle okuduğun şiirler şimdi sahipsiz kaldı.

Sevgimle bozduğum sözlerin büyüğü gibi göz ardı edilmiş bir suçsun sen. İşlediğim bir günahsın, ama gönlüme laf mı geçer, sevmekten vazgeçemiyorum ki...Acıtıyor canımı, senin gidişin, benim sevişim ve bizim kavuşamayışımız.

Uzaktan bir tekne geçiyor, içerisinde kimi deli gibi heyecanlı, kimi de içinde bulunduğu durumdan yorulmuş, kaç çeşit insan var? Bakıyorum içlerine, tanıdık bir yüz göreyim diye, maalesef, sen gelmeye teşrif edemiyorsun. Gözlerimden yaşlar akmaya başlıyor, ancak onları silecek bir el yok. Kendi ellerim mi? Hayır, onlar kendi yaralarıyla meşgul....

Bahsettiğin çam ağaçları yaprak döküyor, bahsettiğim incir ağaçları çiçeklerden yoksun, ben senden uzakta, sen ise bana yakın, çünkü unutmadığım anılar, kurtulamadığım

düşlerdesin. Gözlerin, sözlerin ve yalvarırken yaralanmış dizlerin hâlâ aklımda, her şeyinle aklımdasın ancak parça parça, bütününle hatırlayamıyorum seni. Yoksa sen bir anı mısın? Kendimi kandırdığım yalanlarla süslediğim bir anı...

Bekleyişim güneşin sevgisini kazanamamış bir gül gibi soluyor şimdi, çünkü ben üşüyorum ve gelmediğin için ellerimi ısıtacak eller kalmadı. “Neden?” diye merak ediyorum, çünkü küçükken annemin bana okuduğu tüm hikâyelerde melekler bir insan formunda gelip görmüş sevdiğini. Yoksa sevmedin mi hiç beni? Kaç kez rüyama girdin.

Şu an dikildiğim o karanlık rıhtımda ve onca yıllık sevdamızın ardından beni görmek için gelirsin sandım, lakin yanılmışım, her zamanki gibi tek başıma kaldım ayazda, sense gözlerin kapalı ve huzurla...

Ayşenur YANARDAĞ

ÖZLEM ABİDESİ HAYDARPAŞA TREN GARI

Şarkılar, filmler, şiirler ve hatıratlar...

Ah Haydarpaşa Tren Garı...

Beşiktaş vapurundan gördüğüm görkemli mimarinle o kadar büyüleyicisin ki ... Bir şiir yazmak geliyor içimden. Sonra aklıma Nâzım Hikmet'ten şu dizeler düşüyor:

Haydarpaşa garında

1941 baharında

Saat on beş

Merdivenlerin üstünde güneş

Yorgunluk ve telaş

Bir adam

Merdivenlerde duruyor

Bir şeyler düşünerek

Büyüleyici; üstünü bulutlar kaplasa bile. Bulutlar üzerinde ama gök az da olsa mavi... İskelesinde dikkatimi bir şeyler çekiyor. İskelenin bana göre solunda küçük bir yapı var. Önünde yeşil uzunca bir hortum sarılı bir vaziyette duruyor. Binaya dayalı siyah bir merdiven ve az ilerisinde bir sokak lambası... Büyük resme geçmeden ayrıntıları aktarıyorum çünkü büyüsünden bir türlü kurtulamıyorum. O, kim nasıl bakarsa öyle görünür. Kimi beton yığını, kimi aracı ve kimi ise keskin bir özlem duygusunun

somutlaştırılmış hâli gibi görür. Heybetli yapısı bana hep içindeki ayrılışların ve diğer bütün duyguların içinde oluşundan ayakta durduğu hissini verir. Sizi kandıramayacağımı sezdim tamam tamam anlatacağım o muazzam yapıyı. Tam olarak ne olduğu hakkında fikrim olmayan ancak giriş mahiyetinde olduğunu düşündüğüm bir yapı var önümde. Gri bir çatısı var bu yapının. Koyu kahve kapıları mavi, yeşil, bej tonu işleme gibi duran süsleri, krem tonlarında taşlarından yapılan bir yapı. Siyah bir demir kapı, işte muazzam yapıya giden o kapı...

Koyu kurşuni grilik var çatısında, minare benzeri iki yapı buranın muhafızı gibi beliriyor. Minare benzeri yapılar aslında birleşik bir nevi kale görünümü verdiğini söylesek daha doğru olur. İkisinin tam orta kısmında kocaman bir saat... Taşların muazzam görüntüsü ile çevrelenmişti. Sağ tarafta rüzgarda dalgalanan Türk bayrağı. İçinde koca girişlerle ayrılmış, renkli camlar var. Ama ben içindeki somut şeyleri değil soyutlukları anlatmak isterim. İçindeki buram buram özlem kokusu ciğerlerimi dolduruyor. Ayrılışlar insanı derinden sarsıyor. Ben mi? Ben kimseyi uğurlamadım burada, daha doğrusu tanıdığım birilerini. Ama tanımadığım birçok insanı uzaktan da olsa uğurladım. Sessiz ve yalnız kendi içinde, köşesinde yaşayan bir yazarım ben. Yalnızlığımı dizginlemek için her gün buraya gelirim. Duygularımı kaybetmemek, insan kalabilmek adına... Ve yalnızlığı bilen biri olarak yalnız kalmaya mahkum bırakılan insanların yalnızlığını paylaşmak, bu durumu öğretmek adına. Hep buradayım ve burada olacağım. Çünkü bu yükü tek başına taşımak zordur insana birileri elinden tutup kaldırmalı. Eve dönüyorum candan bir dörtlülle:

Şimdi karşımda heybetli durduğuna bakmayın
Ağlamaklı bakıyoruz ayrılmadan
Sessiz bir veda yazıyoruz
Yine konuşmadan anlaşıyoruz.

Bahar ERDEM

YÜREĞİMİ SARAN YALAZA

Müzik sesleri köşkün pencerelerinden dışarı taşıyor yine. Bu sesler, benim o çok sevdiğim, yıllarımı geçirdiğim evimden nasıl çıkarıldığımı bana hatırlatıyorlar şimdi. Sanki kimse beni evimden çıkmaya mecbur bırakmamış gibi... Bundan yaklaşık iki yıl önce bu arsada benim evim vardı. İçinde sevgili kocam ve kedimizle beraber yaşadık. Kader bu ya bir çocuğumuz olmamıştı biz de evlat hasretini kedilerimizle gideriyorduk. Burada birlikte çok mutlu bir hayatımız vardı, ta ki bir gün kapımız çalınana dek. Kapıyı açtığımızda karşımızda üniformalı bir adam ve şık giyimli bir kadın duruyordu.

O gün bize evimizin arazisini sevdiklerini ve ne kadar para istersek verip evimizi alabileceklerini söylediler, ne yalan söyleyeyim güzel yerdeydi ev. Deniz manzarası vardı ve oldukça sakin bir mahalledeydi. İstesek gerçekten iyi bir meblağa satabilirdik. Ancak orası bizim için sadece bir ev değildi, yuvaydı. O yüzden satmak istemediğimizi söyledik ve onları gönderdik. Ancak bizim naz yaptığımızı düşünmüş olacaklar ki birkaç kere daha geldiler. Her gelişlerinde dudak uçuklatan paralar teklif ettiler ama her seferinde reddettik. Sonra bir gün akşam yemeği için alışveriş yapmaya pazara gitmiştim. Dönerken mahallede bir hareketlilik olduğunu fark ettim. Evime yaklaştıkça kalabalık artıyordu. Eve gidince öğrenirim nasıl olsa, diye çok da kafa

yormadan ilerledim. Evimin önüne geldiğimde sevgili yuvamın parlak bir yalaza tarafından kaplandığını ve ışıl ışıl parladığını gördüm. O an neye uğradığımı şaşırılmışım. İtfaiye erleri alevleri söndürmeye çalışıyordu ama nafile... O ateşler, kendileri sönmek isteyene değil söndürülemedi. Her şeyi izledim gözlerimi ayırmadan, şok içindeydim, hareket edemedim bile. Sonunda yalaza yorulmuş olmalı ki küçüldü küçüldü ve söndü. O an aklıma kocam ve kedim geldi. Neredeydiler, kaçabilmişler miydi acaba? Etrafıma baktım yoktular. İtfaiye erlerinin içeriden bir sedyeye çıktıklarını gördüm. Sedyeye, beyaz örtüyle örtülüydü. O anda o yalazanın yorulup sönmeyeceğini sadece yer değiştirdiğini anladım. Yüreğime yerleşmişti ve asla sönmeyecekti.

O olaydan sonra Albay Tugay tekrar geldi baş sağlığı dilemek için ve araziye hâlâ alabileceğini dile getirdi. Ama bu sefer teklifi çok çok azdı. Kalacak başka yerim de param da yoktu. Mecbur teklifini kabul ettim o gün. Ayrılırken Albayın yüzünde üzüntü yoktu, zafer vardı. İstediyine ulaşmak için yapmadığı kalmamıştı ve zaferle ayrılıyordu buradan.

O olayın üstünden tam iki yıl geçti. İki yıl önce bu gündü. İşte buradayım şimdi. Evimin yerine inşa ettikleri o köşkte parti var. Kendi dünyaları dışında bir şeyi önemsemeyenlerin benden alıp kendilerine kurdukları dünyadaki eğlence. Ben dünyamı kaybettim ne yaşayacak bir evim ne yıllarca beraber yaşadığım kocam ne de kedim kaldı. Bana kaybedecek bir şey bırakmadıkları için yapacağıma pişman olacağım bir şey de kalmadı. Bu yüzden şu an buradayım birazdan içeri girip keyiflerini kaçırmak için.

İlk adımımı attım peşine ikinci adımımı. Birkaç adım sonra kapının yanındayım. Zaten açık olan kapıdan geçiyorum ve içerideyim, henüz kimse fark etmese de. Herkes giydikleriyle,

kocalarının paralarıyla gösteriş yapmakla o kadar meşgul ki beni fark etmiyorlar bile. İçeride ilerliyorum. Vitrinin yanına geldim. İçindeki sadece gösteriş için konulmuş antika tabaklara, kristal bardaklara, çini vazolara bakıyorum. Hepsi ne kadar da güzel ve pahalı gözüküyor. Burada müze açacak kadar çok değerli süs eşyası var. Fazlasıyla hoş çiçek desenleri olan, ufak değerli taşlarla süslenmiş bir vazo gözüme çarpıyor. Sakince vitrini açıyorum. Vazoya dokunuveriyorum.

Ah ne kadar korkunç, yanlışlıkla çarpıyorum ve vazo kırılıyor. Etraf bir anda sessizleşiyor. Herkes bana şaşkın şaşkın bakıyor en şaşkın duranlar da evimin yeni sahipleri, Albay Turgut Tugay ve eşi Gülperi Hanım. İkisi de tıpkı iki yıl önceki gibi gözüküyorlar, zaman sadece bana acımasız davranmış sanki. Albay yaklaşık bir seksen beş boyunda üniformasının içinden fazlasıyla sert bir adam olduğu belli oluyor, Gülperi Hanım ise Albayın aksine yaklaşık bir altmış beş boyunda, giyinmiş olduğu beyaz elbisenin içinde minyon tipiyle çok masum birisi gibi duruyordu, ama asla masum değildi. Albay, etraftaki insanlar bir gariplik sezmesin diye bozuntuya vermeden konuşuyor. “Oo Sevim Hanım bu ne güzel sürpriz, bu güzel ziyaretinizi neye borçluyuz?” Sesinden sinirli olduğu çok anlaşılıyor. Ama tabii ki ben hissedebiliyorum ve hoşuma gidiyor onu rahatsız edebildiğimi bilmek. “Ne borcu Albay, buraları çok severim bildiğiniz gibi. Hazır yolumun üstüneyken de bir uğramak istedim; yeni evinizi görmek, evin hâlâ parlamayı parlamadığı hakkındaki merakımı gidermek için. Şansa bakın, davet verdiğiniz bilmiyordum.”

Ona yaptığım göndermeyi anladı Albay. Kısacık bir anda olsa sol gözü hiddetten seğirdi. Sert bir tepki vermeye hazırlanıyordu ki o anda toz pembe elbisesi, aynı renk ayakkabıları ve alev gibi kırmızı saçlarıyla parlayan bir hanımefendi aramıza girdi. “Albay bu güzel madam da kimdir acaba?” Konuşmasından Türk

olmadığı ama uzun zamandır Türkçe konuştuğu anlaşılıyordu. “Eski bir dost, Madam Rosalie. Hanımefendinin geleceğinden haberim yoktu. O yüzden şaşırdım biraz ama kendisi sadece geçerken uğramışlar, gideceklerdi!” Sesinden beni kovduğunu anladım ama oralı olma gereği duymadım. “Aslına bakarsanız hemen gitmeye niyetim yok. Gelmişken biraz zaman geçireyim. Bu madam ile tanışayım istiyorum.” Evet görmek istediğim o bozguna uğramış yüz tam da karşımda duruyor. Albayın yanından geçip az önce konuşan madam ve Gülperi Hanım’ın yanına gidiyorum. Albay, benim pot kırmamdan rahatsızlık duyduğu için Gülperi Hanım’a kaş göz hareketleri yapıyordu. Gülperi Hanım da “Tamam.” der gibi başını sallıyordu.

Bir süre orada konuştuk, ben ağzımı her açtığımda Gülperi Hanım’ın alnından akan terleri görebiliyordum, benim kim olduğumu soran madam, aslen Fransız’mış. Adı Rosalie Roux’muş. Türk bir Albayla evlenmiş bir de oğlu varmış. Eşi Albay Mustafa Kaya, birkaç yıl önce bir görev sırasında şehit olmuş. Madam Rosalie o zamanlar Fransa’ya dönmeyi çok istemiş ama oğlu burada kalmayı istediği için Türkiye’de kalma kararı almış. Oğlu da aslında bu davete Madam Rosalie ile gelmiş ama içerisinin havasız olduğunu söyleyip dışarı nefes almaya çıkmış. Ne yalan söyleyeyim Madam Rosalie’yi sevmiştim, çok iyi bir hanımefendiye benziyordu. Yaklaşık bir saatin sonunda ayrılmam gerektiğini dile getirdiğimde, Gülperi Hanım’ın solmuş yüzüne kan geldi resmen onları faka bastırmadan gideceğim için sevinmişti. Madam Rosalie ile vedalaşıp dışarı çıktım.

Kapıdan çıkar çıkmaz vücuduma çarpan soğuk hava titrememe sebep oldu. Birkaç adım atıp evin tam karşısında durdum. Kendi güzel evimin hayalini kuruyordum ki orada olması tuhafıma giden bir şey gözüme çarptı. Köşkün giriş kapısının hemen yanında bir bidon benzin. Bidona dalmış gitmiştim.

Evimin nasıl yandığı gözümün önünden gitmiyordu. Tam o anda arkamdan bir ses duydum “Çok güzel bir köşk değil mi?” Arkamı dönüp benimle konuşan adama baktım. Yirmili yaşlarının başında bir seksen boylarında, iri yapılı, beyaz tenli, siyah kısa saçlı, şık giyimli bir beyefendiydi. “Hayır, hiç güzel değil, bu köşk yapılmadan önce burası daha güzeldi,” dedim. “Onu daha güzel yapacak şeyi biliyorum aslında gecenin karanlığında ışıl ışıl parlarsa çok ihtişamlı olurdu bence.” Genç adamın fikri aklıma yanan evimi getirdi. Benim evim iki yıl önce parlak bir yalaza tarafından sarılmış gündüzü bile aydınlatmıştı. Bu köşk evimin yanında fazlasıyla ihtişamsız ve sade duruyordu. Oysa köşk daha şaşaalı görünmeliydi. Keşke onu da parlarken görebilseydim. Keşke yüreğimdeki yalaza bir kere daha yer değiştirseydi. Ben düşünürken genç tekrar konuşmaya başladı, “İzninizle madam, saat geç oldu içeriden annemi alıp eve döneceğim, sizinle konuşmak bir zevkti.” Köşke girdi bir süre sonra da Madam Rosalie ile dışarı çıktılar. Bu genç adam Madam Rosalie’nin oğluydu demek, pek benzemiyorlardı. Büyük ihtimalle babasına benziyordu.

Bir süre daha orada dikilip hiçbir şey yapmadan geceyi ve karanlığı izledim sonra bir kere daha benzin bidonuna baktım. Şaşkınlıkla yanında bir zippo çakmak olduğunu fark ettim. İçeri girmeden önce ne benzin bidonu ne de çakmak oradaydı. Orada olmadıklarına emindim, olsalardı fark ederdim. Bu bir çağrı olmalıydı. Yüreğimdeki ateşin parlama zamanı. Birkaç adım...

Berat Çağrı KOCAER

DUVARLAR

Hâlâ kendime gelmeye çalışıyorum. Üsküdar sahiline çıkıp bir hava alayım, dedim. Müzik dinliyorum, tek başımayım. Bu, beni bir nebze olsun yatıştırıyor en azından. Etrafımı seyrederken Zülfü Livaneli'den “Duvarlar” eşlik ediyor bana. Enerjimi denizin hafifçe suratıma vuran soğuk yelinden alıyorum. Arkamı dönsem sadece dert, sadece hüznün. Diğer insanlar gibi bakamıyorum İstanbul'a. Lale bahçelerinin üzerine kurulmuş beton bloklar, dört duvar arasında dönüp duran, koşuşturan ve nereye gittiğini bilmeyen tonlarca donuk yüz. Doğup öldüğün güne kadar aynı teraneyi devam ettirdiğin bir monotonluk. Yüksek, tarihi, görkemli ve mimari harikası olan yahut hiçbir nedeni bulunmayan tepe taklak kaya parçaları, taş parçaları, camlar. Bütün bu canlılık ve renk tamamen tüketilmiş... Bir zamanlar grilik hissederdim, şimdi bir renk, bir ton bile yok. Somut düşüncelerimi kaybediyorum, ses duvarını aşmış bilincim; yardım çığlıklarını duyamıyorum. Karabasanlar kaplamış bedenimi. Ben ise yüzüyorum.

Bir boşlukta duvardan duvara çarparak hareket ediyorum. Hatta çarpacak duvar kalmamış, duvar kağıtları yıpranmış, dağılmış; bir o yana, bir bu yana. Telefonumu bile parçaladım, bana aynı hissi veriyor; renkli bir gerçeklikte kim olduğunu unut. Sen de sahtesin, diğerleri de. Her şey sahte. Her şey

plastik. Ve bu duvarlar konuşamazlar, sen seslenirsin duyamaz; duvarlarsa umutsuz, konuşurlarsa da kötüdür durum. İşte bu yüzden denize bakıyorum. Etrafımda örülmüş hiçbir duvar yok, özgürce ne istiyorsa yapıyor o; kimseyle derdi yok. Ben burada mutluyum, kendimim çünkü ben de deniz oluyorum. Yalnızlıktan huzur buluyorum. Ben de onun gibi dalgalanıyorum, kudretleniyorum; önümdeki duvarları kırıyor, barajları aşıyorum. Hissediyorum, bütün duvarlar devrilmiş, betonlar kül olmuş. Şu an duvarlar da umurumda değil insanlar da. Çünkü ben duvar olmuşum. Çektiğim acıya ve kedere dönüşüyorum. Bütün kırgınlıklar, pişmanlıklar yok oluyor içimde, ben de özgürce hareket ediyorum. Utanç Duvarı'nı bile yıkmışım, hissediyorum. Kapılar açılıyor, sonunda renkleri görebiliyorum. Hissediyorum, deniz; benim. Arkamı dönüyorum ve yeni bir dünyaya adım atıyorum. Şehrin duvarları üzerime geliyor. Her tarafım ışıklarla dolu. Tüm ışıklar yavaş yavaş bana yaklaşıyor. Yaklaşıyor ve yaklaşıyor. Bir dakika, o da ne! Gerçekten yaklaşıyor. Sanırım karşımda bir araba farı...

Yine buradayım, kendime gelmeye çalışıyorum. Hafif hafif açıyorum gözlerimi. Kadın "Sonunda uyandın!" diyor ve bir şeyler anlatmaya başlıyor. Dinlemiyorum. Beyaz ışıklarla kaplı, dört duvar arasında buldum kendimi. Sanırım bazı yerlerimi kırmışım fakat sorun değil. Ben refah içindeyim, huzur doluyum. Buhranımda geçirdiğim her bir duvar mutluluğa giden bir basamakmış meğer. Hepsini aştığınızda bütün duvarlar kaçıyor ve sonsuz bir okyanusta oluyorsunuz. Hoşuma gidiyor artık şu yanımdaki pencereden küçücük gördüğüm İstanbul. Duvarlar insana en güzel masalları anlatırmış, en büyük anlamları verirmiş; bunu fark ettim. Karşımdaki sekreter masasının yanındaki radyoda sonunda aradığı istasyonu bulmuş ve konuşuyor, "Duvarlar"ı anlatıyor; gözlerimi kapatıp dinliyorum:

Kaldırın duvarları

Yıkın gitsin hepsini

Ne böyle zulüm olsun

Ne de böyle şarkılar

...

Berfu Bilge AKBAŞ

BELKİ BİR GÜN

Üşüyordum, buradaki, hatta dünyadaki herkesten daha çok üşüyordum. Ben sokağa bırakılmış, insanların yanından geçerken tiksinti duyduğu ve acıyarak baktığı o erkek çocuğuydum.

Çanakkale'nin soğuğu vücudumun her tarafına işlerken kendi kendimi ısıtmaya çalışıyordum. Saat gece yarısı olduğu için liman boştu. Belki orada üstüme alabileceğim bir şeyler vardır, diye düşünerek adımlarımı limana doğru çevirdim. Limana geldiğimde başıboş bir gemi gördüm. Çevresinde de kimse yoktu... Hızlı adımlarla güverteye doğru gittim ve gemiye atladığımda yerde duran bir çarşaf gördüm. Burada yatıp sabah erken saate kalkıp gitsem bence hiçbir şey olmazdı. Bu fikir kafama yattı... Yine güvertede duran çuvallardan birini başımın altına yastık olarak koydum ve sonra çarşafı üstüme örttüm. Gözlerimi kapattım ve dünyayı deniz yoluyla gezmeyi çok istediğimi hatırladım. Limandan kalkan her geminin ardından sadece bakardım, diğer insanlar benim hayalini kurduğum deniz yolculuğundaydı... Kim bilir belki bir gün ben de bir gemiyle dünyayı gezerdim.

Bu düşünceler eşliğinde uykuya daldım. Sabah olunca gürültü ve sarsıntıyla uyandığımda bedenimde sokağa atıldığımdaki ilk

korkular ve titremeler vardı. Gözlerimi açınca başımda birkaç adamın şaşkınlıkla bana baktıklarını fark ettim. Utanç bütün vücudumu sararken kızardığımı hissediyordum. Adamlar utandığımı görmüş olacaklar ki başımda oluşturdukları çemberi açtılar. Onların geri çekilmesi ile ayağa kalktığımda ne diyeceğimi, nasıl bir açıklama yapacağımı bilmiyordum. Çarşaf üstümden düşence adamların bakışları kıyafetlerime kaydı. Kısa bir süre sonra sokak çocuğu olduğumu anladılar.

İçlerindeki en yapılı olan kişi kocaman elini bana uzatarak, “Selam evlat, ben bu geminin kaptanıyım.” dediğinde şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Beni gemiden atarlar, diye düşünüyordum... Ben de gecikmeden elimi uzatıp bir ismim yok, sokak çocuğuyum dediğimde kaptanın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oldu. Sonra bana “İsminin ne olmasını isterdin?” diye sordu. Ben, şaşkın bir şekilde “Duyduğum isimler içinde Gökdeniz çok hoşuma gitmişti.” dedim. Kaptan bu ilginç tanışmanın arasından bana sorular sormaya başladı. Neden burada olduğumu, kaç yaşında sokağa bırakıldığımı, kaç yaşında olduğumu, hayallerimi... Bu sorulara verdiğim cevaplar arasında en çok dikkatini çeken şey hayallerim olmuştu. Dünyayı gezmek ve bunu bir gemiyle yapmak istediğimi söylediğimde artık bu geminin bir parçası olduğumu söyledi.

“Nasıl yani?” dedim... “Biz, her gün bir yerden başka bir yere gidiyoruz evlat, bakarsın gideceğimiz yer Türkiye’nin sınırları içinde olur, bakarsın dünyanın başka bir kıtasında... Hayalin bu değil miydi?” dedi. Gözlerim dolmuştu, uyurken hayal ettiğim şeyler şu an gerçekleşiyordu.

Bu şekilde günler, aylar, yıllar geçti. Ben sokak çocuğu olmaktan çıkıp geminin bir parçası olmuştum. O gece tek düşüncem ısınmakken şu an nereye gitsek diye düşünüyordum. Hayallerim gün geçtikçe büyürken ben de büyüyordum...

Berra Nur AYSEL

FARKLI BAKIŞLARDAKİ BENZER HAYATLAR

Dışarı çıkmadan önce, son bir kez yirmi yedi yılın anılarını saklayan pürüzlerime bakmak için aynanın karşısına oturdum. Yavaşça yaşanmışlıklarına baktıktan sonra kendimle göz göze geldim. Artık bana ön yargısız, tebessümle bakan bir çift gözü göremediğimi fark ettim. Farkındaydım. Sorun gözlerde değildi. Sürekli koltuklarımın altında olması gereken değneklerdeydi. Belki sadece yüzümü gören biri bu kadar da yadırgayıcı bakmazdı bana. Ama ben, nasıl ayağa kalkılır bilmeyen, tek başına yürümeyi bile başaramayan bir insandım. Ne kadar acınası! Nefretle baktım kendime! Ben bile, nefretle baktım! Ama gözlerimde farklı bir bakış daha olduğunu hissettim. Nefretin yanında aşağılayıcı bir duyguyla da bakıyordum kendime. İnsanların nasıl daha güzel bakmasını bekleyebilirdim ki?

Olabildiğine umutsuz ve incitici duygularla dolu olan gözlerim, aynadan pencereye kaydı. İç dünyanın aksine dışarıda renkli ve umut ışıklarıyla kaplı bir atmosfer vardı. Gözlerim aynada tekrar kendilerini bulduğunda kaşlarımın çatık olduğunu fark ettim. Alnımda oluşan çatlakları düzeltmek için yumuşak bir yüz ifadesi takındım hemen. Sonrasında, birkaç saniye evvel aynanın karşısında daldığım karanlık ve karamsar düşünce evreninden çıkmamın verdiği rahatlıkla derin bir oh çektim. Hafifçe dizlerime vurdum. “Haydi Avni Bey, bir deniz havası

alalım.” dedim kendi kendime. Arkamı dönüp beni yürüme deneyimine en azından yaklaştıran değneklerimi aldım ve olabildiğince bir çırpıda sokağa attım kendimi.

Denize yaklaşırken görmeyi en çok sevdiğim begonvilin, olabilecek en özgür duyguları veren maviliğin ve tenime rengini veren güneşin hissettirdiklerinin yanında üzerimdeki gözleri de hissedebiliyordum. Bütün vücuduma ve benliğime sivri bir cisim gibi saplanıyorlardı. Ama bu acıya çok alışmıştım. Artık o kadar da hissettirmiyordu kendini. Aslında evdeki, ayna karşısındaki hâlimden pek eser kalmamıştı. Kendimden nefret ediyor olmak hoşuma gitmiyordu. Bu nefret duygusu uysal bir üzüntüye dönüşmüştü. Belki de acımıştım kendime. Bilemiyorum. Ama öyleyse bile bunu kendime itiraf etmek istemiyorum.

Yürüdüm, yürüdüm bütün bir deniz kordonu boyunca. Demiştım ya, yabancı gözler eskisi kadar acıtıyor artık. Ama işaret parmaklarının beni gösterdiğini hissetmek... Sanki “ötekiymişim” gibi hissettirilmek, bütün gözlerin o parmağı takip ederek beni bulması ve aşağıdan yukarıya doğru bütün benliğimle beni ayıplar gibi süzmesi... O acıyı hâlâ tam olarak aşamadım. Bunu çoğunlukla küçük çocuklar yapıyor, asla suçlamıyorum onları. Zaten küçük çocuklar duygularını dümdüz anlatırlar. Düşüncelerini tartmadan, en çıplak hâliyle, bir kalbi parçalayacak güçte olduğunu bilmeden, art niyetsiz bir şekilde dile getirirler. Ama onların gözüne farklı görünüyor olmak üzüyor beni. Gerçi sanırım artık bunlara da eskisi kadar aldırmiyorum. Gerçekten bilemiyorum...Şu an tek istediğim denize karşı, bütün bedenimde, ara sıra ruhumu okşayan bazen de savurucu olan rüzgârı hissetmek.

Sanki yürümek benim için yeterince zor değilmiş gibi bir de böyle düşünce fırtınasına kapılınca ağırlaşıyorum ve adım

atamıyorum âdeta. Sürünüyormuş gibi hissediyorum. Ama zar zor da olsa varmıştım; itici bakışların, aşağılayıcı parmakların nispeten daha az olduğu, hayata dâhil ama bir o kadar da bana aitmiş gibi hissettiren bu köşeye. Tam da hayal ettiğim gibi, denize bir adım daha yaklaşıp başımı kaldırıp kollarımı cesaretle açınca yüklerim biraz da olsa hafiflemişti. Gözlerimi kapatınca ve rüzgârı hissettiğimde, işte o zaman her şey düşmüştü sanki üzerimden. Düşüncelerim denizin sularına akmıştı. Maviyle siyah birbirine karışmıştı. Masum bir el -belki bir meleğe aittir- değneklerimi alıp gökyüzünde yok etmişti. En önemlisi, üzerimdeki gözler, kendilerine dönmüştü; başlar yerlere eğilmişti sanki... Hayat her zaman böyle olsaydı keşke. Bu kadar masum, huzurlu, gürültüsüz, yalnız... Ama her rüyanın bir sonu vardı işte. Benim dünyadan birkaç dakikalığına koduğum bu anı da iki köpeğin birbirine olan hırlayışları bozdu.

Ses yakından geliyor gibiydi ama hemen yanımda da değildi. Hafif bir korku içerisinde arkama baktım. Anladım ki köpekler beni etkileyecek kadar yakınımda değil. Onları boş verip hemen yarıda bıraktığım hayalime dalmak istiyordum. Kafamı bir daha denize doğru çevirirken bankta oturan bir kadının gülümseyerek bana baktığını gördüm. Ama bu gülüş, bana bakan diğer insanların gülüşüne benzemiyordu. Yargılamıyordu, aşağılayıcı da değildi asla. İçimi ısıtmıştı, gözlerimin içindeki bütün kötü duyguları avucuna alıp yumuşatmıştı sanki. İlk defa bana böyle bakan gözler görüyordum. Ne kadar etkilendiğimi anlatmaya yetmez asla kelimelerim. Ama nasıl olur da bana farklı bakan bir insan olabilirdi? Çok mu anlayışlıydı ya da değneklerimi görmemiş miydi acaba? İster istemez gülümsediğimi fark ettim. Ardından kadın, hafifçe el salladı bana. Hayatımda ilk defa bir elin bu kadar zarif olduğunu görmüştüm. İlk defa beni acıma duygusuyla göstermeyen parmaklarla karşılaşmıştım. Ama hâlâ merak ediyordum, neden diğer insanlar gibi yaklaşmıyordu bana? O an daldığım bütün hayalleri unuttuğum, daha önce

hiç bilmediğim yeni bir hayale dalıyor gibiydim. Anladım ki kadın benimle konuşmak için gelecekti. Oturduğu bankın kolundan destek alarak yavaşça ayağa kalktı. Sonra bankın, kadının arkasında kalan kısmında bir çift sopanın durduğunu fark ettim. Kadın banka tutunurken yavaşça vücudunu döndürüp bu sopaları almıştı, ama artık onları birer sopa olarak görmüyordum. Tanıdık ve özelleştirilmiş değneklerdi bunlar. Ardından kadın bu benim değneklerime benzeyen değneklerini koltuk altlarına yerleştirdi ve hayatımda gördüğüm en sıcak bakışlarla yavaşça, sekerek bana doğru yaklaşmaya başladı.

Cansu MUHAMMEDOĞLU

PORTAKALLI KEK

Yağmurun, etrafa saçtığı damlalarının hafif uğultusuyla uyanmıştım. Odayı kaplayan huzur âdeta her yanıma sarmıştı. Güzel bir gün olacağı benziyordu. Sobadaki talaşların tutuşma sesini bir süre dinledim. Dinlerken dalmıştım. Demir kapının açılış sesiyle irkildim. Sabahın erken saatinde böylesine yağmur yağarken, titretici soğukta gelen de kimdi? Benden başka sesi duyan olmamıştı henüz...

Ne yapacağımı bilemedim. Oturduğum yerde öylece birkaç saniye bekledim. Nihayet kapı zilin tiz sesi odayı çınlattı. Ev halkı da zil sesiyle şaşkın bir biçimde uyanmaya başlamıştı. Gelenin kim olduğunu yarı uyanık, uyku sarhoşluğunu üzerinden atamayan ev halkı merak etmişti.

Hemencecik kapının dibindeki cama koştum. Kafamı endişeyle kaldırdım ama kimseyi göremiyordum çünkü cam buğuluydu sadece insan cüssesinden oluşan bir gölge görünüyordu. İşaret parmağımla buğulanan camı silmeye koyuldum. Gelenin kim olduğunu artık rahat bir şekilde görebilecektim. Keskin bir nişancının hedefine gözlerini diktiği gibi bize gelen kişiye aynısını uygulamıştım.

Gördüğüm görüntü karşısında öylece kalakaldım. Gelen kişi en son görmek isteyeceğim kişiydi. Zil sesi tekrar odayı kapladı.

Ev halkının merakla beni izlediğini gördüm. Ağzımdan çıkacak sözcükleri pür dikkat dinlemeye koyulmuşlardı. Kekeleyerek kapıyı çalanın, yağmurlu ve soğuk havada gelenin; “Portakal satıcısı” olduğunu söylemeyi başarmıştım.

- Ee adama kapıyı açsana ne bekliyorsun?
- Hadi! adamcağızı şu soğuk havada daha da bekletme yoksa üşütüp hasta olacak!

Duvarda asılı anahtarlık panosuna göz gezdirdim. Anahtarlığı elime alır almaz, bulduğum anahtar ile hızlıca kilidi çevirmeye başladım ardından da demir zinciri çekmeye...

Kapıyı sonunda açabilmişim. Adamın biraz meraklı biraz da heyecanlı ses tonuyla konuşmaya başladığını fark ettim.

- Küçük Hanım sabah şerefleriniz hayırlı olsun.
- Sizin de Bey Amca. Hayrola bir şeye mi ihtiyacınız var?

Bedenimi korku, içimi de endişe kaplamıştı. Başım da dönmeye başlamıştı. Yarım yamalak cevaplar veriyordum. Ah ne istediğini söylese de bir an önce gitse. Ne kadar erken giderse, ondan bir o kadar erken kurtulmuş olacaktım.)

- Kızım büyüklerin evde yok mu? Onlarla görüşecektim.
- Amca hiç olmaz olurlar mı?
- Ee Kızım, onları çağırsana...
- Anlamadım Bey Amca. Kimleri çağırayım? diyerek sözü uzatmaya çalışmıştım.

Sabahın köründe bu adam da nereden çıkmıştı. Gelecek başka saat bulamadı mı? Bu saygısızlık da ne böyle. Bir de bu yaptığı yetmezmiş gibi, küstahça kaba ve emirle konuşuyor... Ya sabır.

- Kızım kim olacak? Sabahtan beri diyorum ya büyüğünü çağır diye... Kim varsa onu çağır.

Annemin adımlarını fark eder gibi oldum. Arkamı döner dönmez annemle göz göze gelmişim. Annem meraklı gözlerle bakıyordu. Gelenin kim olduğunu sorar gibiydi. Ben de bir hınçla “Çok merak ediyorsan sen bak.” der gibi kapıdan çekiliverdim ve içerideki sobanın yanına iliştim. Suçlanmışım.

“Of ben şimdi ne yapacağım, bizimkilere ne diyeceğim?”

Birden dışarıdaki konuşma sesleri dikkatimi çekti. Adam heyecanlı bir o kadar da yüksek sesle konuşuyordu. Annem de onun ses ritmine ve hızına ayak uyduruyordu. Bir ara konuşma sesi kesiliverdi. Ne olmuştu acaba? Neden sessizlik vardı? Merakla kafamı kapı yönüne çevirdim. Ses gelmiyordu. Annemin gölgesinin mutfak yönünde ilerlediğini gördüm. Korkum daha da arttı. Her yerimi ter basmıştı. Alnımda süzülen ter damlacıklarını hissedebiliyordum. Birden hızla içeri gelen birini gördüm. Telaşlı adımlarla ilerliyordu. Gelen annemden başkası değildi. Odaya bütün heybetiyle giriverdi. Kafasında neler konuşacağını toparlamak ister gibiydi. Bir süre bekledi.

Ev halkı, uyku sarhoşluğunu üzerlerinden henüz atamamışlardı. Yarı uyanık, meraklı ve heyecanlı bir şekilde oturdukları yerde, yorganın sıcak kollarına kendilerini teslim etmiş gibiydiler. Hâllerinden hiç de şikayetçi değillerdi. Tam aksine, keyiflerine diyecek söz yoktu. Nihayet aralarından biri fısıltı ile konuşmaya başladı.

- Hayrola kim böyle sabah saatinde gelen?
- Portakal satıcısı Ramiz Bey gelmiş.

Annem yarı kızgın, yarı mahcup sesiyle ne diyeceğini bilemeden söze başlamak istedi.

- Ne istiyormuş? Portakal kasasını mı?
- Evet. Kızının söz merasimi için içecek yapacaktım
- Hayırlı olsun. Allah tamamına erdiresin.

Annem başını sallayarak karşılık verdi.

- Haydi adamcağızı daha da bekletme, mutfaktaki portakal kasasını veriver.

Annem, kızgın ve mahcup bir şekilde sesini temizleyerek, biraz da yükselterek: -Portakal kasası yok ki, baktım her yere, yok. Mutfağı alt üst ettim yok. Sanki yer yarıldı içine girdi. Bir anda görünmez oldu bu nasıl iş anlamadım.

- Mutfak dolaplarının içine baktın mı? diye sordu babam... Belki oraya kaldırıp unutmuşundur?
- Diyorum ya baktım ama yok. Neden anlamıyor musun?

Annem iyice sinirlenmişti. Âdeta burnundan soluyordu. Sinirli olduğu her hâlden anlaşılıyordu özellikle de kıpkırmızı pancar gibi olan yüzünden...

Babam da sinirlenmişti:

- Sabah sabah ne bağıryorsun bir şey mi dedik?

Annem sinirli gözlerle etrafı süzmeye devam etti. Babam annemin sinirli hâlden sıyrılıp sakinleşmesini isteyerek:

- Hayatım dalgınlığına gelip bir yerde unutmuş olabilirsin. Sakin ol.

Annem artık sabrı tükenmiş gibiydi. Ne yapacağını bilemez bir hâldeydi. Şimdi Ramiz Bey'e ne diyecekti? Birdenbire

portakal kasasının ortadan kaybolduğunu mu yoksa görünmez olduğunu mu? Yok canım daha neler. Böyle bir saçmalık olur mu hiç. Adam “Bunlar benimle dalga geçiyor.” demez mi? Hem de bu kadar önemli bir günde. Kızının söz merasiminin olacağı günde... Böyle bir ayıp olur mu hiç?

Gelecek misafirlere o muhteşem içeceğinden ikram edemeyecek miydi? Herkesin bayıla bayıla içtiği, naneli ve tüm sokağa yayılan mis kokulu portakallardan portakal içeceği yapamayacak mıydı?

Âdeta dehşeti aratmayan bir vaka meydana gelmişti. Adam endişeli bakışlarıyla etrafı mercek altına alıp taramaya başlarken, sobanın dibine ilişmiş olan benimle ben göz göze gelmişti. Gözlerimi her ne kadar onununkinden kaçırmaya çalışsam da nafiye başarısız olmuşum. Suçlu bir biçimde gözlerim adamın gözleriyle kesişmişti. Ben mahcup, kızgındım. Adamın masmavi gözlerinin meraklı bakışlarından kaçamamıştım. Kahretsin! Kendimi telaşlı hâlimle ele vermiştim. Benden kuşkulandığını sezmeğe başlamıştım. Merakla bana dönüp konuşmaya başladı:

- Güzel kızım portakalları sen mi yedin? diye soruverdi.

O an neye uğradığımı şaşırılmıştım. Âdeta nutkum tutulmuştu. Bir de bu yetmiyormuşçasına nefesim bir an kesilir gibi olmuştu. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Kafamda söyleyeceklerimi toparlamak istiyordum. Ben şimdi portakalları ne yaptığımı nasıl açıklayacaktım. Bütün bu düşünce kalabalığı zihnimde oluşurken annem ile gözlerimiz kesişti.

Söze fısıltılı sesi andıran kısık, mahcup ve utangaç sesimle başladım.

- Anne dün gece yani, şey... Dün gece onları kek yaptım!

Annem çok şaşırıldı. Ben de onun bu hâlini görünce fırsattan istifade ederek yeniden söze başladım

- Anne vallahi enfes oldular. Tadından parmaklarını yersin! Yok böyle bir şey. Bir dene bakalım hem de Ramiz Amca'yı da çağır. Adamcağız üşütüp hasta olacak bekletme girsin içeri...

Annem bu pişkin tavrım karşısında ne edeceğini bilememişti.

Boğazımı temizleyerek söze yeniden başladım:

- Bu seferlik misafirlerine içecek değil kek ikram ediversin. Hem söz merasimi için de değişiklik olur öyle değil mi?

Annem sanki aramızda yokmuş gibiydi. Bedeni bizimle ruhu başka yerdeydi. Bir süre bekledikten sonra dediklerim onu ikna etmiş olacak ki hiç uzatmadan sırtını dönüp kapıya doğru adım atmaya, ilerlemeye devam etti.

Birkaç saniye sonra Ramiz Bey de aramıza katılmıştı. Adam temkinli adımlarla odada kendine oturacak alan arıyordu. Ev halkı da o sırada uyku sersemliğini üzerinden atmış, uyudukları yorganları katlamakla meşguldüler. Herkes bir telaş içindeydi. Aslında gerek olmayan bir telaş...

Annem Ramiz Bey'e dönerek konuşmaya başladı:

- Hoş geldiniz Ramiz Bey! Evimize sefa ve şeref getirdiniz.

Ramiz Bey yeniden göz ucuyla ev halkını selamladıktan sonra;

- Hoş bulduk, hoş bulduk Boncuk Hanım. Siz de varlığınıza şeref verdiniz.

Ev halkı adamlarla konuşmaya başlarken annem de onlarla ayaküstü sohbet katıldı. Ardından eve gelen her misafire

hazırladığı sofradan, Ramiz Bey'e de hazırlamak için zaman kaybetmeden yarım yamalak koşar adımlarla mutfığa doğru ilerlemeye başladı. İlk yapacağı şey kuşkusuz; Çay demlenmesi için ocağa su koymaktı. Ne kadar uzun süre ocakta çay demlenirse bir o kadar içilirdi.

Ben de bir süre sohbeti dinledim. Konuşulanlara kulak astım. İlgimi çeken hiçbir detay bulamadım. Kendime oyalanacak bir iş aramaya başladım. Hiçbir şey yokmuş gibi aklıma, geçenlerde örmeye başlayıp da yarım bıraktığım atkımdan geldi. Onu bitirmeye karar verdim. Hemen sobanın yanındaki örgü sepetini elime geçirdim. Vakit kaybetmeden hemen işe koyuldum.

O sırada mutfaktan kulağıma metal sesleri geldi. Ardından çatal bıçak sesini işitemem uzun sürmedi. Mutfakta hummalı bir hazırlık vardı. Vakit kaybetmeden mutfığa gittim. Anneme yardım etmeye gittim. Ev halkı da anneme yardıma gelmişti. Kimi yiyecekleri mutfaktan odaya taşıdı. Kimi de çay bardaklarını masaya götürdü. Kahvaltıda neler vardı neler?? Akla gelebilecek her ürünün her çeşidi vardı. Peynirler, yeşillikler, zeytinler, köy tereyağı, bal... Say say bitmezdi. Annem özellikle misafirlere sunduğu ikramları daha da özene bezene hazırlardı. Böylece misafirliğin varlığını daha da fark eder, hissederdik. Misafirperverlik bizde çok önemliydi.

Nihayet masanın son hâlini görünce annemin bir kez daha insanın iştahını kabartacak cinsten sofraya hazırladığını gördüm. Kendine hayranlık bıraktıracak türden muhteşem ve kusursuzdu. Buna şaşırılmamak gerekirdi çünkü sofraya, bir Anadolu Asya sofrası idi.

Çay nihayet demlenmişti. Ev halkı yavaş yavaş kurduğumuz sofranın çevresine daire şeklini alarak oturmaya başlamıştı. Annem çayın demlenmiş olduğunu söyledi. Demlenen çayı

almak için önce ben fırladım. Yaptığım hatayı telafi etmek istiyordum. Mutfağa rüzgâr gibi koşarak gittim. Çaydanlığı alt üst birlikte almak istedim. Kaldırmakta öyle zorlandım ki olduğu yere bıraktım. Çünkü çok sıcak olduğunu fark ettim. Çaydanlığı tekrar ocağın üzerine hızla bıraktım. Elim biraz yandı. Ahhh!, diye bağırdım. İkinci bir kez daha çaydanlığı taşıma işine giriştim. Tezgâhın üzerinden elime geçirdiğim bir bezle çaydanlığı tuttuğum gibi temkinli adımlarla hızlı ve doğruca odaya yol aldım. Sonunda herkes sıcacık çaya kavuşmuştu. Bardaklarda çaylar keyifle yudumlanırken ev halkıyla bakıştık. Bu sabah neler olmuştu böyle? Sözü bana bırakıldığını anlamamak zordu. Hiç vakit kaybetmeden bir çırpıda sözü başlatıverecektim.

- Ramiz Amca bak, biliyor musun ben senin o portakal kasanı gördüm. Dün gece çok sıkıldım. Bu sıkıntıdan bir şeyler yaparak sıyrılıyorum diye düşündüm. Kalktım portakallı kek yaptım. Sen kusurumu affeyle.

Ramiz Amca aramızdan bir süre ayrıldı. Döndüğünde gülümsüyordu. Kafasını sallayarak düşüncelerini ve söylemek istediklerini toparlamışa benziyordu. Kibarca ve sakin bir sesle:

- Estağfurullah kızım. Ne kusuru? deyiverdi aniden.

Bizimkiler ve ben bu kadar sakin bir yanıt beklemiyorduk. Bir hayli şaşırmıştık...

Nihayet lezzetli bir kahvaltının etkisinden olduğunu düşündüğüm tatlı dil, güler yüzle ve dürüstçe satıcıya gerçeği söylemeyi başarmıştık. Gerçekten kahvaltı enfesti. Kahvaltı faslı bittikten sonra kahve ikramı yapıldı. Yanında da bayram çikolatalarından koymayı unutmadık. Ramiz Amca'yı uğurlarken çoktan hazırladığımız portakallı kek dilimlerinden

oluşan tabağı vermeyi de ihmal etmedik. Tebessüm ve mutlulukla kapımızı kapattık.

Günler sonra evin telefon sesi odayı çınlatmıştı. Arayanın kim olduğunu herkes merak etmişti. Fakat kimse ses çıkarmamıştı. Babam telefonu açmış sohbet ederken pür dikkat hepimiz ona doğru yönelerek konuşulanları anlamaya çalışıyorduk. Sohbetin karşı tarafla bitirilmesini beklemeye koyulmuştuk. Babam telefonu kapatırken gülererek “Hoşça kalın Ramiz Bey.” dedi. Arayan portakal satıcısı Ramiz Bey’den başkası değildi. Babam telefonu kapatır kapatmaz sırtını bize dönmüştü. Meraklı bakışlarımızla karşılaştı. Daha fazla dayanamamıştı. Bizim söze başlamamıza izin vermeyerek konuya direkt hızlı giriş yaptı. Gülümseyerek:

- Ramiz Bey, keklerden pek memnun olmuş. İstemeye gelenler bizim kızın portakallı kekini çok beğenmişler. O kadar beğenmişler ki düğün günü misafirlere pasta keki yerine bizim kızın kekinden dağıtmaya karar vermişler. Düğüne eş dost akraba uzaktan da çok kişi gelecekmış. Yani anlayacağınız bir hayli kalabalık olacaktı. İğne atsan yere düşmeyecekmış. Misafirler de ısrarla portakallı kek isteyince Ramiz Bey düşünmüş taşınmış. Artık canı da portakallı içecek yapmak istemiyormuş. Portakallı kek yapacaktı. Bu sebepten aramış. Bizim kızdan kek tarifini istiyormuş. Hatta yetinmeyip yakında bir dükkan açacaktı. Sadece portakallı kek satışı yapılan dükkan olacaktı. Bizim kızla çalışmak, onu patron yapmak istiyormuş çünkü vefatından sonra da portakallı kekin satışının devam ettirilmesini kendisinden dünyaya bir miras kalmasını istiyormuş. Böylece herkes onu portakallı kekiyle anımsasın istiyormuş...

Bu haberi pür dikkat dinleyen ev halkı mutluluktan ne yapacaklarını bilememişlerdi. Şaşkınlık ve mutlulukla

birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Habere en çok şaşırın ise ben olmuşum. Ne yapıp edeceğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu....

Yıllar sonra...

Artık portakallı kekin lezzeti ve kokusu bütün şehrin daracık sokaklarını sarıyordu. Memlekette portakallı kek yemeyen kalmamıştı. Lezzet, küçük büyük herkesin damağında, kokusu da ezberlerinde oldu. Hatta portakallı kek o kadar efsaneleşti ki memleketin her bir köşesinde satılıyordu. Herkes portakallı kek yemek için günler haftalar öncesinden, sıraya giriyorlardı. Ve böylece portakallı kek kültürü doğmaya başlar...

Bazı zaman ve olaylar kafamızda tasarlamadığımız biçimde karşımıza çıkabilir. Hayat tamamen tesadüfler üzerine kurulmuştur. Hiç hesaba katmadığımız boyutlarda ve yine birkaç kez gördüğümüz şahıslar tarafından olabilir. Eğer o gece can sıkıntısından mutfağa girmeseydim belki de portakallı kek kültürü doğmayacaktı. Hatta en önemlisi portakal satıcısı Ramiz Bey, olay karşısında soğukkanlı ve nezaketli bir tavırda olmasaydı olay bambaşka bir boyuta evrilebilirdi. Bazen şer olarak gördüğümüz olaylar da hayırlı olabiliyor. Önemli olan karşılaşılan olay durumu karşısında bütün mercekleri deneyip bakış açımızı genişletmek, tutum ve davranışlarımıza dikkat etmek...

Çiğdem YALÇIN

KADIN

Hava kararmaya, gün bitmeye başlamıştı. Rüzgâr arada bir eserek yüzüne vuruyor, onu uyarıyordu. Yerler ıslaktı. Gün boyunca yağan yağmurun güzelliği o gün için son bulmuş, sadece kaldırım ve çukurlarda bıraktığı görüntüsüyle kokusu hâlâ sokağı esir alıyordu.

Ağır adımlarla dar bir sokağa girmişti. Nereye gittiğinden haberi yoktu. Sadece ruhunu dinliyor ve sadece ona güveniyordu.

Bu sokağı daha önce hiç görmemişti. Bu semtin nerede olduğunu bilmediği için de bir daha gelemeyeceğini düşünerek o anın tadını çıkarmaya baktı.

Evler güzel inşa edilmişti. Aynı yol üzerinde her iki tarafta da aynı evler vardı... İki katlı bitişik olan bu evlerin her birinde iki balkon iki de pencere vardı. Aynı renk olan bu evlerin belki içi de aynı şekilde tasarlanmıştı. Tek fark her evin içinde farklı birer hayat olmasıydı.

Yine aynı sokakta ilerlerken bir evin üst katındaki balkonuna bir kadın çıktı. Daha dikkatli görebilmek için adımlarını iyice yavaşlattı. Neredeyse duruyor hiç hareket etmiyordu. Kadın kırk yaşlarında olmalıydı. Batan günün ışıkları yüzüne az da

olsa aydınlık veriyordu. Dudakları süzölmüştü. Garip bir acıyı aktarıyordu. Burnu küçüktü. Hafif bir tombulluğu olan yanakları soğuktan kızarmıştı. Göz altlarında katman katman çizgiler oluşmuş, morarmıştı. Yorgundu gözleri kadının. Kaşları ince, alnı kırışmıştı. Başında yemeni olmasına rağmen saçları rüzgardan çıkmıştı. Zaten belliydi özensiz yaptığı.

Burnunu çeke çeke balkondaki paslanmış demirlerin iki arasında duran, biraz zorlasan kopacak derecede olan ipe çamaşırları asıyordu. Hâlâ kadına bakıyordu ki kadın hissetmiş olacak, göz göze geldiler. Daldığı için kadının da ona baktığını algılayamadı. Uzun bir süre öyle kaldıktan sonra farkına vardığında kadın da hâlâ ona bakıyordu. Kadın onun dalgın olduğunu anlamış olacak ki hafif bir tebessüm ince biçimsiz dudaklarını doldurdu. O da hafifçe gülümseyerek yola devam ederken kadın içeri giriyordu.

Uzun, sessiz bir sokaktı. Tabii akşam olacağındandır ki öyledir, ama anlayamadığı bir huzur vardı kalbinde.

Evlerin ışıkları yavaş yavaş yanmaya başlamıştı. Birbirine bitişik bu evlerin her birinde yanan ışıklar sokağı aydınlatmıştı. Sokak, o kadar net görünüyordu ki günün ilk ışıklarının bile sokağı bu kadar aydınlatabileceğini düşünmüyordu. Gecenin verdiği huzur ve aydınlık bu sokağı da etkilemişti. Çatal bıçak sesleri gelmeye başlayan evler arttıkça sokağın sonu da gelmişti.

Onu uyaran rüzgâr iyice artmaya başlamış, artık gitmesi gerektiğini söylüyordu. Hiç istemese de ruhu rüzgârı dinlemesini söylediği için sağ tarafta olan sokağı girdi. Az öncekine bakılacak olursa daha hızlı yürüyordu. Biraz daha yürüdüktan sonra ana yola çıkmıştı. Yol kenarına oturup bir taksinin gelmesini beklemeye başladı. Kendisi aramıyordu çünkü nerede olduğunu biliyordu. Zaten bilmek de

istemiyordu. Bilirse o sokağın üzerinde bıraktığı huzurun gideceğinden korkuyordu.

Beklerken bir taksinin geldiğini gördü, ayağa kalktı. Taksi gelip durduktan sonra arka koltuğuna oturdu ve ev adresini tarif etti. Yol boyunca da arabaları, yolları, insanları, en çok da evleri inceledi. Her birinin içinde farklı bir hayatın olduğu evleri.

Kendi sokağını tanıdıktan sonra adamın söylemesine müsaade etmeden iki yüz lira verdi. Fazla olduğunu biliyordu ama kaç lira tuttuğunu öğrenirse o sokağın da nerede olduğunu tahmin edeceğinden korkuyordu.

Sokağın başında para üstünü adama bahşiş olarak vererek arabadan indi. Kendi evine doğru yürümeye başladı. Evine girer girmez de odasına geçip çift kişilik yatağına tek başına uzandı. O kadını düşündü.

Damla Su KARASU**YASEMİN ÇAYI**

Çiçekler ve kaderler.

Ablam eve geldiğinde hava artık kızışmış oluydu. Ev daha soğuk, eşyalar daha yabancı, ruhlar daha sıkıntılı. Kendisini odasına kapattığında birkaç saat boyunca o koridora dahi girmemiz yasaktı. İnsanlar; korkuyla karışık nefretle dış kapımıza bakar, ablamla ilgili hikâyeler uydurup sanki çok anlamlı ve önemliymiş gibi etrafa yayarlardı. Hatta bazen bu söylentiler öylesine yayılırdı ki ev sahibimiz kapımıza dayanırdı. Genelde evi boşaltmak için bir haftamız olduğunu söylerdi. Onu içeri davet edip bir fincan yasemin çayı ikram ettiğimde durumları anlayan ablam da odasından çıkar, gayet neşeli ve sakin, ev sahibine selam verirdi. Ev sahibi, yasemin çayını afiyetle içer, bir problem olmadığını kendi gözleriyle görür ve yumuşamış bir kalple evden ayrılırdı.

Yine bir gün ablam eve geldi. Hava çoktan kararmıştı bu defa. Misafir odamızdaki misafiri yolluyordum o sırada. Geldi, hemen koridorun sonundaki odasına girdi. Misafir gittikten sonra biraz hava almak üzere balkona çıkmıştım ki ev sahibinin geleceği haberini aldım. Sakin bir biçimde mutfağa geçtim. Umursamaz bir tavırla bitki çaylarımı koyduğum rafın kırmızı örtüsünü açtım. Bir de ne göreyim! Yasemin çayı bitmiş. Ev

sahibi, elma ya da kiraz çayı sever miydi acaba? Ama yok, adamcağız zaten burnundan soluyor eve geldiğinde. Evinde yaşayan kiracıların neler yaptığını görmek, kalbini yumuşatmak için geliyor. Bir yasemin çayından mı gocunacağım canım!

Kabanımı giydim. Cebime biraz bozukluk biraz da kağıt para koyarak evden çıktım. Mahallenin meydanındaydı evimiz. Çıkar çıkmaz oyun oynayan çocuklarla karşılaştım. Daha büyük insanlar ise evlerinin önündeki taşlara oturmuş sohbet ediyorlardı. Beni görünce suratları buruştu, dedikoduları iyice hızlandı. Akıllarından geçen düşünceler genelde aynıydı: Bu kız yine neden dışarı çıktı ki? Baksana şunun saçlarına, nasıl da dağılık! Geçen gün ablasını şehir meydanında görmüşler, yakasında rozetleri olan bir adamla buluşmuş sonra etrafına bakınıp ortadan kaybolmuş. Sadece kulaklarımı tıkadım.

Bitkisel ürünler satan dükkana girdiğimde ciğerlerime ıhlamur ve adaçayı ağırlıkta olmak üzere bir sürü bitkinin karışımı güzel bir koku doldu. Buranın meşhur kedisi bana nefretle bakan sarı gözlerini sahibine çevirdi. Sahibi de bana bakıyordu. Bunu fark edince yine bana döndü. İkisinin yüzünde de bana karşı bir nefret vardı.

- Sana buraya gelme demedim mi? Bana uğursuzluk getiriyorsun!

Etrafa bakındım. Bu çok fazla duyduğum bir sözdü. O yüzden beni eskisi kadar üzmüyordu.

- Yasemin çayı istiyorum.

Cebime baktı, ellerim oradaydı.

Kısacık saçlarına taktığı çiçeklerden biri düştü. Portakal çiçeği, diye düşündüm.

- Senin paran geçmez burada.

Cebimdeki paraları çıkarıp masanın üzerine bıraktım. Bu sefer masaya bakıyordu. Kaşları çatılmıştı. Öfkeli bir biçimde nefesini verdi. Masanın arkasından çıktı, bitki çaylarını sıraladığı tezgahının önüne geçti. Bazı bitkilerin adını yüksek sesle saymaya başladı. Ben de etrafa göz gezdirdim. Burası kesinlikle türlü türlü büyülerin ve ritüellerin yapıldığı bir yeri andırıyordu. Yere döşenmiş krem rengi fayansların bazıları kırılmış, bazıları tamamen sökülüştü. Sahibine benzediğine daha çok emin olduğum sarı gözlü kara kedi aşağı atladı ve sahibinin yanına gitti. Sahibine olan bütün sevgisini göstermek istercesine kadının bacağına sürtünüp duruyordu. Kadın bana döndüğünde yine kafasındaki çiçeklerden biri düştü. Bu sefer de portakal çiçeğiymiş. İstemsiz bir gülümseme oluştu yüzümde. Kadın, memnuniyetsiz görünüyordu.

- Ne sırtıp duruyorsun! Ayrıca yasemin çayı falan da yok, çık git buradan!

Masanın üzerine bıraktığım parayı cebime attım. Elbette neye gülümsediğimi bilmiyordu. Çok bilmek buradakiler için aşağılık bir insan olduğunun göstergesiydi.

Evimize girip çıkan insanların birinden duyduğuma göre kadın iki kere evlenip iki kere boşanmıştı. Portakal çiçeği, evliliği ve karşılıklı aşkı temsil ederdi. Çiçekler ve kaderler...

Cebimdeki paralar ve aklımdaki yasemin çayı ile ilerliyordum. Yasemin çayını bulmam lazımdı ve ev sahibi her an gelebilirdi. Eğer ben evde olmazsam kapıyı ablam açardı. Sonra bütün nefretini bu adama kusardı. Evsiz kalma fikriyle titremeye başladım.

Adımlarımı hızlandırdım. Hangisi daha kötü olurdu? Yasemin çayının yokluğu mu yoksa benim yokluğum mu? Az evvel evlerinin önündeki taşlarda oturan insanların yanına yaklaştım. Dedikoducu dilleri beni yaralamak üzere harekete geçmişti bile. Bu sefer onlara fırsat vermek gibi bir niyetim yoktu.

- Ben mi yasemin çayı mı? Onlar, çirkin kahkahalarını atarken ben gözlerimin dolmaması için kendimi olanca gücümle sıkıyordum. Ne vardı bunda bu kadar gülecek? Tek bir soru sormuştum:” Yasemin çayı mı ben mi?” Ağlamaklı bir tavırla yeniden yürümeye başladığımda arkamdan bağıryorlardı:
- Uğursuz, sen olmasan kim eğlendirecek bizi? Tanrı annesine ve babasına sabır versin. Hem uğursuz hem deli.

Deli, evet. Bana burada bunu söyleyen de çoktur. Kendi kendime düşündüğüm, konuştuğum ve yaşadığım içindir bu dedikodular. Ben de bazen çıkışımları onlara sanki kafamın içinde neler olup bittiğini biliyorsunuz, diye. Oysa onlara laf anlatmak zordur çünkü öylesine cahiller ki çiçeklerin ve bitkilerin onlara verdikleri mesajları anlamazlar bile!

Hava yıldızları bile gizleyecek biçimde karardığında eve girdim. Birkaç kişi mutfaktaydı. Beni görünce evden çıktılar. Çaylarımı saklayan rafın önüne tekrar geldim ve kırmızı örtüyü çektim. Yasemin çayı yoksa başka bir çay yapardım ben de. Papatya çayı da sakinleştirirdi insanı. Bir avuç aldım ve su dolu çaydanlığın içine attım. O sırada kapı çalındı. Gelen, ev sahibi olmalıydı. Koşarak kapıyı açtım. Adam, derin derin nefes alarak içeri girdi. Sanki yasemin çayının o güzel kokusunu içine çekmek ister gibi. Belki de sadece bana öyle gelmişti. Her zamanki gibi suratını buruşturarak misafir odasına girdi. En büyük kanepenin tam ortasına oturdu. Yaptığı büyük bir ahlaksızlıktı ama ona iyi davranmak zorundaydım. O ev sahibiydi. “Yasemin çayı bulamadım, papatya ça-...”

“Çay içmeye gelmedim ben!” diye gürlledi birden. Korkuyla geri çekildim. Ablamın odasının kapısı sertçe açıldı. Korkuyordum, hem de çok. Ablamın yanlış bir hareketi evsiz kalmamıza sebep olabilirdi. Daha önce yaşamıştık bunu. Ablamın adı, Lale’dir. Bildiğimiz lale değil, ters lale, isyankar lale... Belki de “deli” lakabı ona bu yüzden verilmiştir.

Bulduğumuz odaya sinirle daldı. Hemen ev sahibinin yanına gitti. Bana kaçamak bir bakış attı. Yasemin çayını sorar gibiydi. Yasemin yoktu ama papatyaya vardı. İkisi de yatıştırırdı. Bitki çaylarını hazırlarken suyun ısısı çok yüksek olmamalıydı ama ben, çaydanlığı harlı ateşin üzerine bırakmıştım! Panikle mutfağa yöneldim. Çaydanlığın içindeki su tamamen buharlaşmıştı. İçindeki papatyalar yok olmuştu. Su, bu kadar kısa sürede buharlaşamazdı ki! Ayrıca su buharlaşmış olsa bile papatyalara ne olmuştu? Eve girip çıkanların işiydi bu! Ah ablam... Başka bir açıklaması olamazdı. Her ne olursa olsun ev sahibinin yatışmaya ihtiyacı vardı. Kırmızı örtüyü yine kaldırdım papatyaya almak için. Onlar da yok olmuştu.

Kutunun yerinde bütün ihtişamıyla duran iki iris çiçeği vardı. Benim için bütün dünyevi varlıkları anlamsızlaştıran o iki iris çiçeği... Ölüm çiçeği... Çiçekler ve kaderler. Omuzlarım çöküvermişti sanki bir anda bütün yüklerimi hatırlamışım gibi. Kaderi değiştirebilir miydik bir çiçekle? Buna inanmak saçmalık olurdu. Ablamın ve ev sahibinin iyice yükselmiş olan sesleri giderek alçalmaya başladı. Kader pençelerini çıkarmıştı. Adım atıyordum ama adımlarımı hissetmiyordum. Bir kuş tüyü kadar hafiftim çökmüş omuzlarıma rağmen. Koridor hiçbir zaman bu kadar uzun değildi. Kırmızı, turuncu ve sarı da bu kadar soluk olmamıştı. Evimize girip çıkanlardan biri, elime bir buket mercedes gülü tutuşturdu. Yürümeye devam ettim. Her bir adımında sesler yükseliyordu geçmişimize dair. Ses tonundan ve konuşmasından önemli biri olduğunu tahmin

ettiğim ses, ablamın adını haykırıyordu. Özgürlük, diyordu. Senin özgürlük anlayışın bu mu? Bir haber sunucusunun duygusuz sesiyle aktardığı son dakika haberlerini duyuyordum. Bütün son dakika haberlerinde geçen anahtar bir kelime vardı: özgürlük. Ablamın sesi de eksik değildi. Odasında yaptığımız tartışmalar, tartışmaların sonucunda kurulan planlar ve bahsi geçen planlar patrona ulaştığında patronun hayret dolu tepkileri doluyordu kulağıma. Anılar canlanıyordu her bir sesin sonunda. Ablamla kaçmamız, patronla buluşmamız, en olmadık yerlerde saklanmamız, belki de günlerce aç kalmamız, hazırladığımız bütün programlar, başarılarımız, kısacası özgürlük uğruna yaptığımız her şey... Sonrasında ne olmuştu peki? Ablamın can havliyle kaçmam için bağırması ve...

Ciğerim her bir nefesimde üzüntüyle doluyordu. Yıllardır girilmesi yasak olan o odaya girdim, Beyaz elbisesiyle yerde yatan ablamın üzerine bıraktım güllerin bir kısmını. Sonra ben de uzandım yanına. Kalan güller kucağımda. Melankoli gülleri... O an, sanki ablamın dudağında bir tebessüm oluştu. Evi saran mersedes güllerinin kokusuyla başım döndü. İçimde buruk bir huzur vardı acıyla karışık. Kalbim bulunduğu yeri yakıyordu.

Hepsi yasemin çayının işi, diye iç geçirdim. Yasemin çayını bulmadan eve dönmemeliydim.

Deniz BULUT

DANTEL

Ofisten çıkıp evinin yolunu tutmuşken yolda antika eşyalar satan bir dükkân gördü. Eski, tarihî değeri olan eşyalara gençliğinden beri ilgi duymuştu. Hemen cüzdanını yokladı, birkaç bozukluktan başka parasının kalmadığını fark etti. Fakat bu durumu fazla önemsemedi ve kendi kendine “Bugün eşyaları incelerim, beğendiğim eşya olursa yarın daha çok parayla gelip alırım” diye düşündü.

Dükkâna girer girmez kendini büyülenmiş hissetti. Çünkü, antika eşyalar konusunda olan derin tecrübelerinden, bu küçük dükkândaki bütün eşyaların maddi ve manevi değerlerinin çok fazla olduğunu dükkâna girdikten kısa bir süre sonra anladı. Dükkândaki eşyalar arasında: Köstekli saatler, eski haritalar, kitaplar, belgeler, hatta iki asır öncesinden kalma desenli halılar, çömlükler ve daha pek çok değerli eşya vardı. O sırada dükkân sahibi onu fark etti ve tiz bir sesle “Hoş geldiniz, beyefendi, size nasıl yardımcı olabilirim?” dedi. Bu sözün ardından “Merhaba, yolda yürürken bu küçük dükkânı gördüm ve gençliğimden beri antika eşyalara meraklı birisi olarak uğramak istedim.” dedi. Heyecanlıydı sesi. Buna karşılık yaşlı antikacı gülümsedi ve “Bunu duyduğuma sevindim, çünkü günümüz insanı bu eşyaları değersiz görüyor.” dedi. Antikacıya “Bu konudan ben de oldukça şikayetçiyim.” dedi ve ekledi: “Bu eşyaların her biri

oldukça değerli ve bu eşyalar birer kültürel miras, ancak insanlar bu durumu kabullenmek istemiyorlar.” dedi. Antikacı:

- Peki siz ne tür bir eşya arıyorsunuz?”

O ise cevap vermeden önce kısa bir süre düşündü:

- Bu eşyaların hepsi de birbirinden güzel, sanırım bu konuda ben bir karar veremeyeceğim. Peki sizin bir öneriniz var mı?’

Antikacı bu cevaba karşı oldukça şaşırılmıştı çünkü dükkânına uğrayan insanlar genel olarak ya dükkândaki eşyaları üstün körü inceleyip bir ürün satın alır ya da “Eski eşya arıyordum ama bu kadar da hurdaya dönmüş eşyalar beklemiyordum.” diye söylene söylene dükkânı hiçbir ürün almadan terk ederlerdi. Bu müşteri ise gerçekten antika eşyalara ilgi duyuyor ve onları iyi analiz ediyor olmalıydı ki normal bir insanın hiç düşünmeden alabileceği eşyalar arasından neyi alacağı konusunda kararsız kalmış ve kendisinden bir tavsiye bekliyordu, ancak bu sorunun cevabını vermek için yaşlı antikacı da bir süre düşündü... Çünkü o bile eşyalarını mantıklı bir gerekçe ile bir başkasına önerecek kadar iyi tanıyıyordu! Kara kara düşündüğü birkaç dakikanın ardından cevabını verdi.

- Bu dükkânı açtığım günden beri satılmamış değerli bir eşya var.

Yaşlı antikacı bir süre öylece durup eşyanın nerede olduğunu anımsamaya çalıştı. Çünkü uzun zaman önce kimse ilgilenmediği için dükkânın bir köşesine koyduğu bu eşyanın yerini unutmuştu. Birkaç dakikanın ardından eşyanın yerini anımsadı ve bu duruma kendisi gibi heyecanlanmış olan müşterisinin kısa bir süre beklemesini rica ederek eşyayı getirmek için dükkânın deposuna geçti. Yaşına göre hızlı

hareket eden dükkân sahibinin eşyayı aramak için çıkmasıyla müşterisinin yanına dönmesi bir oldu...

Eşyayı değerli bir saat, önemli kişilerin kullanmış olduğu bir çay takımı veya eski bir lamba olarak hayal eden müşteri, gördüğü şey karşısında hem hayal kırıklığına uğradı hem de şaşırıldı. Çünkü dükkân sahibinin getirdiği bu değerli eşya yırtılmış, eski bir danteldi. Müşteri bir şeyler söylemek için ağzını açmışken dükkân sahibi yüzündeki tebessümle:

- Eminim gördüğün şey, tıpkı bu danteli daha önce gören diğer insanlar gibi sizi de büyük bir hayal kırıklığına uğrattı. Muhtemelen siz de bu dantelin neden değerli olduğunu anlatan hikâyemi duymak istemeyeceksiniz. Hatta alay ettiğimi düşünüp bu küçük dükkânı terk edeceksiniz.

Antikacının bu sözlerinden sonra müşteri, dükkân sahibine:

- Elbette bu dantelin neden dükkandaki en değerli eşya olduğunu öğrenmek isterim ama hikayenizi yarın akşam buraya tekrar gelip dinlesem benim için daha uygun olur, çünkü yarına kadar halletmem gereken birkaç işim var,

Bunun üzerine antikacı, müşterisinin kibar teklifini kabul etti ve dantelin hikâyesini anlatma planını sonraki güne erteledi.

Onun gerçekten de yarına kadar yetiştirmesi gereken bazı işleri vardı: Evrakları düzenlemesi, iş başvurularını gözden geçirmesi ve birkaç dosya hazırlaması gerekiyordu. Evinde tüm bu işleri yaparken koskoca antikacı dükkânında eski, yırtık bir danteli bu kadar önemli yapan şeyin ne olduğunu düşünüyordu. Ertesi gün işe giderken de patronuna hazırladığı belgeleri teslim ederken de önemsedığı tek şey bu sorunun cevabıydı. İş çıkışı antikacı dükkânına varana kadar heyecanından, maraton

koşuyormuş gibi çok hızlı bir şekilde hareket etti.

Nefes nefese dükkâna vardı. Küçük bir sandalyede oturan antikacı, şaşkın ve tebessümle müşterisine “Hoş geldiniz” dedi. İçinden de “Gerçekten dantelin hikayesini öğrenmek için buraya tekrardan geleceğini hiç düşünmemiştim.” diyordu. Müşterisinin koşarak geldiğini fark edince daha da şaşırdı. Demek ki hikâyeyi öğrenmek onun için oldukça önemliydi. Müşteriye kendine gelebilmesi için çay ve su ikram etti. Meraklı müşterisi kendini toparlayınca hikâyeyi anlatmaya başladı.

- Bu dantel iki asırlık danteldir, yurdundan sürgün edilen büyükannem tarafından örülmüştür. Memleketlerinden sürgün edilmelerinin ardından büyükannem ailesi ile Anadolu’ya yerleştiler. Daha sonra bu dantel yeni evli çiftte çeyizlik oldu, memleket özlemi çeken bir ailenin türküleri, dert ortağı oldu... Kıtık döneminde erzak sandıklarına ve erzaklara battaniye oldu. Bu dükkân açıldığı zaman eskiden bir terzi dükkânı olan bu yerin sembolü oldu ve bu antikacının ilk ve en kıymetli eşyası oldu... Diyerek hikâyeyi anlatmayı bitirdi.

Antikacı sözlerini tamamladığında uzun bir sessizlik oluştu...
Bu sessizliği müşterisi bozdu:

- Sizden özür dilemek ve size minnettarlığımı sunmak isterim.

Antikacı nedenini sorduğunda ise: ‘Bu danteli bana gösterdiğinizde sizi insanları kandırmak ve onlarla alay etmekle suçlayacaktım, sizden özür dilerim ve size karşı minnettarım. Çünkü bana en basit eşyaların bile birer hazine olduğunu, manevi değerinin, maddi değerinden çok daha fazla olabileceğini öğrettiniz.’ dedi.

Antikacı bu sözlerinden dolayı müşterisine teşekkür etti. Müşteri bu dantelin antikacının ailesine ait olmasına rağmen neden onu satmak istediğini sorduğunda ise antikacı:

- Evet, bu dantel ailemin tarihini taşıyor. Onu satmak istiyorum çünkü, bu tarz kültürel değerler, Anadolu insanının unutmış olduğu tarihini, günümüz insanına aktarmak istiyorum.

Müşteri elini cüzdanına attığında ise dün olduğu gibi bugün de yanında para getirmediğini fark etti ve utanarak bu durumu antikacıya anlattı. Antikacı ise gülümseyerek:

- Bu danteli size ücretsiz verebilirim çünkü siz, benim anlatmak istediğim mesajı kavradınız ve benimsediniz bu durumda olabildiğince fazla insana bu hikâyeyi anlatmanız şartıyla danteli size hediye ediyorum.

Müşteri bir kez daha antikacıya minnettar kaldı ve danteli büyük bir mutluluk ile alıp dükkândan çıktı. Ertesi gün ise çevresindeki insanlara bu dantelin hikâyesini anlatmaya başladı ve onların da hikâyeyi beğendiklerini ve dantele ilgi duymaya başladıklarını görünce antikacıya verdiği sözü tutmuş olduğunu anladi.

Dide SEVİNÇ

ŞİMDİSİZ VE SONRASIZ BİR HİKÂYE

Bilinmezliktir bu kapıyı çalan. Havasız salondan ayrılması için evrenden gelen makul bir sebeptir bu zil. Kalkıp kapıyı açmasıdır istenen. Öyle de yapacaktı zaten. Elleri ile sımsıkı kavradığı kapı kolunu indirmesiyle içeriye iliklere kadar işleyen soğuk hücum etti.

Görünürde kimse yoktu yerde duran çıplak mektup dışında. Şüphe gibi karanlık bu gecede yanan tek lamba, mektubu aydınlatıyor, bilinmez bir his içini kaplıyordu. Ona mektup yazacak kimsesinin olmaması mı yoksa mektubun bu kadar düzgün, temiz bir şekilde yerde durması mıydı onu şaşırtan? Emin değildi.

Yerde onu bekleyen mektubu ve kafasındaki soru işaretlerini aldı, içeriye geçti. Sanki her şeyi orada çözebilecekmiş gibi kendinden emin ve dik duruşluymuştu. Yaşadığı olayı, hayal gücü süzgecinden kim bilir kaç kez geçirmiş, neler neler ekleyip çıkarmıştı. Belki de hiç sahip olmadığı annesinden gelen bir özür mektubuydu. Ya da sokakta onu görüp beğenen birinden gelen aşk mektubu. Ölüm döşegindeki birinden gelen veda mektubu da olabilirdi, kim bilir?

Kanepede duran kalın örtüyü çekti ve oturdu. Özensiz bir biçimde mektubun kabını yırttı, attı. Okumak için açtığı sırada kabın içinden bir fotoğraf yavaşça yere süzüldü. Siyah beyaz ve yıpranmış. Eline alsa ufalanacaktı sanki...

Bir aile resmi gibi duruyordu. Sol tarafta uzun, zayıf, takım elbiseli bir adam; baba. Hemen yanında bukle saçları, siyah beyaz fotoğrafta bile parlaklığını gösteren mücevherleri olan kadın; anne. Ön tarafta duran, elleri iki yanına uzatılması söylenmiş yüzünde zorlama bir tebessüm ile oğlan; evlat. Pek de mutlu görünmeyen bir aileydiler.

Fotoğrafın arkasında bir de not vardı: 1967 Paris

Fotoğrafi yanına koydu. Mektubu aldı. Sarımtırak renkli kağıt son derece yıpranmıştı. Bu mektup nasıl olmuştu da kendisini bulmuştu?

Olayı enine boyuna düşündü, kendi içinde tarttı. Mektubu okumayacaktı. Ona yazılmamıştı bile. Yanlış gelmiş olmalıydı. Onu geri götürüp sahibine teslimini sağlamalıydı. Lakin ufak bir sorun vardı. Ne mektubun üzerinde bir isim vardı ne de mektubu getiren postacıyı görmüştü. Elindeki sahipsiz mektupla salonun ortasında bir başına kalakaldı.

Rastlantı, ona gönderilmiş bir ödül veyahut verilmiş bir ceza olsa gerek. Derin bir nefes aldı, masada duran suyundan bir yudum içti. Cesaretini toplayıp mektubu açtı ve okumaya başladı.

1967 PARİS

Merhaba Anne,

Buraya gelmenin yaralarımı iyileştireceğini sandım. Uzak kalmanın, sizlerden saklanmak olduğunu düşündüm ama öyle olmadı. O şey, o his içimeilmek işlemiş. Dünyanın öbür ucuna gitsem de nafile... İyileşmiyor sadece sessizleşiyor. Benim duyabildiğim bir hâl alıyor.

Ben hâlâ sizden ayrıldığım yaşıyorum. Zaman benden hiçbir şey götürmedi. Aksine size bu mektubu yazacak metaneti lütfetti. Yanlış anlama, seni affetmiyorum! Seni affedersem verdiğim tüm kararlarıma ve hislerime ihanet etmiş olurum. Lakin yaşadığına göre seni hâlâ sevebilirim.

İtiraf etmek gerekirse merak etmekteyim. Neler yapıyorsunuz? Babam hâlâ o sevmediği işte mi çalışıyor? Peki ya sen, o çok istediğin pırlanta kolyeyi aldın mı? Hâlâ tartışıyor musunuz? Aynı evde mi yaşıyorsunuz? Peki ya o şey hâlâ bahçemizde mi?

Bu kara mürekkepten dökülenler, yıllar önce kilitlediğimiz kapıları aralayacak. Belki de huzursuzluğu çağıracak gibi görünüyor. Ama aklımdan çıkaramadığım şeylerin içinden çıkmış olan sizlerin, çözemediklerimi yok saymanız hâlâ dokunuyor mideme ve rubuma.

Farkındayım, pek iyi bir mektup başlangıcı olmadı. Biz hangi işe iyi başlamayı becerebildik ki! Her başlangıcı bitiş yapan bir aileydik.

Burada geçirdiğim günlerin bir getirisi olarak şiir yazmaya merak saldım. Güzel bir tanesini mektubuma da yazacağım.

Konunun karamsarlığına odaklanma. Bilmelisin ki edebiyat acıdan beslenen bir canavar. Ruhunu doyurması için oku sadece.

Ömrümün sularında ıslandığım son yaz yağmurunda.

Bir nefes kadar uzakta,

Gökte parlayan ay kadar yakında,

Ufuktaki denizlerde ağlıyorum, kalbim avuçlarımda.

Ömrümün sularında ıslandığım son yaz yağmurunda.

Geçmişten gelen ve üzerime sinen bu fazlalığı atmak adına denediğim şeylerden sadece birisi şiir yazmak. Düşüncelerin cebennemine koşarak gittiğim, mutluluktan kaçtığım günlerden birindeki hislerim.

Hatıralar ne yazık ki çok acımasız. Belki de bir süre daha susmalıyım. Henüz konuşmaya hazır mıyım bilemiyorum? İnsanın hamurunu karan zaman, sanırım benimki için yeterli değildi.

Sen ne dersin anne, devam etmeli miyim? Yoksa çoktan kaybetmiş biri olarak vaz mı geçmeliyim? Ölemeyenler de hep böyle yapmaz mı? Usul usul, sessizce erir ya da bir anda kül olur.

Kül olmak demişken hatırlar mısın bana anlattığın küllerinden doğan Anka kuşu hikâyesini? İradesine hâkim olabilen, körü körüne bağlanmayan, düşünebilen, kendine ve başaracağına inanan, hep birlikte hareket edilmesi gerektiğini bilen, yalnızlığı tercih etmeyen, dedikodu yapmayan ve en önemlisi egosunu eğiten kuşlar ancak Anka kuşu unvanını hak ederlerdi.

Beni ayakta tutan hep bu hikâye oldu anne. Bana “Anka kuşum” diye seslenmen beni bu değerlerin sahibi yaptı. Sana bunun için teşekkür etmeliyim. Bana kattıkların da benden aldıkların da büyümemi hızlandırdı.

Artık bitirme vakti... Kendinize iyi bakın. Sevgilerle...

Oğlun

Derinden bir huzursuzluk tüm vücuduna yayılmaya başlamıştı. Neyin nesiydi bu mektup? İma edilen perde arkası şeyler neler? Bunu yazan kişiler hâlâ hayatta mı? Peki neden mektup ona gelmişti? Soruların arasında nefesi daralmış, gözü kararır gibi olmuştu. Oturduğu yerden kalkıp hızla cama yöneldi. Pencereyi açtı, soğuk havayı derin derin içine çekti.

Garipti. Normalde okuduğu, izlediği ya da gördüğü şeylerden kolay etkilenen biri değildi.

Bırakıp gittiklerinin hep aynı yaşta kalması mıydı dokunan, yoksa sır gibi saklanan arka bahçe mevzuları mı? Hayat, kırık da olsa göstermeye devam eden bir ayna. Her şeyin bitmek için başladığı bir masal sanki.

Kanepesine geri dönüyordu. Ağır adımlarla, düşünceli bakışlarla, anlam arayan bir zihinle. Yere fırlattığı mektubu aldı. Kanepenin üzerindeki fotoğrafı da...

Mektubu yazan kişinin fotoğraftaki küçük oğlan çocuğu olduğunu düşünüyordu. Yazılan kişi ise sağ taraftaki anne olmalıydı. Fotoğrafa daha dikkatli bakınca anne ile babanın arasında gözle görülür bir yaş farkı olduğunu düşündü. Baba ile çocuk arasındaki benzerlik şaşırılacak düzeydeydi. Annenin

taktığı mücevherler de çok tanıdıktı. Sanki bir yerde görmüştü. Tabii ya, hem de bu sabah görmüştü. Gazetede...

Aceyle kalktı. Nereye koymuştu ki? Bulmak için evi darmadağın etti. Daha bu sabah aldığı gazete yoktu. Sanki yer yarılmıştı da içine girmişti. Tüm bu karmaşa içerisinde birden aklına geldi. Arabada, ön koltukta kalmıştı. Kitapları ile orada bırakmıştı gazeteyi.

Uğuldayan rüzgârı işitip üzerine yün bir hırka aldı. Ayakkabılığın en kolay yerine iliştirdiği terliklerini çıkardı. Arabasına giderken kalp atışları düzensizleşmeye başlamıştı. Kendini büyük bir sırrın kapısını aralayacak anahtarı bulmuş gibi hissetti.

Arabanın kapısını açtı ve koltuğa oturdu. Etrafta aykırı bir sessizlik hüküm sürüyordu. Aradığı haberi bulabilmek için gazeteleri dikkatlice incelerken sayfaların birinde küçük bir başlık çarptı gözüne: “ACININ OTOPORTRESİ, BİR BEDEN ÜÇ İNSAN” alt tarafta annenin başka bir fotoğrafı duruyordu. O büyük ve görkemli mücevherler yine boynundaydı. Haberin devamında kadının, dönemin zengin ailelerinden birine mensup olduğu, küçük yaşta durumu pek de iyi olmayan biri ile bir evlilik yaptığı ve bu evlilikten iki oğlunun dünyaya geldiği yazıyordu. Çocuklarından birisini, evlerinde çıkan yangında kaybetmiş. Bu olayın etkisiyle uzun süre kendine gelememiş. Hatta psikolojisinin bozulduğuna dair haberler bile çıkmış. Ardından kadının küçük oğlu ruhsal sıkıntılardan dolayı evden kaçmış ve bir daha ondan haber alınamamış. Eşi ile de iyice arası açılan kadının en sonunda delirdiği söylentisi yayılmaya başlamış. Kadın, her gece ağlar, sesi sokağın en sonundaki binadan dahi duyulmuş.

Kadın, bir gün küçük oğlunun ağzından kendisine bir mektup yazmış. Komşuları bu durumu ilk başta büyük bir tedirginlik ile

karşılalalar da kadının uzun zaman sonra ilk kez bu kadar içten güldüğünü görmüşler. Bu yüzden durumu büyütmemeye karar vermişler. Kadın hemen hemen her gün oğullarının ağzından, kendisine mektuplar yazıyormuş. Haberin devamında olayın gerçek mi uydurma mı olduğunun kesin olarak bilinmediği lakin kadının mektuplarından bazılarına ulaşıldığı söyleniyordu.

Ölmüş oğlunun ağzından, onun hislerine tercüman olmaya çalışan bir annenin mektubuydu az önce okuduğu. Olayı çözmüş olmak, içinde bir boşluk yaratmıştı. Biraz üzülmüş, biraz ürpermişti. Eve geri dönmek için arabanın kapısını açmak üzereydi ki siyah bir şapka ve maske ile yüzünü gizlemiş birinin eve girdiğini gördü. Neler oluyordu? Merak içinde kıvrılarak arabada daha fazla oturamazdı. Gizemli kişi uzaklaşmadan onu görmeliydi. Sessiz ve temkinli bir şekilde arabadan indi. Eve doğru yaklaştı. Etrafı kolaçan eden kadının yeni bir mektup bırakarak hızla uzaklaştığını gördü. Kapının önüne doğru koştu ve karanlığa karışan gizemli gölgeye bağırdı: “Kimsin sen?”

Doğa ÖZTÜRK

RAYİHA

Bir kış sabahıydı. Gün doğmadan sessizce gözlerini araladı. Alarma ihtiyacı yoktu artık. Yüzünü yıkama faslını atlayıp, yavan gevreğe süt ekleyerek kahvaltısını yaptı. Takımını giydi, her zamanki siyah saten kravatını taktı. Yasemin kokusundan da sıktı. Her gün sadece bir fis sıkardı, ona doğayı hatırlatan tek kokunun bitmesini istemiyordu. Evden dışarı çıktı. Manzara yine aynıydı. Gri hava ve onun gibi erken uyanmış bir kalabalık. Soluk suratlar kurmalı oyuncaklar gibi ilerliyorlardı, hızlı ama iradesiz. İş yerine vardı. İş arkadaşlarıyla-arkadaş dediğime bakmayın-artık birbirlerine; “Günaydın!” bile demez olmuşlardı. Oysa sabahtan akşama kadar beraberlerdi. Ne de olsa hepsi hayatlarıyla-işleriyle-meşguldüler. İş saat dokuz gibi bitti. Gün de bitmişti, üstelik daha güneşe selam bile vermeden. “Yarın görürüm güneşimi belki.” diye düşündü. Bu döngüde o da zordu. Değişim dünyadan silinmiş gibiydi. Ne mutluluğu ne kederi ne de yalnızlığı değişiyordu. Tek değişen banka hesabındaki miktardı. Bunları düşünemeyecek kadar yorulmuştu. Başka düşüncelere dalmadan evinin yolunu tuttu. Kapıya vardığında aklındaki tek şey karnının açlığıydı. Hazırladığı yemeği de yiyip uykuya daldı... Bugün çalışma hayatının onuncu yılıydı. Kutlamaya değer bir gün değildi onun için. Monoton yaşamına devam etmeye karar verdi. Hazırlanıp kendini sokağa attı. Koşar adımlarla işe giderken

tanıdık bir koku aldı. Yasemin kokuyordu. Kendisinden gelmediği de açıktı. Kokunun kaynağını ararken birkaç adım ötedeki kadın dikkatini çekti. Kadın etrafındaki hararetili yürüyen kalabalığa rağmen sakin, dans edercesine ilerliyordu. Onu daha dikkatli incelemeye başladı. Kadının kulağının arkasına yasemin takılıydı, kadın farklı bir diyardan fırlamış gibiydi resmen. Sanki bu siyah beyaz dünyada tek renk oydu. İçindeki merakı daha fazla bastıramadı, bu gizemli kadını takip etmeye karar verdi. Kadın giderek daralan sokaklardan geçiyor; o ise birkaç adım arkasından geliyordu. Çok geçmeden kadın yavaşlamaya başladı sonra da durup arkasına döndü. Ne yapacağını bilemeyen adam dipten gelen cılız sesiyle “Merhaba!” diyebilirdi. Kadın onun devamını getirmesini bekledi ve adam mahcup bir ifadeyle ekledi: “Rahatsız ettiysem özür dilerim. Daha önce hiç sizin gibi birini görmemiştim, buralı mısınız?” Kadın cevap verdi: “Görmemeniz çok normal, buradaki insanların çoğunun başını kaldırıp etrafına bakacak vakti bile olmuyor, ben de buralıyım”. Bu cevabı beklemiyordu, kadın buralıysa o çiçek nereden geliyordu? İçini kemiren soruyu sordu: “Yasemin çiçeğini nereden buldunuz?” dedi. Kadın bu soruyu sormasını bekliliyormuşçasına “Kendiniz görmek ister misiniz?” dedi. Adamın kafasını sallamasıyla arkasını dönüp yürümeye başladı. Kesik kaldırımlarda yürümeye başladılar. Yaklaşık yarım saat sonra şehirden uzakta gecekonduların olduğu mahalleye vardılar. Yıkık dökük ahşap bir evi göstererek: “Evime hoş geldiniz” dedi kadın. Adam şaşırmıştı kadının böyle bir yerde oturacağını düşünmezdi, hem çiçek de neredeydi, hemen sordu: “Yasemin nerede?” “Evin içinde” diyerek cebinden anahtarını çıkardı kadın. Kapının aralanmasıyla hoş kokular yayılmaya başladı. Bu gördükleri gerçek miydi? İçerisi onlarca çeşit çiçekle doluydu. Üstelik ne farklı bir diyarda ne de farklı bir memlekette, sıradan bir evde yetişiyordu bu çiçekler... Büyülenmiş gözlerle etrafı izlemeye devam etti. Bunca yıl kendisi niye çiçek yetiştirmemişti? Tohumu nereden bulacaktı,

belki arasa ulaşabilirdi ama hiç denememişti. Bu güzellikten yıllarca mahrum kalmak onun hayatını sorgulamasına neden olmuştu. Değer miydi? Malı mülkü olmayan bu kadın onun tahmin bile edemeyeceği dünyalara sahipti. Uzun süren sessizliği bozmak için bu düşüncelere ara verdi: “Nasıl bu kadar canlı olabiliyorlar?” “Cevap çok basit, ilgiyle tabii ki. Her gün onların hâllerini hatırlarını sorar, saatlerce onlarla konuşur, uyurken de onlara iyi geceler dilerim.” dedi kadın. Adam tekrar sessizleşti. Kendisinin ve insanların solmasının nedeni buydu. En son ne zaman nasıl olduğu sorulmuştu? Hoş, kendisi de sormuyordu. Et yiğininin farkı kalmamıştı resmen. Bir çiçek ona neleri fark ettirmişti. Belki de insanların ihtiyacı buydu. Kadından bir tane çiçek istedi. Kadın ona bembeyaz yasemin fidanı verdi. Minnettar olan adam, teşekkür edip şehre doğru yola çıktı. Vardığında karanlık olmuştu sokakta kimseler yoktu. Eviyle işi arasındaki işlek sokağın kenarına bu yasemini dikti. İlk defa iş stresi, hayat telaşı yerine tatlı bir yorgunluk vardı üstünde. Ertesi sabah uyandığında perdeyi aralayıp önce güneşe selam verdi. Sonra sokağa ve yaseminine göz gezdirdi. Gri bulutlar yerini açık havaya bırakmıştı. Yoldan geçen kalabalık önce çiçeği kokluyor sonra yoluna devam ediyordu. Soluk suratlara resmen renk getirmişti bu çiçek. Döngüyü kırmanın verdiği rahatlıkla kahvesini yudumladı.

Ebrar Güneş KANBUROĞLU

ÜÇÜNCÜ ŞAHSİN DENEMESİ

Gözünü açtın, gökyüzüne baktın, gökyüzünü gördün ve gözlerini geri kapattın. Düşündün; gökyüzü günlük güneşlik ama kalbine erkenden yağın yoğun kar, seni çoktan sardı. Daha önceden seni güldüren mutlu eden duygular artık seni ağlatır. O, karı yağdıran bulutlara dönüşür olmuştu.

Belki sen de bekliyordun bunu. Fakat sonsuzluğun son bulduğu zamana planlamıştın her şeyi. Dönüp baktın. Hatayı aradın; didik didik ettin her yeri, her şeyi. En çok da hâlâ onu dışarı atmaya çalışan kalbini, hâlâ onunla ilgili anıları salıncakta sallayan kafanı ve onu ararken kaybettiğin aklını. Aradığın şeyi dağıttığın yerde bulmak bizim alışkanlığımız değil miydi? İyi de biz bir şey arıyorduk, ama ne bulduk?

Hiçbir şey. Sadece onunla geçirdiğin; yıkık dökük, kırık ya da kenarları yırtık pırtık eski birkaç anı. Gördükçe gülümsedin. Gördükçe, ağladın. Sen de biliyordun; artık o yoktu, siz yoktunuz. Yine de baktıkça hatırladın.

“İlk bakışta aşk mı olur?”, diyen arkadaşlarına, ilk baktığı an neler hissettiğini. Gözlerinin onun gözlerine değdiği anda kopan kıyametten sadece kalbinin sağ kurtulduğunu, içinde de onu sakladığını, nasıl büyük bir hevesle anlattığını

hatırladın. Unutmaya, silmeye çalıştın. Olmadı. O an bir şeyi daha anladın. Silemediğin tek şey gözyaşların değilmiş. Bazı anılar da barındıkları kişiler yüzünden silinmezmiş. Unutmak imkânsızmış. Yine de karanlık bir sokağın gizli bir köşesine saklamak serbestmiş. Zaten herkes öyle yaparmış.

Ama insanın herkesi gidince hiç kimsesi nasıl kalsın? Herkesi, diye bildiği kişi geri dönse, hiç gitmese ne kimsesiz kalır ne de kimseye muhtaç olur.

İnsan belki herkesin ilk bakışını hatırlamaz ama son bakışında gözlerinin anlattıklarını çok iyi hatırlar. Çünkü ilk gördüğün de kıyamete sebep olan gözler son bakışta gözlerine değince anlıyorsun, o gözlerin senin felaketin olduğunu. Son kez; “Gözlerim gözlerine değince, felaketim oldu ağladım.” Çünkü o zaman anladım bir daha o gözlerle buluşamayacaktım. O zaman fark ettim ben; çaresiz kaldım, sen yokken. “Üşüdüm, içim ürperdi. Felaketim oldu, ağladım.”

Gözünü açtın, gökyüzüne baktın, gökyüzünü gördün ve gözlerini kapattın. Düşündün, bembeyaz ölümlerin içinde felaketini yaşıyordun. Üşüyerek, ürpererek, ağlayarak.

Ecrin İkbâl ATALA

HAYATIN İÇİNDEKİ MELODİ

Soğuk bir kış akşamı... Dışarıda süslü ve renkli yılbaşı ağaçları var. Bense elimde bir fincan kahve, şöminenin verdiği ısıyla kendinden geçmiş bir şekilde pencereden dışarıya bakıyorum. Bakarken hiç farkında olmadan düşünce denizinde çırpınmaya başlıyorum. Güzel giyimlerinden bir davete yetişmeye çalıştıkları çok belli olan insanlar, sıcak evine kavuşma umuduyla hızlı adımlarla yürüyenler ve üç beş kuruş kazanabilmek için soğukta çalışanları görüyor gözlerim bir anda.

Her insan bir melodi... Hem de birbirinden farklı melodiler... Bazıları çocukluğumu hatırlatıyor bana. Babamın ölümünden sonraki günlerimi... Annemin melodisi ve benim sessiz şarkımı... Annem çok fedakâr bir insan. Tüm hayatını bana adadı, fakat bir zaman sonra yaptığı şeyler vücuduna ağır geldi ve kansere yakalandı. Her gün saçları dökülüyor, sonbahara âşık bir ağaç gibi duruyordu karşımda. Âdeta kalbinden parçalar kopuyordu.

Kendini iyi hissettiği son güne kadar, bir işten öbür işe koştu. Bir zaman sonra ayağa kalkacak hâli bile kalmadı. Biz de birikmiş ufak tefeklerle karnımızı doyurduk. Ancak çok uzun sürmeden bunlar da bitmişti. Bir şeyler yapmak istiyordum, ancak sadece sekiz yaşımıydım. Çaresizlik içinde kıvranıyordum.

Aralık ayının sonlarına doğruydum. Tek birikimim olan babamın doğum günümde aldığı mavi bisikleti satmaya karar verdim. Hayatımın en önemli hatırasından uzaklaşmak zordu, ancak başka çarem de yoktu. Gidip sattım zamana can katan anılarımı... Çok bir para da etmemişti. Bir kutu boyaya, bir fırçaya ve küçük bir çantaya ancak yetti. Aldığım bu malzemelerle boyacı olacaktım, babamdan gördüğüm kadarıyla.

İlk iş gününde kar “Merhaba!” dedi bana. Tüm yolu kapatmıştı. Âdeta kirlenmiş ve çöplerle dolu ruhumun babamın ölümüyle beyaz bir örtüyle kaplanması gibi bir şey bu. Kupkuru bir ağaçta her şeye rağmen duran sararmış yaprak gibi hissediyordum kendimi. Onca şey yaşamış, benliğimin güzel rengini kaybetmiş, ama her şeye rağmen o ağaçta kalmıştım. Çevremde olan her şey ve bu hissettiklerim bir nefese dönüştü. Derin bir nefes... Bir köşeye oturup şık giyimli insanların içinde, içimdeki küçük umutlarla beklemeye başladım. O gün sadece bir kişi geldi. Kazandığım para sadece bir parça ekmeğe ve yarım litre süte yetti.

Bir süre boyacılık yaptım. İşler her geçen gün daha iyiydi. Artık temel ihtiyaçlarımızın yanında para arttırmaya da başladım. Bir hayalim de yoktu para biriktirmek için, ama belki daha sonra ihtiyacımız olurdu. En büyük zevkim iş dönüşü gördüğüm her şeyi, hayatımın temel taşları yaparken onların şarkısını baştan yazmaktı. Artık benim için gördüğüm her şey bir melodiye sahipti. Kimi cazdı, kimi rock, kimi metal, kimi ise slow... Sadece annem, bütün melodileri kapsayan özel bir sestti. Durumu her geçen gün kötüye gitse de bana belli etmemeye çalışsa da onun her bakışından daha da kötü olduğunu anlıyordum. Korkuyordum. Tüm bu korkulara rağmen onun melodisi bana huzur veriyordu.

Bir yılbaşı akşamında en istemediğim şey oldu. O, beni bırakıp gitti. O gece, şehirde ısıltılı havai fişekler patlarken

benim de içimde bombalar patlıyordu sanki. Ne yapacağımı bilemiyordum. Bir anda, ani bir kararla, tüm meteliklerimi aldım. Her gün kendimden parçalar bulup melodisine kulak verdiğim sokaklardan geçtim. Ayaklarım müzik dükkanının önünde durdu. Keman almaya karar vermiştim. Belki ilerde tüm paramı bu kahverengi, dört telli şeye verdiğim için çok pişman olacaktım. Ama hayatımda hiç bu kadar kararlı hissetmemiştim kendimi.

Bisikletini istemeden satmak zorunda kalmış, o küçük çocuğun hislerini tekrar yaşamıştım. Belki de o andan sonra hiç büyüyememişim. Kim bilir... Sekiz yaşında hayatın tüm yükünü alan bir yetişkin olmuşum artık. Elbette ruhum bunun eksikliğini hep çekmişti. Bu yüzden ne olursa olsun kemanı aldığım için asla pişman olmamaya söz verdim. Aldım kemanımı. Boyacılık yaptığım o yere geldim. O günden bugüne yollar değişmiş, insanlar değişmiş, bedenim değişmişti. Ama benim hikâyemin melodisi hep aynıydı. Slow, acı veren ve ağlayan melodim oradaydı. “Hoş geldin.” der gibi seslendi.

Elime aldım kemanımı. Notaları bilmesem ne olurdu! Onlar, benim kalbimin kuytu köşelerindeydiler. Artık kalbimin sesi, kemanımdı. O gün acıyı çaldım. Annemi çaldım. Sekiz yaşımı çaldım. Çocukça biliyorum, ama mavi bisikletimi de çaldım. Yıllar geçti başka yerlerde başka şeyleri çaldım. Yirmi beşimde Eftalya’yı -hayatımın tek aşkını- çaldım mesela. Sonra dünyaca ünlü keman sanatçılarından biri oldum. Şu an otuzumdayım, ama ben hâlâ sekiz yaşında takılı kaldım. Yıllar su gibi akıp geçse de ben, bendeki en büyük eksikliği -sekiz yaşımı- hep yaşadım. Artık farkındaydım bir ben vardı içinde melodi olan, bir melodi vardı içinde ben olan. Ve bir hayat vardı melodilerin içinde gizlenmiş olan.

Elif Eymen TOLU

MİNİK OĞUZ

Saatlerdir gezdiklerinden dolayı artık yorgunluktan bitkin düşen kumral saçlı genç kızın isyanlarına kulak veren arkadaşları, sonunda bir yerde oturmaya karar vermişlerdi ama en yakındaki kafe bile on dakikadan fazla süren yürüme mesafesindeydi. Biraz daha yürümeye mecali kalmasa bile “Az sonra oturabileceksin.” diyerek kendine teselli veren kız, arkadaşlarının peşlerinden yürümeye başladı. Tabii bu sırada hiç susmadan onlara kızmaya devam ediyordu. Kendisini bu kadar saat yürüttükleri için sinirliydi. Her girdikleri yerde “Burası son, daha sonra dinleneceğiz” diyerek geçiştirip durmuşlardı. Neyse ki sonunda kendileri de yorulmuştu da genç kıızı kale almaya başlamışlardı.

Çok uzun sürmeyen yürüyüşün ardından ulaştıkları kafeye girip dışarıdaki masalardan birine oturmuşlardı. Genç kız, yanındaki boş sandalyeye elindeki poşetleri koydu.

Saatlerdir taşıdığı yüklerden kurtulduğu ve sonunda oturabildiği için mutluydu. Üç kız oturduktan sonra gelen garsona siparişlerini verip sohbet etmeye başladılar. Bir hafta önce girdikleri üniversite sınavıyla dört yıllık çabaları da sona ermişti. Özellikle son sene hepsini fazla yıpratmıştı. Her zaman öğrenmeye açık olan kumral saçlı kız, sınava hazırlık kursu haricinde bu sene bir, geçen sene ise iki farklı kursa katılmıştı.

Arkadaşları ve ailesi kendisini bu konuda pek desteklemeseler de tek bir sene boyunca sadece ders çalışmak ona pek sağlıklı gelmiyordu. Bunu onlara söylese bile kendisine kulak astıkları söylenemezdi. Ayrıca sohbet ettiklerinde konu en az bir kere genç kızın ‘zamansız’ gittiği kurslara geliyordu.

Genç kız ve arkadaşları sırayla sınav nasıl geçtiği hakkında düşüncelerini paylaşıyorlardı. Bir haftadır bu konuyu açmamaya karar vermişlerdi ve ilk kez bugün konuşuyorlardı. Konuşma sırası genç kıza geldiğinde “Benim sınavım berbat geçmedi tabii ki ama iyi geçtiğini de söyleyemeyeceğim şimdi, seneye tekrar girebilirim.” dedi. Karşısında oturan arkadaşı onaylamayan bir yüz ifadesiyle “Eğer bu sene vaktini o kurslarla harcamasaydın sınavın daha iyi geçebilirdi. Onlara vakit ayırdın da ne oldu? Bir yılını kaybettin.” dedi. Genç kız, arkadaşlarının söyledikleriyle başını sağa sola salladı. Bir yıl daha sınava çalışmak ona vakit kaybı gibi gelmiyordu. Yani bazen kendisinin de “Acaba sınav senem geçtikten sonra gitseydim daha mı iyi olurdu?” diye düşündüğü zamanlar oluyordu fakat sonra gittiği kursların onu nasıl sınav stresinden uzaklaştırdığını hatırlayıp bunu sorun etmiyordu. Önceden açıkladığı gibi bu düşüncelerini kısaca arkadaşlarına anlattı. Onlar ise bu konu hakkında daha fazla yorum yapmak istemedikleri için konuyu kapattılar.

Biraz daha oturup sohbet ettikten sonra hesabı ödeyip kafeden çıktılar. Genç kızın enerjisi biraz daha yerine geldiğinden arkadaşlarına katılıp kafenin karşısındaki bir mağazadan bir şeyler bakmaya başladı. Buldukları sokakta aniden insan sayısı çoğalıp gürültü de artınca kızlar, birlikte arkalarına bakıp neler olduğunu anlamaya çalıştılar. Neler olup bittiğini anlamadıklarından dolayı ilerleyip oluşan kalabalığa daldılar. Ortada altı yedi yaşlarındaki küçük bir çocuk yere oturmuş korkuyla insanları izliyordu ve çevredeki seslerden anlaşıldığı kadarıyla annesi ortalarda yoktu. Genç bir kadın ileri çıkarak

çocuğun yanına gitti ve onu sakinleştirmeye çalıştı. Çok geçmeden çocuğun el ve kol hareketlerinden ve onunla konuşan insanlara karşı tepkisizliğinden çocuğun duymadığı fark edildi. Belki sırtındaki küçük çantada herhangi bir bilgi bulunur, diye bazı kişiler çocuğun çantasını almaya çalıştı. Ama zaten etrafındaki insanlardan ürken minik, çantasına dokunulmasıyla yerinden korkuyla sıçradı ve çantasını sırtından çıkarıp kucığına sakladı. Çevredeki insanlar son çare olarak işaret dili bilen birinin olup olmadığını sordular. Genç kızın arkadaşları kızın kolunu çektiştirerek çocuğun yanına gitmesini söylediklerinde genç kızın biraz çekindiği ortadaydı. Etraf ilk geldiklerinden daha fazla kalabalık olmuştu ve herkesin ortasında çocukla konuşmaya çalışmak kendisini biraz korkutuyordu. Ayrıca “Şu kocaman kalabalıkta neden tek bir işaret dili bilen yok?” diye de sinirlenmişti. En sonunda çocuğa olan üzüntüsü ve yardım etme dürtüsü ağır bastığından gerginliğini arka plana attı ve önündeki birkaç kişiden izin alarak çocuğun yanına ulaştı. Çocuğu sakinleştirmek için karşısında duran kadın biraz kenara çekildi ve genç kız onun karşısına geçip aynı boya gelmek için önünde çömeldi. Daha sonra derin bir nefes aldı ve çevresinde kendisini seyreden insanları görmezden gelmeye çalıştı. Önce çocukla tanışmaya çalıştı. Sonunda dikkatini kıza veren minik, az önceki korkusu azalmış şekilde hafifçe gülümseyerek karşılık verdi. İşaret dili öğrendikten sonra pek pratik yapmaya vakti olmadığından elinin hızını takip etmekte zorlanan genç kız, yine de miniği anlayabileceğini düşünüyordu. Çocukla iletişim kurabilen kız, miniğe annesi hakkında sorular sormaya başladı. Minik, kucığındaki örümcek adam baskılı çantasının fermuarını açtı ve içindeki boya kalemleri ile oyuncakların altında bulunan bir defteri çıkarıp kıza uzattı. Bu sırada çevredeki kalabalık da gittikçe azalmaya başlamıştı. Genç kız aldığı defteri açtığı anda hemen ilk sayfada çocuk hakkında bilgiler ve bir telefon numarası gördü. Zaten az önceki konuşmalarında adını öğrendiği minik oğlan Oğuz

8 yaşındaydı ve anlaşıldığı üzere doğuştan duyamıyordu.

Genç kız cebinden çıkardığı telefonla defterdeki numarayı aradı. Telefon sadece bir kere çalıp ardından hemen açıldı. “Alo” derken sesinin titremesinden ağıladığı anlaşılan bir kadın sesi duyuldu. Kadına kısaca durumu ve bulunduğu yeri söyleyen kumral saçlı kız aldığı “Derhâl geleceğim.” yanıtıyla telefonu kapattı. Çevredeki insanlar Oğuz’un annesinin geleceğini anladıklarından yanlarından ayrıldılar. Oğuz’un elini tutup az önce çıktıkları kafeye giren kız ve arkadaşları, annesi gelene kadar Oğuz’la sohbet ettiler. Zaten çok geçmeden alelacele içeriye bir kadın girdi ve ileride oturan Oğuz’u görünce rahatlamış bir yüz ifadesiyle koş koş yanlarına ulaştı. Ona sıkıca sarılırken genç kızlara bakıp defalarca kez teşekkür etti.

Ardından oğluyla, genç kıza asla tanıdık gelmeyen hareketlerle konuştular. Yaptıkları hareketlerin hiçbir anlamı olmaması ama birbirlerini rahatça anladıklarını gören kızın aklına kendisine işaret dili öğreten hocasının dedikleri geldi: Genellikle doğuştan işitme engelli çocuklar işaret dilini 6-7 yaşlarda öğrenmeye başlardı. Fakat bundan önceki zamanlarda özellikle annesiyle anlaşmak için kendi aralarında özel bir dil oluştururlardı. Sonradan öğrendikleri işaret dili bile annesiyle aralarındaki özel dile zarar vermezdi. Şu an şahit olduğu görüntü tam olarak bunu gösteriyordu. Oğuz’un artık mutlu yüzüne bakan genç kız da onlara bakıp gülümsedi. Kendisini gerçekten bir şey başarmış gibi hissediyordu, bu yüzden çok mutluydu. Kızlar çok geçmeden Oğuz ve annesiyle vedalaşıp kafeden ayrıldılar.

Oğuz gerçekten çok tatlı bir çocuktu ve onun duymaması genç kızları üzümüştü. Ortamda oluşan sessizliği bozmak için kumral saçlı kız konuşmaya karar verdi: “İşte bu yüzden işaret dili öğrenmeliyiz.” Bu söylediği diğer arkadaşlarının da gülmesine sebep oldu. Kızlardan biri öne çıkıp sordu: “Kendini nasıl

tanıtırsın işaret dilinde?” Ardından diğeri cevap verilmesini beklemeden sordu: “Özel adların da kendilerine özel hareketleri mi var?”...gibi sorular sormaya devam ettiler. Arkadaşlarının aniden işaret diline ilgi duymaları genç kıızı sevindirdi. Belki bu kursa gidip sınav senesini çok verimli geçiremediğini düşündü bir an. Genç kıızı kursa gidip işaret dili bilmeseydi bile Oğuz’un annesine bir şekilde ulaşabilirdi ancak çevresinde Oğuz’u anlayan kimsenin olmaması onu daha da korkutabilirdi. Zaten olay sadece Minik Oğuz da değildi. Bir gün Oğuz gibi başka çocuklar da kendi sessiz dünyalarında birilerinin onları anlamasını bekleyecekti. Zaten iletişime geçtikleri insan sayısı bir elin parmağını geçmeyen bu özel insanlar için bir senesi boşa gitse ne olurdu? Onunla iletişime geçtiği anda Oğuz’un yüzünde oluşan gülümseme yeterdi.

Genç kıızı göre insanların içinde buldukları toplum için belli ahlak ilkelerine uygun davranmaları gerekiyordu. Bir insanın hayatına dokunmak da en az ahlak kurallarına uygun davranmak kadar önemliydi. İşte sırf bu yüzden genç kıızı, bir yılını kaybettiği için üzgün değildi. Hatta verdiği karardan ilk kez bu kadar memnundu. Memnun olmaya da devam edecekti. Çünkü yaptığı şeyde tek bir yanlış bir şey yoktu. Ailesi ve arkadaşlarının da bir gün kendisini anlamasını umdu ve arkadaşlarının itirazlarını dinlemeden eve doğru yola çıktı. Eve gidip yatmak istiyordu. Yorucu bir gün olmuştu ne de olsa.

Elif Leyla AKTAŞ

SINAV TOPU

Hayat...

Bunun gibi kısacık bir sözcüğün anlamının bu denli yoğun ve derin olması oldukça ilginç değil mi? Peki, bu anlamın dibindeki derin çukur neleri kapsar? Biraz daha açarsak, kime göre neleri kapsar? Bu ödüllü sorumludaki anahtar kelime “Ne” değil, “Kim” olmalı. Dolayısıyla bu meşhur soru öznel olmakla birlikte kendinden ne kadar emin olursan ol, cevabı asla net olamayacak bir soru. Yine de fikir sunmaktan zarar gelmez bence. Aslında ben hayatı bir futbol sahasına benzetiyorum. Tek amaçları kendilerine gelen topları önlerine çıkan engelleri aşarak ilerletmek ve zamanı geldiğinde büyük hamleyi yapıp, topu kaleye göndermek olan, belirli sınırlar arasına belirli kurallara göre yerleştirilmiş bir grup oyuncu... Tanıdık gelmiyor mu? Öyleyse birkaç kelimeyi değiştirip tekrar açıklayayım. Tek amaçları hedeflerini ve arzularını, önlerine çıkan engelleri aşarak ilerletmek ve zamanı geldiğinde büyük hamleyi yapıp dileğini gerçekleştirmek olan, sınırları çizilip kuralları konmuş bir grup insan... Her futbol oyuncusunun ilerleteceği bir top olduğu gibi her insanın da gerçekleştireceği bir arzusu vardır. Peki bu hikâyede benim topum ne oluyor? Evet, bunu bir dakika kadar sonra çalacak olan, kaçınıcı kez “Ertele,” tuşuna yumruk attığımı hatırlamadığım alarmımla öğreneceğiz sanırım.

- Oğlum, oğlum kalk gecikiyorsun!
- ...
- Bu alarm ne kadardır çalıyor? Yaşıtların harıl harıl çalışsın, sen ancak yat, böyle devam.
- Kalktım anne tamam.

Gözlerimi ovalayarak karanlığa açmaya çalıştım, ancak zifiri karanlık ve dondurucu soğuk buna engel olup beni sıcak yatağında kalmaya zorluyordu. Ağzımdaki kuru tatla yutkunarak yavaşça doğruldum. Yarım dakikadır son sesle çalmasına rağmen kendime gelmem konusunda hiçbir etki yaratmayan alarmımı sertçe kapattım. Sinirle ayaklandım. Banyoda, aynada âdeta bıkkınlığın portresine dönüşmüş bir yüz karşıladı beni. Yüzümü yıkayıp biraz olsun gözlerimi açabilecek duruma geldiğimde doğruca mutfığa gidip su ısıttım. Su kaynayana kadar kendime tost hazırladım. Gece karası şekersiz kahveni ve hızlıca hazırladığım bir karış büyüklükteki tostumu bir tepsiye koyup odama döndüm. Gecedен hazırlamış olduğum kitaplarımı ve çalışma programımı çevrem tarafından oldukça övülen düzenime göre yerleştirip gece lambasını açtım. Açık kalmak için bir hayli çaba harcayan göz kapaklarıma aldırmandan matematik kaynaklarımdan birini önüme aldım. Şimdi tepsim yanımda, kitabım önümde, kronometreyi ayarlamak için aldığım ve bana saatin henüz dört olduğunu haykıran telefonum masamın uzak bir köşesindeydi. Kısaca, her şey hazırды. Kapımın kapalı olduğundan emin olup sırtıma kapüşonlu hırkamı geçirdim. Derin bir nefes alıp kronometreyi başlattım. Uyuma isteği ve ihtiyacımı bir kenara itip önümdeki kitabın kapağını açtım.

...

Aniden çalan alarmım beni oturduğum yerde sıçrattı. Saat yediydi, okul için hazırlanmam gerekiyordu. Kronometremi

durdurdum ve çözdüklerimi, programımdaki kutucuklara süre bilgisini de vererek kaydettim. Dört kere doldurduğum kahve bardağı ve iki üç ısırık aldığım tostumun olduğu tabağı tepsi ile mutfağa götürdüm. Çalışacağım defter ve kitaplar ile o günün ders materyallerini çantama yerleştirdim. Anahtarımı, cüzdanımı ve ihtiyacım olacak her şeyi koyduğumdan emin olduktan sonra üstümü değiştirdim. Kahve dolu termosumu da çantama koymamın ardından montumu giydim. Kulağım da kulaklıklarım, önemsemeden elimle düzelttiğim saçım da, montumla aynı renk bir bere ile evden ayrıldım. Kışın ortasında olduğumuzu takvime bakmadan anlatan soğuk yüzüme hışımla çarparken metroya yürüyordum. Yirmi dakika sonra kadın, erkek, genç, yaşlı demeden herkesin farklı bir amaç için bulunduğu metroda ayakta durmak için direniyordum. Kulağım da müziğimle en yakın olduğum camdan dışarıyı izliyordum ki hızlı geçen yarım saatin sonunda sıkışık metrodan indim. Ellerim cebimde, soğuktan ve uykusuzluktan açmakta zorlandığım gözlerim yerde okuluma yürüyordum. Sınıfıma vardığımda her zaman olduğu gibi bir kısmı masaya başını koymuş uyuyan, bir kısmı yorgun gözlerle soru çözen, bir kısmı telefonuyla ilgilenen, bir kısmı ise nasıl enerjik olabildiklerini çözemediğim şekilde gülüşüp sohbet eden kişilerle karşılaştım. Sessizce benim gibi yorgun ve umursamaz akranlarımdan yanından geçerek sırama yöneldim. Sıra arkadaşım başını masaya koymuş uyukluyordu. Geldiğimi fark edince kafasını kaldırıp bana baktığında kanlanmış gözlerini gördüm.

- Bu ne hâl be?

- Bu ne hâl be?

Kendi gözlerimi unutarak sorduğum soruyu aynı anda karşı taraftan da duyunca kısa bir sessizlik oldu. Sonra ikimiz de aynı anda gülmeye başladık.

- Sen de gece uyuyamadın değil mi?

Sorduğu soruyla gülümsedim, en azından en yakın arkadaşımın aynı durumdaydık, bu tür konularda birbirimizi anlıyorduk.

- Sabah beşe kadar sevdiğim bir dizinin yeni sezonunu izledim, ne kadar çabalasam da bitmeden bırakamadım, sen ne yaptın?

Dediği şeyle az önceki gülümsemem yavaşça silindi, erken konuşmuşum sanırım.

- Ben de öyle bir şeyler izledim, aynı yani.

Böyle bir durumda “Senin dizi için geri plana atmayı tercih ettiğin uykunu ben ders için atmak zorunda kaldım!” demek doğru gelmedi o an.

Biraz sohbet ettikten sonra ders başladı. Seneye emekli olacak yaşlı, gözlüklü fizik hocamız yoklama alırken defterimi çıkartıyordum.

- Rüya?
- Burada.
- Atlas?
- Burada.
- Deniz?

Ses gelmedi. Bir süre sonra başı masada olan Deniz’in yanında oturan Zeynep konuştu:

- Uyuyor hocam.
- Uyandırın, dersin başladığını söyleyin.
- Tamam hocam.

Zeynep’in hafifçe dürtmesiyle “Geldik mi?!” diye olduğu yerde sıçrayan Deniz, hepimizi güldürdü.

- Nereye gitmek istediğine bağlı evladım, ama o yer fizik dersi ise evet geldik.
- Pardon hocam, biraz uykusuzum da.
- Umarım ders çalıştığındandır Deniz. Neyse devam ediyorum. Şevket?

...

Yasin Hoca'yı seviyorum, ders anlatımını ne kadar kendime uygun görmesem de iyi ve eğlenceli bir insan. Birkaç isim daha döküldükten ve birkaç kişi daha uyandıktan sonra ismimi duydum.

- Acar?
- Burada hocam.
- Acar dersin sonunda öğretmenler odasına gelebilir misin? Seninle konuşmam gereken bir konu var.
- Tabii hocam.

Yoklama birkaç isim daha okunduktan sonra sona erdi. Bense Yasin Hoca'nın ne konuşmak isteyebileceğini düşünüyordum.

Fazla anlayamadığım hâlde olabildiğince odaklanmaya çalıştığım ders bitince Yasin Hoca'nın peşinden öğretmenler odasına gittim.

- Acar, seninle konuşmam gereken konu tahmin edebileceğin üzere derslerin hakkında. Derslere katılıyorsun, ödevlerini tamamlıyorsun biliyorum, bu konudaki gayretin takdir edilesi, fakat son denemelerdeki sonuçların pek iyi değil.

...

Evet, şu anda gerginlik seviyem yüzüme değil, ama arkama sakladığım ellerime bakılarak anlaşılacak düzeyde. Stres,

gerginlik, endişe gibi duyguların altında ezildiğimde ellerimi yolmak ve cildimi kanatana kadar kaşımak gibi kötü alışkanlıklar edindiğimi anladığım ilk zaman, sınav senemin başıydı.

-Bunu ailenden önce seninle konuşmak istedim, çünkü akıllı ve sorumluluk sahibi bir öğrenci olduğunu çok önceden kanıtladın. Bildiğin üzere sınava yalnızca birkaç ay kaldı ve denemeler bu işin önemli bir parçası. Yanlış anlama, bunu seni strese sokmak için söylemiyorum, sadece senden ricam biraz daha çaba sarf etmen. Senden umutluyum ve bu işin üstesinden gelebileceğini biliyorum. Beni yanıltma olur mu?

...

Bazen niyetimiz iyi olsa da kötü şeylere sebep olabiliriz, mesela bu an çok iyi örnek olurdu. Deneme sonuçlarımın pek iyi gelmediğinin ben de farkındayım, ama bunu bu şekilde duymak sanırım beni daha çok germekten başka bir işe yaramadı. Benim kendime olan güvenim ne kadar azalırsa bana inanan kişi sayısı da o kadar artıyor. Zar zor ilerlettiğim topumu rakip takım oyuncusuna doğru sürüyorum istemsizce.

- Haklısınız hocam, daha dikkatli olacağım.

Bana gülümseyen hocama endişemi belli etmeyen bir gülümseme verip odadan ayrıldım. Midem bulanıyordu, belki birkaç saattir bir şey yemediğimdendir, belki de stresimle artık yalnız ellerimin başa çıkamadığından. Bilmiyorum, birinci seçenek olmasını diledim. Lavaboya gidip elimi yüzümü yıkayıp rahatlamaya çalıştım. Kendi kendime her şeyin iyi olacağını tekrar edip zilin çalmasıyla sınıfıma yöneldim. Tek dileğim bugünün hızlı geçmesiydi.

...

Hiç istemememe rağmen bulantım geçsin diye yediğim ufak simit sadece daha kötü olmamı sağlamıştı. Fakat okulun bitimine birkaç dakika kalması beni motive ediyordu. Tabii okuldan sonraki dershanem ve bugün yapılacak deneme sınavı o motiveyi hemen söndürmeye de yetiyordu. Sıra arkadaşım Emin pek iyi olmadığımı fark etmiş olacak ki sordu:

- Kanka sen iyi misin? Birkaç derstir kötüydün de uykusuzlukta demiştim, ama şu an gerçekten iyi görünmüyorsun.

Sesimi güçlkle iyi çıkartmaya çalışarak cevap verdim:

- İyiyim ya, biraz başım ağrıyor sadece.
- Anladım ben de akşamki konsere gidelim mi diyecektim, ama kötüsün sanırım.
- Ne konseri?
- Nasıl ne konseri? Günlerdir bütün sosyal medya bunu konuşuyor, en sevdiğin grup geliyor Ankara'ya bugün. Nasıl bilmezsin?

Geçen sene olsa günler öncesinden sırada bekleyeceğim konseri şimdi başkasından duyuyorum, ayrıca gitmeyeceğimden, haberi aldığım kişinin isminden daha eminim: İronik.

- Ha evet gördüm onu, ama gidemeyeceğim ya, zaten dershanem var biliyorsun, ama biliyorum onu, unutmuşum sadece.

...

Yani böyle bir durumda da arkadaşşıma, “Ailem sene başında telefonumu alıp müzik uygulaması, saat uygulaması, whatsapp ve arama dışındaki her şeyi silip her gece telefonumu kontrol

etmeye başladı, ben de bu yüzden mağarada yaşıyor gibi her şeyden bihaberim.” demek de pek uygun kaçmaz gibi.

- Neyse başka zaman artık.

...

Okul bitti ve bulanık midem ile ağrıyan başım eşliğinde uzun gelen bir otobüs yolculuğuyla dershaneme vardım. Geldiğimde bu sefer herkes ders çalışıyordu. Sırama yerleşip onlara uyum sağlamak amacıyla kitaplarımı hazırladım. Bitmiş termosumun dili olsa bana bir gün kahveden öleceğimi haykıracaktı. Yine de kantine gidip başka bir kahve almama engel olamadı. Kahvem i içip çantamdan çıkardığım bir ağrı kesiciyi yuttum. Asla odaklanamayacağımı bildiğim sınavın başlamasını beklerken biraz soru çözdüm.

...

Bir öğrencinin sınavının berbat geçmesinden daha kötü bir şey varsa o da kötü bir sınav geçirdiğinden eminiken diğerlerinden duyduğun, “Sınav çok kolaydı.” gibi cümlelerdir. Durumumun özeti bu.

- Sınav çok kolay değil miydi ya, kırk dakika kala hepsi bitti benim.
- Aynen, bu sınav şimdiye kadarki en kolay sınavdı bence, çok rahattı.

Birkaç mutlu sohbet daha dönerken ben bir an önce eve gidip uyumak istiyordum. Programım, yapmam gerekenler, hiçbiri umurumda değildi o an. Sadece uyuyup bu berbat günün sona ermesini istiyordum.

- Senin nasıl geçti Acar?

Beni boğucu karamsarlığımın oluşturduğu dalgınlıktan çeken soruydu bu, asla cevaplamak istemediğim o soru.

- Hım?

- Senin sınavın nasıl geçti diyorum.

- İyiydi ya normal yani.

Bugün biraz fazla yalan söylediğimin farkındayım, ama beni bu durumlardan yalnızca yalan kurtarır, en azından şimdilik.

...

Saat akşam sekiz, dershanem sona erdi. Bense dıştan sadece yorgun görünen, içtense berbat bir hâlde eve dönüş için otobüs bekliyorum. O kadar daralmış ve bunalmışım ki soğuk havanın beni rahatlatacağına inanarak montumu elime alıp çıkmışım. Yine de bir süredir beni mutlu eden nadir şeylerden biri olan müziğimi eksik bırakmadım tabii. Biraz sonra otobüs geldi, ama ben ayakta duramayacak kadar bitkin hissediyordum. Bu hâlim dışarıya da yansımış olacak ki yirmili yaşlarda bir abla yakında benden daha büyükler olmasına rağmen bana yer verdi. Bu teklifi o an asla reddedemedim. Ablaya minnet içeren bir gülümseme ile teşekkür ederek kendimi boşalan koltuğa attım. Birkaç saattir kaşınan kollarım beni rahat bırakmamakta ısrarcıydı. Gözlerimi kapatıp zamanın geçmesini bekledim. Bir süre sonra otobüsten inip hızlı adımlarla metroya ilerledim. Üşümek beni rahatlatıyordu ya da aynı anda bulanana midem, ağrıyan başım, kaşınan kollarım, ellerimdeki yaralar ve acıyan gözlerim soğukla buluştuğunda daha arka planda kaldığı için ben öyle sanıyordum. Çok beklemeden metro da geldi. Kendimi

fazla dolu olmayan ama oturacak yer kalmamış trenin içine attım. Vagon kapısına yaslanıp kara geceyi izlemeye başladım.

Yolculuğun ortasında başım dönmeye başladı. Bir yere tutunmaya çalıştım, ama ayakta kalmama yetmedi sanırım. Hatırladığım son şey gece karanlığıydı. Tek fark bu defa hiç yıldız yoktu.

...

Tamamen karanlık ve ucu bucağı görünmeyen bir alanda buldum kendimi. Yalnızca benim bulunduğum yeri konser ışıklarıyla aydınlatılmışçasına yuvarlak bir ışık huzmesi kaplıyordu.

- Kimse var mı?

Yankılanan sesim görünür cevabı doğruluyordu. Fakat neredeydim? En son metroda olduğumu hatırlıyordum.

- Burada kimse var mı?

Tekrar ettiğim sorumdan birkaç saniye sonra bir kahkaha sesi duyuldu her yerden. Endişe ile sesin geldiği yeri belirlemeye çalışıyor, korkuyordum. Ardından başka bir ışık huzmesi benden birkaç metre ileride bir alanı aydınlattı. Oraya baktığımda bana asık suratlarla bakan annemi, babamı ve kardeşimi görmek asla beklediğim bir şey değildi.

- Sana inanmıştık, bize bunu nasıl yapabildin?

Annemin inanamayan sorusu beni şaşırtmıştı.

- Ne ne?

- Yüzümüzü kara çıkarttın.

Babam da sinirli ve çokça hüznünlü gözlerle aynı soruyu sorunca kafam iyice karışmıştı.

- Ne diyorsunuz siz? Neler oluyor burada?

- Ben seni örnek alıyordum, hiç mi utanmadın?

Küçük kız kardeşimin söylediği de delirdiğimi düşünmemeye yetmişti. Üçü de son kez bana hayal kırıklığıyla baktıktan sonra ortadan kayboldular. Buldukları yer tekrar karanlığa gömülürken benim olduğum ışık kümesinin beyaz tonu da koyulaşmıştı. Kendiliğinden dolmuş gözlerim aydınlanan başka bir alana kaydı. Bu sefer Yasin Hoca'yı gördüm orada.

- Beni yanılttın, senden ümitliydim.

İğrenir gibi suratıma bakarak kurduğu cümlelerin ardından kaybolması gözlerimin yaşlarla dolmasına sebep oldu. Bulduğum aydınlığın rengi biraz daha koyulaştı. Başka bir ışık altında yakın arkadaşım Emin'i ve birkaç arkadaşımı eğlenirken buldum. Sesleniyordum ama cevap gelmiyordu. Bir anda hepsi kafasını bana çevirdi. Bana dalga geçer gibi bakıp tek söz söylemeden tekrar gülüşmelerine döndüler. Onlar yok olurken ben daha da koyulaştım. Yine bir yer aydınlandı uzakta. Bu sefer dershanemdeki arkadaşlarımdı görünenler. Hepsi bana tepeden bakıyor ve küçümser bir gülümseme sunuyorlardı. Aralarından biri konuşmaya başlayınca yaşlı gözlerimi ona çevirdim.

- Bizden daha kötü olduğumu biliyordum, ama utanç kaynağı olacağını tahmin etmemiştim.

Sonra hepsi gülmeye başladı. Alaylı bakışlarla gözden kaybolduklarında kendimi yere attım. Başka birinin gelmesini bekledim, ama gelmedi. O karanlık boşluğun ortasında kırık dökük cümleler dudaklarımdan dökülürken hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım.

- Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemedim!
- Çabaladım, gerçekten!
- Özür dilerim, affedin lütfen!
- Kimse yok mu, biri ses versin!

Her hıçkırıklıkla ve her cümleyle sönüyordum yavaş yavaş. Hıçkırıklarımın şiddeti azalırken bir ayna belirdi önümde. Her yerinden bıkkınlık, utanç, yorgunluk, pişmanlık, hüznün akan bir yüz karşıladı beni. Başarısızlığımın yansımasıydı bu. Karamsarlığımın kara örtüsü ışığımı söndürüyordu. Son hatırladığım şeyse ışığımın tamamen sönüp etrafın tekrar yıldızsız bir geceye bürünmesiydi.

...

Nefes nefese sığdırdım yerimden. Metroda yerde yatıyordum. Etrafımda az önceki gibi hayal kırıklığına uğramış tanıdık bakışlar değil de endişeli yabancı bakışlar görmek bir an boşluğa düşmeme sebep oldu.

- Oğlum iyi misin?
- Evladım hasta mısınız? Aileni arayalım mı?

Bir sürü endişeli soru bana yönelince ne yapacağımı bilemedim birkaç saniye. Islak yanaklarımı, gözlerimi ellerimle hızlıca silip ayaklandım.

- İii..iyiyim, biraz yorgundum sadece. Ne kadar zamandır yatıyorum acaba?
- İki üç dakika oldu olmadı, yavrum emin misin, hastaneyi veya bir yakınını arayalım mı?
- Eminim, teşekkür ederim hepinize.

Ardından herkesin gözlerinin üstümde olduğunun farkında olarak bana zorla verilmiş yerlerden birine oturup dışarıyı izlemeye başladım.

...

Metrodan inmiştim, eve yürüyordum, kar yağıyordu. Acı veya ağrı hissetmiyordum, üşümüyordum. Kulağımda kulaklık yoktu. Sadece sessiz sokaklarda sessizce yürüyordum. Sanırım vazgeçmiştim, yapacağıma, başaracağıma olan inancım kalmamıştı, umutsuzdum, utanıyordum, ama en çok hayal kırıklığı doluydum. Kendi kendimi hayal kırıklığına uğrattığıma inanıyordum. Karamsarlığım beni karartmıştı. Evimin yakınındaki parka girip boş bir banka oturdum. Yavaşça yağın karı izlerken yaşlı bir amca gelip yanıma oturdu. Her yer boşken neden buraya oturduğunu anlamasam da aldırış etmedim.

- Kışın ortasında olmamıza rağmen bu yağın ilk kar ama hiç ilk kar gibi değil, daha yarım saattir yağmasına rağmen tüm sokağı beyaza boyadı.

Amcanın konuşmasıyla başımı ona çevirdim, ama bir şey söylemeden başımı tekrar döndürüp karı izlemeye devam ettim. Amca yavaşça konuşmaya devam etti:

- Bizler de böyleyizdir aslında.

Dediği şey meraklanmama yetmişti.

- Nasıl yani?

Amca gülümsedi ve tereddütsüz cevap verdi.

- Bazen bizler de uzun süre kararırız, beyazlara uzak kalırız. Fakat yeniden aydınlanmamız ufak bir desteğe bakabilir. Sonuçta zifiri karanlık ufacak bir parıltıyla bile karanlık olmaktan çıkabilir. Birinin ya da bir şeyin kararması tekrar aydınlanamayacağı anlamına gelmez öyle değil mi?

Durdum, şoke olmuşum. Tam bitti dediğim an bir ışık yanmıştı tıpkı kar beyazı gibi. Bu bir mesaj mıydı? Görecektim, ama emin olduğum bir şey varsa bu nereden çıktığını bilmediğim yaşlı amcanın sorusunun cevabıydı.

- Öyle.

Adamın gülümsediğini hissettim, ama başımı çevirmedi. Bir süre orada gülümseyerek karı izledik beraber. Amca haklıydı, öyleydi, kesinlikle öyleydi...

Altı ay sonra...

Sınavımın açıklanmasına dakikalar kala benden daha heyecanlı görünen ailemle birlikte sonucu bekliyorduk. Benim de onlardan aşağı kalır bir yanımdı yoktu. Bir an o korkunç kâbusum aklıma geldi ve ailemin, arkadaşlarımın, öğretmenlerimin ve bana inanan herkesin verebileceği tepkileri düşündüm, ama korkuya izin vermedim. Çünkü bu sınavın etkileyeceği kişi, geleceğini yönlendireceği kişi ve en çok üzülebilecek ya da mutlu

olabilecek kişi benden başkası değildi. Bunun farkına karanlığın beyaz bir örtüyle kaplandığı o gece varmıştım. Aydınlığımı küçük bir ışıkla kavuştuğum gece. Hani demişti ya yaşlı amca “...sonuçta zifiri karanlık ufacık bir parıltıyla bile karanlık olmaktan çıkabilir.”

Sonuç ne olursa olsun ben topumu engellere rağmen ilerletmeyi başardım. Gol olup olmayacağı bu düşüncemi değiştirmeyecek. Bunları düşünürken sonuçların açıklanma saatinin gelip çatığının ve artık o hayatımı etkileyecek bilgisayar ekranındaki kutuya basma zamanımın geldiğinin farkına vardım.

Derin bir nefes aldım ve o gece edindiğim kararlılıkla ekrandaki kutuya bastım.

Elif PERÇİN

1926 YILINDA 11 GÜN

Vazgeçmeli mi? Yoksa Zümrüdüanka mı olmalı bu hayatta? Vazgeçmek kaçış mıdır? Kaçışlarsa dinleniş mi? Ya da Zümrüdüanka olmak... Yanmak mıdır aslı? Yandıklarından doğmak mı? Aslında hayat hem vazgeçştir hem de Anka olmak. Sahi, siz hiç “Anka” gördünüz mü? Ben, Agatha Christie ile tanıştığım gün gördüm. Agatha Christie için hayat hem vazgeçiş hem de Anka olmağı.

Babasının ölümüyle gözlerine mil çekilen ev, iyiden iyiye durgunlaşmıştı. Zor günler yaşayan Küçük Christie, büyüdü, günden güne serpildi ve genç bir hanım oldu. Annesinin de yüreklendirmesiyle edebiyata sarıldı, romanlarında can buldu. Ta ki Pera Palas’a kadar... Pera Palas, onun için karşı koyulmaz bir hayranlık abidesiydi. Her İstanbul seyahatinde mutlaka burada kalır, döndüğünde tekrar gelmeyi heyecanla beklerdi. 1926 yılında 11 kayıp güne kadar...

Bayan Christie, İstanbul’a her gelişinde olduğu gibi Pera Palas’a gitmek için istasyondan yola çıktı. Orman yolunda ilerlerken aniden acı dolu inlemeler duyuldu. Arabacı çoktan durmuş, etrafa bakınıyordu. Bayan Christie perdeyi araladığında acıyla inleyenin yara bere içinde ve simsiyah giyinmiş o adam olduğunu gördü. Dizleriyle yere çökmüş, acıyla gökyüzüne

bakarak göğsünü parçalayan bu adam, Bayan Christie'yi derinden etkiledi. Hiçbir şey söylemeden bir süre adamı izledi. Bu izleyiş ne kadar sürdü bilinmez, ama Bayan Christie bu süre zarfında nice yıllar ve yollar aştı. Zihnini toparlayıp yaşadığı ana dönmesi hayli güç oldu. Tekrar yola koyulup Pera Palas'a ulaştılar. Pera Palas'ın önünde durup birkaç dakika onun muhteşem büyüsunü izledi. Otel, Bayan Christie'nin gözlerinde ışıklar saçıyor, büyüdükçe büyüyordu. Leo'nun omzuna dokunuşuyla irkildi. Leo, Bayan Christie ile içeri girdi ve hemen ellerine 411 no'lu odanın anahtarlarını sıkıştırdı. Bayan Christie ilk geldiğinde bu odayı ona Leo vermişti. Zaman geçtikçe bu oda Bayan Christie'nin vazgeçilmezi oldu. Odanın büyüklüğünden midir, mimarisinden midir bilinmez, lakin bir sırrı olduğu apaçık belliydi. Çünkü Bayan Christie'nin bu odaya her girdiğinde yatağın ve çalışma masasının karşısında duran aynanın ona en iyi romanlarını yazdırdığı söylenirdi. Bunları her duyduğunda susar ve tebessüm etmekle yetinirdi.

Bayan Christie, akşam yemeğinin ardından odasına çıkıp bekledi. Birkaç kez yaşadığı o anları bekledi. Yazdı, yazdı, yazdı. Masasından her kalktığında o kokuyu çekmeyi ümit ederek yazdı. Aynı şeyleri defalarca yapmaya devam etti, ancak pes ettiğinde işte o koku burnundan beynine aniden betona çakılmış hissi verdi. İşte o an, Bayan Christie'nin beklediği andı. Peki ya bu koku neyin kokusuydu? Bayan Christie'ye bu zevki yaşatan koku neyin kokusu olabilirdi? Zümrüt yeşili yüzüğünü okşayarak yazılarının üstüne koydu. Eldivenlerini parmaklarından başlayarak tek tek çıkardı. Yatağının üzerine oturdu. Parmakları bir şeyler arıyormuşçasına yatakta gezindi ve aradığı şeyi buldu. Tam yastığının altında, büyüleyici güzelliğe sahip bir anahtardı bu. Göz kamaştırıcı bu anahtarı sımsıkı tutarak aynaya hafifçe dokundu. Parmakları... Parmakları aynayla birleşiyordu. Bayan Christie aynayla bir oldu, yok oldu. Elleriyle âdeta göğsünü kazıyıp atmak isteyen o adamın

yanındaydı. İşte, o sır... Bayan Christie'nin saklamak zorunda olduğu tek şey. Etrafta hiçbir ses, kıpırtı yoktu. Ne yaprakların sevgilileriyle kavuşup dans edişlerinin sesi ne de ormanın gerçek sahiplerinin sesi... Adam, her şeyin farkındaymışçasına boylu boyunca uzandı. Davasından vazgeçmişti. Kendini tek nefeste bırakarak huzura erdi. Bayan Christie adamın yanına diz çöktü. O huysuz, titiz kadın; çamura, toprağa aldırış etmeden elbisesini kirletmişti. Ellerini adamın kalbine koydu. Ve bir süre o yok oluşu hissetti. Titreyen elleriyle canlılığı sönmek üzere olan acılı gözlere dokundu. Bir daha hiç açılmayacak olan o gözlere... Kapattı ve sakin adımlarla gecenin derinliklerine, hissizlikle yürüdü. Tam 11 kayıp gün geçti aradan. Bayan Christie tertemiz elbiseler ve ayakkabılarla Pera Palas'ın dönüş yolunda bulundu. Bundan sonra ne Bayan Christie ne de Pera Palas aynı kalacaktı...

Elif Su KESKİN

GERÇEK ÖZGÜRLÜK KİMDE?

Genç kız yattığı yerden yavaşça kalktı, pencerenin önüne geçip yaşadığı şehrin işlek sokaklarını izlemeye başladı. Gökyüzüne gecenin hâkimiyeti sürüyordu. Etraf sokak lambalarıyla aydınlanıyor, lambalar yıldızları görünmez hâle getiriyordu. Genç kız günlerdir aklında dolanan o soruya yanıt aramak için dışarıdaki insanları gözlemlemeye başlamıştı. Genç kızın aklındaki soru: “Ne kadar özgürüz?” Kızın aklına bu soruyu getiren yeterince özgür olduğunu hissetmeyişiydi. İstedığı her şeye ulaşabilen, maddi durumu iyi biriydi, fakat bu onu özgür yapmıyordu. Kız da bunun farkındaydı. Yalnızdı, kocaman şehirde, tek başınaydı. Kız, “Yalnız olduğum için mi özgür hissetmiyorum yoksa özgürlük denilen şeyin ne olduğunu mu bilmiyorum?” diye saatlerce düşünüyor, ama sorusuna cevap bulamıyordu.

Genç kız bütün bu soruları düşünmeye devam etti. Düşündüklerini dile getirebilecek cümleler ararken gözü sokakta ailesiyle birlikte dolaşan güzel giyimli, saçları özenle yapılmış, yaklaşık 7-8 yaşlarındaki küçük kıza takılmıştı. Ailece gülüşüyorlar, eğleniyorlardı. Genç kız yeniden düşündü, özgürlük küçük çocuklarda mı? Eğer özgürlük küçük çocuklardaysa o da küçük bir kız çocuğu olmuştu ve geçmişe dönüp bakınca küçükken de özgür hissetmiyordu. Dışarıya biraz daha bakınca, gözleri bu sefer yaşlı bir çifte takıldı. Mutlu

görünüyorlardı, kol kola girmişler sokak köpeklerini sevip sohbet ediyorlardı. Genç kızın aklına yine o soru geldi özgürlük yaşlılarda mı? Kızın aklına bu soruya, “Evet!” diyecek birçok sebep gelmişti. Hayatta çok fazla tecrübeleri vardı. Unlarını elemiş eleklerini asmışlardı. Ve daha da önemlisi mutluluğu tatmış görünüyorlardı. Kıza göre özgür kişiler yaşlılardı.

Genç kız, yaşlıların özgür insanlar olduklarına inanmışken dışarıda mendil satan, ama yüzü asık yaşlı bir adam gördü. Peki, bu adam özgür müydü? Mutsuz görünüyordu... Kız çelişkiye düşmüştü. Yaşlılar gerçekten özgür müydü? Genç bir adam gördü sonra... Kendi kendine dans ediyordu. Yoldan geçen insanlar kısa süreliğine genç adama eşlik ediyor, sonra gülümseyerek yollarına devam ediyorlardı. Adam etrafında olup bitenleri görmezden gelerek dans etmeye devam ediyor ve mutlu görünüyordu. Kız yeniden, “Acaba özgür hissediyor mu? diye düşündü...

Genç kız zihnindeki sorunun farklılaştığını hissetti. Soru, diğerlerinden farklıydı. “Özgürlük bu kişilerde mi?” diye sormak yerine “Özgür hissediyor mu?” diye sormuştu. Sokaktaki farklı hayat yaşayan insanları gözlemlemiş ve özgürlüğün kimlerde olduğunu bulmaya çalışmıştı. Özgür olduklarını dışarıya yansıtan insanlar da görmüştü, özgür olduğunu yansıtmayan insanlar da. Kız, dile getiremediği şeyleri kafasında yavaş yavaş oturtmaya başlamıştı. Özgürlüğü hissedilen bir şey olarak tanımlamış, özgür hissetmek için önce iç dünyasında özgürleşmesi gerektiğine kanaat getirmişti. Ona göre, özgür hissetmeyen insanlar zihnindeki hapishaneye kendilerini kapatmış olanlardı. O zindanın anahtarı ise insanın kendi elindeydi. Özgürlük maddiyat değildi, özgürlük herhangi bir duygu değildi. Özgürlük her insanın kolay ulaşabileceği ama kolay kaybedemeyeceği bir histi. Genç kız böylece, özgürlüğün anahtarının avuçlarında olduğunun farkına vardı...

Emine Naz SEZEN

BİR MEKTUP

Bir pazar günüydü. Pencereden, dışarıdaki yağmur damlalarının hafif hafif düşüşünü izliyordum. Kendimi biraz hâlsiz hissettiğimden, içimden hiçbir şey yapmak gelmiyordu. Birden kapım çaldı. Başta tereddüt ettim. Benim kimim vardı ki? Oturduğum yerden kalkarak yavaş adımlarla kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açıp boynumu dışarıya uzattığımda, gelenin bir postacı olduğunu gördüm. “Bir mektubunuz var” dedi postacı. Bana bir mektup mu? Bana, tek başına yaşayan, hayatta kendisinden başka kimsesi olmayan bu adama bir mektup demek.

Postacının bana uzattığı mektubu alıp kapıyı kapattım. Mektubu elimde çevirmeye, bir yerinde bir şey yazar, kimden geldiğini öğrenirim umuduyla incelemeye başlasam da bir isim göremedim. Elimdeki mektupla gidip koltuğa oturdum. Mektupla birbirimize bakarak biraz zaman geçirdik. İçimden onu açmak gelmiyordu. Nedense cesaretimi bir türlü toplayamıyordum. Artık daha fazla düşünmeyerek mektubu masanın üzerine bırakıp dışarı çıkacaktım. Elimdeki mektubu masanın üzerine bırakıp paltomu üstüme geçirdikten sonra, yağmur damlalarının sakince indiği sokağa adımımı attım.

Damlalar yüzümü okşarcasına düşüyordu gökyüzünden. Sokakta kimse yoktu. Sokakta ilerlerken hâlâ mektubu

düşünüyordum. Sözde mektubu unutmak için dışarı çıkmıştım. İhtimalleri düşünmek. İhtimaller, ihtimaller, ah şu ihtimaller... Nereye gidiyordum ki ben? Ayaklarım da hiçbir yöne sapmadan dümdüz ilerliyordu. Farkına varmadan kalabalık bir caddeye adım atmışım. Birinin bana çarpmasıyla aklım başıma geliyor. Sahile giden o uzun, kalabalık, her iki tarafı dükkânlar ile sıralanmış Manolya Caddesi'nde olduğumu anlıyorum.

Caddede ilerlerken sağ tarafımda bulunan bir pastanenin önünde bekleyen, orta yaşlı, somurtkan bir adamın bana baktığını görüyorum. Sanki bende bir şey varmış, anormal biriymişim ifadeleri taşıyan bakışlarını başka bir yere çeviriyor. Neden öyle bakmıştı ki bana? Acaba, şu mektup üzerine düşündüğüm ihtimalleri dışımdan mı söylemeye başlamıştım?

Sahil karşıdan görünmeye başlamıştı. İlerledim. Sahilin karşındaki banklar yağmur damlaları ile ıslanmıştı. Bir tanesine oturdum. Dalgaların sahile vuruşu eşliğinde, mektubu ve ihtimalleri düşünmeye başladım yine. Belki önemli birinden gelmemiştir; sadece ben, içimde abartılı düşüncelerle zihnimi doldurmuşumdur. Peki ya önemli bir şeyse ya önemli birinden gelmişse? Bazı anlarda çok çaresiz kalır ya insan, ne yapacağını bilemez hani; ben de şu an öyle bir anın içinde çırpınıyordum.

Oturduğum banktan kalktım. Paltom sırlıslıklam olmuş, eteklerinden sanki denizden çıkmışım gibi damlalar düşüyordu. Kararımı vermiştim; eve gidip o mektubu açacaktım. Sonucu ne olursa olsun fikrimi değiştirmeyecek, cesaretli olacaktım.

Hızlı adımlarla sahili geçtim. Manolya Caddesi'ne girdim. Az önce bana tuhaf bakışlar atan o adam, pastanenin önünde yoktu şimdi. Hızla pastaneyi geçerek yoluma devam ettim. Evimin olduğu sokağım köşesinde durdum. Kalbim çok hızlı çarpıyordu. Elimi kalbime götürerek duvara yaslandım.

Nefes alışverişimi bir düzene sokmaya çalıştım. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Gözlerimi kapadım ve derin derin nefes alıp vermeye başladım. Tekrar gözlerimi açıp yağmur damlalarının yüzüme düşmesine izin verdim. Artık kendimi iyi hissediyordum. Hiç acele etmeden ağır adımlarla yola devam ettim. Sokak yine ıssız ve kimsesizdi. Sokağın duvarlarında ayak seslerim yankılanıyordu. Evimin önüne gelmiştim. Paltomun cebinden anahtarımı çıkarıp kapıyı açtım. Koridorun döşemesine paltomun eteğinden damlalar düşüyordu.

Paltomu çıkardım. Yatak odasına giderek üstümü değiştirdim. Tekrar koridora çıkıp sobaya atmak için bir kucak odun aldım. Odunları sobaya yerleştirdikten sonra masanın üzerinde hâlâ beni bekleyen mektubu alıp koltuğa oturdum. Bir de bu eksikti şimdi. Ellerim titremeye başlamıştı. İçindeki ses yine bana fısıldıyordu. “Mektubu aç bir an önce, artık düşünmekten kurtul!” diyordu durmadan. Ya mektubu açtıktan sonra bir ömür boyu düşünmem gerekirse.

Mektubu elimde sıkıca tutarak bir köşesini yırttım. İçinden katlanmış kağıdı çıkardım. Ellerim titreyerek kağıdı açmaya çalıştım. Kağıtta siyah mürekkep ile yazılmış güzel bir el yazısı vardı. Nefesimi tutarak okumaya başladım. Mektubun kimden geldiğini anlamıştım. Mektubu okumayı bitirdiğimde gözlerimden çeneme doğru akan gözyaşlarımla yıkaniyordu yüzüm. Mektup Özlem’den gelmişti. Çocukluk arkadaşım Özlem... Bizim evin yanındaki evde oturuyorlardı. Annesi Ayten Teyze, biz dışarıda oynarken bize tarçınlı kurabiye yapıp getirirdi. Özlem’in babasının tayini Muğla’ya çıktığı için bizim mahalleden taşınmışlardı. Özlem’i o günden sonra ne görmüştüm ne de aramıştım. Şimdi mektupta beni görmek istediğini söylüyordu. Amansız bir hastalığa yakalanmış. Günlerinin sayılı olduğunu, vakit kaybetmeden onun yanına gelmemi söylüyordu. Gözyaşlarım elimdeki dağılmıştı kağıda

damlamaya başlamış, yaşlarla ıslanan mürekkep.

Hıçkırma hıçkırma ağlıyordum.

Yerimden kalkarak henüz kurumaya fırsat bulamayan paltomu üzerime geçirdikten sonra, mektubu cebime yerleştirip dışarı çıktım. Yağmur hâlâ yağıyordu. Ben de artık yürümüyor, koşarcasına ilerliyordum. Bir an önce gara gidip trene binmeliydim. Yağmur birikintilerine bile aldırış etmiyordum artık. Pantolonumun paçaları da ıslanmıştı. Koşmaktan ayaklarımın altı ağrımıştı.

Sonunda karşıdan gar görünmüştü. Karşıya geçerek gardan içeri girdim. Şansıma bilet gişesinde fazla kimse yoktu. Biraz bekledikten sonra sıra bana geldi. Muğla'ya gitmek istediğini söyledim. "Bir saniye." dedi gişedeki adam, Muğla treninin akşam yedide kalkacağını söyledi. Nasıl, olmaz... Eğer trene akşam binersem Özlem'e yetişemeyebilirdim. "Daha erken bir saatte tren yok mu?" diye sordum. Karşıdaki adam kafasını kaldırıp bana sert bir bakış attıktan sonra kati bir şekilde "Yok!" dedi. Yıkılmışım. Mektubunun ben de bıraktığı etkiden daha beter hâldeydim.

Ağır adımlarla gidip bekleme koltuklarında birine oturdum. Saate baktım, saat daha 01.15'ti. O saate kadar ne yapacak, nasıl bekleyecektim? Ya Özlem'e yetişemezsem ya oraya gittiğimde çok geç kalmış olursam? Bu ikilemlerin arasında geçmişini düşünmeye başladım. Özlem en iyi arkadaşımды o zamanlar. Hep birlikte oyun oynar, birlikte ödev yapardık. Çok mutlu, çok sevecen bir kızdı. Kendisinin iyiliğinden çok, başkalarının iyiliğini düşünürdü. Neden böyle olmuştu ki? Birden nasıl bir amansız hastalığa yakalanmıştı? Bu düşünceler arasında bekledim, bekledim...

Saatler bugün bana inat ediyordu sanki. Bir türlü ilerlemiyorlar, sürekli aynı yerde duruyormuş gibi bana bakıyorlardı. Omzuma bir şeyin değdiğini fark edip korkuyla irkildim. Gözlerini açıp bana neyin dokunduğunu anlamaya çalışırken önümde duran uzun, zayıf, esmer bir adam olduğunu fark ettim. Kalın bir ses tonuyla “Sen Muğla yolcu musun?” diye sordu bana. Kafamı salladım. Trenin kalkmakta olduğunu söylüyor. Saatime bakıyorum. 06.55’i gösteriyor. Uyuyakalmışım zamanın geçmesini beklerken. Olduğum yerden hızla kalkıp trene doğru koşar adım ilerliyorum. Arka vagonlardan birisine binerek boş yer aramaya koyuluyorum. Sonunda boş bir koltuk bulup kendimi yığılırcasına koltuğa bırakıyorum. Trenin düdüğü çalıyor. Aşağıda insanlar birbirlerine sarılıyor, gözyaşları yanaklardan süzülüyor ve trenin kalkacağı duyuruluyordu.

Birkaç dakika sonra aşağıdaki herkes trene binmiş, trenin kara dumanı gökyüzüne yükselmişti. Tren hareket etmeye başladı. Yavaş yavaş sallanarak gidiyordu. Cebimde duran mektubu çıkardım ve yeniden okumaya başladım. Özlem’in bir oğlu varmış. Tren garında beni o karşılayacaktı. Mektubu tekrar cebime koyup pencereden dışarıyı izlemeye başlıyorum. Hava kararmaya başlamış.

Ertesi sabah ancak 11.00 gibi Muğla’da olacaktım. Gözlerimi kapatıyorum. Çocukluğumda Özlem’le geçirdiğim günleri düşünerek uykuya dalmaya çalışıyorum.

Tepelerin ardından yükselen Güneş ışıkları, pencereden içeri girerek beni uyandırıyor. Saate bakıyorum, 07.05. Pencereden dışarıyı izlemeye başlıyorum. Güneş ışınları yüzüme geliyor. Kalbime bir ağrı giriyor. Ellerimi göğsüme götürüyorum. İçimde bir sıkıntı dolaşiyor, sanki bir şey olacaktı gibi. Gözlerimi kapatıp derin derin nefes almaya çalışıyorum. Birden bir sarsıntı, ardından bir gümleme. Kendimi yerde,

bir toz dumanı içerisinde buluyorum. Sağ elim hâlâ göğsümün üstünde. Derin derin nefes alsam da bir işe yaramıyor. Kalbime bir hançer saplıyorlarmışçasına bir ağrı giriyor. Soluk alışverişim yavaşlıyor, sağ elim güçsüzleşiyor, göz kapaklarım düşüyor. Ama ölürlen seni düşünüyorum Özlem...

Esmanur TAŞ

LAHİT

Lütfeder miydi ki Hüdâ bana,
Cennetinin tozdan aynalarını?

Ölümümün on üçüncü yılı. O gün doğan çocuklar on üç oldu dün. Kuru bir pasta, üzerindeki mumlarla söndürüldü. Kokan havanın tekinsiz geçitlerinde gezindi ruhum. Sonu denize çıkan dar sokaklar, hâlâ en sevdiğim. Nicesi düştü hapse nicesiyse çıktı, ben göçeli. Kimisi annesini de gönderdi. On üç yıl döndü de dünya, sayısız gün doğdu ardından. Uzadı gitti aylar kuru topraklarla. Ne otlar bitti üzerimde ne yılanlar girdi kefenime ne de melekler geldi ziyarete kabrime. On üç yıl oldu Rab beni unutulı. Karanlıkta kokan menekşeyle suladım rüyalarımı. Hatırladığım kadarıyla doğurup batırdım güneşi. Aya ihtiyaç duymadı gözlerim. Bulduklarımınla doyurdum karnımı. Toprağın tadı hep aynıydı. Nadasta kalmış kalbim on üç yıl boş kaldı. Soframa konuk oldu korkularım. Kaçacak yerim yoktu ki nereye sığınacaktım? Annemin şarkıları ürkütüyor onları. Hoş, ses kesileli epey oldu.

Bir ağırlık var üstümde, toprak her zamankinden daha yakın. Kemiklerim delip geçiyor bedenimi. Soframdaki minderler de azalıyor. Yıkılacağım türden bir sarsıntı.

Depremeler...

Sahi nasıl hâlâ birim ki? On üç yıl oldu, diyarımda yanalı. Kurudu dilim damağım, irin bitmez oldu avuçlarımda oysa susuzluğum hâlâ aynı.

Bir fısıltı... Şimdiden gelen. Gökyüzünü dinliyorum. Kutsal Kitap'ın şarkısı bu zihnimde çalan. Yaşam ağacının çürük tohumu çocukluğum. Filiz açmayan tohum... Anılarım yuvarlanıyor arkadan. Koşuyorum ama benim çayırlarım bu dolup taşanlar. Hatırladığımdan daha büyük.

Şimdi anlamaya başlıyorum, kesik yaşanmışlıklarım geçmişe çok uzak.

Ah, bu uğultu! Rüzgârdan geliyor, ateşimi buz tutturdu. Yeşillerin sarıya döndüğü anlar gelmiştir o zaman. Bu ses benim değil. Yorgunluk, üstüme düşen. Kar yağıyor sanıyorum. Beyaza aşinalığını yitirdi gözlerim. Annemin kurumuş elleri okşuyor saçımı. Hayır, bugün de takmadım kanlı atkımı. Evet, dokunamazlar, ısırılmazlar ama çocukluktan getirdiğim bir korku bu. Havlamaların dinmesi için dönecek zihnimde kelimeler. Yavaş yavaş siliniyor. Mumlar sönecek gibi...

Kabil'in adımlarıyla yeniden tutuşuyor küller. Havva'nın oğlu. Açmasam ne diyebilirim Adem'e? Hem Habil değil benim adım. Neyden korkayım? Zaten minderim yok. Cümleler... Gerek duymayacağım.

Anne kurtar beni! On üç yıl oldu masal anlatmadın. Uçan kuşta kaldı aklım. Sahi ne olmuştu ona? Bulmuş muydu arkadaşını? Kaç kez haber gönderdim, beni hatırlamıyorsun. Acaba Havva da unutmuş mudur Kabil'i?

Yağmur yağıyor dışarda. Çamur yapışacak birazdan tenime, kırık kemiklerimin alçısı, belki yeniden merhem olur. Epey zaman oldu mezarlığın parçası olalı. Diğerlerinden daha kalabalık bizim köy. Şeytan bile gelmiyor. En sessiz tarla...

Merhametin torunuyum, diye avuturken kendimi yeni fark etmeye başlıyorum musalla taşına değen bedenimle yine aynı benim. Yıkık bir harabe var, gençliğimin yaşadığı. Kırmızı kuşaklı bir gelin ve siyahlar içinde ben. Su hâlâ çürük akar bizim üstümüzden.

On üç yıl oldu ellerim değmedi kitap sayfalarına.

Görüp de bilemediğim bir sessizlik senin düşlerin. Ufuktaki gizli çizgide canlanıyor gözlerin, güneş ilk defa senin teninde ağlıyor. Değmeye korktuğu can seninki ve bu yüzden mehtap adın. Buğdayların titreyişi yol alıyor saçlarında. Çimenlerin yeşili var bakışlarında, kaybolmuş bir karanlığın meleğisin sen. İlkbaharın masalı, diyarım sana umut diyor. Bilmezler ki güzelliğinin acısını. Kokunun sarhoşluğunu. Kasvetin huzuru var diyorum. Çok azı anlıyor beni. Onlar güneşin, mavinin insanları. Geldiğin cennetten habersiz yaşarlar.

Öyle efsunlusun ki bir çocuğu okşayışın onların gözlerinden akar oysa görmezler elinin altındaki camı. Bilmezler ruhundaki o meyasu. Ah tatlı günahım. Şeytan da bir melek derlerse seni hatırlayacağım...

İşte bu dizeler, bu dizeler ki onların en canlısı. En çok seni anlatanı. Annemin gözyaşlarıydın. Benim nicelerim. Aşkı hep sen sanırdım. Bir çağ vardı ki arkamda günlüklerim ağırlığıyla haykırırdı. Tek beyaz sayfasıydın. Mektuplarımdı...

On üç yıl oldu, hissiz kalalı. Annemin kokusunu sema alalı.

Ah deli yüreğim, neden durmazsın! On üç yıl oldu ölmeyi bekleyeli. Deli divane oldu da aklım yerine gelmedi. On üç yıl oldu bu hastaneyi mezarım bileli. Annem, ablam ve sen.

Beni sızsız bırakalı, on üç yıl oldu kendimi bulamayalı.

Lütfeder miydi ki Hüdâ bana,
Cennetinin bu tozdan aynalarını?

Değmez diye bilirdim zamanın bozuk saati, biat ettiğim sevginin avuçtan toprağına. Peygamber'in göğündeyken kırık kanatlarım, hayalin öğretmiş şimdi anlıyorum,

Yittiğin bir çağın ortası ve hâlâ,
En sevdiğim masal sarılışın.

Çocukluğun Havva'nın yasaklı elmasındaysa Âdem'den kalbim dayanmaz derdim.

Eskilerin öcülerine değer korkum!

Kendime geliyorum: Rabb'im bana ışığı bahşet! Yittiğim bir çağın ortasında

Kendimden habersizce
Yine beni arıyorum.

Eylül KEPENEK

ASELAÇ

Gözler yalan söyler miydi? Sözcükler git derken, gözler kal diyerek haykırabilir miydi? Daha da önemlisi ben o gözleri okuyabilir miydim? Ona bakıyordum. Kırgın, umutsuz bir bakışı vardı. Hem onun hem de benim bakışlarım öyleydi. “Git!” diyerek bağırdı tekrardan. Artık gözlerin bir önemi yoktu, gözleri kırgın kırgın baktığı hâlde sözleri öfkeliydi. Sözlerin ağırlıklı olduğu bir konuşmada gözlere güvenemezsiniz. Belki ben de haykırmalıyım. Kusmalıyım öfkemi ya da suçlu olmadığı şeyleri ona yıkabilirdim. Tıpkı onun bana yaptığı gibi... Hiçbir şey yapmadım. Yapamadım çünkü içimde en ufak bir sevgi kırıntısı bile kalmamıştı. Her ne olursa olsun bana “Git!” dedi. Ancak onursuz bir kadın burada kalıp ona öfke kusarak vakit harcamakla uğraşırdı. Ben, ona zaman harcayacak kadar bile değer vermiyorum artık. Yüksek perdeden iç çektim ve gözlerinin içine hırsıyla baktım. Sinirlenmişim ve benim suçum olmadığı hâlde beni ezmeye çalışıyordu. Buna izin vermeyecektim. “Benimle bir daha iletişime geçme!” dedim ve çıktım. Şaşkın bakışlarını hissedebiliyordum ama umurumda değildi. Hasta olduğu için arkadaşım bildiğim ve sevdiğim kişiye çorba yapmış, götürmüştüm. O ise durumu yanlış anlayarak bana açılmıştı. Aynı duyguları beslemediğim için beni suçluyordu. Olabildiğince sakın söylemişim, anlayışlı davranmışım ve eğer böyle düşüneceğim bir davranışta

bulunduysam özür dilerim bile demiştim. Nasıl olur da onun gerçek yüzünü göremedim, hayret ediyorum. Her zaman sempatiyle, iyi niyetle bakan adamın içinden vahşi, tanımadığım biri çıkmıştı. Zaten kimi ne türlü seversem seveyim kaybediyordum.

İlk annemi kaybettim... 14 yaşındaydım. O zamanları dün gibi hatırlıyorum. Annemle alışverişten çıkmıştık eşyaları arabaya yüklemeye giderken hızla gelen bir araba anneme çarpmıştı. Maalesef kurtulamadı benim annem... Doktorlar ne kadar uğraşsalar da kurtaramadılar. Annemin ölümüne çok üzülen babam üzüntüsünden annemin kırkı çıktıktan hemen sonra 2. evliliğini yaptı. Ne kadar vazgeçirmek istesem de uğraşsam da vazgeçirememiştim babamı. Zaten annemi gerçekten hiç sevmemişti, sırf annem güzel diye evlenmiş. Bana bunları annemin cenazesi kaldırılırken anlatmıştı. O sözlerden sonra sinir krizi geçirmiştim. Bir şeyler yaptıktan sonra da bayılmışım. Babam evlendikten sonra eşi beni istemedi. Ben de zaten ölsem kalmazdım orada. Bu yüzden beni teyzem büyüttü. Anne rolüne koyduğum tek insan... Ona çok şey borçluydum ama borcumu ödeyemeden o da vefat etti. Teyzem öleli 1 sene olmuştu. Koskoca 1 sene... Hâlâ acısı dün gibi kalbimde. Annem öldüğünde kalbimde bir ateş yandı. Şimdi 23 yaşındayım ve hâlâ o ateş sönmedi. Uzun lafın kısası kimi sevsem uzun yaşamıyor. Bu yüzden tek gerçek dostlarım hayvanlar. Açıkçası onları severken de korkuyorum bir şey olacak diye ama onların benden daha çok ihtiyacı var sevgiye. Sokak hayvanları, öksüz yavrular gibi sevgiye aç, masum, dünya güzelleri. Bu yüzden de veteriner oldum. Teyzem öldüğü sene mezun olacaktım. Törenime çok az zaman kalmıştı fakat kalbi dayanmadı. Keşke hayatta olsaydı da ayaklarımın üzerinde durduğumu görebilseydi. O kadar çok kişiyi kaybettim ki kaybedecek bir şeyim kalmadı. Ayağıma sürtünen kedi sayesinde daldığım anılardan çıkabilmişim. Dizlerimi kırdım ve simsiyah

tüylere sahip yeşil gözlü kedi ile aynı hizaya geldim. Kedinin başını hafifçe okşamaya başladım. Anlaşılan karnı açtı. Sırtımdaki çantada sürekli olarak taşıdığım hayvan mamaları vardı. Bunları özellikle sokak hayvanları için taşıyorum. Çantamın fermuarını açtım ve kedi mamasını alarak çantamdan çıkarttım. Kedi daha hızlı sürtünmeye ve kendi kendine yalanmaya başlamıştı. Bu görüntü beni güldürmüştü. Çantamdaki mamayı çıkarttım ve aynı zamanda çantamda olan bir kabın içine doldurarak kediye verdim. Hemen yemeye başladı. Yazık çok acıkmıştı. Keşke herkes hayvanları sevseydi. Çok eziyet çekiyorlardı hayvanlar. Neyse ki belediyelerin hayvanlar adına yaptığı barınakları, mama bağıışı gibi pek çok etkinlikleri vardı. Kedinin mamasını döktükten sonra hafifçe doğruldum ve kedi mamasının devamını çantama koyarak ilerlemeye devam ettim. En sonunda evime vardığımda masanın üstünde değişik bir not buldum. Notun üstünde Lâçin'e yazıyordu. Kafam karışmıştı. Kim bana nasıl not yollayabilirdi ki hem de masanın üstüne? Benim evime girildiği gerçeğiyle yüzleştim ve paniğe kapıldım sağıma soluma baktım. Camları kontrol ettim, odalara baktım ama kimse yoktu. Anlaşılan her kim girdiyse notu bıraktıktan sonra gitmişti çünkü herhangi bir şey eksik değildi notu aldım ve açtım. Yavaşça okumaya başladım. Notta şöyle yazıyordu: “Senin için teyzen bir hediye bırakmıştı. Ne yazık ki kendisi veremedi öldü. Senin mezuniyet töreninde vermeyi planlıyordu fakat ömrü yetmedi. Bu yüzden bu görev bana düştü. Teyzen sana en çok değer verdiği bir sandığı bıraktı. O sandığın içindeki her şey sana ait. Eğer gerçekten de teyzeni önemsiyorsan ve onun bıraktığı mirası merak ediyorsan, senin bildiğin ormanlık yolun kenarında bekle. Seninle orada buluşacağız ve mümkünse bu nottan kimseye bahsetme.” hafifçe güldüm ve kendi kendime konuşmaya başladım. Şaka yapıyor olmalı değil mi? Ormanlık yolu تنها bir yerde ve onu orada beklememi istiyor. Kimseye de haber vermemem gerektiğini. Böylelikle başıma herhangi

bir şey gelse onun yaptığı anlaşılmalıydı. Gerçekten de böyle saçma bir şey yapacağımı nasıl düşündü acaba? Anlaşılan beni tanımıyordu gülerek alay ederken, notun arkasında kısa bir bilgi daha gördüm kağıdın arkasında. “Eğer gelmezsen her şey çok daha kötü olacak.” yazıyordu. Anlaşılan bir tür tehdit notu gibiydi. Birisi beni bununla kandırmaya çalışıyordu. Tezemin benim zayıf noktam olduğunu biliyor olmaları iyi de kim nasıl benim evime gelebilir ki? Üstelik de evime giriyor ve hiçbir şey almadan sadece not bırakıp gidebiliyorlar. Eğer evime bu kadar çabuk ve kolay bir şekilde girebiliyorlarsa bana da zarar verebilirler. Not bırakmak için bile sessiz sedasız girmişler. Kapıda herhangi bir zorlanma izi de yoktu. Aklım allak bullak olmuştu. Bu her kimse anlaşılan bana zarar vermek istemiyordu ya da kanıt bırakmak istemiyordu. Her şey olabiliyordu. Zihnim ne kadar gitmemem gerektiğini söylese de merakıma yenik düşmüştüm. Telefonumu aldım ve açtığım klinikteki stajyer Selma’yı aradım. Yarın gelemeyeceğimi ve kliniğe onun bakması gerektiğini söyledim. Evet, bana ait bir klinik vardı. Henüz yeni açmıştım ama açar açmaz da bir stajyer ve birçok müşterim olmuştu. Çevremde tanıdığım insanlardan, eski akrabalarımın da birçok kişinin hayvanı vardı ve sağ olsun sınıf arkadaşlarım da çok yardımcı olmuşlardı. Aslında ben, maceralı hatta korku dolu şeyleri çok severim ama insanın başına gelince güzel olmuyormuş açıkçası. Yarın gidip gitmemekte kararsız kalmıştım, fakat mantıklı bir şekilde düşündükten sonra gitmemin daha iyi olacağına karar verdim. Eğer gitmezsem içim içimi yiyecekti ve “Acaba neden gitmedim?” diyerek kendimi paralayacaktım. Açıkçası kaybedecek bir şeyim de yoktu herhangi bir yakınım, eşim, dostum kalmamıştı. Sadece eski arkadaşlarım vardı. Son dostumu da bugün kaybetmiştim zaten. Kendime yiyecek bir şeyler hazırladıktan sonra bir film açtım ve yavaşça yemeğimi yemeye başladım. Bugün gerçekten duygusal anlamda çok yoğun bir gündü. Yemeğimi yedikten sonra saat belirtmiş mi diye tekrar nota baktım. Evet, saat

belirtmişti o kısmı okumayı unutmuşum sanırım. Korkudan veya heyecandan dolayı neden bilmiyorum ama bir deli cesareti gelmişti. Hiç korkmuyordum. Sadece merak ediyordum. Saat 10.00'da buluşmamız gerekiyordu saat 9.00'a alarmımı kurdum ve yemeğimi yiyerek etrafı topladım. Yorulmuştum ve filmi bitirecek hâlim bile kalmamıştı. Ne olur ne olmaz diyerek bütün camlarımı kilitledim. Ne olursa olsun kimseye güvenemezdim. Ne de olsa evime gelmişlerdi ve bana zarar vermedikleri gerçeği, sonradan da vermeyecekleri anlamına gelmezdi. Yatağıma yattım ve diken üstünde uyumaya başladım. Sabah alarm sesi ile yataktan sıçrayarak uyandım. Rüyamda yine kâbus görmüştüm. Alarm beni tam vaktinde uyandırmıştı saat: 9.00'du. Saat 10.00'da buluşmamız vardı ve benim geç kalmamam gerekiyordu. Bu kişi her kimse ne yapacağı belli olmazdı. Yataktan kalktım, üzerimi değiştirdim. Üzerime bol bir şeyler giymeyi tercih ettim herhangi bir olay olursa en azından kolayca kaçabilmem gerekiyordu. Odanın kapısını çektim fakat açılmadı. Dün kilitlediğim aklıma geldi ama anahtarı nereye koyduğumu tam olarak hatırlayamadım. Sanırım yastığımın altına koymuştum diyerek yastığın altına baktım. Orada yoktu yatağın kenarına, yatağın altına baktım. Daha sonra da çekmecelerime bakmaya karar verdim. En sonunda çekmecenin son gözünde anahtarı buldum. Anahtarı alarak hemen hızlıca kapıyı açtım. Daha kahvaltı yapmamıştım. Yüzümü bile yıkamamıştım zaman hızlı geçiyordu. Hemen gidip yüzümü yıkadım ve kahvaltı hazırladım. Hızlıca bir şeyler yedikten sonra yola koyulmaya karar verdim. Arabanın anahtarlarını alarak çıktım. Merdiven basamaklarından hızlı hızlı iniyordum paniklemiş ve heyecanlanmıştım. İçimde bilmediğim bir mutluluk da vardı. Arabaya bindim. Hemen arabayı çalıştırdım. Adamın veya kadının dediği gibi orman yoluna doğru sürmeye başladım. Orman yolunun başladığı yerde durdum. Saat 9.58'di 2 dakika erken gelmiştim. Saatin tam 10.00 olmasını bekledim. Saat 10.00 olduğu zaman uzaktan

birisinin yaklaştığını gördüm. Gözlerimi kıstım, ama tam olarak göremedim. Kafasında bir şapka vardı ve kafasını eğiyordu. Bu yüzden de yüzünü görememiştim. Yavaşça yaklaştı ve elindeki sandığı tam önüme koydu. Bu kişi nasıl koca sandığı taşıyabilirdi, anlayamamıştım açıkçası. Şapkasını çıkarttı ve yüzüme baktı. Bu bir erkekti. Ortalama olarak benim yaşlarımdaydı beyaz tenli ve kahverengi gözlüydü, fakat çocuğun yüzünde bir şey fark ettim. Yüzü bana çok tanıdık geliyordu. Sanki daha önceden görmüş gibiydim ama tanıımıyordum. Nasıl olabilirdi ki beynimin içindeki soruları bir kenara bırakarak karşımdaki gence döndüm ve “Açıkçası merak ediyorum... Evime nasıl girdiniz, hiçbir iz bırakmadan nasıl geri çıktınız, bana bu sandık hakkında bir şey söylemeden önce lütfen bunun cevabını verir misiniz?” dedim olabildiğince kibar olmaya çalışıyordum. Aslında sinirlenmiştim çünkü benim mahremime, evime giriyorlar. Hiçbir şey olmamış gibi çıkıyorlardı. Nasıl yaptıklarını merak ediyordum. Genç bana baktı, hafifçe sırtıttı “Bu, bizim için zor değil.” dedi. “Bence senin asıl sorman gereken şey bundan sonra ne olacağı olmalı.” dedi tehditkar bir ses tonuyla. Korkmamıştım. Ona baktım ve sordum ama ona, onun sormamı istediği soruyu sormamıştım. “Bu sandığın içinde ne var?” diyerek merak ettiğim soruyu sordum. “Görmek ister misin?” dedi ve cevabımı beklemeden sandığı açtı. Sandığın içinde birçok şey vardı. Bazıları eski zamanlardan kalma hazine haritalarına benziyordu. Bazıları ise çözemediğim biçimde farklı bir havası olan takılar, eski el yazması kitaplar... Bu kitaplar sanki gotik bir havaya sahipti. Genç, sandığa bakarken şunları söyledi: “İsminin anlamını biliyor musun Lâçin?” dedi. Ben de güldüm ve “Tabii ki biliyorum. Lâçin, yırtıcı kuş anlamına geliyor. Atmaca veya doğan gibi bir yırtıcı kuşa verilen isim.” dedim. “Bu kadar basit değil!” dedi genç, sert bir sesle. “Eski zamanlarda Laçin ismi sadece özel kişilere verilirdi. Öyle sıradan bir isim değil.” dedi. “Sadece bir isim yüzünden bu derecede tepki vermen anormal değil mi?” dedim. Samimiyet ve bu

cesaret nereden geldi hiç bilmiyorum ama genç birden yüzüme baktı ve “Söylendiği kadar cesursun fakat bir o kadar da bilinmezsin.” dedi. Bence bu gencin birkaç tahtası eksikti. Önüme bir sandık koyuyor, sandığın içinde bilmediğimi sandığım dillerde kitaplar var ve bu teyzene aitti diyor, saçma sapan bazı sözler söylüyordu. “Peki teşekkür ederim ben sandığı alayım ve gideyim.” dedim. Gencin daha fazla yanında daha fazla kalmak istemedim. Genç, “Sandığı alabilirsin ama dikkatli ol nasıl kullanıldığını bilmiyorsun. Sen seçildin.” dedi ve uzaklaştı. Biraz korkmuştum, çünkü gencin büyük ihtimalle bir psikiyatriste gitmesi gerekiyordu. Lâçin ismini her insan, çocuğuna verebilirdi ne de olsa bu yasak olan bir isim değil. Gayet güzel bir anlamı olan isimdi. Belki de dünyada benim ismimde bir sürü insan vardır. Yani bu normal bir olay. Özellikle de ismimle ilgili söyledikleri garibime gitmişti. Sandığı kaldırmaya çalıştım ama kaldıramamıştım. Sandık âdeta tonlarca ağırlıktaydı. Bir türlü kaldıramıyordum ama o genç kolayca kaldırıp getirmişti. Ben nasıl kaldıramıyordum. Sandığı tamamen kaldırmayı bırakın hafifçe bile aralayamıyordum, o derece ağırdı. Âdeta toprağın üstüne çivilenmişti sandık. Genç, hâlâ gözden kaybolmamıştı. Yavaş yavaş yürüyordu. Daha sonra ne olacağını biliyormuş gibiydi. Ne yaptıysam da bir türlü kaldıramadım, en sonunda çocuk yanıma geldi. Sandığı kolayca kaldırdı, sandığın altına baktım. Herhangi bir hile var mı diye fakat herhangi bir şey yoktu. Sandığı kaldırdı ve bagajıma koyduktan sonra “Eğer bir cevaba ihtiyacın olursa benimle burada buluş.” dedi ve gitti. Hemen bagajımı kapattım ve arabaya bindim. Eve sürmeye başladım. Gerçekten de korkmuştum o sandığı nasıl kaldırmıştı ve hangi sorularına cevap aramam gerekiyordu? O kitaplar neydi acaba. Eski zamanlardan beri bu tür şeylere hep ilgi duymuşumdur. Eski çağlardan kalma kitapları çok okumak istiyordum fakat bir türlü bulamamıştım. Şimdi elimde bir fırsat vardı ama yapıp yapmamak konusunda tereddüt ediyordum. Bir de şöyle bir

gerçek vardı. O genç, sandığı kolayca nasıl taşıdı ve bagaja koydu? Ben niçin taşıyamadım? Şimdi ben bu sandığı eve nasıl koyacaktım? Anlaşılan tek tek koymak zorundaydım. Hepsini birden taşıyamazdım. Eve geldiğimde arabanın bagajını açtım. Hemen içindeki en çok göze çarpan büyük kitabı aldım. Bagajı ve arabayı kilitledim. Kitaba sımsıkı sarılarak merdiven basamaklarından çıktım ve evin kapısını açtım. İçeriye kendimi attım. Kapıyı kapatarak titreyen ellerimle kitabı açmaya çalıştım. Merak ediyordum. Kitapta farklı dil kullanılmıştı. Eski Latince yazıyordu. Latin alfabesine bir tutkum olduğu için birkaç yıl önce Eski Latince öğrenmiştim. Kitaba hafifçe parmaklarımı dokundurdum. Sözlere yüksek sesli bir şekilde okudum. Burada efsanelerden, hikâyelerden ve bazı yaralanma durumlarında, tehditlerden nasıl korunman gerektiği konusunda bir sürü şey vardı. Bu bir savunma kitabıydı sanırım. Burada eski şifacılar ait olan bir kitap olduğu yazıyordu. Bu yazılara göre Lokman Hekim'in de buraya eklediği bazı bilgiler varmış. Cümle cümle çevirirken âdeta şaşkınlıktan ölecektim. Lokman Hekim'in zamanında olduğuna göre çok eski bir kitaptı. Zaten cildi de yıpranmış, siyah bir kitaptı fakat bu kadar eski olacağını tahmin bile edemezdim. Bu bilgilerin doğruluğu var mıydı acaba? Anlaşılan biri yaralanmadan anlayamayacaktık, çünkü burada genel olarak yaralı insanlara, tedavi amaçlı bitkiler yazıyordu ama bunların benimle alakası ne, tam olarak hâlâ anlamamıştım. İsmimin Lâçin olması dışında göbek adım da Asena'ydı. Annem aslında ilk başta Asena koyacaktı, fakat babam Lâçin olsun demiş. Göbek adımla da Asena koymuşlar. Asena, dişi kurt anlamına geliyormuş. Benim aslında kendimi bildim bileli kurtlara ve kuşlara inanılmaz bir bağlılığım ve sempati vardı. Kitabı daha fazla okumak istemeyerek bir kenara kaldırdım. Saat 20.00'de ve saat 21.00'de dolunay vardı. Kitabı kapattım ve hafifçe dışarıyı seyretmeye başladım. Camı açtım ve gözlerimi kapattım. Dışarıda esen hafif hafif rüzgârların darbeleri âdeta yüzümü kamçılıyordu ama bu yüzüme rahatlık veriyordu. Çok

huzurlu bir ses ve dokunuştı. Bunlar dışında hiçbir şeyin sesi yoktu. Sadece ay, yıldızlar, gökyüzü ve benim soluk alışverişim vardı. Gözlerimi kapattım ve huzurumu yaşadım. Zaman ne çabuk geçti hiç anlamamıştım ama alarmım çalmıştı. Gökyüzüne baktım, dolunay yavaş yavaş görünmeye başlamıştı. Birden sırtımda keskin bir acı hissettim âdeta tenim kavruluyor, kemiklerim kırılıyordu sanki vücut sistemim bir daha düzenleniyor gibiydi. Zihnimin içinden bir acı tufanı kopuyordu. Neler olduğunu anlayamamıştım. Neden tenim cayır cayır yanıyordu veya huzur bulmak amacıyla geldiğim bu dolunayda neden çılgık atıyordum? Hiçbir şey düşünmek istemiyordum sadece acıya odaklanmıştım. Dişlerim uzamaya başlamıştı. Diş etim yırtılıyor, inceliyor kalınlaşıyordu. Hafif ojeli tırnaklarımın yerine, sivri pençeler almıştı. Vücudumun her tarafı değişiyordu. Kemiklerim şekil değişiyor, büyüyor genişliyor ama bu olurken de canım acıyordu. Ellerim hafifçe kıllanmaya, upuzun kıllar oluşmaya başladı. Artık elim kendi elim değildi. Kocaman dev pençeli bir el vardı. Hemen koşarak aynaya baktım. Yüzümde kendi yüzüm yerine, kocaman gri beyaz karışımı bir kurt kafası vardı ama sırtımdaki acı hâlâ durmuyordu. Arkamı dönerek sırtımı görmeye çalıştım. Arkamı dönmem ile eşyaların yere düşüp parçalanması bir oldu. Hafifçe sırtımı yokladım ve dokunduğum şey karşısında şaşkına döndüm. Daha fazla şaşırمام dedikçe daha da çok olay oluyordu. Sırtımda ise kocaman kanatlar vardı korku dolu bir çılgık attıktan sonra etrafta koşuşturmaya başladım. Ne olmuştu bana? Dolunay vardı. Daha sonra neden böyle bir şey oldu hiç anlamamıştım. Aklıma bu sabahki genç geldi. O genç biliyor olmalı ama nasıl girecektim bu kılıkta hem de insanların içinde tam ormanın kenarı demişti değil mi? Evet, orman kenarı demişti. Nasıl gidecektim ki bu kılıkta? Ben kanatlarımı hafifçe gerdirdim. Nasıl yaptığımı ben de bilmiyordum sanırım uçmam gerekiyordu. Bu hâlde hiçbir yere giremezdim. Camları sonuna kadar açtım ve sırtımdaki kanatlara güvenerek kendimi

aşağıya bıraktım yeni doğmuş bir kuş gibiydim nasıl kanatlarımı çırpamam gerektiğini bilmiyordum. Çırpıyordum, çırpıyordum ama yeterli olmuyordu. Yere çakılmak üzereydim. Ben hâlâ kanatlarımı kullanmayı öğrenememiştim. Derken korkum sayesinde hayatta kaldım ve kanatlarımı daha hızlı, sert ve güçlü çırpmaya başladım. Yükseliyordum. Evet yükseliyordum hızlı hızlı kanatlarımı çırpıttım. Yüksekçe çıktım. İnsanlar beni görmemeliydi. Bu yüzden yüksekte kalmaya özen gösterdim. Daha sonra orman yoluna doğru uçtum. Orman yoluna geldiğimde inmeye çalıştım. Kanatlarımı durdurdum fakat olduğum yere çakılıyordum. Hafif hafif tekrar kanatlarımı çırpmaya başladım sağa sola, sağa sola gidiyordum. İnişimi bir türlü ayarlayamamıştım ve yere çakıldım. Sürtünmenin etkisiyle toprakta kayarak ve yuvarlanarak ileriye sürüklendim. Kafamı hafifçe kaldırdığımda sabah konuştuğum gencin ayaklarının dibine düştüğümü gördüm. Hemen kalktım ve ona doğru suçlarcasına konuştum. “Bana ne yaptın?” dedim sinirli bir şekilde. “Bunu ben yapmadım.” dedi gayet sakin bir ses tonuyla. Nasıl bu şekilde sakin kalıyordu anlayamadım. “Nasıl sen yapmadın? Seninle konuştuktan sonra oldu.” dedim. “Benimle konuşup konuşmamanla alakası yok! Bugün dolunay vardı er ya da geç olacaktın.” dedi. “Neyim ben?” diye sordum. Bana baktı ve ilk defa sempatik bir şekilde güldü. “Sen Asena ve Lâçin’sin.” dedi. “Aynı anda iki güçlü soydan gelen bir melezsın.” dedi. “Ne saçmalıyorsun sen?” diye bağırdım. “Bunlar gerçek olamaz. Ben bir rüyadayım ve uyanacağım, beni uyandırman gerekiyor.” dedim. “Sağıma soluma baktım. Beni kurtarabilecek herhangi bir şeye baktım ve en sonunda yüzümü gökyüzüne dayadım aya baktım ve fisıldadım. Ben bu olmak istemiyorum. Bu olduğum şeye dönüşmek istemiyorum.” dedim ve daha sonra ne olduğunu bile anlamadan vücudumu kontrol edemez bir hâle geldim. Gözlerim karardı ve olduğum yere düştüm. Anlaşılan istediğim şeye kavuşabilmiştim. Peki ya gerçekten bunu mu istiyordum. Bunlar gerçek miydi, gerçeklik neydi?

Evet, gerçekten de bu soruyu soruyorum çünkü gerçeklik kavramımı tamamen yitirdim. Bunlar bir rüya mıydı? Yoksa gerçekten var mıydı? Bu bir rüya olamaz çok gerçekçiydi. Kanatlarımı çırpışıma, rüzgârın tenimi yalayıp geçmesinin hepsi çok gerçekçiydi. Bunlar bir rüya olamazdı. Bunları tekrar ediyordum ve aniden sıçradım. Burası neresiydi hiç bilmiyordum.

Bilmediğim bir yataktaydım. Karşımda sırtı dönük bir kadın vardı. Bazı otları eziyordu bana merhem hazırlıyor gibiydi. Bu kadın çok tanıdık geliyordu, fakat kim olduğunu tam olarak anlayamamıştım. Kadın merhemi iyice ezdikten sonra arkasını döndü sanırım halüsinasyon görüyordum. Çünkü bu kişi benim teyzemdi. Teyzeme baktım “Ama sen ölmüştün...” dedim. Teyzem hafifçe gülümsedi ve “Hayır güzel kızım sadece senin öyle sanman gerekiyordu.” dedi. Sanırım hâlâ uyanamamıştım. Çok gerçekçiydi. Bu kadın gerçekten teyzem miydi acaba? Bana bakıyor ve samimiyetle gülümsüyordu. Bu, gerçeği ama... “Neden?” dedim bağırarak. “Neden bana bu acıyı... Nefesim kesilmişti. Neden yaşattın?” ağlamaya başlamıştım. Her şey üst üste gelmişti teyzemin yaşadığına sevinsem mi? Bağırsam mı, çağırsam mı bilememiştim ama böyle bir durumda onun yaşadığını nasıl sevinebilirdim? Bir yıl boyunca onu ölü sandım. Onun acısını, yasını tuttum. Zihnimde bir an olsun tam olarak mutlu olamadım. Keşke teyzem şu anda ayaklarımın üzerinde durduğumu görebilseydi, diyerek hep kendi kendimi suçladım. Keşke daha iyi bir yeğen olsaydım, onu hiç üzmeseydim, diyerek bir yıl içinde kendi kendimi yaşlandırdım. Ama sen, hiçbir şey olmamış gibi karşımda dikiliyorsun ve ölmedim öyle olması gerekiyordu diyorsun. Yataktan doğrulmaya çalıştım fakat vücudumdaki ağrılar buna engel oluyordu. Teyzem, “Kıpırdama canın acıyor bak, yapma bunu kendine.” dedi ama ne dediği umurumda bile değildi. Bana yalan söylemişti. Üstelik ona güvenmiştim ama

anlaşılan kime güvensen yine aynı sonuca çıkıyordu. Tekrardan ağlamaya başladım. Duygu patlamaları yaşıyordum üst üste. Daha birinin ne olduğunu çözemezken bir de teyzem karşıma çıkmıştı. Bu demek oluyor ki dün yaşanan her şey gerçektir. “Teyze...” dedim. “Seni gerçekten de çok özledim.” Evet, sinirim sevgimin üzerine geçememişti. Bir yıldır keşke teyzem hayatta olsaydı diye kendi kendimi paralıyordum ve artık o buradaydı. Şimdi onun varlığına nankörlük etmek insanın benliğine yapılan en bencilce şey olacaktır. Teyzeme sımsıkı sarıldım ve “Şimdi ne olacak?” dedim. “Şimdi güzel kızım...” dedi ve gülümsedi “Şimdi hiç olmadığın kadar güçlü olacaksın” dedi.

Eylül Tanem SEZEN

SEN BENİ HİSSET YETER

Çok önceleri buralara bir genç adam geldi. Yeni geldiği gözlerinden belliydi. İlginçtir ki buraları yeni gördüğünü saklamaya çalışmadı. Etrafa bakındı, bakındı ve bakındı. Bakındı ve cebinden bir defter çıkardı. Deftere bir şeyler karaladı. Daha sonra kalemini ve defterini kalın paltosunun içine sakladı. Dağınık kahverengi saçlarını düzeltti, siyaha yakın bir renkte olan gözlerine yansıdı güneşin batışı. Güneşe baktı ve koşmaya başladı. Bu kadar aceleyle nereye gittiğini merak ettim ama onu takip etmedim. Takip etmedim, çünkü bir sonraki gün görüşeceğimizden emindim; öyle de oldu.

Sabah paspal giysileri, dağınık saçları ve kitabından saçılan sayfalarla yine bir yere koşuyordu. Bu sefer onu takip ettim. Uzun bir koşunun sonunda üniversite binasına geldik. Okulda uzun saatler geçirdi. O okuldayken ben de işlerime baktım. Çıktığında defterine yine bir şeyler karalıyordu. Merak edip baktım. Bu genç adam gördüğü önemli şeyleri yazıyor diye düşünüyordum. Bana göre bir önemi yoktu yazdıklarının. Ben onun bir günde gördüklerini asırlardır görüyorum. Ama yazdıkları onun için önemli görünüyordu. Çünkü her seferinde defterini cebine itinayla saklıyordu. Gence şöyle bir baktığımda, gördüğü şeyleri neden yazdığı hakkında bir cevap bulamadım. Genç adamı biraz daha gözlemlemenin güzel olacağını düşünüp

daha çok takip etme kararı aldım. Akşama kadar gezdi ve gördüklerini yine defterine yazdı. Müzeleri gezdi, turistik yerleri gezdi... Ben de onun sayesinde uzun zamandır gezmediğim yerleri gezme fırsatı buldum. Akşam vakti geldiğinde rastgele bir banka oturdu, bilgisayarını açtı ve boş bir sayfaya büyük harflerle şunu yazdı: “Şehrin Gizemi”.

Yazdı, yazdı sık sık defterine baktı, yazdı ama çoğunu sildi... Anlamıştım. Bu genç, edebiyatçı. Gördüklerini yazması da ilham aradığından... Saatler sonunda yaklaşık altı sayfa yazdı. Homurdandı. Kalktı gitti. Bu defa yürüyerek gitti. Bense nereye gittiğini merak ettiğim için yine bu genç edebiyatçıyı takip ettim. Kanalin yanına geldi, oturdu. Kanal demişken burada bir kanal var, çok meşhurdur ve hareketlidir. Burası öğrencilere ev sahipliği yapan bir şehir olduğundan genellikle kanalın etrafında gençler oturur. Kanalın etrafındaki ağaçlar, burayı daha güzel kılar. Neyse... Bu gencin buraya yani kanalın başına ilham bulmak için geldiği belliydi. Aradığını bulamadığı da belliydi. En azından bu günlük...

Genç, gün boyu yazmayı denedi, defterine yazdıklarını okudu, kanala yansıyan güneşin batışını seyretti, ilham aradı ama bulamadı. Bulamadığı gözlerinden anlaşılıyordu. Artık saat çok geç olmuştu, benim bile uykum gelmişti. Genç, bilgisayarını ve eşyalarını hızla topladı. Yürüyerek bir yerlere gitti, gittiği yer muhtemelen konakladığı yerd, bu yüzden onu takip etmedim. Ertesi sabah kanalın başına yine geldi... Ben daha yeni uyanmıştım, o kadar erken. Bilgisayarından yine aynı şeyi açtı. Defterini cebinden çıkardı ve yine yazdıklarını okumaya başladı. O gün çok rüzgârlı bir gündü. Yanında duran kâğıtlar uçuşuyor, genç adam yere saçılan kâğıtları topluyor, yerine geri oturuyor ve yazmaya devam ediyordu. Saatler geçti ama sadece bir sayfa yazabildi. Ümidini kaybetmişe benziyordu, kalktı, toplandı ve yürüyerek bir yurda gitti. Onu yurt kapısında

biraktım ve ertesi gün görüşeceğimizi umarak oradan ayrıлып işlerime baktım. Ben çok yoğunum. Bu mevsimde kalabalık oluyor buralar. Birçok kişiyi ağırlamak hayli zor.

Genç adam, ertesi gün elinde sadece bir kalemle üniversiteye doğru yürüyordu. Üzgündü. Belli, uykusunu alamamıştı. Saçları her zamankinden daha dağınıktı ve zorla hareket ediyormuş gibi yürüyordu. Üniversite kapısına kadar takip ettim ve onu oracıkta saatlerce bekledim. Bugün yazabileceğini umuyordum. Çıktı, sabahki kalem yine aynı elindeydi. Yüzü çok düşüktü o gün. Enerjisi yoktu. Zar zor kanala kadar yürüdü ve ilk bulduğu banka kendini bıraktı. Yeşil montunu çıkardı, arkasına astı. İnce siyah bir hırka vardı üstünde, ona iyice sarıldı ve iç çekti. O gün hiç yazmadı. Sadece etrafa bakındı. Uykulu oluşuna verdim ve ona orada veda ettim.

Ertesi gün yine görüştük. Bu sefer dinç görünüyordu. Kaldığı yurttan yola çıktı ve amaçsızca, metrelerce yürüdü. İki gündür ne defterinin ne de bilgisayarının yüzüne bakıyordu. Aradığı ilhamı bulamadı diye düşündüm. İlhamını bulamadığı için yazamıyordu, yazamadığı için melankolik bir havaya kapılıyordu. Madem ilhamını bulamadı, ilham onu bulsun diye düşünerek ona bir kâğıt verdim. Kâğıt yüzüne yapıştı. Sinirlendi yüzüne yapışınca. Ama kâğıdı aldı ve onu inceledi. Verdiğim kâğıt, bir mektubun parçasıydı. Mektubun bu parçasında şunlar yazıyordu: “İşte o gün bugündür ben seni arıyorum. Bunu okursan Odunpazarı’ndaki Hilmi Amca’yı bul. Bir tek o biliyor...”. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve koşturmaya başladı. İlk başta insanlara bir şeyler sordu sonra koşmaya devam etti. Ne sorduğunu duymadım ama Odunpazarı’nı sorduğuna şüphem yok. Odunpazarı oturduğu yere yakındı. Koşarak gitti zaten. Sorduğu insanlar doğru yönlendirmiş olmalı ki Odunpazarı’na gelmiştik. Evet, birlikte geldik. Tabii ki onu takip ettim. Herkese Hilmi Amca’yı sormaya başladı. Önce

çevredekilere... Çevredeki insanlar bilmeyince esnafa sormanın iyi bir fikir olduğunu düşündü ki ilk uğradığı yer lületaşlarından (Buranın lületaşı da meşhurdur, buralara uğrayıp da lületaşından yapılmış bir bileklik dahi almıyorsanız çok yanlış yaparsınız.) eşyalar ve takılar satan Barış Bey'in dükkânıydı. Barış Bey buraların eski esnaflarından. Anlayacağınız doğru kişiye sordu. Barış Bey, çok yufka yürekli ve oldukça kibardır. “Kolay gelsin, acaba Hilmi Amca’yı tanıyor musunuz?” dedi bizimki. Barış Bey gülümsedi, “Sen neden sordun güzel oğlum?” dedi tamamen beyazlamış sakallarını sıvazlayarak. “Ben bir şey buldum, üzerinde onun ismi yazıyor.” dedi bizimki ve mektup parçasını gösterdi.

Barış Bey anlatmaya başladı: “O burada esnaftır ama çok uzun zaman önce çalışmayı bıraktı çünkü rahatsızlandı. Bir gün mutlaka geri dönecek, inanıyoruz.” dedi. “Onu nasıl bulabilirim?” dedi genç adam. Barış Bey, “Onu bulmak zor. Bulsan bile çok şey soramayabilirsin. Hastalığı ciddileşmiş. Hastanede, diye duyduk. “Şehir Hastanesinde yatıyor.” dedi. Bizim oğlan akıllı, hemen Hilmi Amca’nın soy ismini öğrendi ve aceleyle hastaneye gitti. Hastaneye gittiğinde danışmadaki hanımefendiden Hilmi Amca’nın hastalığının ilerlemiş olduğunu ve onunla görüşmenin yasak olduğunu öğrendi. Genç, çok üzüldü ve bu kötü haberi vermek için Barış Bey’in yanına geri döndü. Genç adam o kadar üzgündü ki acele etmeye hâli dahi kalmadı. Bir şekilde, saatler geçse de Barış Bey’in yanına geldi. Barış Bey’e bu kötü haberi verir vermez Barış Bey’in yüzü düştü ve gözleri doldu. Barış Bey yine de konuşmayı başardı: “Mektubun sahibinin kim olduğunu az çok tahmin edebiliyorum. Mektubun sahibi Lâle. Lâle yıllar önce buralarda yaşardı. Ben o zamanlar gençtim, tek hatırladığım Lâle’nin sürekli Hilmi Amca’nın yanına gidip saatlerce sohbet ettiği. Lâle’nin çok sevdiği bir çocuk vardı ve yıllarca çocuğa mektup yazdı fakat hiçbir zaman çocuk ona cevap yazmadı. Lâle’nin yanına da hiç gelmedi. Belirli bir zamandan

sonra Lâle’yi hiç görmedim.” dedi. Genç adam, bunları tabii ki kelimesi kelimesine defterine yazdı. Barış Bey’e kibarca teşekkür etti ve aceleyle kanala gitti. Kanalın kenarındaki sağ kısmı kırık bank onun ikinci evi olmuştu. Yanına kimseler oturmasın diye bu bankı seçtiğinden eminim... Oturdu ve bilgisayarını ve defterini açtı. Sadece altı sayfa yazabildiği romanına devam edecek gibiydi ve bu beni mutlu etti. Bir defterine baktı bir yazdı. Saatler geçmişti. Genç adam bilgisayarının ekranına o kadar çok kilitlenmişti ki çevresinde koşuşan çocukların sesi onu etkilememişti. Gün sonunda yazdığı sayfa sayısı elli idi. Bu beni uzun zamandır olmadığım kadar mutlu etmişti. Genç adam, o gün romanını ellinci sayfada bıraktı. Yurda mutlulukla ve acele etmeden gitti. Ertesi gün aynı yerde buluştuk. Yine defterinden bakarak yazdı da yazdı. O gün bir farklılık vardı çocukta, gözlerinin içi parlıyordu mutluluktan. Genç adam Lâle’yi yazdıkça ben de anımsıyordum. Güzeller güzeli bir kızdı ama asla sevdiceğine kavuşamadı. Zavallı kız, gerçekten de yıllarca mektup yazdı. Mektupları hep sevdiğine ulaştı ama sevdiği ona asla yanıt vermedi. Hiç cevap alamayınca da en son yazdığı mektubu yırttı. Kâğıt parçaları rüzgârda saçıldı ve kızcağız buralardan gitti. Nereye gittiği bilinmez. Gitti ve gelmedi. Arkadaşlara sordum, sizin oralarda mı diye ama hiç kimse Lâle’yi görmemiş.

Genç adam, Lâle ve kavuşamadığı sevdiceği hakkında yazdı. Yer yer hikâyenin boşluklarını doldurdu ve gün sonunda kavuşamayan bir sevdalının hikâyesi çıktı: “Şehrin Gizemi: Kavuşamayanlar.” Genç, romanını bitirince yayınevlerine bu güzel hikâyeyi sundu. Üç ay kadar sonra bir yayınevinden olumlu yanıt geldi ve kitap yayımlandı.

Kitabı okuyan o kadar çok kişi var ki ben de inceleme fırsatı elde ettim. Kitabın ilk sayfasında şu cümleyi gördüm: “Sana teşekkür ederim Eskişehir. Rüzgârlarınla gönderdiğin ilham için.”

Kerem, teşekkürünü aldım. Ne zaman yine melankolik bir havaya kapılıp ilham bulamazsan işte o anda sana yine yardım edeceğim. Mutluluğunda, üzüntünde ben hep yanındayım. Sen beni hisset yeter...

Ezel YAZGÖREN

GÖKYÜZÜNDEN YANSIYAN BİR IŞIK

Dünya ile iletişimimi keseli üç yıl olmuştu. Annemin gidişiyle kimse ile konuşmamış, görüşmemiştim. Kendime eziyet mi ediyordum bilmiyordum ama zamanla kendimi toplamam gerektiğini biliyordum.

Sabah erkenden kalktım. Annemin mezarını ziyarete gittim. Annemle konuşmak bana iyi geliyordu. Mezarlıktan ayrılırken küçük bir kız çocuğunu bir mezarın başında ağlarken gördüm. Bir süre orada durarak onu izledim, Yanına yaklaştım. Burada ne aradığını sordum.

Küçük kız annesini yeni kaybetmişti. Siyah uzun saçları, mavi gözleri ve giydiği siyah elbise onu çok güzel gösteriyordu. Küçük kıza babasını sordum. Yanındaki ikili mezarı gösterdi. O kızın gözlerinde küçüklüğümü gördüm. Mavi gözleri bana gökyüzünü anımsattı. Derin bakışları, gözlerinin altında yatan hüznü gizliyor âdeta sonsuz maviliği sunuyordu bana. Gözleri, gökyüzünün ışığını yansıtıyordu. Yanaklarından süzülen gözyaşları yavaş yavaş azaldı. Az önce ağlayan kız çocuğu, derin bir sessizliğe gömüldü. Oturduğu mezarın başından kalkarak mezar taşının başına doğru yürüdü. Küçük elleriyle mezar taşını okşadı. Yerde duran su şişesini aldı. Mezarı sulamaya başladı. O küçük bedeni kim bilir ne acılar çekmişti. Mezarı

suladıktan sonra taşa tekrar oturdu. Yanına yaklaştım gidecek bir yeri olup olmadığını sordum. Kafasını “hayır” anlamında salladı. Bu, benim için bir fırsat mıydı bilmiyorum ama mucize olduğu kesindi. Aklımdaki düşünceleri bir yana koyarak oradan ayrıldım. Arabaya binip eve doğru yola koyuldum.

Eve geldim. Bir an önce uyumalıydım. Yatağıma yattım. Küçük kız bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Telefonumdan bir müzik açarak yatağıma uzandım.

Uyandığımda müzik kesilmiş, telefon kapanmıştı. Telefonumu şarja takarak yataktan kalktım. Kahvaltı yapmayı sevmem. Hafif bir kahve yaptım. Salona indim. Hâlâ yorgundum ama kendimi toplamam gerekiyordu. Perdemi aralayıp ormana baktım. Çocukken de çok severdim ormanı.

Kapı zili ile irkildim. Kapıyı açtım. Karşımda o küçük kız ve iki polis duruyordu.

Polis memuru:

- Merhabalar hanımefendi, bu küçük kızı dün gece mezarlıkta bulduk. Bize sizden bahsetti. Biz de kamera kayıtlarına bakarak sizi bulduk. Sanırım ablası sizsiniz.

Donakalmıştım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Küçük kız “abla” diyerek boynuma sarıldı.

- Öz ablası değilim, diyebildim sadece.

Polis memuru:

- O zaman bizimle karakola kadar gelmeniz gerekecek.

Üzerime ceketimi alarak evin kapısını kilitledim. Küçük kız hâlâ bana sarılıyordu. Onu sıkıca tutarak arabaya ilerledim. Yaklaşık yarım saat sonra karakola gelmiştik. Bir sürü prosedür vardı. Üst kademedeki polislerle konuştum. Küçük kızın adının “Hayat” olduğunu öğrendim. Kimsesi yokmuş. Tıpkı benim gibi. Onu evlat edinmek istediğimi söyledim. Polisler ve yurt başkanı bunu onayladılar. Yaklaşık 3 saat karakolda kaldıktan sonra Hayat’la eve geçtik. Çok yorgundu. Takside uyuyakaldı. Kim bilir ne acılar sığdırdı o küçük bedenine. Onu kucağıma alarak taksinin parasını ödedim. Kapıyı açarak içeri girdim. Hayat’ı yatak odama götürdüm. Üstüne kendi kıyafetlerimden giydirdim. Çok bol ve büyük olmuştu ona ama çok tatlı duruyordu. Üstünü örtüm. Kapıyı hafif açık bırakarak odadan çıktım. Mutfağa giderek yiyecek bir şeyler hazırladım. Karakolda neredeyse hiç konuşmamıştı. Aç olduğu her hâlimden belliydi. Zavallı küçük kızın sanırım tek umudu bendim. İçeriden ağlama sesleri duydum. Koşarak Hayat’ın yanına gittim. “Anne” diyerek boynuma atıldı.

- Buradayım küçüğüm, yanıdayım ağlama lütfen.

Hayat:

- Anne, çok özledim seni.
- Buradayım kızım, bak bana, buradayım.

Hayat:

- Anne, seni çok seviyorum, deyip boynuma sarıldı. Ağladı, ağladı. İlk zamanlar ben de böyleydim. Uyuyamıyordum bile. Hayat’ın yanında olmalıydım, onu tekrar yatağa yatırarak ben de yanına yattım. Sıkıca sarıldı bana, ben de ona sarıldım tıpkı bir kedi gibi uyuyordu. Nefesi düzelmeye başlamıştı. Gözlerimi kapattım. Hayat, kim bilir ne acılar çekti? O da mı benim gibiydi yoksa? Ne kadardır yalnızdı? Kaç gecedir

kâbuslarla uyanıyordu? Bunları düşünürken uyuyakalmışım. Kalktığımda sabah olmuştu. Hayat yanımda yoktu. Hemen kalkarak Hayat'ı aradım. O ise koltukta oturmuş gece ona hazırladığım sandviçi yiyordu. Bir an olsun gitti sanmış ve korkmuştum. Yanına gittim:

- Hayat, canım ne zaman uyandın?
- Yarım saat oldu abla. Uyuyordun kaldırmak istemedim.

Yemeğine devam etti. Nasıl da masum görünüyordu, yaşı daha çok küçük. Bu acılara kim bilir nasıl katlandı?

- Bugün biraz gezelim mi seninle ne dersin?
- Olur lunaparka da gider miyiz?
- Gideriz tabii lunaparka da gideriz.

Üst kata çıktı. Eski kıyafetlerini giydi. Beraber evden çıkıp arabaya bindik. Doğruca bir alışveriş merkezine gittik. Mağazaları dolaşıp birkaç parça giysi aldık.

- Abla bunu da alalım mı?

Gösterdiği sarı elbiseyi denemek için kabine gitti. O kadar güzel olmuştu ki bir güneş gibi parlıyordu.

- Çok güzel olmuşsun balım.
- Gerçekten güzel olmuş muyum?
- Prensese gibi olmuşsun!
- Sen de öylesin abla, diyerek sarıldı. Elbiseyi alıp mağazadan çıktık. Kuaföre doğru yola koyulduk. Akşama kadar eğlendik, gezdik, eve döndüğümüzde iyice yorulmuştuk. Banyosunu

yapan Hayat, yatağın üzerinde uyuyakaldı. Ben de onun yanına kıvrılacaktım ki kapı çaldı. Bu saatte benim evime kim gelirdi ki?

Kapıyı açtım. Karşımda uzun boylu, esmer, yeşil gözlü, kalıplı biri vardı.

- Kime bakmıştınız?
- Hayat burada mı?
- Kimsiniz beyefendi?
- Hayat'ın ağabeyiyim. Yurtdışındaydım, Anne ve babamızın ölüm haberini alır almaz geri döndüm. Bir kız kardeşim olduğundan haberim bile yoktu, çünkü ailemden uzakta yaşıyordum hep, Hayat'ın varlığını öğrendim ve onu almaya geldim.
- Hayat'ın haberi olmadan, o istemeden olmaz beyefendi! Buna izin veremem. İsterseniz sabah Hayat ile konuşalım bu konuyu.

Bu gece benim için zor bir gece olacaktı. Bir anda sahip olduğum Hayat, yine bir anda çıkıp gidecek miydi hayatımdan? Düşünmek bile istemiyordum. Sabaha kadar başucunda oturup melekler gibi uyuyan Hayat'ı izledim.

Sabah oldu. Hayat uyandı. Sofrayı kurmamda bana yardım etti. Beraber kahvaltı ettik. Ateş Bey'in Hayat'ı almaya geleceğini düşündükçe huzursuz oluyordum. Kapı çaldı, gelen beklediğim gibi Ateş Bey'di.

- Doğa Hanım, izniniz olursa Hayat ve sizi bir yere götürmek istiyorum.

Hayat'a baktım, korkmuş gibiydi.

- Tamam Ateş Bey, hazırlanıp geliyoruz.

Ateş Bey'in arabasına ilerledik. Ateş ve Hayat konuşmaya başladılar. Hayat'ın benden alınacak olması canımı sıkıyordu. Araba bir anda hızlanmaya başladı, o kadar hızlı gidiyordu ki Ateş Bey'e baktım. Koltuğunda yoktu. Ne demek bu? Arkama baktım. Hayat da yoktu. Nasıl olurdu bu? Araba bir anda büyük bir kamyonu çarptı. Araba, dağdan aşağı yuvarlanıyordu. Bağırarak, hareket etmek istiyordum, ama olmuyordu. Gözlerim yavaşça kapanıyordu, bilincimi kaybediyordum sanırım. Bir ses duydum:

- Uyan Hayat, uyanma vakti geldi.
- Siz kimsiniz, ne Hayat'ı, neredeyim ben?
- Kalk artık, çok uzun zamandır buradasın Hayat.
- Kimsin sen?

Anlamsız sesler geliyordu, söylenenleri anlamıyordum. Gözlerimi yavaşça açtım. Başımda doktorlar vardı. Konuşmak istedim ama başaramadım. Doktor:

- Günaydın Hayat, çok uzun bir süredir buradasın. Ailen seni çok özledi. Komadan çıkmaya çok sevindik.

Sonra tekrar karanlık... Ben komada mıydım? Ya Hayat, Ateş, annem...

Bir hafta sonra...

Gözlerimi yavaşça açtım. Bir hastane odasıındaydım. Başımnda doktorlar ve hemşireler... Doktor:

- Günaydın Hayat Hanım, kendinizi nasıl hissediyorsunuz?
- Neden buradayım, Doğa nerede, kızım nerede?
- Doğa...? Sanırım ablanızdan bahsediyorsunuz.
- Hayır, kızım...
- Hayat Hanım sizin kızınız yok. Küçük yaşta geçirdiğiniz bir kaza sonucu komaya girdiniz. Yıllardır komadasınız.

Donup kalmıştım, ne diyeceğimi bilmiyordum. Her şey bir sanrı mıydı, o küçük kız aslında ben miydim? Doktor:

- Endişenizi anlıyoruz Hayat Hanım. Uzun süre hareketsiz kaldınız, beyin fonksiyonlarınızın bu şekilde çalışması normal.

Ben neler olduğunu anlamadan hayatım başıma yıkılmıştı. Gözyaşlarımı tutamıyordum. Hareket edemiyordum.

3 yıl sonra...

Ablam Doğa ve ağabeyim Ateş ile yaşamaya başladım. Fizik tedaviyle hızlı bir iyileşme sürecine girdim. Yaşadığım şeylerin şokunu hâlâ yaşıyorum. Annem ve babam öldükten sonra ağabeyimle giderken kaza geçirmişim. Komaya girmişim. Yaşadığım her şey bilinçaltımda gerçekleşen olaylarımı.

Herkesin bir hikâyesi vardır. Gerçek ve hayal ürünü olan hayatları... Ben gerçeğimi buldum. Kendimi buldum. Ben Hayat Işık, gökyüzünden hepimize ışık saçmak için varım. Karanlıkta kaldığınız her an beni hatırlayın.

Fatma Sude SEYİTOĞLU

ANKARA'YLA BOZUŞURUZ

Sessiz, sakın ama gürültülü sokaklarda yürüyorum. Yavaş yavaş atıyorum adımlarımı. Attıkça çamura batıyor ayaklarım. Biraz ileriden çocuk sesleri geliyor. Kulak kesiliyorum ama adımlarım yaklaşıyor. Gidemiyorum o yöne. Çocuklardan kaçan top ayağıma geliyor. Tutmak istiyorum, boşuna koşmasın çocukcağızlar. Yapamıyorum. Ellerim, ayaklarım tutuluyor. Topun peşinden koşuyor çocuklardan biri. “Abi!” diyor, susuyor. “Ağabeyciğim” diyorum. Tebessüm edip neden tutmadığımı anlamayarak devam ediyorum yoluma. Mahalledeki bakkalın önünden geçiyorum. Canım çikolata çekiyor, çıkarıyorum cüzdanımı. Üç beş kuruşum var, eh bir çikolata eder, diyorum ama alamıyorum. Bakkal selam ediyor. Elimi göğsüme sonra havaya kaldırıp karşılık veriyorum. Canım çeke çeke uzaklaşıyorum oradan. Oturuyorum kaldırımın birine, ıslak mı kuru mu dikkat etmeden. Soluklanıyorum biraz. Çok yürümüşüm, çoğu şeyi göz ardı ede ede. Soğuğa nefesimi veriyorum. Ankara donuyor. Cebimden bir Ankara simidi çıkarıyorum. Ankara güvercinleri ile ünlüymüş, bir parça da önümdeki güvercinlere atıyorum. İlerideki camiden bir kalabalık dağılıyor. Cuma bitmiş sanırım. Bir adamın sinirli, gür sesi rüzgâr gibi sarıyor her yeri. Anlaşılan ayakkabılarını kaptırmış. Adamın çıplak ayakla bir sağa, bir sola bakınmasına aldırılmayıp köşede saklanan sanırım on yedilik hırsızın yerini

belli etmeden kalkıp devam ediyorum yoluma. Yavaş yavaş kesiliyor adamın sesi. Ben de iyice uzaklaşıyorum. Biraz ileride antika çarşısı kurulmuş yine. Gidiyorum oraya bir renk, bir ruh eşlik eder yalnızlığıma belki, diye. Ne de güzel bronzlar, takılar, şallar var. Kimi toz tutmuş, kimi en gözde köşesinde rafın. Biri eski siyah beyaz fotoğrafları satıyor, bir diğeri bozuk fotoğraf makineleri. Etrafı süze süze ayrılıyorum çarşıdan. Oradan Yahudi Mahallesi'ne düşüyor yolum. Eski bir dostum yaşıyor orada. Hastaymış, sayılı nefesi arasında davet etti beni bir kahveye, çaya ardından iki çift sohbete. Yokuşlu, dik bir yoldan sessizce iniyor, karşıma çıkan kahverengi, sağ alt köşesi kırık olan kapılı evin önünde duruyorum. Kaldırıyorum kolumu, çalacağım, tıklatacağım sonra kapı açılacak, yapamıyorum. Penceredeki solmuş papatyaya bakıyorum, kapının önündeki kedi bile fark etmeden öyle hızlı hızlı uzaklaşıyorum. Uzaktan kale gözüküyor: Ankara Kalesi. Yanında çingeneler, her kenarında simitçiler, aşağısında bol nazar boncuklu yolun olduğu şu güzel Kale. Uzaktan bir “Merhaba!” ediyorum. Tırmanmak için çok yorgunum. Yönümü Kızılay'a çeviriyorum. Çok gidiyorum, az duruyorum. Kendimi koca kalabalıklar ortasında Ankara'nın merkezinde buluyorum. Onca insan arasında yürüyorum, arada mağazalara göz atıyorum. Gittikçe soğumaya başlıyor sokaklar, rüzgâr yüzüme çarpıyor. Üşümesin, diye ellerimi ceplerime koyuyorum. Yağmurun birikintileri, her araba geçişinde etrafa dağılıyor, paçalarını ıslatıyor. Hava da çökmeye başlıyor yavaştan, karanlık oluyor her yer. Umarım bu siyahlığın ortasında berraktır kalpler, beyazdır zihinler. Güneşin vedasıyla anlıyorum geç olduğunu. Vakti gelmiş eve dönmenin, yürüyorum otobüse doğru. Boş bulduğum koltuğa atıyorum kendimi. Hafiften kapıyorum gözlerimi. Eve gelene kadar, kulağında yağın yağmurun sesi tatlı bir uyku çekiyorum otobüsün eski, yıpranmış, arka koltuklarının birinde. Kapıyı çekip eve girecekken duruyorum biraz. Rüzgarın uğultusu düşündürtüyör bazı şeyleri köhnemiş zihnimin derinliklerinde.

Ay ışığı bilinmezlikleri sorguluyor bana. Sahi, neden vazgeçtim bir çocuğa top, kendime çikolata, bir adama doğruyu vermekten. Bir arkadaşın gönlünü hoş etmekten, bir kediyi sevmekten... Kafamı usulca göğe kaldırıyorum, rengi cevabım oluyor. Çoktan kaptırmışım kendimi Ankara'nın griliğine kim bilir onandır belki de.

Firdevs KÜÇÜK

ARTIK ÇOK GEÇ

İlk gördüğü تنها sokağa girdi. Dikkat çekmeyecek bir köşede duvarın kenarına çömeldi. İzini kaybettirdiğinden emin olmak için bekledi. Nefes nefeseydi. Bir süre sonra onları atlattığına dair hiç şüphesi kalmamıştı. Derin bir nefes aldı. Saatlerdir koştüğundan bacakları yürüyemeyecek kadar çok ağrıyordu. Yavaşça oturup sırtını duvara yasladı. Öyle yorgundu ki bir sonraki adımını düşünemiyordu. Elinde sınımsız tuttuğu çantaya baktı. Sıkıntıyla kafasını kaldırdı. Gözlerini karşısındaki duvara dikti. Koyu gri renkli, üzeri küçük çatlaklar ve anlamsız yazılarla dolu kirli beton duvar; onu derin bir karamsarlığa ve hüzne sürükledi. Gözlerine dolan yaşları elinin tersiyle sildi. Ağlamayacaktı. Başını yukarı kaldırdı. Yavaş yavaş turuncuya bürünen gökyüzü, batmakta olan güneşin habercisiydi. Tepesinde birkaç martı uçuşuyordu. Ani hareketleri ve heyecan dolu tiz çığlıklarıyla rahatça düşünmesini engelliyorlardı. Bu patavatsız hâllerine çekilmez hâl alan çirkin sesleri onu öylesine öfkelenmişti ki birden ayağa kalktı. Yanındaki çöp kovasına eline ne geçiyorsa fırlatmaya başladı. O hızını alamazken martılar çoktan uzaklaşıp gözden kaybolmuşlardı bile.

O sakinleşirken, muhtemelen yırtılan poşetten saçılan renkli kâğıtlar her yerde uçuşuyordu. Kâğıtlar; gri, bomboş sokağı renklendirirken birden gözleri doldu. Bir kez daha gözyaşlarını sildi. Kızdı kendine. Ağlamak istemiyordu. Duvarın dibine geri

dönüp oturdu. Gözlerini birkaç saniye önce rastgele dağıttığı poşetlerle kaplı kaldırımında gezdirdi. Bakışları yerdeki renkli kâğıt parçalarından birine takıldı. Kardeşi aklına geldi. Uğruna başını derde sokup saatlerce elinde bir çantayla kovalandığı, hayattaki tek varlığı küçük kardeşi...

Henüz altı yaşındaydı kardeşi. Birkaç ay önce lösemi teşhisi konmuştu. Zavallı kızın ağabeyinden başka kimsesi yoktu. Anne babaları iki yıl önce bir kazada hayatlarını kaybetmiş, hiçbir akraba da onlara sahip çıkmamıştı. Ağabey kardeş bir şekilde hayata tutunmuşlardı, ancak bu hastalık küçük dünyalarını karartmıştı. Günleri hastanede geçiyor, kardeşinin tedavi olması gerekiyordu. Doktor tedavisinin uzun süreceğini söylese de kurtulma şansı yüksekti. Ancak ne yapsa da tedavi için gerekli parayı bir araya getirememişti. Gece gündüz neredeyse aralıksız şekilde çalışsa da yeteri kadar para kazanması mümkün değildi. İğne ipliğe dönmüş, gözlerinin altında derin halkalar belirmişti. Durum günden güne kötüleşiyordu. Kardeşinin ellerinden kayıp gitmesini izlemeye dayanamıyordu.

Çok düşündü. Günlerce bir çaresini bulmayı düşündü. Ama öyle çaresizdi ki elinden hiçbir şey gelmiyordu. Bir sabah doktor arayıp acilen konuşmak isteyince artık daha fazla düşünmeye vakti kalmadığını anladı. Kardeşinin hastalığı beklenmedik şekilde ilerlemişti. Doktor bekleme riskini göze alamayacaklarını, birkaç gün içerisinde hastaneye yatırılıp tedavisine başlanması gerektiğini söylemişti. Kardeşine dikkatle durumu açıklarken her şeyin yoluna gireceğini söylediğinde küçük kızın gözlerindeki endişeyi görmüştü. O an vermişti bu kararı. Buna mecbur kalmıştı. Kimseyi incitecek biri değildi. Başkasına ait bir şeyi almak şöyle dursun, aklından böylesine kötü bir düşünce dahi geçirmezdi. Ancak kardeşi söz konusu olduğunda yapamayacağı şey yoktu. Ona bunu yaptıran, küçük kardeşinin hastalığıydı.

Bakışlarını tekrar elindeki çantaya çevirdi. Elini, açmak için uzattı. Başını kaldırıp etrafı kontrol ettikten sonra dikkatlice açtı. İçi onlarca para destesiyle dolu çantaya baktı. Daha önce bir arada bu kadar fazlasını görmediği, belki de hayatı boyunca tekrar göremeyeceği binlerce kâğıt para karşısında birden dehşete kapıldı. Hızlıca kapattı çantayı. Elleri titriyor, kalbi şiddetle çarpıyordu. Yaşadığı korkuyla büyüyen gözlerini, ne yapacağını bilemezcesine etrafta gezdirdi. Belli belirsiz bir sesle “Ne yaptım ben?” diye fısıldarken, çaldığı on binlerce lirayla dolu çantaya bakıyordu. Kalbinde derin bir burkulma hissetti. Gözlerinde biriken yaşlara engel olmadı bu sefer. Hıçkırarak ağlamaya başladı. Yaptığı şeye inanamıyordu. Her zaman işleri rayına koymanın doğru bir yolunu bulmuştu. Ancak şimdi bile bile kendini yanlışa sürüklemişti. Göz göre göre yapmıştı bu hatayı. Kardeşini düşündü. Bu sayede sağlığına kavuşacaktı belki. Ama ileride ne düşünürdü kendisini çaldığı parayla tedavi ettirmesi hakkında? Ya kaybettiği anne babası... Ne derdi annesi oğlunun bir hırsız olmasına? Kardeşine böyle mi göz kulak olacaktı? Böyle mi öğrenmişti babasından? Peki ya kendini nasıl affedecekti? Affedemezdi. Belki de kendisinden daha fazla ihtiyacı olan birine ait olan bu parayı çalmış olmayı kendine yedirmesi mümkün değildi. Ne olursa olsun bir hırsız olarak yaşamaya devam edemezdi. Bu yaptığı hatayı düzeltmek zorundaydı.

Gözyaşlarını silip hızlıca ayağa kalktı. Elindeki ve kalbindeki bu yükten bir an önce kurtulmak istiyordu. Doğruca geldiği tarafa yöneldi. Koşmaya başladı. Rüzgârın yüzünde bıraktığı ferahlık hissinden güç alarak hızını artırdı. Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Her adımıyla yüreğindeki acıyı geride bırakıyor bir kuş gibi hafifliyordu.

Hedefine doğru hızla ilerlerken birden kulaklarını sağır eden bir ses duydu. Oldukça tanıdık gelen bu sese, sokağın duvarlarına

yansıyan kırmızı mavi ışık eklendiğini görünce aniden durdu. Sesin geldiği yöne kafasını çevirdi. Hızla kendisine gelmekte olan polis arabasını fark ettiğinde artık yapacak pek bir şeyi kalmamıştı. Sokağın diğer başına dönüp başka bir polis arabası gördüğünde ise yolun sonunda olduğunu anladı. Ellerini korkuyla havaya kaldırıp teslim olduğunu işaret etti. Yaptığı hatayı düzeltmek için çok geç kalmıştı.

Fitnat Sümeyye ERBEK

ASLAN PİRİ

Bu bir devir ki eski devirlere devir atmakta,

Bu nice ufuk ki nice ufukları batırmakta.

İnce ince düşün çıkmaza varmaktasın

Ah benim divane ruhum yine ülkenden olmaktadır.

Uzak diyarlarda yaşayan bir derviş vardı. Bu derviş aslanları terbiye eden bir pir idi. Derviş, bir gün ormanda annesinin izini kaybetmiş bir aslan yavrusuna rastladı. Anne aslanı bulmak için çok uğraştı, bulamayınca da tek başına kalmasın diye yanına aldı. Yavruyu eğitip çarşıda onunla dolaşmaya başladı. Her şey geride kalsın, tüm halk bundan şikâyetçi idi. Çocuklarının canından korkar, buna engel olurlardı.

Çocukların en büyük eğlencesi “Aslan Piri”ni görmektir. Onu gördükleri gibi pirin yanına sevinç çığlıklarıyla koşarlardı. Yine o günlerden biriydi. Aslan Piri’ni görüp yanına koşuştular. Lakin bu aslan farklıydı. Küçüktü. Eski aslanlara benzemiyordu. Kendisine doğru koşan çocuklardan korkmuştu. Yavru aslan geriye çekilirken derviş çocukları durdurdu.

- Yavaş olun a dostlar, bu bir yavrudur ki hâlâ saklamakta kuvvetini, sınırını hoplatmayın ha çağırırverir annesini!

Çocuklar bu sözün üstüne gülüştüler. Yavru aslanı rahat bıraktılar ve oyunlarına geri döndüler. Derviş hem yürür hem de kendi derdini düşünürdü. Piri piri, onu yazdığı şiirden dolayı dergâha almazdı. Derviş, ne etsem diye düşünürken yavru aslanla bir çocuk birbirine girdi. Derviş arkasını dönmeye kalmadı, çocuk aslanı boğar oldu. Derviş bağırды aslanı kurtarmaya çalıştı lakin geç kalmıştı. Ufacık olan aslan ölüverdi. Çocuk gurur ve küçümsemeye: “Bakın ben aslan öldürdüm, siz daha yanına yaklaşamazsınız.” dedi. Derviş o çocuğun elinden ölü aslanı aldı ve ormana götürüp gömdü. Ne hikmetse anne aslan bunu gördü! Dervişin üzerine atıldı. Derviş az daha ölüyordu. Kaçtı. Anne aslan kin dolu bakışlarla onu öldürmeye ant içti. Derviş, artık üstünü başını salmış sadece dergâha nasıl girebileceğini düşünürdü. O sırada bir haber geldi. Piri dergâhı korumak için okçu alacaktı. Hemen evine varıp okunu ve yayını aldı. Aldıktan sonra ok gibi fırlayıp dergâha dayandı. Piri karşı çıkmadı. İçeri alındı. İçerde onlarca yiğit bu dergâha okçu olmak için müsabaka edilecekti. Aralarında o küçük çocuk da vardı. Aslan öldürdüğü için nam salmıştı.

Derviş dertliydi zira o çocuğu görünce aklına eski dostları, şimdiki düşmanları aslanlar geldi. Hele o yavru aslan, annesinin izini kaybettiği için sığınmıştı sadece eteğine. Müsabaka başladı. Herkes ok attı. Birkaç kişi telaşından atamadılar bu nedenle müsabakadan atıldılar. Sıra uzak atıştaydı. Derviş ve o küçük çocuk hariç kimse atamadı, bunun hikmetini anlayamadı derviş lakin tuhaf bulduğu aşikârdı.

En son müsabaka açıklandı Piri tarafından: “Dergâh etrafında olan ormanda nice aslanlar vardır. Bize okçu olan bizi aslanlardan koruyacaktır. Bu nedenle bir aslan vurmanızı isteriz. Meydan sizindir.” Küçük çocuk neşelendi ilk, bir aslan öldürmüştü zira. Ancak büyük aslanları bırakıverince meydana kapıcılar, çocuk babasının kucığına kaçtı. Bizim derviş eski

tanıdıklarına bakar dururdu şimdi. O yavrunun annesi de geldi, kin dolu bakışlarla baktı dervişe “Yavrumun intikamını alacağım!” der gibiydi. Derviş hırkasının içinden neyini çıkardı, olduğu yere okunu ve yayını bırakıp oturdu. Neyine üfledi. O neyine üfledi, aslan adım adım yaklaştı. Aslan eski eğiticisi önünde oturdu, derviş neyini susturdu ve sakince konuştu:

- Ey cihan-ı ormanın sultanı! O yavru beni sığınak bildi, sen beni han... Şimdi hangi han kaldı hangi sultan? İsteme benden evlat! Yok, bende sana verecek candan başka evlat!

Bu sözleri duyan piri şaşırıldı. Bu yiğit aslanlara pirlilik ederdi de şimdi ne diye canını verirdi. Aslanın bahçeden alınmasını emretti. Derviş elini kaldırdı. Onları durdurdu. Aslanın boynundaki künyesini aldı kendi boynuna taktı, o aslanın boynuna taktığı ilk gün gibi. Başını eğdi aslanın canını almasını bekledi. Aslan pençesini dervişin yüzüne geçirdi. Dervişin yüzü kanlar içinde kaldı. Başını kaldırıp baktı aslana. Aslan ayağa kalktı, kükredi. Dergâh bahçesini ve çevresindeki ormanı terk etti. Bir daha ne o gözüktü ne derviş onları geri getirebildi. O günden sonra derviş nice diyarlarda nice aslanlar tanıdı. Ancak hiçbiri o anne değildi.

Devran döndü, derviş yine dergâhına geldi. Piri ölmüş, yerine yenisi gelmişti. Bahçede oturdu bekledi, bekledi; hiçbir tanıdık gelmedi. Açtı diyemedi, avludaki şadırvandan bir avuç su içti. Sonra kalktı, ormana çıkan kapıya gitti. Tüm ormanı dolaştı. Künyesini yavru aslanı gömdüğü yere gömdü ve orada derin uykusuna dalarken anne aslan sessizce onları izledi. Eski pirinin yanına geldi. Yavrusuyla yan yana yatmaktaydılar. Pirinin neyini hırkasından çıkardı. Sonra dergâha girdi. Aslanı görenler ayaklandı. Sonra ağzında bir ney gördüler. Aslan neyi bahçeye attı ve ormana döndü. Bir meraklı, aslanı takip etti. Ölen derviş gördü. Dergâhtan dostlarını çağırdı ve derviş oradan alıp

gömdüler. Aslan piri, kendi pirinin yanına gömülmüş ve neyi mezarının yanı başına konmuştu. Anne aslan da yavrusunun yanında derin uykuya dalmış ve o da yavrusuyla pirinin yanına yol almıştı.

Yavru anasına,

Derviş pirine,

Ney künyesini,

Doğum ölüme kavuştu.

Bu hikâye bu satırla son buldu.

Gamze UÇAR

ON BEŞ TON

Sırtında çimento torbası beli bükük, karşısında çamurlarla oynayan çocuklara gözü ilişti, ellerine baktı o an fark etti ki daha çok küçüktü beli bükük elleri çimento içinde... O da isterdi arkadaşları ile oynarken çamur olsun üstü başı fakat hayat ... Baktı yeni kıyafetleri çamur içinde olan çocuğa sonra kendini düşündü dizleri çalışmaktan yırtılmış üstü başı çimento içinde gözleri doldu daha doğar doğmaz hayatın her yönünü görmüştü. On beş yılın hediyesi koca koca izler vardı sırtında.

Neydi bu izler? Anne baba varken yetim öksüz kalmak mı? Yoksa, küçük yaştan itibaren kilosundan büyük çimento torbalarını taşıması mıydı? Herkes dışarıda ebelemece oynarken o aslandan kaçan küçük bir fare gibi hayatın zorluklarından kaçıyordu.

Duramazdı o çünkü biliyordu ki giderek büyüyen bu çığ onu içine hapsedecekti. Korkardı o yalnızlıktan hapsedilmekten ama hapsedilmekten korkan o küçük çocuk hiç özgür olmamıştı ki...

Kaç güzel çocuk... Sana kimse yetişemesin, güzel günler çok yakın...

Gökçe KAYMAKCI

GURBET

“Ne güzel isimler! Lübnan; portakal, turunç, hurma ve muz memleketiydi. Burası bana daha aşına meyveler diyarı; şeftaliler, erikler, kızılıklar etrafımı kaplıyor.” Lübnan denilen bu gurbette hurma bol ve ucuz. Oysa bizim memlekette öyle mi? Ateş pahasıdır hurma. Bense bizim köydeki ekşi kızılıkları bu tatlı meyveye tercih ederim. Bu farklı ülkede hiç kızılık yüzü görmedim.

Bütün gün yataktan çıkmıyorum. Bedenim mürekkebi bitmiş bir kalem âdeta... Evde hiç yemek kalmamış. Pek istememe rağmen açlıktan ölmek için dışarı çıktım. Bütün insanlar beni izliyormuş gibi hissediyorum. Sanki gözlerin tümü üstümde. Ayaklarım yürümeyi unutmuş, yalpalıyorum. Dili, kültürü, davranışları farklı birçok insanla şimdi aramda mesafe bile yok. İçimden kendi kendime sorup duruyorum: Benim burada ne işim var?

Platon, Devlet kitabında hayatı, “karanlık bir mağaranın içinde zincirlenip duvara yansıyan gölgeleri izlemek” olarak tanımlamış. Ben şimdi mağaraya zincirlenmiş kişi değil, duvara yansıyan gölgeymiş gibi hissediyorum. Sanki hayattan kopmuşum ama yaşıyormuşum gibi. Bir felsefe profesörünü ölümle tehdit etmek, çam ağacının yapraklarının dökülmesini

beklemek gibidir. İmkânsız, manasız, amaçsız... Ölüm, biz felsefeciler için bir bitiş değil başlangıçtır. Ama bir filozofun düşünce ve çalışma hayatını elinden almak zihinsel ölümünün gerçekleşmesine neden olur. Felsefeciler için insanlarla etkileşim içinde olmak da mühimdir. Hayatımın bilmediğim bir ülkede, alışık olmadığım bir düzende devam edecek olması beni bu açıdan çok olumsuz etkiledi. Ömrümün belki de son yıllarında çevremden uzak yaşamak zorunda kaldığım için felsefecilerin yüz karası olmalıyım.

Markete vardım. Kasada cebimdeki paslı kuruşların kokusu bana memleketimi hatırlatıyor. Gözlerim doluyor. Benim aksime kasiyer gülümseyerek yüzüme bakıyor. Oysa Bakkal Veysel Abi öyle yapar mıydı? Cüzdanımdaki birkaç Lübnan lirasını çıkarıp kasiyere uzattım ve marketten çıktım.

Kalbim bomboş. Hiçbir şey hissetmiyorum. Bir zamanlar her gün gidip çocukları izlediğim o park, önüne birkaç kuruş attığım o dilenci, sürekli bana havlayan köpek şimdi kilometrelerce uzaktalar.

Annemin o pamuk şeker yanaklarından öpmeyi, babamın ciddi ve soğuk gülüşünü; ağabeyimin o hiç de komik olmayan şakalarını özledim. Acaba onlar da beni özlemiş midir? Salondaki duvarda asılı olan sünnet düğünümde çekilmiş resme bakıp uzun bir ah çekiyorlar mıdır? Asıl o... O tatlı sesiyle beni soruyor mudur? O minik elleriyle eşyalarımı dokunuyor mudur? En kötüsü o kapkara gözleri benim için yaşıyor mudur? Havalar soğumuştur orada. Umarım sıkı giyiniyordur...

Eve geldim. Üstümü çıkarıp yine yatağa geçtim. Bedenim ruhuma söz hakkı vermiyor. Perdenin tavana yansıyan gölgesinin uzunluğundan saati az çok tahmin edebiliyorum.

Günlerdir gözüme girmeyen uyku bir anda bastırdı. Göz kapaklarımın kapanmasına karşı koyamadım.

Uyandığımda güneşin ilk ışıkları gözlerime vuruyordu. Biri hızla kapımı çalıyordu. Şaşırdım. Bu gurbette tanıdığım hiç kimse yoktu. Kapıyı hızla açtım. Önümde iri yarı yaşlı bir adam vardı. Bu yabancı adam elime küçük bir kutu bırakıp hiçbir şey demeden çekip gitti. Kutunun içinde bir tane şeftali, birkaç erik ve bir avuç kızcılık vardı...

Gül Naz DURAL

KARAKTER “N”

Gözlerimi açtım.

Her gün sabah beni karşılayan beyaz tavan bana, “Günaydın.” diyor. İyice bakarsam aramızda birçok benzerlik bulabilirim. Ama duvar hak ettiği değeri görmüyor. Bazen insanlar üstüne üstüne gidiyor.

Ama o yalnız değil. Yaşadığım eski, küçük, çürüyen kutu evin diğer duvarları var. Bütün duvarlarla temas hâlinde sürekli el ele tutuşuyorlar.

Bende öyle bir lüks yok işte. Bende bir tanıdık, bir dost, bir eş yok. Ben hayatımı hep kendi kendimle baş başa yaşadım. Bu durum, ben toz olana kadar da böyle devam edecek.

Bir dost isterdim. Beni anlayan, hayatımı paylaşabileceğim, boş sohbetler edip gülebileceğim bir dost.

Yürüyüş yapmaya gideceğim. Gözlerimi tavandan ayırıp içinde iki üç kıyafet olan gardırobuma dikiyorum.

En temiz tişörtümü üstüme geçiriyorum. Altıma ise tişörtüme uygun bir eşofman giyiyorum. Tişört siyah beyaz çizgili ve uzun kollu. Gerçi yakasında ve kol ağzında bol bol yırtık var.

Dikiş yerlerinde de sökükler. Yine de o liseli çocukların bilerek mahvettikleri kıyafetlere benziyor, tarz yani.

Eşofmanım da tişörtümden farksız. Cepleri ve bacaklarına yama yapılmış gibi. Bir parçası gri, geri kalanı ise siyah renkli. Genel olarak baktığımda dış görünüşüme özen gösteren ve günün modasına uymaya çalışmış gibiyim.

Dışarı çıktığımda evime girmeyen güneş gözlerimi acıtıyor. Buna rağmen yoluma devam ediyorum. Bir yandan da dünyanın güzelliklerini yeterince sevip sevmediğimi düşünüyorum.

Ağaçların mevsime göre değişen yaprakları, sokak kedilerinin boşluğu dolduran mazlum yakarışları, kuşların olmazsa olmaz cıvıltıları ve karşımda yürüyen kadın...

Neyse.

Yaptığımız küçük seçimlerin hayatımıza büyük etkisi var diyorlar, acaba doğru mu? Burada durup şu kediyi okşasam ne fark eder? Şu karşımdaki kadına el sallasam! Onunla konuşsam! Ya da tüm bunları görmezden gelsem! Hayatımda ne değişir?

El Salla

El salladım. O da bana el salladı. Sarı saçlarını savurarak bana doğru geliyor şimdi. Gözlerimi kaçırıyorum. Yine de büyük çaba göstererek “Merhaba.” diyorum. Dağınık saçlarımın ve tuhaf görünüşümün tam moda olması gerek.

Beni yukarıdan aşağıya süzen kadın,

“Adını sorardım, ama şu kafede garsona söylerken öğrenmek daha güzel olurdu.” dedi.

Bu bir teklifti.

İstedğim de bu değil miydi? Bir eş ve dost bulmak! Adını bile bilmediğim bu kadının teklifini kabul etsem neler olacak? Bu şansı kaçıramam, kabul ettim.

Kadın da,

“Ne güzel! Gel, kafeye yürürken sohbet edelim.” diyerek ikinci adımı attı.

Sonra da hiç durmadan konuşmaya başladı. Bu kısa yolculuğumuzda kadın hakkında çok şey öğrendim.

En sevdiği renk altın sarısı, annesi ve babasıyla yaşıyor, en sevdiği kahve çikolatalı olandan, en sevdiği çiçek sarı lale, çay içmeyi de çok seviyor. Daha birçok şey...

Kendim hakkında da daha çok şey öğrendim diyebilirim. En sevdiğim renk yeşilmiş, kahve yerine çayı tercih edermişim, en sevdiğim çiçek papatyaymış. Daha önce kendim hakkında hiç düşünmediğim bu soruların cevaplarını bilmiyordum işte. Bu durum zihnimde birçok sorunun canlanmasına neden oldu.

Ben kimim? Benim adım ne? Ben aslında var mıyım yoksa ben dediğim sadece ruhsuz bir kabuk mu?

Yanımda ara vermeden konuşan kadına farklı bir bakış açısından bakıyorum. Kadını sevmeye başlamıştım. Kafeye vardığımızda söyleyeceğim ismi düşündüm ama artık o ben değildim. Geride bıraktığım eski kabuğumdu. Şimdi ismim ne olacak hiç emin değildim. Bildiğim tek bir şey vardı. Bu yolculukta yanımda duran sarışın kadın hep yanımda olsun istiyordum.

Şimdilik ben karakter 1'im. Benim hikâyemin yazarı -yani ben-karakterimi isim bulana kadar. İçimde kalan bütün sorular elbette cevaplanacak zaten.

Konuş

Konuşmaya karar verdim. Normal insanlar bir yabancıyla çıkıp sohbet edebilirler miydi?

O benden birkaç adım ileride yürüyor. Sarı saçları omzundan dökülürken, bir şelale gibi dalga dalga oluyor. Kadına sesleniyorum. Kadın bana dönünce gözlerini fark ediyorum. Gözlerine bakmamaya çalışarak ona bankanın yerini soruyorum.

Kelimeler boğazımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. Bankada hiç işim yok, kartım bile yok! Bu bahane nerden geldi anlamıyorum...

Kadın:

“Benim gideceğim yer de bankaya yakın. Beraber yürüyelim mi tatlım?” dedi rahat bir tavırla.

Son kelimeyi göz kırparak söylüyor. Yüzümün kızardığını hissedebiliyorum.

Biraz kekeleyerek teşekkür ediyorum. Kadın hiç rahatsız olmuş gibi durmuyor hatta hoşuna bile gitmiş olabilir!

Yavaş yavaş yürümeye başladık. Yolda giderken bana bankadaki işimi sorunca kredi kartı için başvuracağımı söyledim.

O da bana yardım edebileceğini söylüyor. Galiba arkadaş olduk.

Hayattan istediğim ilk şey gerçek oluyor! Artık bir arkadaşım var, yakında dost olabilir. Ama...

Ben o kadının için neyim? Sadece tek seferlik bir yabancı mı? Acıdığı yalnız bir kul mu yoksa?

Yollarımızı ayırmak istemiyorum. Ona kendimi tanıtabilirim ama ben kimim ki? Adı uymayan, kendini tanımayan bir kabuk, yarım kalan bir yan karakter.

Karakter! Tabii ya.

O kadın tam anlamıyla bir ana karakter; güzel, kendinden emin ve etrafına ışık saçan.

Ben de onun tanıştığı yan karakter olurum.

O, karakter 1; ben karakter 2.

“Ssssenin adın neydi? Seninle tttekrar konuşmak isterim de...”

Daha önce kimsenin bu kadar geniş gülümsediğini görmemiştim.

Görmezden Gel

Sadece bir hareket ya da bir kelime ne kadar etkileyebilir ki? Sadece kendi işime bakıp yürüyüşüme devam ediyorum. Bu kadının benim hayatımda yeri yok, onun hayatında ise benim.

Hayatlarını en ince ipliğin bile bağlamadığı insanlar kaynaşmamalıdır. Çünkü iletişime geçtikleri zaman kaderin özenle ördüğü, düğümlerini attığı, son olarak ipini kestiği zaman çizelgesinde büyük yanlışlıklar oluştururlar.

-Ya sen görmezden gelerek o örgüyü yarıda kopartıyorsan? Ruhlarınız aslında bir olması gerekirken yaptığın bu seçim hem onun hem senin hem de kaderin dengesine zarar veriyorsa?

İşte döndü. Yaptığım her eylem, söylediğim her kelime ve benim her yapıtaşımı sorgulayan ses geri döndü. Hayatımın huzurunu, ne kadar çok olmasa da kaçırın ses. Başka bir günü daha cehenneme çevirmek için benimle yürüyor ufka doğru.

Cehennem. Kavramın o kadar çok anlamı ve yorumu var ki... Benim bu hayattaki cehennemim kendi vücudum diyebilirim. Elimi kafama attığımda hissettiğim sert teller benim cehennemim, mümkün olduğunca duymamak için sakladığım çitirtılı ses benim cehennemim, her aynaya baktığımda gördüğüm ama bana ait olmayan vücut, eller, tüyler, renkler, cisimler, atomlar...

Bu cehennemden kaçışım yok. Yurtsuz yuvasız bir ruhum ben, başkalarının vücutlarından beslenen. Kendi vücudum var mı yok mu ise bilmiyorum. Kendime en küçük hikâyede, yazıda, cümlede, kelimedede karakter bile diyemem. Ben başka bir karaktere aktarılmış bir kopyayım çünkü.

Ben hayatım boyunca bildim bileli bir karakter olmadım. Arka planda yüzü buğulu olan figüranların hepsi benim, ruhum parça pinçik olup hepsine dağılmış, böyle bir cehennemde yaşıyorum ben.

Eğer cömert olursam kendime yine de karakter diyebilirim.

Karakter 0

Tanımsız, bilinmeyen, hesaplanamayan...

Ben buyum çünkü, kendisini tanımayan, bilmeyen, hareketlerini hesaplayamayan bir figüran.

Ben karakter 0'ım.

Halise Şevval AYDEMİR

O KADIN

Elimdeki kalem hızlı bir şekilde satırlarda ilerleyerek bir şeyler yazmaya devam ediyordu. Her zaman olduğu gibi yine masanın başına oturmuş, derin düşüncelere dalmış bir şekilde sayfaları öylece dolduruyordum.

Kumral dalgalı saçlar, bal rengi gözler, beyaz ten... Bunlar kafamda ayrı ayrı canlanıyordu ama bir türlü bir araya getiremiyordum. Belki bir yerde uyumsuzluk vardı ve bunu değiştirmem gerekiyordu. Ama kalemim bir türlü o kadını karalamama izin vermiyordu. Devam ettirmek istiyordum fakat buradan sonrasını nasıl ilerleteceğimi bilmiyordum. Zaten kurmaya çalıştığım profili bile daha kafamda net bir şekilde canlandıramamıştım. Elim yavaşça masaya koyarak kalemi bıraktım, derin bir soluk alıp yerimden doğrularak kalktım, oturduğum sandalyeyi eski hâline getirdim ve paltomu alıp sakince dışarı çıktım.

Dışarıya temiz bir hava almak için çıkmıştım fakat her zaman olduğu gibi egzoz dumanı, sigara dumanı ve çeşitli kokuları ciğerlerime doldurdum. Etraf hafif sisli olduğundan insanlar zor seçiliyordu. Sise rağmen ilerlemeye devam ettim. Ne yaptığımı bilmiyordum ve ayaklarım beni nereye götürüyorsa oraya doğru gidiyordum. Kafam bomboş, hiçbir şey düşünmeden sadece etrafa bakınarak ilerliyordum.

Manolya kokusu...

En sevdiğim çiçek kokusu...

Kokunun nereden geldiğini sezmeye çalıştım. Duyularımın beni yanıltmamasını umarak kokuyu takip ettim. İlerlerken kokunun yoğunlaştığını fark edip olduğum yerde durdum. Sislerin arasından ilk bakışta o kumral dalgalı saçları göründü. İçindeki kıpırtıyı bir kalıba veya bir duyguya sığdıramıyordum. Gözlerimi odakladıkça o güzel saçları daha da netleşiyordu. Ay ışığı gibi bembeyaz ve narin vücudu yüzümü aydınlatıyordu.

Bal gözler...

Parlayan bal gözleri birden bana döndü. Gözü gözüme değdiği an kalp atışım daha da hızlandı. Bakıştığımız her saniyede güzel gözleri içimi ısıtıyordu. Dilim düğümlemiş, gözlerimi ona kenetlemiştim. Yazarken kafamda canlandıramadığım o kadın profilini şimdi karşımda görüyordum. Kafamda kurmaya çalıştığımın çok daha güzeldi. Birden bal gözlerini gözümden çekti, tekrar dönüp yüzüme bakmadan yavaş adımlarla benden uzaklaşmaya başladı. O güzel saçları her adımında ahenkle daha çok dalgalanıyordu. Attığı her adım onu benden daha da uzaklaştırıyordu. Etraf sisli olduğundan çok çabuk gözden kayboluyordu, onu görebilmek için gözlerimi kısarak bakmaya çalışıyordum. Giderek küçülmeye başlıyordu ve sisten dolayı da neredeyse hiç görünmüyordu. Peşinden gitmek istedim ama neyin durdurduğunu bilmediğim bir şey gitmeme izin vermiyordu. Durdum, öylece durdum. Bir süre kendime gelebilmek için bekledim, etrafa bakındım ve nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Bir pastanenin hemen önünde duruyordum. Yine aklım o kadına gitti. Onunla alakalı kafamda birçok soru vardı, bu soruları kısa süreliğine susturarak eve doğru yürüdüm.

Eve geldiğimde hararetle bir şekilde paltomu çıkarıp askıya asmak yerine elime alıp hızlıca köşeye fırlattım. Ne yaptığımı bilmiyordum. Hızlı bir şekilde tekrardan masama oturdum ve elime kalemimi alıp zihnimdeki düşünceleri eski defterime aktarmaya başladım. Dışarı çıktığımdan beri yaşadığım her şeyi defterime aktardım. Onun bana bakışını, güzel lüle saçlarını, bembeyaz tenini ve içimi ısıtan o bal rengi gözlerini unutmadım.

Gözlerimi yavaşça aralayarak farklı yönlerde gezdirdim. Camdan yansıyan gün ışığı gözüme vuruyor ve beni rahatsız ediyordu. Daha fazla buna dayanamayarak yerimden doğruldum, yüzümü yıkamak için terliklerimi giyip banyoya doğru ilerledim. Banyodan çıkıp tekrar odama geldiğimde, gözüm masanın üzerinde duran defterime takıldı. Defterimi açıp dün yazdıklarına göz gezdirdim. O kadını tekrardan görmeyi çok istiyordum, bu yüzden defterimin kapağını hemen kapattım ve üzerimi giyinip dün de olduğu gibi dışarı çıktım. Neyin beni buraya kadar getirdiğini bilmeden kendimi pastanenin önünde buldum. İçimdeki bir ses mi buraya gelmemi söylüyordu yoksa tamamen tesadüf müydü? Tesadüflere inanmıyordum. Belki de buraya gelmemi söyleyen kalbimdi, belki ben kalbim sayesinde o kadını tekrar görecektim. Bir türlü yanıtını bulamadığım bu sorular kafamı karıştırmaya devam ederken pastanenin içine girdim ve selam vererek kasaya en yakın yere oturdum. Böylelikle o geldiği zaman onu daha net görecektim. Burası küçücük ve sevimli bir pastaneydi. İçerisi sınımsıcak olduğu gibi ahşap dekorlarıyla sanki bir dağ evini andırıyordu. Kibarca garsona seslenerek yanıma gelmesini sağladım. “Bir çay alabilir miyim lütfen.” Böyle bir ortamda en güzel çayın içilebileceğini düşünerek çay söyledim. Çayımı yudumlayarak beklemeye başladım. Kapının tepesinde minik sarı renkli bir zil vardı. Ve her kapı açıldığında sallanarak hoş bir tonda ses çıkarıyordu.

İşte o zilin sesi ne zaman duyulsa kapıya bakıyor ve gözlerimle onu arıyordum. Onun yerine başkasının geldiğini gördüğümde somurtup çayımdan bir yudum daha alıyordum.

Yine bir bardağın daha sonuna gelmiştim. Artık garsonu yanıma çağırıp dördüncü bardağı istemeye çekiniyordum. Umudumu yitirmeye başlamış ve sıkılgan bir şekilde öylece etrafa bakınıyordum. Saatim 17.00'ı gösteriyordu. Dün onunla karşılaştığım saatten de tam emin olmamakla beraber bu civarlarda olduğunu düşünüyordum. Bir zil sesi daha duyuldu. Ben ilk heyecanımı yitirmeden kapıya baktım. Dalgalı kumral saçlar... İşte o kadının saçları. İçimdeki heyecan daha da büyüdü. Onunla konuşmak ve tanışmak için can atıyordum. Birden oturduğum sandalyeyi iterek hızlıca kalktım. Ve onu seyrettim. Dudakları kasadaki çalışana bir şeyler söylüyordu. Yakın oturduğum için onun sesini çok net bir şekilde duyabiliyordum.

“Sakızlı Muhallebi rica edebilir miyim?”

Sakızlı muhallebi almaya gelmişti. Bana bakmıyor ve sadece sakince siparişinin gelmesini bekliyordu. Bense heyecanla sadece onu izliyor ve tekrar konuşması için can atıyordum. Gözlerimi ondan ayırmıyordum. İçimden bana bakmasını diledim. Onunla gözlerim kesişsin istedim. Ama o sanki bilerek direniyormuş gibi kafasını bir türlü bana çevirmiyordu. Yanına gitmek istiyordum ama bir türlü gidemiyordum. Cesaretimi toplayamıyor ve ona doğru bir adım atamıyordum. Kısa bir süre sonra çalışanlardan biri elindeki poşeti ona verdi. O da siparişini alarak pastanenin kapısına ilerledi. Bense yine olduğu gibi sadece dikilmiş ve onu seyretmiştim. Ona bir türlü adım atamamış ve tanışmamıştım. Daha o güzel gözlerine bile bakamamıştım. Ama onu gördüğüm için şükretmem gerektiğini düşündüm. Ve artık eminim ki sürekli buraya geliyor; çünkü pastaneden ayrılırken çalışan “Yarın görüşmek üzere.” demişti. Yarın da

gelecekti. O geldiğine göre yarın ben de gelecektim. Hesabı ödemek için kasaya ilerledim. Hesabı ödedim ve kasiyerin onu tanıdığını düşünerek bir soru yöneltmek istedim. Yanlış anlaşılmasını umuyordum. Her insanda olduğu gibi bendeki de sadece bir merak duygusuydu.

- Yanlış anlamazsanız; size bir şey sormak istiyorum.
- Tabii buyurun, elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışırım.
- Biraz önce sizden sakızlı muhallebi isteyen kadını tanıyor musunuz?

Bana cevap vermesini umarak kızaran yüzümü gizlemeye çalıştım.

- Belinay Hanım'dan mı bahsediyorsunuz?"

Belinay... Adı Belinay'dı. Bugün defterime yazacağım ne kadar da çok şey vardı. İlk defa sesini duyuşum ve o sesindeki asil ton, o kadın diye bahsi geçen kadının adının Belinay olması. Onun hakkında bir şey daha öğrenmiştim. Heyecandan dilim tutulmuş ve kasiyere veremediğim cevabın mahcubiyetini yaşayarak daha fazla kalmak istemedim. Bu yüzden hızlıca kendimi pastaneden dışarı attım.

Gitmek istedim. Sadece onun peşinden öylece sürüklenmek istedim. Ama yine yapamadım. Vücudumu bir türlü hareket ettiremedim. Üzerime bir karabasan çökmüş gibi kımıldamadan öylece durdum yerimde. Birden kendime kızdım çünkü böyle hissetmemin sebebi tamamen bendim. Onun yanına gidip konuşmak için fazlasıyla beklemiştim. Ve hâlâ diretiyor gibi bir türlü duygularımı bastırıp ona bir adım atamıyordum. Artık bir çarem kalmamış gibi vücudumu zar zor hareket ettirerek eve doğru yola koyuldum.

Günler geçti ve ben bir hafta boyunca her gün olduğu gibi yine bugün de aynı pastaneye gelmişim. Aradan bir hafta geçmesine rağmen yine de duygularımı bastırıp bir türlü ona adım atamamışım. Her zamanki gibi dışarıda aynı sisli hava, birbirine benzeyen birçok insan, aynı çalışanlar... Ve ben aynı saatte yine buradaydım. Ayrıca hep olduğu gibi saatime baktım ve bunları düşünürken aradan bir dakika geçivermişti. Bu yüzden saatim 17.01'i gösteriyordu. Heyecanlandım. İlk günkü heyecanım hiç gitmemiş gibi aynı hevesle, umudumu kaybetmeyerek oturmuş onu bekliyordum.

Aradan bir saat geçti. Gülücüklerini yüzünden eksik etmeyen o kadını bekliyordum fakat o hâlâ kapının eşiğinden adımını atmamıştı. İki saat, üç saat geçti derken hava kararmıştı. Artık endişeleniyordum. İçimi yavaş yavaş saran o korkuya kendimi teslim etmeye başlamışım. Ona bir şey olmasının ihtimali beni ürkütüyordu. Kafamdaki bu korkunç duyguları aklımdan silmeye çalışıyor, fakat bir türlü kendime hâkim olamıyordum. Endişe tüm vücudumu sarmıştı. Elimden onun için endişelenmekten ve onu düşünmekten başka bir şey gelmiyordu. Kafamdaki düşüncelere o kadar dalmışım ki pastanede benden başka birinin kalmadığını yeni fark ettim. Ağır bir şekilde sandalyeyi iterek doğruldum. Pastaneden çıkmak istemiyor ve ne olursa olsun onun buraya gelmesini umarak pastanede durmak istiyordum. Çalışanın seslenmesiyle saçma düşüncelerimi bir kenara bıraktım ve yönümü ona doğru çevirdim.

- Beyefendi! Pastanenin kapanış saati çoktan geçiyor. Siparişiniz yoksa pastaneyi kapatacağız.

Başımı belli belirsiz sallayarak pastaneden dışarı çıktım. İçimdeki

heyecanı kontrol edemiyordum. Belki de ben abartıyordum, belki sadece işi çıkmıştır ve gelememiştir. Ne de olsa yarın tekrar gelecektim ve o burada olacaktı. Daha doğrusu ben öyle umuyordum. Her zaman yaptığım gibi eve doğru gidiyordum. Bu sefer havadaki sis diğer günlere göre daha azdı bu yüzden etrafı daha rahat görebiliyordum.

Bir çığlık koptu. Yardım çığlığı... Haykırışlar... Ölüm kokan çığlıklar... Vahşetin habercisi olan haykırışlar... Tökezledim. Kafamı bu korkunç seslerin olduğu tarafa çevirdim. Bir kaza... Oraya gitmek için var gücümle koşmaya başladım. Her şeyi unutmuş ve sadece oradaki yardıma muhtaç insanlara el uzatmak için koşuyordum. Dumanlar... Dumanların havaya karışmasını rahatlıkla görebiliyordum. Kazanın olduğu yere geldiğim zaman duman kokusu ciğerlerimi sarmıştı. Bir trafik kazasıydı. Zincirleme bir şekilde üç araba birbirine çarpmış ve arabalar felaket derecede paramparça olmuştu. İnsanlar yardım çağrısında bulunuyordu. Büyük ihtimalle 112'yi aramış ve gelmesini bekliyorlardı. Bazıları da o sırada arabanın içindekilerin nabzını kontrol ediyordu ve durumlarını anlamaya çalışıyordu. Ben de az çok ilk yardım biliyordum, bu yüzden hızlıca en baştaki arabaya ilerleyerek yaralıların durumlarına bakmaya başladım. Çok büyük bir kazaydı bu. Hani olur ya haberlere çıkar bu kazalar, gazetelerde manşet olur hatta insanların bir süre dilinden düşmez, ama sonradan hiç akıllarına dahi gelmeyen kazalardan...

İlk arabada sadece bir kadın vardı. Elimi boynuna, tam nabzını hissedeceğim kısma koyarak yoklamaya başladım. Bir ölü... Nabız yoktu. Emin olmak için tekrar tekrar baktım ama değişen bir şey yoktu. Elimin titrediğini ve vücudumun üşüdüğünü hissettim. Ürpermiştim. Hızlıca diğer arabaya geçtim. Bir adam vardı ama sıkışmışa benziyordu. Maalesef ki buradaki kimse ambulans gelmeden bir şeyler yapamayacaktı. Ne ben o

kadar bilgiliydim ne de buradakiler o kadar cesaretliydi. Elimi adamın boynuna attım ve bir önceki yaptığım gibi nabzını yokladım. Nabzı hissediyordum. Ne zamandan beri tuttuğumu bilmediğim nefesimi rahatlıkla verdim. En azından belki bu adam yaşam mücadelesini kazanırdı... Son olarak üçüncü arabaya geçtim. Arabanın kapıları kilitliydi. Yanındaki camlar kapalı ve filmliydi. Kırmak istedim ama içerideki yaralılara ne olursa olsun benden kaynaklı bir zarar gelsin istemedim. Kapıyı açmaya zorladım. Açamadım. Tüm gücümü kullanmaya çalıştım olmuyordu. Bir türlü açılmıyordu. Tek başıma yapamıyordum, bu yüzden etraftakilere seslenerek yardım istedim. İri yarı bir adam koşarak yardıma geldi. Beraber kapıya asıldık ve sonunda kapı hızlı bir şekilde açıldı.

Kapının açılmasıyla beraber bir kol arabanın koltuğundan aşağıya sarktı. Bir kadın koluydu bu. Bir anlığına irkildim. Neden böyle olduğuna anlam verememiştim. Kadının sarkan koluna bakındım. Bir yaşam belirtisi yokmuş gibi öylece duruyordu. Elinde nişan yüzüğüne benzeyen bir yüzük vardı. Evli olmalıydı. Ağlama sesleriyle tekrardan kendime geldim. Gördüğüm şeyle aslında 'kişiyle' kendimi geriye doğru attım. Bir türlü algılayamıyordum. Belki de benzetmiştim. Ama o saçları nasıl unutabilirdim ki... O bembeyaz teni unutamazdım. Dizlerim sızlıyor ve zar zor ayakta duruyordum. Gözlerimden çeneme doğru bir yaş süzüldü. Ve bir yaş daha... Ağlamaya başlamıştım. Ne yaptığımı bilmiyordum, şok etkisinde olduğumu düşünüyordum. Tekrar arabaya yaklaşıp yüzüne bakmaya cesaret edemedim. Bir yanım inanamıyordu hâlâ ama diğer yanım emindi kendinden. Ben unutmazdım. Sevdiğimi hiç unutmazdım. Paramparça olmuşum. Kalbim sanki bir sürü parçalara ayrılmıştı ama onun geri dönüşü yoktu. Tamamlayanı yoktu. Eksiktim ben her zaman olduğu gibi... Başlamadan yarım kalmıştım.

Nabzına bakamadım. Cesaretim yoktu. Ellerim buz tutmuştu. O solgun yüzünü ve cansız elini gördükten sonra tamamen yitirmiştim umudumu. Asla kesilmeyen umutlarım az önce sönüp gitmişti. Donakalmıştım. Bu karmaşanın arasına bir de siren sesleri karışmıştı. Kendimi bunun kâbus olduğuna, her şeyin korkunç bir rüyadan ibaret olduğuna inandırmak istedim.

Son kez onun yüzüne bakmak istedim. Bedeni ölmüş olsa bile ruhunu hâlâ içimde hissediyordum. Yaklaştım ve gözlerimi yavaşça ona diktim. Bakmakta zorlanıyordum. Onun ölü bedenine bakmak bana işkence gibi geliyordu. Ona daha çok yaklaştım. Belinay'a benim olmayan ama kalbimde varlığını hissettiğim Belinay'ıma. Belki evliydi ve eğer evliyse bu, benim için çok büyük bir darbeydi ama şu durumda en son düşüneceğim şeydi. Aklımdan böyle bir düşünce geçtiği için kendimi bencil buluyordum. Mutluydu belki, belki çocukları vardı, ya da bekleyeni, sevdiği ve onu seven arkadaşları veya ailesi vardı mesela... Bunların hiçbiri benim hayatımda olmasa bile... Eğer o hayatında gerçekten mutlu olduysa onun mutluluğu benim için paha biçilemez olur. Umutlarım, heyecanlarım, bekleyişlerimin hepsi kül olup gitmişti. Sedyenin gelmesiyle geriye doğru çekildim ve yol verdim. Hâlâ ağladığımı gözümü silerken akan ılık yaşlarda hissettim. Ciğerimi dolduran dumanlar artık ciğerimi yakmaya başlamıştı. Gitmek istiyordum buradan, bir an önce uzaklaşmak istiyordum. Kafamı oradan ayırmadan geri geri gittim. Son kez Belinay'ın o cansız bedenine gözlerimi diktim ve o ambulansa binene kadar gözlerimi hiç ondan ayırmadım. Etraf biraz daha sakinleşmişti. Buradan bir an önce uzaklaşmak istiyordum artık bu yüzden koşarak evimin yolunu tuttum. Nefes nefeseydim. Hiçbir şey düşünmeden eve doğru koşmaya devam ettim. Bu sabırlı bekleyişlerimin sonunun hiç böyle acı ve yakıcı biteceğini tahmin etmezdim.

Saat 17.00'ı gösteriyor. Ben yine her zaman olduğu gibi pastanedeyim. Ama bu sefer bir bekleyiş içinde değil, umutlu değil ve heyecanlı değildim. Çünkü artık gelecek bir Belinay'ım yok. Artık her gün buraya gelip muhallebi alacak güzel bir kadın yoktu. Ama ben vardım. Onun yerine her gün pastaneye gelecek ve onun yerine her gün sakızlı muhallebi alacak ben vardım. Ayrıca bugün yanıma defterimi de almıştım. Hikâyenin bitişi... Başlamadan biten bir hikâyenin bitişi... Benim hikâyemin bitişi... Hikâyemi tamamlamak için defterimi açtım. Tamamlanmayan hikâyemi tamamlamak için devam ettirdim.

“Saatlerin 17.00'ı göstermesinin bir önemi yok. Zamanın ve geç kalınmışlıkların açtığı yara kabuk bağlamaz.”

SON

Hasret GÖKSEL

ANNEM OLMAYINCA

Uzun bir yürüyüşün ardından sabahın güneşinden nasibini almış, otuzlarında olduğu hissedilen çift, yan yana evlerine doğru ilerliyorlardı: Kadir Bey ile Meryem Hanım.

Eve girdikten sonra Meryem Hanım ilk iş olarak saatine baktı. Saat daha altıyı çeyrek geçiyordu. Sonra şalını çıkarıp el örgüsü tülbendini başına geçirdi ve çocuklarının odasına ani bir giriş yaptı.

Mukaddes'in ve Selma'nın gözlerini kırışları, annelerinin biraz daha uyumalarına izin vermesiyle bitti. Meryem Hanım kızların odasından çıkıp ikizleri Recep ile Salih'in odasına süzüldü.

Recep ile Salih annelerinin odaya girdiğini anladığında battaniyeleri ile yüzlerini kapattılar. Anneleri onların oyununa gelmemişti. İkisinin de battaniyelerini üstünden çekti. Sabahın ilk havası tenlerine gelince irkilen çocuklar usulca yataklarından çıkıp banyoya doğru ilerledi.

Bu sırada banyoda tıraş olmaya çalışan Kadir Bey tıraşı bitince mutfığa, eşinin yanına yardıma gitti...

Recep ve Salih banyoda yaptıkları su savaşından sonra okul üniformalarını giyinip mutfak masasında yerlerini aldılar.

Selma üniformasını daha yeni giyiniyordu. Annesi acele etmesini söyleyince bir çırpıda giyinip banyodaki tabureye oturdu. Annesi çayı demleyip yanına geldi. Saçlarını taradı. Bu sırada Selma, hangi saç modelini yapacağı hakkında annesini sorularla boğuyordu. Annesi istediği şekilde saçını topuz yapınca heyecanla kalktı, aynaya bakıp hemen mutfağa koştu. Meryem Hanım banyodan çıktı. Kolundaki gri kayışlı saatine baktı, saat yediyi çeyrek geçiyordu. Mukaddes'in mamasını hazırlamak için mutfağa yöneldi. Mutfağa girdiğinde Kadir Bey, Mukaddes'i kendinin hazırladığı meyveli yoğurtla doyuruyordu. Bunu görünce Meryem Hanım eşine gülümseyerek masaya oturdu.

Kısa bir kahvaltı faslının ardından Kadir Bey ve çocuklar evden çıkmak için hazırlandı. Meryem Hanım da bu sırada mutfağı topluyordu. Kadir Bey karısına "Akşama bir ihtiyaç var mı?" diye sordu. Meryem Hanım "Sadece kahvaltılık peynir al" dedi. Kadir Bey ve üç çocuk evden çıkıp okula doğru yol aldı. Salih ile Recep ilkokula, Semra da ortaokula gidiyordu. Kadir Bey çocuklarını okullarına bıraktıktan sonra sekiz buçuk gibi iş yerine vardı. Ofis mutfağından bir sabah kahvesi alıp mavi renkli sandalyesine oturdu ve iş yerinin dekontlarını bilgisayarından listelemeye başladı.

Meryem Hanım mutfaktan çıktıktan sonra oturma odasında pembe koltuğuna oturdu. Mukaddes, küçük yer yatağında annesinin çizgi film açmasını bekliyordu. Meryem Hanım televizyonu açtı, sabah programlarına baktı, kanalları karıştırdı, en sonunda kızına çizgi film açtı, elinin sağ tarafındaki telefonu aldı, öğretmen alımlarının tarihini kontrol etti. On on beş dakika sonra ayağa kalktı. Lavaboya doğru ilerledi, hafif başı dönüyordu. Kendini duvara yasladı, sonra gözü kapandı ve yere düştü. Mukaddes, annesine başta anlam veremedi. Yatağından

kalktı, annesinin tülbendini çekiştirdi, bir karşılık alamayınca olacaklardan habersiz bir şekilde ağlamaya başladı...

28.04.2019

Annemin ilk bayılmasının ve hastaneye kaldırılmasının ardından beş yıl geçti. Hayat o kadar hızlı ki o zamanlar üçüncü sınıfa gidiyordum, artık ortaokul sondayım. Salih ile sınıflarımız ayrı. Bu durum, afacanlıklarımıza engel değil, ama artık yapamıyoruz. Ablam Selma, lise ikide okuyor. O da anneme saç modelleri yaptırmıyor, Mukaddes üçüncü sınıfta o da sabahları çizgi film izlemiyor, babam iş yerinde müdür yardımcısı oldu, ama o da sabah yürüyüşleri yapmıyor. Biz artık şen şakrak sabah kahvaltıları yapmıyoruz.

Bunun sebebi herhâlde annem. Çünkü üç aydır bu dünyaya ait değil. Dört acı, hastalıkla mücadele edilen senenin ardından bir mezar kaldı. Üç aydır buz gibi soğuk toprağın altında kefene sarılı bizi bekliyor.

Annem olmayınca artık eski sabah kahvaltıları da yok. Okula gidişler, annemin tatlı gülüşü, heyecanlı bakışları da... Annem yok...

Recep

Hatice ÇAYIR

ENKAZ ALTINDA 24 SAAT

Takır, tıkır, tukur dolap sesleri; yatağım bir beşik gibi sallanıyor. Kâbusta mıyım yoksa diri diri gömülmeye mi hazırlıyor beni evimin duvarları? Sokaktan gelen acı dolu haykırışlar ve arasına karışmış annemin sesi: “Kalkın diyorum, kalkın deprem oluyor!” Ayaklanmamıza fırsat kalmadan yerin derinliklerinden gelen derin bir sarsıntı daha. Ve ardından çığlıklar arasında bir yıkılış anı. On-on beş saniye geçti. Neredeyim, neredeler? Hareket ettikçe her yanımlı acıyor. O koskoca evin altında mıyım şu an? O beş katlı evin ilk katının derinliklerinde. Ailem nerede peki? Sesleniyorum. Kardeşim yanımda. Gözleri kapalı, ölmüş mü? Hayır, hayır ölemez, hayır olamaz. Nabzına bakmalıyım. Nabzı atıyor, ölmemiş kardeşim. Aradan belki beş belki altı- yedi saat geçti bilmiyorum. Ama çok üşüyorum. Dışarıdan sesler geliyor, ambulansın sireni, haykırışlar, ağlayışlar ve sessizlik çağrıları. Kardeşim yavaş yavaş aralıyor gözlerini Acı bir öksürük ardından “Abla!” diyebiliyor sadece fısıldayarak “Neredeyiz?”. Onu endişelendirmeden anlatmam gerekiyor durumumuzu, ama zaten anlayacak o da durumumuzu. “Deprem oldu ablacığım, evimiz yıkıldı. Şu an enkaz altındayız.” dedim. Gözlerinden yaşlar süzüldü birden. Ben kendi durumu için ağlıyor sanıyordum, oysa o annemizi babamızı ve ağabeylerimizi düşünüyormuş. Biz birbirimizin yaşadığını biliyoruz. Peki ya onlar? Onlar ya yaşamıyorsa? “Hayır, inancımızı

kaybetmeyeceğiz abla.” dedi. “Bizi de onları da kurtaracaklar. Biz de sakin olalım, enerjimizi kaybetmeyelim.” Haklıydı. Önceden olsa o ne derse tersini iddia ederdim, dün akşam olduğu gibi. Bilmiyorduk; çünkü sabaha böyle uyanacağımızı bilmiyorduk. Uyumalıydık, uyumalıydık ki zaman hızlı geçsin. O yorgunlukla on- on beş dakika içerisinde önce o uyudu, sonra da ben. Uyandığımızda sanırım bir iki saat geçmişti. Bir ses geliyordu cebimden. Fermuarı yavaşça açtım ve telefonum cebimdeydi. Kurduğum alarımın sesiymiş meğer. Uyanacaktım, elimi yüzümü yıkayacaktım ve hazırlanıp okula gidecektim. Şimdi ise buradayız. Daha fazla zaman kaybetmeden 112’yi aramalı yardım istemeliyim. Çalıyor çalıyor, çalıyor ve açıldı. Uzun zamandır konuşmadığım için boğazımı temizledim ve konuşmaya başladım. “Enkaz altındayız, lütfen yardım edin!” diyebildim. Kardeşim gücümün kalmadığını anlayınca konuşmaya o devam etti. Evimizin adresini ve ilk katta yaşadığımızı söyledi. “Sabırlı olun, kurtulacaksınız sadece sakin ve sabırlı olun.” dediler. Bekledik, saatlerce öylece bekledik çünkü yapabilecek hiçbir şeyimiz yoktu. Enkazın çoğu boşaltılmış olmalıydı. Bir aralıktan gökyüzünü görebiliyordum. Dışarıdan birileri sesimizi duyuyorsanız bir yere vurun diyordu. Güçlülükle de olsa vurmuştum ama olmamıştı, duyamamışlardı. Dışarıda o kadar ses vardı ki ekipler bu sesi duyamamışlardı. Bir süre sonra her yer sessizleşti. Sessizlik için çağrılar yapıldı. Ardından tekrar vurmamız istendi. Gücüm kalmamıştı, yapamadım. Ekipler çalışmalarına devam ettiler. Enkazın büyük çoğunluğu temizlenmişti. Deprem olalı kırk yedi saat olmuştu ve ben her şeyin değerini o kadar iyi anlamıştım ki. Hayıflandığım şeylere bile özlem duyuyordum. Hayatın ne kadar kısa olduğunu, her anını dolu dolu geçirmem gerektiğini anlamıştım. Sevdiklerimi üzmemem gerektiğini anlamıştım. Ama hiçbir şey için geç değildi. Bu dediklerimi yapabilecektim, buna tüm kalbimle inanıyordum. Bir süre sonra bize o kadar yakınlardı ki konuşabiliyorduk onlarla. Ve evet evet sonunda

kurtulmuştuk. Boyunlukları taktılar ve sedyeye yatırıp ambulansa doğru götürüyorlardı bizi. Çevrede muhabirler, AFAD, jandarma, polis ve halk vardı. “Annem?” dedim. Babam ve ağabeylerim, teyzemler de buradaydı. “Onlar hastanedeler.” dedi. Siz de şimdi oraya gidiyorsunuz. Bu haberle yüzümüzde acı da olsa bir gülümseme belirdi. Enkaz altından kırk sekiz saat sonra çıkmıştık. Sabahın erken saatleriydi. Birkaç saat sonra hastanede gözlerimi açtım. İyi de hissediyordum. Ama biraz daha dinlenmeli, gücümüzü toplamalıydık. Aradan bir gün geçti. Hepimiz çok daha iyiyiz. Şimdi ise enkaz altındaki diğer insanlara ve hayvanlara yardım etme vakti.

Hiranur GÜNAYDIN**UMUT KIVILCIMLARI**

Ruhsuz yağmurların ardından kalan gri bulutlarla dolu bir gökyüzü vardı o gün. Berlin şehir merkezindeki birçoğu terk edilmiş yüksek binalar bu karanlık bulutların arasından şehre tepeden bakıyordu. Birkaç yıl önce başlayan Üçüncü Dünya Savaşı sırasında kullanılan silahlar dünyanın sonu olmuştu. Ekosistem çökmüş, şehirler yıkılmış, yeryüzünde yeni bir salgın peyda olmuştu. Almanya'nın zengin insanları Berlin'e yeni bir şehir kurmuştu. Fakat dünyada her daim var olan sınıf ayrımı burada kendini göstermiş ve fakir halk, şehir dışındaki bölgelerde kaderlerine terk edilmişti. Şehir dışında hayatta kalmaya çalışan insanlar ise salgın yüzünden sığınaklardan çıkamaz olmuşlardı. Şehirlerdeki yaşam dolu sokak ve caddelerden insanlığın izi silinmişti.

Ama o gün bir adam vardı dışarıda. Ağzını ve burnunu kapatan dikkat çeken bir maskesi, uzun bir kabanı ile siyah giysileri vardı. Sırtında ise büyük bir çanta vardı. Uzamış sarı saçları kirden artık siyaha dönmüştü. Bu adamın adı Jack Hammer'dı. Hızlı adımlarla yürüyordu. Yavaşladı ve bir binanın önünde durdu. Uzunca bir süre binayı izledi. Bu dört katlı, kırık pencereleri olan eski bir binaydı. Beyaz olan dış boyası yer yer dökülmüş, artık griye dönmüştü. Binaya baktıkça kalp atışları hızlanmaya başlamıştı. Biraz bekledikten sonra Jack içeriye girdi.

Binanın içi karanlıktı. Çantasına uzandı ve bir fener çıkardı. Fenerin pili neredeyse bitmişti bu yüzden iyi ışık vermiyordu ama bu kadarı Jack'e yeterliydi. Duvarların bir kısmı mermerler ile kaplıydı. Mermerler yer yer kırılmış, duvarların sıvası dökülmeye başlamıştı. Yerler kırık cam parçaları, kırılmış eşyalar ve erzak atıkları ile doluydu. Tüm bu dağınıklık bu binada zamanında birilerinin olduğunun göstergesiydi. Karşısında merdivenler ve merdivenlerin sağında bir asansör vardı. Jack bozuk olduğunu tahmin ettiği bu asansörü umursamayıp merdivenlere yöneldi ve merdivenleri çıkmaya başladı.

Jack birinci kata geldiğinde etrafına bakıp katı inceledi. Her katta üç kapı vardı. Kapılar ya kırılmış ya da tahta parçaları ile kaplanmıştı. Jack'in aradığı yer burası değildi o yüzden ikinci kata çıktı ve bir kapının önünde durdu. Açık kahverengi renkli bu kapı diğerlerine göre daha sağlam görünüyordu. Ceplerini yokladı ve bir anahtar çıkardı. Anahtarı kilide sokup kapıyı açmaya çalıştı. Ama eskiyen kilit yüzünden anahtar dönmedi. Biraz daha zorladı. İki sağ, bir sol, sanki eski bir ritimle anahtarı döndürmeye çalışıyordu. En sonunda kapıyı açmayı başardı.

Jack içeri girip dolaşmaya başladı. Burası onun eski eviydi. Ama o eski güzel hâlden eser kalmamıştı. Camlar kırılmış, mutfaktaki bazı dolaplar boşaltılmış ve çoğu eşya parçalanmıştı. Bu evde o gelmeden önce birilerinin olduğu çok belliydi. Büyük ihtimalle alt kattaki balkondan bir merdivenle çıkıyorlardı. Balkonda bulduğu katlanan merdiven bunları kanıtlıyordu. Evin bu hâli âdeta dünyasını başına yıkılmıştı. En güzel anıları ile dolu olan bu evi böyle görmek onun için çok zordu. Evi biraz gezmeye başladı. Her adımında farklı bir anı hatırlıyordu. Bir süre sonra biraz kendini topladı erzak aramaya başladı.

Önce mutfığa yöneldi ve dolaplara bakmaya başladı. Son kalan bazı yiyecekleri topladı ve yatak odasına yöneldi. Oradan

da işine yarayacak bazı eşyaları aldı. Sonra oturma odasına gitti. Bir kitaplığın çekmecelerine bakarken eski, deri kaplı bir defter buldu. Bu, eski bir fotoğraf albümüydü. Eline ilk aldığı anda önce bakmak istemedi. Fotoğraflar ona istemediği anıları hatırlatıyordu. Ama kendini tutamadı ve fotoğraflara bakmaya başladı.

Albüm ona ve ailesine ait fotoğraflarla doluydu. Yavaş yavaş tüm fotoğraflara baktı. En başta eşi ile olan fotoğrafları vardı. Eşi koyu renk saçları, mavi gözleri olan güzel bir kadındı. Daha sonra çocukları ile olan fotoğrafları vardı. Bunlara daha uzun baktı. Bir kızı ve oğlu vardı. Onları ne kadar özlediğini fark etti. Eğer çocukları şimdi yanında olsaydı biri on üç, diğeri on yaşında olacaktı. Sayfaları çevirdikçe başka bir anıyı hatırlıyor, başka bir güne gidiyordu. Şimdi ise eşinin ve çocuklarının nerede olduğunu bilmiyordu. Yaşıyorlar mıydı? Eğer yaşıyorlarsa neredeydiler ve ne yapıyorlardı? Bu soruların ne cevabını biliyor ne de onları unutabiliyordu. Düşündükçe içi daralıyordu.

Daha fazla bakmaya dayanamadı. Ama bu albümü burada bırakamazdı. Kapatıp çantasına koydu. Biraz daha etrafa baktı. Alabildiği kadar malzemeyi aldıktan sonra evden çıktı. Çıkarken içinde bir hüznün vardı. Anılarla dolu evinin böylesine kötü bir durumda olması ve bir daha bu eve ailesi ile gelemeyeceği gerçeği onu üzüyordu. Ama artık yapabileceği bir şey yoktu. Hızlıca merdivenleri indi ve sokağa çıktı. Sığınağa geri dönmek için yola koyuldu.

Hızlı adımlarla yürürken sol taraftan gelen bir ses dikkatini çekti. Öksürüğe benzer bir ses geliyordu. Jack ne olduğunu merak edip sesin geldiği yöne baktı. Bir çöp konteyneri ve yanında bir çocuk gördü. Beş altı yaşlarında siyah saçlı bir erkek çocuğuydu. Elinde bir parça ekme ve küçük bir maske

vardı. Biraz korkmuş şekilde Jack'e bakıyordu. Jack yavaşça çocuğa yaklaştı ve önüne geldiğinde dizlerinin üstüne çöküp konuşmaya başladı.

“Merhaba canım, senin adın ne?”

Çocuk cevap veremedi sadece susup etrafına baktı. Jack daha da merak edip sormaya devam etti.

“Kaç yaşındasın? Senin ailen nerde?”

Jack sonradan fark etti ki çocuk bir şey arıyordu. En sonunda arkasındaki küçük bir sırt çantasından bir kimlik kartı çıkarıp ona uzattı.

“Seni buraya kim getirdi?”

Jack'in aklında sorular artıyordu ama çocuk cevap vermemeye, etrafa bakmaya devam ediyordu. O sırada ikisi göz göze geldi. Çocuğun denizler kadar mavi gözleri vardı. Bu gözler Jack'e eşini ve kızını hatırlattı. Aynı gözlerden onlarda da vardı. Çocuğun yüzünü daha dikkatli incelemeye başladı. Kırmızı dudakları ve elma gibi yanakları olan çok tatlı bir çocuktur. Kim bu çocuğu böylesine tehlikeli bir sokakta tek başına bırakırdı ki?

Jack artık gitmesi gerektiğini fark etti. Çünkü havanın kararmasına birkaç saat kalmıştı ve gece sokaklarda gezen silahlı gruplara bulaşmak istemiyordu. Ama çocuğu burada bırakamazdı. Çocuğu da sığınağa götürmekten başka şansı yoktu.

“Hava kararacak, hadi buradan gidelim.”

Çocuk bunu duyunca ayağı kalktı. Jack'in elini tutup yürümeye başladılar. Bu sırada Jack çocuğa hiçbir şey sormadı. Hava

neredeyse kararacaktı ve daha hızlı gitmeleri gerekiyordu. Bu yüzden çocuğu kucağına aldı. Yine çocukla konuşmaya çalıştı.

“Annen ile baban nerede?”

“Gittiler.”

“Nereye?”

Çocuk cevap veremedi. Ama Jack sorunun cevabını tahmin edebiliyordu. Çocuğun yarasına tuz basmanın verdiği vicdan azabı yüzünden bir süre konuşamadı. Ama merakı vicdanını bastırınca soru sormaya devam etti. Nereden geldiğini, neden burada olduğunu sordu. Çocuk sorulara kesik cevaplar veriyordu. Bir süre sonra da Jack’in kucağında uyuya kaldı.

Onu böyle görünce Jack’in aklında çocukları ile olan anıları canlandı. İstemedi de olsa ona bağlanmaya başlamıştı. Çocuğa her baktığında kızı ve oğlunu hatırlaması onu daha da çocuğa bağlıyordu. Böyle bir dünyada bu çocuğu tek başına bırakamazdı. Ama ayrıca böyle bir dünyada bir başkasına bakmaya çalışmak çok zordu. Jack bu ikilemde bir karar vermeye çalışırken hava kararmış ve tam zamanında sığınağa gelmişlerdi.

Sığınak kapısının önünde görevli memuru beklerken Jack kararını verdi. Çocuğu tek başına bırakamazdı. Bu yüzden çocuğu sahiplenmeye karar verdi. Bu karar onun hüznünü her saniye biraz daha azaltıyordu. Belki de tamamen silemezdi ama ona yeni bir amaç kazandırıp unutturabilirdi. Bu küçük çocuk, tutunacak hiçbir şeyi olmayan bu adamın kalbinde umut kıvılcımları oluşturmuştu.

Hüseyin TEPECİK

HIYANETİN GAZABI

İstanbul'da mevsim bahardı, ancak hava soğuktu, deniz köpürüyor, poyraz esiyordu. Abdullah Efendi, Harbiye Nazırlığı'nın kapısındaki zabitleri selamladı, merdivenleri yalpalayarak indi. Ancak havuzun hizasındaki aslan heykelini gördüğünde fesini merdivenlerin altında düşürmüş olduğunu fark etti. Bakışları derinleşti, kendi kendine, "Öyle ya fes düştü, fes düştü." diyerek sayıklıyormuşçasına, düşen fesini yerden aldı ve bu cümleleri yol boyu tekrarladı.

Çamlıca'daki konağına geldiği vakit ayakta zor duruyordu. Hizmetçiler onun bu hâlini gördüğünde korkudan hemen evin hanımı Nazende Hanımefendi'yi çağırmışlar. Nazende Hanım, beyini bu hâlde görünce bir şeylerin ters gittiğini hemen anlamıştı. "Bey ne oluyor nedir bu hâlin? Haberler kötü mü? Savaş kayıp mı edildi?" Abdullah Efendi, bu telaş ve soru yağmuruna cevap verecek hâlde değildi. Yalnızca, "Gidiyoruz" dedi.

"Gidiyoruz Nazende! Savaşın sonuna yakın eğer bizi İstanbul'da yakalarlarsa, mesuliyeti birilerine vermeleri gerektiğinden yaşatmazlar bizi. Tüm cemiyet Sovyet yolunu tutmaya başladı, bir an evvel biz de buradan gitmeliyiz."

Nazende ağzını açmadan, Abdullah Efendi oturduğu yerden kalktı ve ekledi "Ben yarın kalkan gemilerin birinden bilet

almaya gideceğim! Sen de önemli eşyalarını topla. Bu geceyi Beyoğlu'nda geçireceğiz. Nazırlığa üç günlüğüne Sofya'ya nabız yoklamaya gideceğimi söyledim! Elimizi çabuk tutmalıyız.” Bunun üzerine Nazende'nin benzi sarardı. Ardına döndüğü gibi konağın üst katına yöneldi. O sırada ise Abdullah Efendi arabacıyla birlikte rıhtıma yol almıştı bile. İstanbul'da bir anda zaman daha hızlı akmaya ve hava kararmaya başlamıştı. Nazende, odasının işlemeli penceresinden arada gökyüzüne kaçamak bakışlar atıyor, güzelim evini, sevdiğini, hatta canı olan İstanbul'unu nasıl bırakacaktı? Kendine bir an sordu: “Abdullah Efendi'nin gelmesine ne kadar vardı?”

Hızlı olmayı başarabilirse eğer son kez İstanbul'u ziyaret etmek istiyordu. Hemen toparlandı, üzerine en sevdiği elbisesini giyindi, yangından kaçır gibi konağın kapısına geldi. Nazende, eldivenlerinin giydirilip şemsiyesinin uzatılmasıyla da konaktan çıktı. Arabanın yerinde olmadığını gördüğü gibi hızlı adımlarla yalının aşağısındaki patikayı takip ederek düz bir çimenliğe ulaştı. Çimenliği yüksek ökçeli ayakkabısının engeline rağmen hızlıca aştı, Abdullah Efendi dönmeden bu işi halletmeliydi.

Derince soluğunu ilk aldığı anda barok tarzı büyük yalının önünde duran, büyük göbekteki, yunus heykeline bakıyordu. Bu heykeli her zaman sevmişti. Hanımefendiyi kapının önünde bahçivana nutuk çeken Kahya Selim Bey görmüş, gördüğü gibi de evin Hizmetçisi Erina'ya, Nazende Hanım'ı karşılaması için tembihlemişti. Yapısı gereği Erina her işi ağırdan alır kahyadan ya da efendisinden azar işitmediği sürece kıpırdamazdı, ancak Nazende'yi görür görmez kıvrak hareketlerle şemsiyesini ve paltosunu almış, misafirlere sunulan sıcak havluya yüzünü silmesini bekledikten sonra Nazende Hanım'ı, Efendisinin odasına götürmüştü. Kapıyı tıklatıp içeri girdi. “Efendim, Nazende Hanımefendi teşrif etmiş bulunmakta, ne yapalım?”

“İçeri gelsin.” dedi ses.

Nazende, hizmetçiye söyleneni duymuş olacak ki Erina daha odadan çıkmadan ürkekçe odaya yöneldi. Erina'nın “Efendim sizi bekliyor.” dediğini dahi duymadı. Aynı hızla odanın ortasında bulunan masaya doğru gitti. Masanın önünde onu bekleyen genç, ince bıyıklı, saçları ortadan iki tarafa taranmış saçları olan ve gözlükleri buğulanmış adama uzunca baktı.

Gözleri yaşardı ve aniden genç adama sarıldı. Nazende'nin “Ferit ben gidiyorum! İstanbul'dan gidiyorum!” demesi üzerine Ferit Bey irkildi. Genç kadın tarafından kuşatılmış vücudunu sıcak bastı. Nazende'nin omuzlarından yakaladı ve sordu: “Ne söylüyorsun böyle? Tabii ki hiçbir yere gitmiyorsun! Ne sen ne de ben, ebediyen birlikte mutlu olacağız. Bir tanem yoksa o Abdullah denen ahmak ihtiyar mı seni üzdü?” Nazende bunları duyunca biraz rahatladı, ağlamaklı bir şekilde cevap verdi: “Abdullah Efendi İstanbul'dan ayrılacağız.” diyor. Ne yapmalı? Savaş kaybediliyor, ne olacaktı ki zaten! Ferit ne yapacağız? Ben senin yanında kalmak istiyorum.” dedi Nazende.

Ferit Bey cebinden çıkardığı kumaştan mendiliyle Nazende'nin gözyaşlarını sildi. “Bir tanem sen üzülmeye gittiğim falan yok. Anlaşılan Abdullah Efendi'nin yaptıklarının cefasını çekme vakti gelmiş.” Nazende, Ferit'e bakarak “Ya ne yapacağız?” dedi. “Nazırlığına haber vereceğiz.” dedi Ferit Bey. Bunu ilk duyduğunda Nazende'nin gözleri büyüdü kalbi küt küt attı, demek kendisiyle üç sene evvel evlendiği, kocası yerine koyduğu ama içinden hiç sevgi besleyemediği adamı öylece bırakacaktı. Doğru muydu bu? Gözleri kararır semada takılı kaldı.

Abdullah Efendi, konağa geri döndü. Konağa girdi Ferhunde'ye

sordu: “Nazende nerede?” “Efendim Nazende Hanım sizden az evvel çıkmışlardı, hâlen gelmediler.” Oysaki Abdullah Efendi çıkmadan önce olayı izah ettiğini sanıyordu. Ferhunde’den sofrayı hazırlamasını istedi sonra yavaşça misafir odasındaki kanepeye uzandı. Günün yorgunluğuyla uyuyakaldı. Ferhunde’nin “Yemek hazır efendim.” çağrısıyla uyandı. Nazende hâlen ortalıkta yoktu anlaşılan. Geceyi Beyoğlu’nda geçirme hayali suya düşmüştü. Hava iyice kararmış ortalıkta da görünürde bir hareketlilik yoktu. Yavaşça uzandığı yerden kalktı, sofraya oturdu, tek başına yemeğini yedikten sonra odasına çekildi. Namazını kıldı, çok geçmeden de odadaki büyük divanda Kur’an okumaya başladı. Birkaç saat geçmişti ki Abdullah Efendi kapının çaldığını duydu. Kaldığı kısmı işaretleyerek yerinden doğruldu, pencereye baktı. Konağın önünde karanlıkta zor seçilen karartılar duruyordu. Dikkatli baktığında beş zabıt, bir de çavuşun konağın önünde durduğunu gördü. Tam bu esnada odasının kapısı tıklatıldı. Bir hışımla Abdullah Efendi divanın üstünde duran beylik tabancasını eline aldı. Ancak Ferhunde’nin sesinin “Efendim, Nazende Hanım döndüler. Aşağıdalar, sizi bekliyorlar.” sözleri üzerine elinin titremesi bir nebze olsun geçmişti ama kendi kendine, “Hayırlar olsun, bu kaybolma ardından zabıtlarla çıkıp bir anda peyda olma da neyin nesidir?” aklına olur olmaz şeyler gelmeye başladı, yüzü ekşidi, gözlerinin feri kaçtı. Yoksa, “Nazende kendisini ihbar mı etmişti?” elindeki tabancayı beline oturttu, kapıyı yavaşça açtı, Ferhunde ile aşağı indi. Nazende sofada durmuş Abdullah Efendi’yi görünce:

“Bey, mazur gör anneme veda etmeden ayrılmak istemedim, sen hazır mısın? Hadi Beyoğlu’na gidelim.” Abdullah Efendi, “Nazende, Allah aşkına gecenin bu saatinde Beyoğlu’na gidilir mi? Artık yarın direkt iskeleye gideriz.” “Bey olur mu? Böyle vahim bir durum içinde ya evimiz basılırsa ya yakalanırsak, savaş dairesi her yerde kol geziyor.”

Nazende'nin ağzından kelimeler döküldükçe Abdullah Efendi sanki belinde hareket eden bir canlının varlığını hissediyordu. Neden bu kadar ısrarcıydı? Olamazdı, hayır! Nazende kendisini ihbar etmiş olamazdı.

Abdullah Efendi, "Bugün bu evden adımımı dışarı atmam, yarın gideceğiz işte o kadar!" Abdullah Efendi son sözünü söylerken fark etmeden sesini yükseltmişti. Bağırmasıyla da susan hatta olanlardan haberdar olduğunu düşünmeye başlayan Nazende daha fazla ısrar etmedi. Abdullah Efendi, "Yorulmuşsundur hadi yatmaya gidelim." demesi üzerine Nazende, istemeye istemeye merdivenleri çıkıyordu ki kapı çaldı. Nazende durdu, Abdullah Efendi'ye dönerek "Kapıya bakayım ben bey." dedi.

Abdullah Efendi, "Lazım değil, sen odaya çık kapıya Ferhunde bakar." dedi. Nazende kocasına bakıyor ona karşı gözleri alev püskürüyordu. "Yoo açmak lazım gelir bey, Ferhunde'yi rahatsız etmeyelim ayrıca ya önemliyse?" dedi ve kapıya yöneldi. Abdullah Efendi daha fazla dayanamadı, titriyordu, hiddetle "DUR!" diye bağırdı, "Dur, seni melun! Sinsi yılan ne yapıyorsun sen?" bu sözleri söylerken silahını belinden almış, Nazende'ye doğru tutuyordu. Nazende buz kesilmişti, korkudan ağzını açamadı.

Abdullah Efendi, "Demek kapıyı açacaksın ha! Hadi aç da görelim! Hadi aç! Açsana!" öyle hiddetle bağıırıyordu ki Nazende'nin gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı, korkuyordu ama Abdullah Efendi'nin parmakları onun kadar korkmuyordu. Art arda iki el ateş etti. Nazende kapının önünde yığıldı kaldı, silah sesini duyan zabıtlar kapıya doğru koştu ancak kapıyı daha kıramadan silah sesi tekrar duyuldu. Zabıtlar, içeriye girmişti ancak ne Abdullah Efendi ne de Nazende hayattaydı. Kaçma planı, Çamlıca'daki konakta cinayetle son bulmuştu.

İkra SAĞLAM

AYIN ÇOCUĞU

Gözlerim, güneşin parıltısından kamaşmaya başlamıştı. Oturduğum yerden biraz yana kayarak güneşi engellemeye çalıştım ama hiçbir işe yaramadı. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlayınca ne kadar aç olduğumu fark ettim. “Yürümeye devam etmeliyim.” dedim kendi kendime. Yavaşça kalktım, içimdeki gücün son kırıntılarını kullanarak ilerlemeye başladım.

Ayaklarımı sürüyerek yürüdüğüm uzun yolda, düşüncelerim beni ele geçirmeye çalışıyordu. Kavurucu ateş topuna doğru başımı çevirdim, beni kurtarmaya hiç niyeti yoktu. Akşam olunca yerini devredeceği sağdııcı ne yapardı acaba? Sahte gülüşlere boyun eğen güneş gibi o da mı susacaktı? Sanmam, karanlık her zaman daha şerefli olmuştur. Bu yüzden ayı hep çok sevmişimdir. Onu, karanlığın sonsuz asaletinde kaybolmuş, mükemmel bir sırdaşa benzetirim. Her zaman seni dinler, yanında olur, gözyaşlarını siler... Bir gün olsun onunla konuşmayı gerçekten çok isterdim.

Bu gece ayın yanına gitsem, beni kabul eder mi acaba? Ona doğru koşsam “Beni de yanına al!” diye haykırsam... Binlerce kişinin sessiz hıçkırıklarına eşlik etmek zor olmalıdır, bir yardımcı ister belki. Eğer beni kabul ederse hemen yanına

yerleşirim, böylece aydınlığın kabul etmediği zavallı insanları yalnız bırakmam. Ben de tıpkı ay gibi onları dinler, teselli ederim. O zavallı insanların sorunlarını anlar, en azından anlamaya çalışırdım. Ama... Ya beni istemezse? “Sen güneşin çocuğusun, onun yanına git!” derse. Ne yaparım ben o zaman? Güneşin yanına gidemem; insanların koşuşturmalarını izlemek yorar beni. Hem, acı çektirecek olaylara şahit olmaktansa acı çeken insanlara şahit olmayı tercih ederim.

Güneşin insanlara verdiği zarar... Sadece gözlerimizin önündeki perdeyi kaldırırsak görebiliriz. Mesela, buz kalıplarıyla kaplı kalplere bir bakın, onlar zamanında sımsıcak çocukların içindeydi. Ne oldu da bu kadar yaralandılar? Kanatları kırılmış kuşlara bakın, onları insanların düşünden çalanları görmüyor musunuz? Dertlerini sonsuz boşluklara atmaya çalışan insanlara bakın, ne kadar çaresiz oldukları gözlerinden okunmuyor mu? Hiçbir yere gidemeyenler var, hiçbir yerde kalamayanlar olduğu gibi... İnsanlar ne ara bu hâle geldi bilmem ama bunların hepsi güneşin suçudur. Birbirinin arkasından gülen dostlar, suçlamalar, gereksiz kavgalar, kırılan kalpler... Şimdiden midem bulandı. Güneş, bunların hepsini kaldırabildiğine göre fazlasıyla gamsız olmalı.

Hayır, kesinlikle güneşin çocuğu değilim.

Güneş gözlerimi acıtmaya devam ediyordu. Başımı kaldırıp ona bağtırmak istedim, söyleyecek çok şeyim vardı fakat yapmadım. Daha fazla düşünmek istemiyorum, gitmek istediğim yere gitsem yeter. Nefesimi gereksiz şeyler için harcamamalıyım, sadece yola odaklanmalıyım. Gerçi bu yol nerede bitiyor onu bile bilmiyorum. Bitiyordur herhâlde, her şey biter sonuçta. Sadece kendi yolumda biraz daha yürümeliyim. Hepimiz bir yolcu değil miyiz zaten, en iyi yaptığımız şey yürümek olmalı.

Ayaklarımı sürümeye devam ettim. Gerçekten çok uzun bir yol ama bitecek, bitmeli. Ağaçlar sağ tarafa doğru iyice sıklaşıyordu. Hayatımda hiç bu kadar ağacı bir arada görmemiştim. Belki de hiç gerçek bir ormana gitmediğim içindir. Ağaçların arasında farklı türlerden bir sürü çiçek vardı. Hepsi mükemmel duruyordu. Gözüm akşamsefasını aradı. Güzelliğini güneşe değil de aya sergileyen o mükemmel çiçek... İlk bakışta hiçbir yerde göremedim. İnsan, birilerinden üstün olduğunda onlarla aynı yerde durmak istemez, acaba akşamsefası da mı öyle yaptı? Sonuçta diğer tüm çiçeklerden daha üstün. O zaman diğerlerinden uzaklaşmalıydım. Ben de sol tarafa doğru yürüdüm, acele etmeliydim sonuçta yolum çok uzun.

Çiçeği bulmak için her yere baktım ama bir türlü göremedim. Papatyalar, güller, laleler ve adını bile bilmediğim yüzlerce tür çiçek vardı. İçlerinde mutlaka akşamsefası da olmalıydı. Umudumu kaybetmeye başlayınca adımlarımı hızlandırarak yoluma devam ettim. Şu uçsuz bucaksız yolda bir akşamsefası olmalı ama nerede. Onu kesinlikle görmeliyim, belki bana bir yol gösterir. Biraz daha yürüdükten sonra tekrar sol tarafa doğru yöneldim. O sırada gözüme bir kedi ilişti. Kirli, sarı tüyleri vardı. Bir şeylerden korkmuş gibi durmadan çevresini kolluyordu. Yavaşça kedinin yanına gittim. Başını okşayarak mırıldandım “Sen de mi bu yola çıktın dostum? Kim bilir sen hangi soruya cevap arıyorsun.” Kedinin başını okşamaya devam ettim. Küçük sarı tüy yumağı bu sevgi gösterisinden çok memnun kalmıştı. Israrla başını elimin altına koyuyordu. Gülererek onu gıdıklamaya başladım. Minik patilerini sağa sola savurarak oyunumuza katılıyordu. Sağ arka patisini kaldırdığında bir anlığına pembe polenleri gördüm. Ellerimi çektim, birkaç adım gerileyip tekrardan fısıldadım. “Çiçeklerin arasından mı geliyorsun? Söylesene hiç akşamsefası gördün mü?”

Kedi uzun süre gözlerime baktı, gerçek bir insan karşımdaymış gibi hissetmeye başlamıştım. Bir anda bu uzun yolculukta hiç kimseyle karşılaşmadığımı fark ettim. Bu kedi de nereden çıkmıştı? Suyu, yiyeceği nerden bulmuştu, bir hayvan buraya kadar nasıl gelebilirdi? İmkânı bile yoktu. Beynimde dönen sorular korkmama sebep oluyordu. Hâlâ gözlerime bakan kedi birden uzaklaşmaya başladı. Hemen peşinden gittim. Çevik hareketlerle bir ağaca çıkmıştı arkasından bağırdım “Hey! Kimsin sen? Cevap versene, nasıl geldin buraya?”

Kedi başını bana doğru çevirdi. Gözleri, bir insanın gözlerinden çok daha anlamlı bakıyordu. Ağzını oynatmaya başlamıştı ama hiç ses çıkmıyordu. Aklımı yitirdiğimi sandım artık buradan gitmek istiyordum. Hızlıca arkamı döndüm ve koşmaya başladım. O sırada kedinin sesi kulaklarıma ulaştı. Evet, kesinlikle delirmiş olmalıydım. Bunun başka bir açıklaması olamaz.

“Gerçek değildi, gerçek değildi, gerçek değildi... O sadece bir kedi sana cevap veremez. Hayır, hayır, hayır... Gerçek değildi!” Kendi kendime mırıldanarak koşmaya başladım. Ne zaman bitecekti bu yol? Güneş neden hâlâ batmamıştı. Günlerdir yürüyordum ve buna rağmen hava hiç kararmamıştı. Artık dayanamıyordum, bitsin! Bu kadar uzun olmamalıydı, varmış olmam gerekmez miydi? Nereye peki, nereye varmalıydım? Bu yolun sonu yok muydu?

Artık dayanamıyorum, kafamda dolaşan onlarca düşünce beni boğmak üzere. Kendimi yere attım. Bitsin istiyordum artık, bu kadar uzun olacağını bilmiyordum. Ayrıca bir kedi miydi bana bu cevabı verecek olan? Bunun için mi günlerdir yürüyordum? “Yeter, yeter artık, yeter!” Toprağı yumruklayarak haykırdım. Bitsin artık, bitsin, bitsin, bitsin...

Gözyaşlarım toprağı ıslatmıştı, artık hiç gücüm kalmamıştı. Sırt üstü yatıp güneşe baktım. Kavurucu ateş topu... Kurtaracak mıydı beni? Daha fazla düşünmeyeceğim, bu kadar yeter. Ay, gelip beni kurtaracak. Buraya gelecek, beni yanına alacak. İkimiz de kurtulacağız. Evet, ay beni kurtaracak.

Hava kararmaya başlamıştı. “Ay geliyor.” dedim umutla. Ama gelen ay değildi, sarı kedi gelmişti yanıma. Tekrar konuşmaya başlamıştı. Bu sefer hiçbir şey anlayamadım. Sadece içime huzur doluyordu. Gözlerim kapanmaya başlamıştı, o sırada bir şey duydum, “Yol bitti yolcu.”

Sonrasında sonsuz bir huzur bedenimi sardı. Tüm sorularım cevaplanmıştı. Bitmişti artık, yol bitmişti.

İlayda UYGUN

HER ZAMANKİ GİBİ

Şehrime en ücra sokağında bulunan okulumdan çıkıp karnımı doyurmak için her günkü pastaneye gittim. İçeri girip iri yarı, pala bıyıklı fırıncıdan her zaman olduğu gibi tereyağlı simit istedim. Fırıncı, uzattığım bütün parayı yüzünü ekşiterek aldı. Para üstünü denkleştirip uzattı. Duvarları gri, kasvetli pastaneden çıkmak üzere kapıya yöneldim. Kapıdan adımımı attım. Ah dikkatsizliğim! Birine çarpmışım. Özür dilemek için kafamı kaldırdığımda gözlerimin ve aklımın bana oyun oynadığını düşündüm. Gözlerimi kısıp zihnimi yokladım. Hayır, yanılmıyordum. Beni böyle bir yaşama mahkûm eden o kadın... Oradaydı. Tam karşımda...O an nefes alamadım, kalbim durdu. Hastalıklı korkularım kafamın içerisinden çıkıp tüm bedenimi sardı. Gözlerimde, oyun bittikten sonra çekilen karartma perdesi vardı sanki. Karanlık, kapkaranlık bir tünelden geçip işte yine dipsiz kuyulara düştüm.

O gün ablamı yolcu ettik. Günlerdir onun eksiksiz bir şekilde gitmesi için çabalayan annem ve babam nihayet derin bir nefes almışlardı, ama biliyordum onu içten içe nasıl özleyeceklerini. Ablam da bir hayli telaşlıydı. Eee kolay değil başka bir ilde üniversite okumak. Ben de bir gün onun gibi üniversiteye gitmek istiyordum ve bu hayalimin gerçekleşmesi için

yapamayacağım şey yoktu. Ben de ablam gibi anne ve babamın gurur kaynağı olmak istiyordum. Bu hengâmenin arasında hiç bizimkilerle oyun oynamaya çıkamamıştım. Arkadaşlarımın her biri burnumda tütüyordu. Sokağa çıkmak için annemden izin istedim.

- Ablan zaten yeni gitti. Sen de beni yalnız mı bırakacaksın? dedi.
- Fazla gecikmem anneciğim, diyerek kapıdan fırladım.

Merdivenleri ikişer üçer atlayarak indim. Arkadaşlarım da anlaşılan beni özlemişti. Tezahürat, ıslık ve alkışlarla karşıladılar beni. Ne oyun oynayacağımıza karar verdik. Sayıştık, takımları kurduk. İki taş dikip kaleyi belirledik. Oyuna son hız devam ederken midemizi dışarı çıkaracak bir şarkıyla irkildik. Sesin ne taraftan geldiğini henüz idrak edemiyorduk. Elimden kaçan toplumla birlikte bir anda kendimi yolda buldum. Beyaz arabayı fark etmem için artık çok geçti. Duyduğum son ses acı bir fren sesi...

Kalan son paramla pastaneye doğru ilerledim. Son günlerde boğazımdan su dışında hiçbir şey geçmedi. Pastanenin kapısına kadar geldiğimde yırtık olmayan cebimdeki paramı yokladım. Tam içeri girecekken biriyle çarpıştım. Özür dilemek için kafasını kaldırmamasını bekledim. Yere düşen tereyağlı simit. Tekerlekli sandalyemin altında ezilmişti. Özür mü bekleyecektim, özür mü dileyecektim? Göz göze geldiğimiz an, hayatımın bir kere daha ellerimden kaydığını hissettim. Bir ürperme sardı bedenimi.

- Büyümüş, diyebildim sadece. Kendime bile itiraf edemiyordum bunu. Geçmişim bir tokat gibi vurmuştu yüzüme.

O gün, ofisten son sürat ayrıldım. Bir elim telefonda bir elim direksiyondaydı. Sabahtan beri yaptığım yüzlerce aramadan biri bile açılmamıştı. Delirmek üzereydim. Patronumun işine bakmazsan yoluna bakarsın demesini bile umursamadan ofisi terk ettim. İş bulunurdu da ya anne! Anne bulur muydu? Ana yola sapmadan anneme bakması için ricada bulunduğum komşuyu tekrar aradım. Telefon uzun uzun çaldı. Açan olmadı. Panik ve telaş içinde gaza basmaya devam ettim. Motor sesini duymamak için radyoda çalan şarkının sesini iyice açtım. Bu sırada telefonum çaldı. Arayanın annem olmasını umut ederek telefonu elime aldım. Kestirme olacağını düşündüğüm bir ara sokağa doğru hızla girdim. Arayan komşuydu. Hemen açtım. Ses tonu korkutucuydu:

- Annen, dedi sustu.

Daha da gerilmiştim.

- Niye açmıyormuş abla? dedim endişeli bir sesle. Cevap yoktu. Sorumu yineledim.

- Anneni kaybettik, dedi.

Daha önce duyduğum hiçbir şey canımı bu kadar acıtmamıştı. Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Zorlukla nefes almaya çalıştım. Telefon, hattaki komşum ismimi sayıklarken ellerimin arasından kayıp gitti. Gözlerim kararmıştı. Etrafımdaki her şey hızla dönüyordu. Girdiğim ara sokakta son sürat ilerliyordum. Hiçbir şey düşünemiyordum. Bunun bir kâbus olmasını ve bir an evvel uyanmayı ümit ederek gaza basıyordum. Top oynayan çocukları gördüğümde artık çok geçti. Kontrolümü kaybetmiş, savruluyordum. Duyduğum son ses bir çocuk çığlığı.

Cesaretimi toplayıp yüzüne baktım. Gözlerim beni yanıltmıyordu. Çocuk hafızamdan bir gün bile silinmeyen o günün baş kahramanı karşımda duruyordu. Hem de gaddarca kullandığı beyaz arabasında değil benim gibi bir tekerlekli sandalyede... Duygusuzluğa ve hiçbir şey hissetmemeye alışmışım, renk değiştiren yaralarım iyileşmişti. Ama şu an kanayan neydi? Kurumuş bir toprağı andıran gözlerimi, yeşile çalan gözlere korkusuzca dikip:

- Kimin ahını aldınız? diye haykırmak istedim. Cesaret edemedim.

On yıldır keşkelerle yaşayıp tek bir anını bile unutmadığım o kara günü, yeniden yaşıyordum. Şu an gözlerini hesap soruyormuş gibi gözlerime diken genç; bilmiyordu bir yanımın eksik, her yanımın pişmanlıklarla dolu olduğunu. Kendimde değildim onu bu hâle getirirken. Yıllardır yaşadığım bu vicdan azabının ölüm nedenim olacağını biliyordum. O, sadece oyun oynamak istemişti, ben, anneme yetişmek. Kendimi hiçbir zaman affetmeyecektim.

- Beni hatırladın mı? diye sormak istedim. Cesaret edemedim.
- Sana çarptığım için özür dilerim, diyemedim. Ben tam bir korkaktım. Şimdi bir on yıl da bunun pişmanlığıyla yaşayacaktım.

İrem Betül AÇIKGÖZ

ASAF VE SÜREYYA

“Boğazımın düğümlendiği, konuşamadığım yerde her zaman kendimi yazarak ifade ettim. Kelimeler büyüleyicidir, herkes gider, ama onlar asla bırakmaz. Hem iyi gün dostu hem de kötü gün dostudur. Aynı zamanda ölümcüldür de ama seni ölümden de kurtarabilir.”

Dedem bunları bana anlatırken daha 16 yaşındaydım. Beni edebiyatla tam zamanında tanıştırmıştı. Kendimi tanımaya başlamışken edebiyatı da tanımıştım. Kitap okumak, kitaplar her zaman hayatımın bir parçasıydı. Yüzlerce hayat yaşadım kitaplar sayesinde. Asıl anlatacaklarım ise içimi burkuyor ama bir o kadar da güzel. Çok narin bir güzelliği var. Dedem ilk anlattığından beri aklımdan çıkmadı... Bu da demek oluyor ki o zaman anlatılanları yazıya dökme vakti geldi...

“Süreyya ile aynı sokakta otururduk. Pek güzel bir sokaktı. Herkes birbirini tanırdı. Birinin bir şeye ihtiyacı olsun tüm sokak seferber olurdu. Pek iyiydi pek... Süreyya ile hep aynı mekteplere gittik. Eh lisede de aynı mektepteydik. Süreyya pek okurdu. Okurken sadece okuduğuna odaklanır dışarıda ne olmuş ne bitmiş kafasını bile kaldırmazdı.

O zamanlar benim de öyle yakınım diyebileceğim bir dostum yoktu. İçime kapanık bir çocuktum. Kendi hâlimce bir şeyler yazardım amma velâkin kimseye de okutmazdım.

Havalar güzel iken Süreyya hep dışarı çıkar mektebin bahçesinde köşede bir bank vardı hep oraya geçer kitabını okurdu. Okurken, sarıya yakın kumral saçlarını bağlamamışsa önüne gelirdi hep. Kulağının arkasına atar okumaya devam ederdi. Okuduğu kitapları not alır, ayısını alır ben de okurdum. Bir gün belki konuşma fırsatımız olur da öylece kalmayayım diye. Ahh torunum ah! Ne günlerdi...

O zamanlar bir de keman dersi alırdım. Annemler bir hoca tutmuştu. Başarılı bir öğrenci olduğumu söylerdi hoca. Benim aklımda ise “Acaba bir gün Süreyya’ya bu besteleri çalabilir miyim?” sorusu gezinirdi hep.

Bir gün okul çıkışı cesaret ettim dedim kendime: “Asaf hadi güzelce git konuş Süreyya ile hayat beklemeye gelmez.” Süreyya tam mektepten çıkarken yanına gittim. Ellerim buz kesilmişti. Sesimin titrememesi için dua ediyordum içimden ve bir anda ‘Süreyya çıkışta yan sokaktaki pastaneye gitmek ister misin?’ dedim. Yanaklarımın al al olduğunu hissedebiliyordum. Bir yandan da içimden hayır derse, reddederse bir şey olmayacağını söylüyor, kendimi avutmaya çalışıyordum ama pek yanıkтым Süreyya’ya... Ben bunları düşünürken Süreyya o içimi ısıtan gülümsemesiyle “Olur, pekâlâ.” dedi. O kadar mesut olmuştum ki anlatamam torunum. Pastaneye gittik ve iki muhallebi, iki çay söyledik. Pek güzel sohbet ettik. Konu kitaplara gelince daha da bir derinlere indik. Bir saate yakın oturmuşuz pastanede. Zaman nasıl geçti anlamadım bile... Süreyya ile beraberken vakit hep pek hızlı geçirdi.

O günden sonra okul çıkışları hep beraber eve yürümeye başladık. Zemheri zamanıydı yanlış hatırlamıyorsam. Hava pek soğuktu. Dışarısı ayazdı ayaz. Mektep çıkışı eve doğru yürüyorduk yine. Bir baktım Süreyya'nın ellerinde eldiven yok. Çıkarıp bir tane eldivenimi ona verdim. İkimizin de bir tane eldiveni vardı artık. Süreyya yine içimi ısıtan gülümsemesiyle bana baktı ve Sabahattin Ali'den alıntı yaptı;

“Elleriniz ne kadar soğuktu” dedim.

Tereddütsüz cevap verdi:

“Isıtın” ve her ikisini birden uzattı.

Kürk Mantolu Madonna ikimizin de pek sevdiği bir kitaptı, uzun uzun konuşmuştuk bu kitap ve Sabahattin Ali hakkında... Bu satırları duyunca elimde olmadan gülümsedim ve Süreyya'nın elini tuttum. Yanaklarım al al olmuştu yine. Süreyya'nın da benden pek bir farkı yoktu. Eve kadar, yanaklarımız al al yarı gülümseyerek sessizce yürüdük. Süreyya'nın evinin önüne geldik ve eldivenin tekini almadım. Onda kalmasını istedim. Bilmem ki ne için böyle dedim... O sırada Süreyya cüzdanını çıkardı bir anda. Anlayamadım ilk ne yaptığını. Ben şaşkın şaşkın bakarken cüzdanında resmini çıkarıp bana verdi. Yanakları daha da kızardı. Nasıl mesut olmuşum o gün anlatamam. Hemen alıp kendi cüzdanıma koydum bir daha çıkarmamak üzere. Eve vardığımda annem pek şaşırды bu kadar mutlu olmama. O da mesut olmuştu beni böyle görünce. O gece ilk defa kendi bestemi yaptım. Kemanımla çaldığımda da kulağa pek hoş gelmişti.

Parçanın ismini Süreyya koydum ama hiçbir zaman ona bu besteyi çalamadım. Cesaret edemedim. Hâlâ durur beste.

Süreyya ile beraberken hep yazmak geliyordu içimden. Ona bir sürü şiir de yazdım... Hatta okudu bazılarını... Evet torunum yanlış duymadın ilk defa birine şiirlerimi gösterdim ve okudu. Âşık olduğun birinin şiirlerini okuması...

Süreyya sayesinde edebiyata da ilgim artmıştı. Birkaç kez beraber tiyatroya da gitmiştik. Çok severdi tiyatroya gitmeyi, müzeleri gezmeyi. Pek güzeldi pek. İşte böyle torunum. Anneannemle böyle başladı her şey.”

Dedem sözlerini bitirdiğinde gözlerim dolmuştu. Anneannem aramızdan ayrılalı tam bir sene olmuştu bugün. Dedem çok özlemişti onu, çok belliydi. Acaba kemanı hâlâ duruyor mudur, diye geçirdim içimden. Kendi düşüncelerime dalmışken dedemin odadan çıktığını fark etmemiştim. Elinde keman kutusu ve birkaç defterle geldi. Düşündüğüm şey miydi acaba. Dedem defterleri bana verdi. “Torunum ben de gidiciyim. Bunları sana bırakıyorum. Değerini en iyi bilecek kişi sensin.” dedi gülümseyerek. “Dedem, Allah geçinden versin nasıl sözler öyle” dedim. İçim de farklı bir his vardı şimdi. Ellerim buz kesilmişti. Dedem olmadan yaşanan bir hayat düşünemiyordum. Ama hepimizin sonu ölümdü. Bundan kaçış yoktu. Aslında ölüm bir son değil başlangıçtı.

Ben de keman çalıyordum. Dedem öğretmişti. Defterleri verdiğinde arasından bir kâğıt düştü. Dedemin yazdığı besteydi bu. Kemanı eski ama bir o kadar da güzel kutusundan çıkardım ve dedeme besteyi çaldım. Gözleri dolmuştu. Benim de gözlerim dolmuştu. Dedeme sarıldım ve o an dedemin, hayatımda sandığımdan daha fazla yeri olduğunu fark ettim.

Tam bir yıl sonra dedemi kaybettik. Mezarı tam anneannemin mezarının yanındaydı. Dedem, anneannemle aynı tarihte vefat etmişti ama sadece yılları farklıydı. O gün cenazeden eve

dönünce yine ağlamaya başladım ve her üzüldüğümde yaptığım gibi açıp dedemin yazdığı şiirleri okudum. Ne zaman üzülsem, kendimi kötü hissetsem dedemin şiirleri beni yatıştırırdı. Tam sakinleşmişim ki bir anda dedemin kemanını gördüm odamda. Kemanı alıp besteyi çalmaya başladım. Birkaç yerde hata yaptım ama beşinci deneyişimde parçayı eksiksiz güzelce çaldım.

Dedem sayesinde Türk dili ve edebiyatı okumaya karar verdim. Ona vefa borcum vardı. Şiirlerini bir yayınevine götürdüm ve kitap olarak basmaları mümkün mü öğrenmek istedim. Yayınevi seve seve kabul etti dedemin şiirlerini. Kitabın gelirini de her ay farklı bir yetimhaneye bağışlama karar aldık.

Her cumartesi dedemin ve anneannemin mezarına gidip onlara o hafta yazdığım şiirleri, hikâyeleri okurum. Gitmeden dualar okur ve her seferinde farklı bir kitaptan alıntı yaparım. Şiir kitabının girişine bunları yazmıştım. Bitirdiğimde gözlerim dolmuştu yine ama mutluydum. Dedemin severek yazdığı şiirleri belki başka insanların da içini ısıtacaktır kim bilir...

İrem KARAÇOR

CEYLAN DÜŞÜ

11 Ekim 2022

Gökyüzünde değişik bir hâl vardı bugün her nedense. Bulutlar içine kasveti almış, bir koşturma durumunda... Rüzgâr, bulutlara yardımcı olmak ister gibiydi. Sararan yapraklar, takvime gözlerimi düşürdü.

Ekim'in 11'i

O'nun da en sevdiği şekilde siyah paltomun altındaki kravatımı düzelttim. Hiçbir zaman düzgün dursun diye çabalamadığım saçlarım, her zamanki gibi dağınıktı. İnsan neden dağ gibi olmasına rağmen karşısında duran acılara yenilir? Sorunun nedeni belli; aynaya bakıyorum tepeden tırnağa değişmişim, yine aynı aynaya bakıyorum tepeden tırnağa, hâlâ o küçük Umut'um. Gözlerim hâlâ kuru bir toprak ve gözleri hâlâ yeşili kendinden utandıran bir çift ela. Artık saatlerdir adımlarımı kaçırp kendimi hapsettiğim kaldırımın başındayım. En güzel yaşlarımın izine bakıyorum. Sesler tanıdık, sokak lambası tanıdık, hatta o soğuk betondan evler tanıdık. İşte bu eski tanıdıklarla aynı masada O'nsuz çocukluğumuzun izlerine bakıyoruz. Cızırtılar, kulaklarımı değil artık kalbimi rahatsız ediyor. Geride gamzesini hiç fark etmemiş geceler, onun kâbusu olan bir Umut var. Geride o karanlık geceleri mum gibi aydınlatan, ama tükenmiş bir O var. Anın bir önemi yok artık, tamamen geçmişteki prangalardayım.

6 Eylül 2011 gecesi

Gecenin demi yalnızlığın üstüne çökmüş, kenara çekilmişti. İnsanların açık yaralarına yıldızların tuz serpmesi, ayın güneşin ışıklarını çalacak kadar bencil olması her şeyi anlatıyordu aslında. Soğuk betonun üstüne bastığımı fark edip tabureye geçtim. Gecenin bu vakti, balkonda ne aradığımı bilmiyordum. Koyu kahve harelerimi aşağı da gezdirmeye çalıştım, boyumun yetmediğini anlayıp taburenin üzerine çıktım. Annem gelmeden yatmam gerekiyordu. Ruhu çekilmiş gibi duran iki ya da üç katlı binalar, şu geceyle daha da tuhaf duruyordu. Sarı, yanmaya mecali kalmamış sokak lambasının altında bir adam vardı. Etrafındaki şişeler, ışıktaki gözlerimi alıyordu. Saçları zamana yenilmiş, gölgesiyle yalnızlığını yontuyor gibiydi. Senelerin üstüne yapıştırdığını düşündüğüm paltosu oldukça yıpranmıştı. Yaşlı, yorgun bedenini düzeltirken kısa bir anlığına göz göze geldik. Elinde bitmek üzere olan sigarasından son nefesini aldı ve kenara fırlattı. Elinin yarısına kadar uzun olan paltosunu sıyırdı, saatine baktı. Dudakları acının tebessümünde yerleşti. Kafasını tekrar kaldırıp bana baktı. Sanki artık yatmam gerektiğini hatırlatmaya çalışıyor gibiydi. Ben de çok oyalanmadan gülümseyip, hızlı adımlarla yatağa kendimi attım. Karanlığı sevmiyordum, ama sabah yediğim azar benim için yeterliydi. Yorganı kafama kadar çekip kendimi uykunun kollarına bıraktım.

Güneş insanları aydınlatmak için verdiği mücadelesine çoktan başlamıştı. Annemin zorla elime tutuşturduğu mavi şapkayı kafama geçirdim. Evden kaçarcasına uzaklaşmak benlik değildi; ama kitabımı bulamıyordum. Küçük odada nereye kaçmış olabilirdi ki? Sabahtan beri altı kere baktığım üçlü çekmeceye bir daha baktım. Gözlerimi hızlıca etrafa gezdirdim. Balkon!

Tabii ya balkona hiç bakmamıştım. Ayaklarımın dili olsa benden şikayet edeceklerine inancım tamdı. Balkona fırlar fırlamaz yere düşmüş kitabımı gördüm: Küçük Prens! Derin bir nefes verip “Anne buldum! Kuşlar balkona uçurmuş. Yoksa ben balkona çıkmam bilirsin.” dememle annemin kıkırdamama gelmesi bir oldu. Esmer tenine yakışan siyah saçlarını toplamış, gözleri onun aynası gibiyken bana kocaman açmış, sitem ediyordu. Benimle aynı boyda olmak için eğildi. Yorgunluğu sesine işlemiş şekilde “Tamam, güzel güzel kitabını oku. Akşam ezanı okununca da gel” dedi. Küçük kollarımı boynuna sardıktan sonra, ayakkabılarımı giymek için koştum.

“Umut, şapkanı düzeltmeyi unutma! Kazağını da pantolonun içine sıkıştır!”

“Tamam, saçlarına gece düşmüş anneciğim.”

Merdivenlerin başına geldim. Eğer takılmadan inersem, günüm güzel geçiyordu. Tüm çabamla seke seke merdivenlerden indim. Evet! Güzel geçecekti.

Büyüklerin tüm uyarılarına rağmen ısrarla, pembe yıpranmış hatta duvarları bile çatlak olan binanın soğuk betonuna oturdum. Kitabı aralayıp içinden çıkan mavi ayrıcı cebime koydum. Durmaksızın yollarda olan arabalar, ileride topsuz oyun bulamayan çocuklar, balkonlardan inmeyen gözlüklü, meraklı teyzeler sanki bir tabloyu oluşturuyordu. Burada her gün yeni bir hayat doğar ve veda ederdi. Ölümün doğumu peşinden getirdiği gibi... Elimdeki kitabın sayfaları rüzgarda hareketlendi. Beyaz bir güvercin gibi uçup kaçacaktı sanki. Dudaklarım benden iziniz gülümsedi; ama bu çok uzun sürmedi. Kitabımı elimden biri çekti. Ellerim boş kalınca durakladım. Ne oluyor şimdi? Sabahtan beri ben bu kitabı arıyorum. Çatılmış kaşlarımı, daha önce karşımda görmediğim kıza çevirdim.

Saçları toprağın en açık tonundaydı. Gözleri, gözleri ela... Yeşili kendinden utandıran ela! Dudakları kimden izin aldığı belirsiz gülümsüyordu. Haksızlık! Bir insana gülümsemek bu kadar yakışmamalı. Teni, rengini ay ışığından almış gibiydi. Satırlara nota olan sesiyle konuştu:

“Bu. Bu mükemmel bir kitap. Üç kere okudum ben bunu. Sen ilk defa mı okuyorsun?”

Cevap vermem gerekiyordu. Hem kitabım neden hâlâ onda?

“Evet” diyebildim sadece ve kitabı elinden çekip tekrar aldım. Nereden çıkmıştı bu kız?

“O zaman sana bir sır vereyim, gerçeğin mayasını bulursan aklındaki soruların cevaplarıyla uğraşmazsın.”

Kaşlarım havaya kalktı. Söyleyecek birkaç kelime aradım ama bulamadım.

“En iyisi sen önce kitabı bitir, sonra konuşuruz.” demesiyle koşar adımlarla uzaklaştı. Elim havada, kaşlarım da çatılmış, küçük alnımı kırıştırmıştı. Az önce ne olduğunu sorgulayıp bir şey anlamayınca bu dünyadan kaçıp kitabın satırlarında kayboldum.

Saatler geçmiş olacak ki yanımdan geçen Fatma Teyze, eve gitmem gerektiği konusunda beni uyardı. Eyvah! Akşam ezanını kaç dakika kaçırdım acaba? Arabaların arasından o kadar hızlı topukladım ki, zile basmam çok uzun sürmedi. Annemin kızgın bakışları altında, o günü karışık bir zihinle kapattım.

Takvimden üç gün daha silindi. Ben kitabı bitireli çok oluyordu, ama ismini bilmediğim “ay ışığıyla” daha konuşamamıştık. O gün dediklerini anlamıştım. Bunu ona söylemem gerekiyordu. Ya da ben bahanelerin arkasındayım. Bu sefer elimde kitap yok, ama aynı pembe binanın önünde oturuyordum. Bugünden pek bir umudum yok; çünkü merdivenleri inerken ayağım takıldı. Düştüm. Sanırım bugün mahallede herkesin derdi kendine ağır. Gerisinin dili lâl, kulağı sağır. Yerde silinmek üzere olan tebeşir izlerine baktım. Çizilmiş silüetleri anlamlandırmaya çalışırken bakış açım solgun teniyle ay ışığı girdi. Dudaklarım onun kadar güzel gülümsemese de çarpık bir tebessüm yer edindi yüzümde. Bakışlarım elindeki rengârenk uçurtmaya düştü.

“Geçen tanışamamıştık. Ben Asel.”

“Ben de Umut.”

İnce dudaklarıyla tekrar etti. Sanki gerçekten umuda ihtiyacı varmış gibi.

“Kitabı okudum.”

“Uçurtma uçurmaya ne dersin Umut?”

Konuyu kapatmasına şaşırılmıştım, ama sorun etmedim.

“Elma bahçesinin orada uçuralım”

Beni onayladı ve koşar adımlarla bahçeye kendimizi attık. Çoğunlukla uçurtma havalanamasa da kahkahalarımız her yeri doldurdu. Yorgun bedenlerimizi çimenlerin üzerine bıraktık. Çok uzun olmayan saçlarını topladı. Boynunda daha önce fark etmediğim kolyesini düzeltilti. Bir çiçek, lotus çiçeği.

Hayretle yoğrulmuş gibi çıkan sesimle “Lotus çiçeğini biliyor musun?”

Asel ifademe şaşırılmış olsa gerek duraksayarak “Hayır, neden sordun?” dedi.

“Kolyen lotus çiçeği. Bataklık da açıp temiz kalabilen tek çiçek.”

Asel bir an durdu, başka bir şey aklına gelmiş gibiydi. Gözleri onu ele veriyordu. Eli kolyesine gitti. Varlığını yeni fark ediyordu sanki. Kafasını tekrar bana çevirdi.

“Bataklığa düşmüş umut tanesi gibi o zaman!” dedi

Sadece gülümseyerek cevap verdim ve o anladı. Susup gökyüzünü izledik. Annem bugün dışarıdaydı. Sabah mezarlığa ziyarete gideceğini, ancak akşama geleceğini söylemişti. Mezarlık, benim için korkunun diğer bir adıydı. Büyükler ölenleri ziyarete gittiklerini masal gibi anlatsa da aslında yaşayanlara bu kadar değer verseler hiçbir sorun olmayacaktı. Sadece binaların yıkılmadığını, bir cümleyle insanın harabeye dönebileceğini ne zaman idrak ederler, artık orası onlara kalmıştı.

Uçurtma uçurmamızın üzerinden günler geçti. Yelkovan akrebi kovaladı, rüzgâr ise beyaz bulutları. Bir çiçeği büyüten sevgi, insanları da değiştirirdi, ama güneşi gözlerinde, ayı teninde saklayan o kız, gün geçtikçe yalanlara sığınıyor gibiydi. Sanırım aramızda bir ip var. İp, gün geçtikçe kalınlaşıyor, ama üstünde, elinde makasıyla usta bir cambaz oynuyor. Korkuyorum. Oyun arkadaşımı ya kaybedersem?

Sabah erken saatlerde güne başlayan adımlarım, mahalleden çocukların eksilmediği düzlük alana geldi. Yüksek ve büyük taşın üstüne oturdum. Mevsimine ihanet etmiş, taşların

arasından çıkan üç beş papatyaya takıldı gözlerim. Ardından satırlarına çiçekler ekilmiş şekilde “Ay ışığının” sesi değdi kulaklarıma.

“Umut” sonunda karşılaştık.

“Asel, neredesin kaç gündür?”

“Biraz uzun hikaye de bana kuş yapmayı öğretir misin?”

Git gide teni solgunlaşıyor muydu, yoksa ben Ay Işığı diye diye aklımı mı yitirmiştim? Elindeki mavi ve beyaz kâğıtlara baktım.

“Olur, deneyelim yapmayı.” dememle boynuma sarılması bir oldu. Kısa bir duraksayıp tanıdım üstündeki kokuyu. Papatya gibi kokuyordu. İkimiz de kendimizi geri çekip katlamaya nereden başlasak diye uzun bir süre düşündük. Ben bir cesaretle başladığımda o da beni taklit ediyordu. Sonunda çöp ettiğimiz mavi beyaz kâğıtlardan bir tane kuş yapmayı becerebildik. Yalnız bizimki diğer çocuklarınkine benzemiyordu. Kanatları daha kısa, gövdesi daha büyük olmuştu. Ne kuşu yaptığımızı bulamayıp kendimiz isim verdik: Ceylan Düşü. Asel, Ceylan’ın bu kuşa âşık olduğu hakkında bir hikâye uydurdu, ben de sorgusuzca kabul ettim ve o zaman dağıldı aklımdaki buğu. Aslında Umut, çıt kırıldım papatyaya yollarındaki ceylan düşüymüş...

Annemden Asel için zar zor izin koparabildiğim bir geceydi. Karanlığı sevmeme rağmen ısrar etmemi saçma bulmuştu. Bu sefer Asel’le evden uzaklaşma gibi bir şansımız yoktu. O yüzden bizim balkona bakan sokak lambasının altında gökyüzünü izliyorduk. Daha doğrusu sadece ben izliyordum, o kaldırım taşlarına bakarken dalmıştı. Aramızdaki ürpertici sessizliği bozmak adına boş satırları şu şekilde doldurdum.

“Sence ay mı güneşin ışığını alıyor yoksa güneş, ışığın aya daha mı çok yakıştığını düşünüyor?”

Doğrudu, şaşkın bakışlarla ela gözlerini benim kahve harelerime dikti. Ağır ağır kelimeleri seçerek konuştu:

“Daha önce hiç düşünmemiştim ama... Güneşin ay hayatına devam etsin, diye ışığını verdiğine inanıyorum.” dedi ve bakışlarını tekrar kaldırım taşına dikti.

Neyi olduğunu anlatmıyordu. Kafasında ona ağır gelen yüklerini taşımama izin vermiyordu. O susunca ben de susuyordum ve gökyüzü konuşuyordu. Zayıf bedenini kaldırdı, Boynundaki kolyesini çıkardı ve benim takmam gerektiğini söyledi. Avuçlarındaki soğuk metal içimi ürpertmişti. Gitmesi gerektiğini mırıldandı ve gitti.

O gece karanlıktan nefret eden çocuk, karanlığa muhtaç oldu... Belki Ay Işığı gelir diye...

Amacı bir çiçeğe Umut olmaktı, ama kader önceden bu hikâyeyi buraya kadar yazmış ve ileride yazılacak temiz sayfalar bırakmamıştı.

İki küçük çocuk vardı biri yirmi ikisine basmış öbürü de dokuzunda hapsolmuştu.

11 Ekim 2022

Zaman merhamet göstermeden geçmiş, geçerken acılarımızı götürmeyi unutmmuştu. Adımlarım ağır ve küçüktü. Sanki zaman kazanmaya çalışıyordu. Yalnız unuttuğu bir şey vardı, zamana karşı nasıl savaşırsanız savaşın, kaybetmeye mahkûm olursunuz.

Küçükken ruhunu kaybettiğini düşündüğüm binalar, hâlâ aynı soğukluğu ile yerindeydi. Kısacası üzerimizden yaşanmışlıklar, uçurtmalar geçmiş. Yerini de kurumuş papatyalara bırakmıştı.

Asel'im, ceylan düşünün yolundaki kurumuş papatyam. Lotus çiçeğini bana verdikten sonra, bir daha o ela gözlerine hiç bakmadım. Ayrıntılara verdiğim değerle övünürken ela gözlerle bakmaktan detayları hep atlamıştım. O gün annem karşısına alıp konuştu. Asel'in hasta olduğunu söyledi "İyileşir, ben hep iyileşiyorum ya hani!" demiştim. O zaman nereden bilecekti bu hayat dolu çocuk, oyun arkadaşının kanser olduğunu.

Gözlerim benden izinsiz yaşlarını boşalttı. Elimdeki beyaz papatyalar, benden kurtulmak için can atıyordu. Sonunda ikna edebilmişim adımlarımı. Mezarlıktan korkan küçük erkek çocuğu, o gün kalbinde ne zaman yer edindiğini bilmediği kızı toprağa verdi. Kendime çeki düzen verip beyaz mermerin üzerine oturdum. Papatyaları toprağa koyup paltomun iç cebinden, onunla yaptığımız gibi beyaz bir ceylan düşü çıkardım. Sonradan öğrenmişim, aslında biz o gün bir turna kuşu yapmışız. Yani her şeyden habersiz yollarımızı birleştirmiştik. Efsaneye göre bin tane turna kuşu yapsak belki de iyileşirdi Asel, ama biz o küçük bedenlerimizde ceylan düşüyle mutluyduk.

Gülümseyen ve dalmış bakışlarımı Asel'in o tenini andıran mezar taşından çektim. Güveniordum ben ona. O, bu karanlık mezarlığı da aydınlatır ışığıyla. Dudaklarım, lal olmamak adına son kez konuştu, çünkü bu sefer susan ben olacaktım.

"Hayat insanı ölümle terbiye eder. İnsan da kendini bataklıkta bıraktığı çiçeğine adar. Merak etme. Güneş ayı yaşattı. Yaşatıyor. Senden sonra da hiçbir dolunayın gecesi ziyan olmadı. Korkma ay ışığım. Yarınlar olduğu sürece, umut var olacak. İnsanlar içindeki inkârlara rağmen umut tohumlarını sulayacak."

Aslında ben bu cümleleri bir çocuğa söyledim. Zavallı; ama hayat dolu bir çocuğa. Bir çocuğa söyledim, gamzesi gülümsemesini hak etmeyen bir çocuğa ve ben bu cümleyi kırık aynada gördüğüm çocuğa söyledim. Aklımdan geçen doğruları, kalbimin ise yalanlarını.

Medine ÖZALP

YOLUN SONUNA BİR ADIM KALA

Yürüyorum... Bilinmeyene doğru yürüyorum. Tüm anıları ardımda bırakıp uzaklara ta uzaklara doğru... Yolun kenarındaki ağaçlar cılız, sevgisiz, çıplak... Yapraklar terk etmiş, gideceği yeri umursamadan bırakmış ağacı. Sarı bedenini atıvermiş toprağa. Bulutlar kin kusuyor yeryüzüne. Kömür rengi dumanlar kaplamış kaldırımları. Yürüyorum ya da sadece ayaklarımı ileriye doğru uzatıyorum. Ne fark eder! Karşıdan siyahlara bürünmüş birisi geliyor. Umurumda mı kim olduğu? Belki de tanımıyorum, belki de sadece dolaşmaya çıkmıştır. İştenden dönüyordur, randevusu vardır... Umurumda mı? Yaklaşıyor, belirginleşen yüzünde iki ok kalbimi delip geçiyor. Al işte! Yine o, yine o... Baktığım her yerde o yeşil derin çukurlar. Düşüyorum yine, ne mümkün ki çıkmak. Belki de çıkmak istemiyorum. Kurtarın beni. Bak yine öldüm... Her geçen gün ölümle karşı karşıya getiren o çukurlar neden çekiyor beni içine. Karşı koyulmaz direnişlerim neden sonuç bulmuyor. Belki de izin verir, kapısını kendisi açar bana. Ama yok, zaten vardır onun misafiri. Belki de ömürlük misafiridir. Ne fark eder! Yaklaştı yine... Bilmiyor sanki muntazam yaratılmış o bedeninin etkileyici çehresini. Sana yer yok, der gibi bakıyor. Ne olurdu, bir kere girsem içeriye? Gördüm... Yanında birisi vardı. Uzaktan baktım, bembeyaz narin ellerin bir başkasının elini tutuyordu. Kesin kardeşindir, tanıştırsaydın severdim belki. Neden sakladın...

Her gün seni ziyarete gelen bir kardeşin(!) Kandırma kendini, biliyorsun işte... Bıraktın beni, basamakların ortasında. Hani beraber çıkacaktık? Bir yaz sabahı sahil kenarında söylemiştin. Hani basamaklar boyunca elimi tutacaktın? Yalan söyledin. Basamaklar artık dağa dönüştü. Yalnız tırmanamam. Aşağı atladım. Artık derin çukurlar yok. Siyah, yalnız bir okyanusun içerisindeyim. Yaklaşma... Bak yine o kokun, gizemli ve yoğun. Uzun uzun çeksem içime... Bakma bana öyle. Gerçek sanıyorum her defasında. İnanamam ben sana. Yolumuzun ayrıldığına. Saçların darmadağın, gözlerinin önüne inmiş. Bir zamanlar ellerimi gezdirdiğim o kumral saçların, en güzel hâline bürünmüş. Hatırlamazsın sen şimdi... Bir pazar akşamı film izlerken dizlerimde uyuyakaldığımı... Saçlarında gezen ellerimin etkisiyle kapattığın gözlerin, dudaklarına yerleştirdiğin minik tebessüm... Bak, unutamıyorum işte! Sorsam ben kimim, diye cevap bile veremezsin. Bakma öyle dediğime. İstedüğünde bir İstanbul beyefendisine dönüşürsün. Biliyorum... Belki de kişiye göre davranışlarını seçiyorsun. Ömürlük misafirlerinin İstanbul beyefendisi. Yan yana geldik, sakın bir adım daha atma! Durdur beni. De bana: iş arkadaşım, kardeşim, ablamdı... İnanırım belki sana. Gitme... Sokaklar yine yalnız, az önceki gibi. Seviyorum hâlâ seni, yıllar önceki gibi. Kaybolmuş bir çocuğun annesinin kucaklarını aradığı gibi, arıyorum ellerini. Ben, çok sevdim seni... Unut artık! Unutamıyorum ki... “mış” gibi yapacağım, sen çoktan unutmuşsundur ismimi... Arkamı dönsen yine ölür müyüm? Ama bu sefer dirilmeyeyim. Yeşil çukurlarda ölmekten başka ne isterim ki ben. Ölmek de yasaktır şimdi... Sen orayı da doldurmuşsundur. Belki de ölmemi istemezsin değil mi? Kokun artık yok... Saçların, ellerin, bedenin dönmüş caddeyi... Hâlâ yürüyorum... Bu sefer bilinmeyene değil. Hüzünlü sarı yaprakların terk ettiği, binlerce ağacın altındaki mezara...

Mehpare TUTMA

MAVİ GÖKYÜZÜ VE SARI GÜNEŞ

Henüz hava aydınlanmamıştı. Birden gözlerini açtı. Derin derin nefes aldı. Her zamanki gibi yine uyku tutmuyordu. Pencereye doğru baktı. Havanın zifiri karanlık görüntüsünden dolayı sabah olmadığını anladı. Sakince başını yastığa koydu ve biraz daha uyumaya çalıştı. Neye yarardı ki bu çaba? Uykusu kaçmıştı bir kere. Bir sağa, bir sola döndü durdu. Böylece bir süre daha uyudu. Gözlerini açtığı anda saat ondu. Gözlerini açar açmaz hemen cama doğru baktı. “Masmavi gökyüzü yine yerinde mi?” diye sordu. “Sarı güneş hâlâ parlıyor mu?” O, kendini bildi bileli mavi gökyüzü ve sarı güneş ona umut aşılarıydı.

Bir anda hayatı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti. O gün keşke hiç yaşanmasaydı, dediği günde hava yağmurlu ve kapkaranlıktı. O yağmurlu ve kasvetli günde annesi bir tanecik oğlunu okuldan almak için sürücü koltuğuna geçmişti. Arkadaki aracın hatalı sollaması yüzünden bir daha asla uyanmamak üzere sonsuz bir uykuya dalmıştı.

O günden beri hep uykuları bölünürdü. Mavi gökyüzü ve sarı güneşe müptela olarak yaşardı. Bir süre daha mavi gökyüzünü ve sarı güneşi izledi. Sonra babasının hüznünlü sesi kulaklarına ulaştı:

- Hadi oğlum! Artık yavaş yavaş hazırlan, mezar ziyaretine gideriz birazdan.

Bu cümleden sonra anladı ki temsili de olsa annesine kavuşma anı gelmişti. Acele ile hazırlandı. Yanına annesi için aldığı çiçekleri de aldı ve babasına seslendi:

- Babacığım, ben hazırım artık çıkabiliriz.

İkisi de ayakkabılarını giydi ve yavaş yavaş merdivenlerden inmeye başladılar. “Annemden sonra geçen her gün gibi bugün de hüzünlü bir gün.” diye geçirdi içinden.

Bahçeden dışarı çıktıklarında babası cebinden anahtarları çıkardı. Anahtarı görünce birdenbire paniğe kapıldı. İçine anlam veremediği bir korku yayıldı. Titremeye başladı. Babası onun titrediğini görünce, ona sımsıkı sarıldı, yumuşacık ve korumacı bir sesle:

- Korkma! Biliyorum, arabaya binmek istemiyorsun ama buna mecburuz. Sana söz veriyorum çok dikkatli kullanacağım.

Bu sözlerden sonra annesi gözlerinin önüne geldi. Kendini tutamadı ve ağlamaya başladı. Babası ellerinin tersiyle onun gözyaşlarını silerek:

- Ağlama! Söz veriyorum, çok dikkatli kullanacağım. Hem bak bugün hava açık ve güneşli.

“Hava açık ve güneşli” bu cümleden sonra biraz rahatladı.

Bir iki dakika, onun biraz sakinleşmesini beklediler. Ardından babası arabaya binebilmesi için arka kapıyı açtı. Biner binmez hemen kemerini bağladı. Onun güvenliğini sağladıktan sonra

babası da arabaya bindi. Telaşlı bir sesle sordu:

- Baba! Kemerini bağladın mı?

Babası onun bu telaşını anlayışla karşılayarak:

- Evet, oğlum, bağladım kemerimi.

Yolculuk onun için çok korkutucu geçmişti. Hatta bir ara midesi bulanır gibi olmuştu. Yolculuk bitince defalarca kez şükretti. Hemen kendini topladı. Hızlıca arabadan indi. Çiçekleri de arabada unutmuştu. “Anne, anneciğim!” diye bağırarak annesinin mezarına doğru koştu. Eliyle toprağa dokundu. Ağladı. Oradaki çiçeklerin kokusuyla annesine olan özlemi daha da arttı. Sözcükler boğazında düğümleniyordu sanki. Gözyaşlarını sildi. Yavaşça yere eğildi:

- “Anne, ben seni çok özledim.” dedi

Babası da çiçekleri getirdi. Birlikte onları toprağa ektiler, can suyunu verdiler ve ellerini semaya doğru açarak dualarını ettiler. İki de oradan ayrılmak istemiyordu ama buna mecburdular. Son kez toprağa dokundu ve “Seni çok özledim anne.” diye fısıldadı.

Melek Günsel ÖZBEK

MENDİL

Okuldan çıkmıştım. Eve gitmek için otobüs bekliyordum. Durağın karşısında, parkta, yalnız başına oturup simit yiyen ihtiyar bir adam gördüm. İlk başta pek önemsemedim ama otobüsün gelmesine daha on beş dakika olduğu için ihtiyar adamın yanındaki bankta oturup beklemeye karar verdim.

Dikkatli bakınca ihtiyarın üstünün ıslak, gözünün yaşlı olduğunu fark ettim. Yanına gittim. Oturdum. Sordum: “Hayırdır amca? Bir derdin mi var?” İhtiyar adam bir yerdeki sararmış yapraklara, bir de dalında kalmış hâlâ yeşil olan birkaç yaprağa baktı. Konuşmaya başladı. “Bak evlat. Ben şimdi şu yerdeki solmuş yapraklarım. Üstüne bastın mı kalp kırıklıklarımın sesi gelir. Öyle ki insanlar bu yaprakların üstüne basıp bu sesi duymayı çok sever. Şimdi şu dalında kalan o yeşil ama bir süre sonra sararıp düşecek olan yapraklara bak. Onlar hem sizler hem de benim solan gençliğim.” dedi. Kafam biraz karışmıştı. İhtiyar adam anlamadığımı hemen fark etti ve devam etti: “Zamanının değerini bil evladım, çünkü onu kaybettiğin zaman bir daha geri getiremeyeceksin.” diye de sözünü bitirip kalkıp gitti.

Oturduğu yerde bir mendil vardı. Üstünde “Al bunu.” yazıyordu. Aldım. Cebime koydum. Aradan yıllar geçti. Şimdi anlıyorum ihtiyar adamın ne anlatmak istediğini...

Melike ASLAN

YALNIZLIĞIMIN SOLGUNLUĞU

Bugün üç yıl olmuş. Öyle diyor karşımdaki kadın. Bense öylece susuyorum, son üç yıldır sürekli yaptığım gibi, karşılıksız konuşmalara rağmen bıkmıyor benden, ne olursa olsun anlatmaya devam ediyor uzun uzun. Benim gibi sıkıcı ve hasta birine bu kadar zaman dayanabilmesi bile mucize gibi değil mi? Ondan önce birkaç günden fazla hiçbir hemşire dayanamamıştı. Hepsi aynı memnuniyetsiz ifadeyle benimle yapamadıklarını, hasta bile olsam sabredemediklerini söyleyip hiç konuşmamamdan yakınıyorlardı. Ama şu an karşımda duran ve ne olursa olsun ışıltıyla bakan kadın yıllardır bırakmadı beni. Hisleri yok olmuş biriyim ben, kendimi bile iyi hissettiremiyorum tıpkı onun benimle olmasından mutlu olduğumu hissettiremediğim gibi. Ama anlıyor sanki, bana sorun yok, der gibi bakıyor. Sonra annemden kalan son şey olan pembe karanfilleri suluyor. Tabii bir de onlarla aynı saksıya özenle dikilmiş tek daldan oluşan beyaz karanfiller var. Annem gitmeden çok kısa bir süre önce dikmişti bu beyaz karanfilleri.

Gözlerimi çiçekten ayırınca yanıma oturmaya gelen hemşireyi fark ediyorum. Sonrasında olacakları ise tahmin edebiliyorum. Her yıl bu tarihte yaptığı gibi bana çiçeklerin anlamlarından bahsediyor. Her ne kadar ezberlemiş de olsam hoşuma gittiği konusunda yalan söyleyemem. Var olduğumdan bile haberi olmayan ruhum bunları duyunca bir anlığına da olsa değerli

hissedip canlanıyor. Belki çok küçük bir şey başkaları için ama benim kalbimi hızlandırıyor. O ise yüzünden eksiltmediği gülümsemesiyle anlatmaya başlıyor, “Pembe karanfller, onlar samimiyeti, içtenliği ve şefkati temsil eder bunun yanı sıra bazı yerlerde seni unutmayacağım anlamına geldiği de söyleniyor. Beyaz karanfller ise masumiyeti ve saflığı temsil ettiği gibi anneler günü için de sık kullanılan bir çiçekmiş. Senin için ne hissettiriyorlar bilmiyorum ama bunların rastlantı olduğuna inanmam mümkün değil. Karanfller zaten genel anlamda sevgiyi ifade ediyorlar. Aslında sadece anlamlarıyla da kalmıyor bence güneş ışığını sevmeleri de özenle düşünülmüş. Çünkü sen sevmezsin aydınlığı, annenden hatıra kalan şu çiçekler olmasa açamam perdeleri. İçindeki karanlığa gömülüyor olsan da dışarıdaki güzellikleri unutmama izin verebileceğimi sanmıyorum. Üzgünüm, “O bunları söylerken aklımdan geçen tek şey, benim gibi değersiz biri için bu kadar çabalayan kadının nasıl bu kadar iyi olduğu. Tek bir an mutlu olabilmem için yapmadığı şey kalmıyor ama çıkamıyorum gömüldüğüm yerden, çabalıyorum. Çabaladıkça daha da çok batıyorum, Anlatacakları bitince kalkıyor yerinden. Hiçbir zaman cevap alamadığı ama her seferinde umutla sorduğu o soruyu yineliyor. “Bir şey ister misin?” Cevabım değişmiyor, Olumsuz anlamda bir bakış atıyorum. “Peki, şu an gidiyorum sonra döneceğim tekrar.” O gidince çiçeğime bakarak annemi düşünmeye başlıyorum. Annemsiz geçirdiğim son üç yılı düşünüyorum. Ama pek de iç açıcı şeyler gelmiyor aklıma. Üç yıldır aynı oda, aynı kişiler, başımı ağrıtan makineler ve gittikçe hissizleşen ben. Bu durumdan sadece annemle olan güzel anılarımızı düşünerek çıkabiliyorum. Son görüşmemizde beni bırakmak istemediğini ama olurda ameliyattan çıkamazsa bu hayatta en çok sevdiği ve özleyeceği tek kişinin ben olduğumu söylemişti. Benimse tek yaptığım bakmak, ağlamak ve “Gitme!” der gibi elini tutmaktı. Ne saçma değil mi? Annenize gitme, diyemiyorsunuz ya da son görüşmeniz olduğu hâlde seni seviyorum, deyip

sarılamıyorsunuz. Ama onun kalbi, etrafını saran tümöre rağmen o kadar güzel ki. Benim söyleyemediklerime tercüme oluyor hemen. Son cümlesi ise “Ben olmasam bile asla vazgeçme! Başarabilirsin” oluyor. Dedim ama ben; kalbi çok güzel diye. Benim gibi bir insan bile o kadar güzel görünüyor ki onun gözünden başarabileceğime inanıyor. Ama asıl komik olan ne biliyor musunuz? Öyle bir inanç ve sevgiyle bakıyor ki ben bile saniyelik de olsa inanıyorum buna. Sonra götürüyorlar onu. Hiçbir şey yapamıyorum. Kalbimde çiçek açtıran tek kişi de gidiyor ve ben o çiçeklerin solacağını bildiğimden kalbimi de onunla yolluyorum. Benimkiler onsuz solar ama o öyle biri ki benim solmuş çiçeklerim onunkinde hayat bulur...

Kapı sesiyle birlikte irkilerek çıkıyorum düşüncelerimden. Ağlamışım biraz fark etmeden. “Ne oldu annenle mi konuştun?” diyor. Annemden sonra biraz bile olsa beni anlayan tek kişi hemşire. “Söyledin mi içinden geçenleri?” Söyleyemedim. Söyleyemedim yine, “Söyleyemedin mi?” diyor bir anda, sanki içimi okuyor. “Gerek var mıydı ki?” “Annen anlamıştır merak etme.” “Bak ne getirdim sana.” Kırmızı çorba getirmiş bana, “Evet kırmızı çorba getirdim hani annenın yaptığından.” Sürekli aynı yemeği yemem doğru olmadığından arada bir başka şeyler yedirir bana. Ama genelde kırmızı çorba içerim. Diğerlerini pek sevmediğimden o da en çok bunu yapar. Yemeğimi yedirdikten sonra perdeleri kapatmak için pencereye yaklaşır “Uyuma vaktin geldi ama istemiyorsan biraz daha açık kalsın.” diyor. Bu soruya hep “Hayır” demişimdir -içimden tabii-. Çünkü hem karanlığı severim hem de o benim uyku saatlerimi iyi bilir. Çıkarken bana gülümsemeyi ihmal etmiyor yine. Gülümsemesi çok güzeldir, özellikle gamzeleri. Bunu ona söylemeyi de çok isterdim, ama çok zor tabii bu benim için.

Ben bunları düşünürken o da yavaşça çıkıyor odadan. Sonra yalnız kalıyorum her zaman olduğu gibi. Yatağım, gürültü,

makinelere, çiçeğim ve odanın sonundaki küçük dolap dışında herhangi bir şeyin olmadığı bu odada yalnız kalmak en sevdiğim şey. Aslında nefret ediyormuş gibi söylesem de makinelerin gürültüsünü bile severim bazen. Kafam çok gürültülü olduğundan tamamen sessiz bir ortamı kaldıramıyorum.

Bugün çok düşündüğümden midir bilmem gözlerim kapanmaya başlıyor hemen, ama biraz daha dayanmalıyım. Annemle konuşmam lazım, Sonra annem geliyor yanıma. Ama bir an ürküyorum çünkü annemin hayali ilk defa bu kadar gerçekçi. Yanağıma bir öpücük kondurup üstümü örtüyor ve çabucak gidiyor. Çok kısa sürmesi üzse de sanki gerçekten gelmiş gibi hissettirdiğinden yetiyor şimdilik. Zihnim boşalıyor uykuya dalmaya yaklaşıırken. Üstüme çekiyorum iyice battaniyeyi ama annem gittiğinden beri, ne kadar örtersem örteyim geçmiyor uykumun serinliği...

Melike ERDEM

GİZ DÜŞÜMÜ

Göztaşlarınız eteğine pis bir ikon oldu formaliteden kutsal saymalarımın kamburuna. İstisnasız her akşam, işportacı heba kuşlarının çığırkanlığını düstur edininp tinimi yoksuyor. İlave bir hadsizliğiniz daha: Karpuz kabuğundan bir gemi kıyarak uçurmuşlar usumu körlük taşrasına. Deli gözüyle aynı bana bakıyor. Bu ölgün aybakım; saç okşamak eylemini kendime uygulamaya farz kılar bir ürkünçlükte. Bu kutla; cümle mağlup sayılıyorum saçlarım ellerimi tozanlarına ayırdığı an. Bir aynalık canım var. Yüz görümlüğüme işe yarar bir şefkat imgesi yahut “kişiliksiz beni sev” hüsnü kuruntusu arzularsam cereyanla çarpışmış gibi özüm soğur ve göztaşları kümeniz öcünü tüketir. Kurtuluşun inkârıdır bu: Artık bilenmeyiniz sayrılığım. Onmaz kadın ben, şiir talebinizi kasti perişanlığımı inkâr ederek şımarık çocuk nazlılığıyla reddediyorum. Saat tam iki eski ferdi yalnızlığını vurmakta. Sevgilim ben, anne evine yalın gidiyorum.

Merve KARACA

SON PİŞMANLIK

Sonunda dersler bitmişti ve okuldan çıkıyorduk. Merdivenlerden inerken bir yandan hafta sonu ne yapsam diye düşünüyordum. Etrafa bakarken çıkış kapısına yapıştırılmış bir afiş ilgimi çekti. Renkli ve dikkat çekici bir yazıydı, büyük harflerle “KİTAP FUARI” yazıyordu. Ne zaman olduğuna baktım, yarın olduğu yazıyordu. Yürümeye devam ettim. İlk başta pek gidesim yoktu ama düşününce eski kitap kokusu almalı çok uzun zaman olmuştu. Reyyan’ı aradım ve bu hafta sonu gidip gidemeyeceğimizi sordum. İşinin olmadığını, gidebileceğimizi söyledi ve kapattı. Eve vardım ve annemden utana sıkıla biraz para istedim. Bu aralar aramız limoni. Geçen ayki kıyafet kavgası da aramızdaki kızgınlık ve soğukluğu arttırmıştı. Çok istediğim bir kıyafeti almayınca bariz bir şekilde beni hiç önemsemediğini söylemişti. Ve işte o günden beri aramız soğuk. Parayı ister istemez neden lazım olduğunu sordu bir çırpıda. Kitap için dediğimde ikiletmedi ve hemen biraz para verdi. Yatağıma gittim, yarın yeni kitap alabileceğimin hevesi ve biraz da heyecanı ile gözlerimi yavaş yavaş kapattım.

Cumartesi günü pembe elbisemin altına hızlıca spor ayakkabılarımı geçirdim ve yola çıktım. Hava oldukça güneşliydi gökyüzü açık maviydi sanki bugünün güzel olacağını habercisi gibiydi. Kitap fuarına giriş yaptık içerisi iki katlı ve çok büyüktü.

İlk defa fuara gelmiyorum ama yine de heyecanlıydım. Bütün insanlar buraya toplanmış gibiydi. Herkes kendini ilgilendiren serginin önünde duruyor bazıları ise yazarlardan imza alıyordu. İlerlemeye başladık. Yeni ciltli, süslü kitaplar tezgâhlarda boy gösteriyordu. Her tezgâh oldukça güzel gözüküyordu. İki saat boyunca gezdikten sonra yorgun olmama rağmen ileride bir yer dikkatimi çekti, bu bir sahaftı. Yavaşça sahafa yaklaştım...

- İyi günler Amca!
- Ah! İyi günler kızlar neye bakmıştınız, yardımcı olabilir miyim?
- Öyle bakınıyoruz Amca, özellikle aradığımız bir şey yok.
- Tamam o zaman kızlar, dedi ve gazetesini okumaya devam etti. Kitaplara bakmaya başladım. Kitaplıkta genel olarak kenarları yıpranmış sanki sayfalarına kahverengi bir yorgunluk çökmüş kitaplar vardı. Yukarı raftan bir tane aldım ve açıp incelemeye başladım lakin sayfaları hemen kopacak gibi olduğundan korktum, hemen rafa geri koydum. Reyyan, ileride kendine macera romanları arıyordu. Arkamı döndüğüm sırada tezgâhın üzerinde duran bir sürü yırtık pırtık kağıt parçaları dikkatimi çekti. Amca beni görür görmez:
- Kızım onlar eskiden kalma günlük parçaları işte sevip de kavuşamayanlar, sevdalılar, hastalar, anneler, çocuklar ya da senin benim gibi insanlar... Her tür insanı bulabilirsin orada. İşte bazen okurken orada kendini bulur, o kişileri kendine benzetirsin. Asıl ilginç ve güzel yanı bu zaten. İnsanlar içini dökmüştür o kağıtlara okudukça okuyasın gelir. Güzeldir, zevklidir okuması. “Daha önce hiç başkasının günlüğünü okumamıştım Amca bir bakayım.” dedim hızlıca. Cidden ilgimi çekmeyi başarmıştı Amca’nın söyledikleri. Hangisi seçsem diye bakarken dışı pembe tüylü bir defter dikkatimi

çekti. İşin garip tarafı içine bakınca sadece iki sayfası duruyordu devamında ne olduğunu merak etmiştim. Her iki sayfa da üstü gözyaşı lekeleriyle kaplanmış, kenarları zamanın getirdiği yıpranmışlıkla duruyordu. Defteri elime aldım ve ilk sayfayı okumaya başladım.

9 Aralık 2018

Yine annemle kavga ettim. Cidden kimse beni anlamıyor. Utanıyorum, dayanamıyorum artık. Bugün arkadaşım Erçin'in annesi ona telefon almış ve onu tebrik ettim tabii ki o benim en yakın arkadaşım. Eve gelince anneme benim de bir telefon istediğimi söyleyecektim. Annem son bir yıldır çalışıyor ve "Ben sizin için çalışıyorum." diyor ama bence beni hiç düşünmüyor. Annem eve geldiğinde yemeğe oturduk ve konuyu açtım. Anneme yeni çıkmış telefonlardan birini istediğimi söyledim ama bir çırpıda "Kızım zaten telefonun var." dedi. Anneme Erçin'in de yeni model telefonu olduğunu söyledim ve üzüntüden ağlamaya başladım. Yine de "Olmaz." diye geçiştirdi beni, çok sinirlenmişim. "Hani bizim iyiliğimiz için çalışıyordun anne, yalancısın! Çalışma artık! Sana ihtiyacım yok ben çalışırım, alırım. Sen çok kötü bir annesin!" diye bağırdım. Koşarak odamın kapısını çarptım. Odamda ağladım saatlerce, ne olur sanki alsa ve beni mutlu etse.

20 Aralık 2030

Yazmayalı çok oldu günlük evde tek başıma oturuyorum ve bunları yazıyorum sana. Günlük, annemi hastaneye kaldırdılar iş yerinde yorgunluktan fenalaşmış. Ben unutmuşum benim için bu kadar yorulduğunu, çabaladığını. Anne seni çok özleyorum... Dediklerim için özür dilerim. İnsanın bir çift lafı meğer ne kadar kırabilirmiş karşındakini. Ben bunu bilmeden kırdım annemi. Şimdi o hastanede ve ben tek başımayım. Yine ağlayarak bunları

yazıyorum ama hırsımdan değil pişmanlığımdan yazıyorum. Belki de biraz rahatlamak için. Şu hayatta anne sevgisinin çok değerli olduğunu, annelerin yavruları için her şeyi yapacağını çok geç anladım ben. Bencilim, gözüme at gözlüğü takmıştım, sadece kendimi gördüm kendimi düşündüm. Hiç annemi düşünmedim şimdi yeni fark ediyorum. Özür dilerim anne! Annem, özür dilerim... Umarım beni affedebilirsin...

Senin asla değerini bilememiş kızın...

Kâğıt bu son cümleyle bitiyordu. Kağıt yer yer ıslanmıştı, zamanın getirdiği o kuruluk olsa da sanki kızın hıçkırına hıçkırına kağıda bıraktığı o gözyaşlarını hissettim. Pişmanlığını, acizliğini, keşkelerini... Bilmem ne zaman fark ettim, ama ağlıyordum sanki içimden bir şey koşturmuştu, beni terk etti. Bu, bana kendimi hatırlattı ve içimde bir yara bıraktı sanki. Hızlıca gözümdeki yaş sildim ve defteri aldığım yere geri bıraktım. Amca gülümseyerek bana bakıyordu:

- Ben sana dememiş miydim orada senin benim gibi insanlar da vardır ve o insanları bazen kendine benzetirsin asıl ilginçliği budur, okumanın zevki de budur işte.

Amca bana gülümseyerek gazetesine geri döndü. Reyyan'ı da alıp eve doğru yola çıktım. Yoldan son kalan paramla güller aldım. Güller annemin en sevdiği çiçeklerdi. Hızlıca eve gittim sanki annemi kaybedecekmiş gibi bir yandan koşuyor bir yandan ağlıyordum. Onu kaybederim de özür dileyemem korkusuyla zile bastım. Annem kapıyı açtı. Onu yıllar sonra ilk defa görür gibi sarıldım, ağlıyordum. Annem çok şaşırılmıştı: “Ne oldu kızım, biri bir şey mi yaptı?” diye art arda sorular sormaya devam ediyordu. O şu an bile beni, bencil kızını düşünüyordu. Anneme ağlayarak ve zorlukla şu kelimeleri diyebildim, “Anne... Özür dilerim affet beni, bencil kızını affet anne...”

Meryem ÇİNAR

HEM MERHUM HEM MEFTUN

‘Bizim Deli’ her zaman oturduğu banka yavaş ama bir o kadar da heyecanlı adımlarla ilerledi. Tam bankın önüne geldiğinde hızlı ama nazik bir biçimde üstünü başını düzeltti. Yıllardır ayakkabısının üstünde duran, ne kadar silse de geçmeyen lekeyi bu sefer geçecekmiş gibi sildi ama leke gitmedi. Sıkıntıyla ofladı. Ellerindeki sarı nergisleri hızla kontrol etti. Baş düşen bir tane nergisi eliyle hafifçe düzeltti. Elindeki cam şişeyi bankın hemen yanındaki ağacın dibine bıraktı ve bankın sağ tarafına oturdu. Yavaşça kolundaki saate baktı. Saat tam 14.30. Her zamanki gibi tam vaktinde gelip oturmuştu yerine. Güneşin kavurucu sığığı tam tepeden vuruyordu ama hiç umursamadı bunu. Alnından akan terleri, elinin tersiyle siliyor asla kıyafetine dokunmasına izin vermiyordu.

‘Bizim Deli’ her gün aynı saatte, aynı takım elbiseyle, hep aynı boyda ama farklı bir cam şişeyle ve bir buket nergisle buraya gelirdi. Bu banka oturur ve akşam beşe kadar denizi seyrederdi uzun uzun. Geldiğı ilk saatler, büyük bir hayranlıkla bakardı dalgalara... Sonra gözleriyle eşlik ederdi manzaraya, ama saat beşe doğru buruk bir üzüntüyle seyrini bitirir ve her zaman sol gözünden akan bir damla yaşla evine dönerdi. Yaz kış, yağmur çamur demeden Allah’ın her günü buraya gelirdi. Tüm mahalleli tanırdı Bizim Deli’yi. Onlar takmıştı zaten bu

lakabı da. Buradakiler ne zaman Bizim Deli'ye "Senin adın ne bey amca?" diye sorsalar Bizim Deli, her seferinde "Hem merhum hem meftun." derdi. Mahalleli sürekli bu cevabı alınca başta "deli" dediler ona ama gel zaman git zaman herkes onun varlığına alıştı. Kabullendiler onu.

Bizim Deli'nin nasıl bu hâle geldiğini kimse bilmezdi. Merak ederdi mahalleli, "Çoluğu çocuğu, akrabası yok mu?" diye sorarlardı birbirlerine. Bazen küçük çocukları korkutmak için seni "Bizim Deli' ye veririm." derlerdi. Küçük çocuklar korkmazdı, çünkü o kimseye zarar vermezdi.

Mahallenin eski esnaflarından Antikacı Doğan, Bizim Deli'yi tanırdı. Nasıl bu hâle geldiğini, ne zamandan beri hem merhum hem meftun olduğunu, neden böyle olduğunu da bilirdi aslında ama anlatmazdı kimseye. Kimsenin hayatının, kimsenin ağzına sakız olmaması gerektiğini düşünürdü. Bu yüzden de hep susardı. Bizim Deli bazen haftada bir bazen de iki haftada bir uğrardı Doğan'ın dükkânına. Çok eski bir gramofonu vardı. Sürekli bozulurdu. Tamir etmesi için Doğan'a getirirdi. O da her seferinde, en iyi şekilde tamir etmeye çalışırdı ama gramofon oldukça eski olduğu için en fazla iki hafta dayanabiliyordu. Sonra bir daha geliyordu, bir daha... Hiç pes etmiyordu. Doğan, her seferinde sessizce gramofonu tamir eder hiç konuşmazdı, para da almazdı. Çok üzülürdü Bizim Deli'ye. Hâline acırdı. Çünkü bilirdi onu...Bazen ona acıdığına o bildikleri gelirdi aklına. Kalbi sızlardı Antikacı Doğan'ın.

Bizim Deli, bu mahalleye geldiğinde henüz 21 yaşında zıpkın gibi bir delikanlıydı. Buraya taşınmadan çok kısa bir süre önce zabıt kâtibi olarak işe başlamıştı bir mahkemede. Hayat doluydu, yaşamayı çok severdi. Her şeyi sevebilir insan ama her şeye sevda duyamazdı. Şu hayatta üç sevdası vardı: Çocukken katıldığı

bir şiir yarışmasından kazandığı daktilosuyla şiir yazmak, taş plaktan Türk sanat müziği dinlemek ve biricigi Efsun.

Efsun, Bizim Deli'nin biricik aşkıydı. Genç bir kadındı. Masmavi gözleri, o zamanın modasına uygun kısa, dalgalı, açık kestane rengi saçları vardı. Ortaokulda okurken tanışmışlardı Efsun'la. Bizim Deli ilk gördüğü andan beri tutkundu ona. Adı gibiydi Efsun. Onu gördüğü anda büyülenmişti. Efsun'un aşkıyla "Meftun" olmuştu.

Yüksek okulu bitirip mesleğini eline alınca, cesaretini toplayıp açılabilmişti Efsun'a. Bizim Deli, aşkını itiraf edince Efsun da dayanamayıp kabul etti. Böylece görüşmeye başladılar. Babası çok katıydı Efsun'un. Bu yüzden kimse görmesin, duymasın diye gizli saklı görüşürlerdi. Bizim Deli'nin hep oturduğu bankta otururlardı. Hem caddenin kalabalığı hem bankın ardındaki ağaçlar saklardı onları. Şehrin hengâmesi onları da yutardı. Bir tek orada rahat rahat sohbet ederlerdi.

Bir bank yuva olur muydu insana? İşte öyleydi o bank... Bir yuva gibi sımsıcak... Efsun'la vakit geçirebildiği tek yerdi. Her çarşamba buluşurlardı o bankta. Efsun'un en sevdiği çiçeği sarı nergis. Kokusuna bayılırdı. Nergis gördüğü an durur kokusunu ciğerlerine çekerdi. Bizim Deli de her çarşamba saat 14.30'da ellerinde bir buket sarı nergisle Efsun'u beklerdi. Saat asla şaşmazdı. Efsun her zaman tam saatinde o bankta olurdu. Sohbetleri bittiğinde Bizim Deli hem denizi hem Efsun'un gözlerini seyrederdi. İki de aynı gelirdi ona. Yüzme bilmezdi Bizim Deli. Kendini şu sığ denize bile atsa boğulurdu hemen. Efsun'un gözlerinde de aynısı oluyordu. Onun aşkıyla boğuluyor, meftun oluyordu. Ayrıca Efsun'a hediyesi sadece nergis değildi. Bizim Deli her çarşamba bir de elinde şiirle gelirdi. Sadece boş zamanlarında değil, bazen işlerinden de kısır Efsun'a şiir yazardı. Aşkını dizelerle haykırırdı.

Yine bir çarşamba günü, her zaman olduğu gibi, Efsun’u görecek olmanın verdiği heyecanla uyandı Bizim Deli. Her zamanki gibi giydi takımını, ayakkabısını. Gramofonuna yine aynı plağı koydu. Müzeyyen Senar’dan Fikrimin İnce Gülü çalıyordu. Son hazırlıklarını yaparken evi Müzeyyen’in sesi dolduruyordu ve taş plaktan çıkan cızırtılı dizeler evin içinde bir kez daha yankılanıyordu.

Fikrimin ince gülü

Kalbimin şen bülbülü

O gün ki gördüm seni

Yaktın ah zalim beni

Gramofonu durdurdu ve evden çıktı. Tam 14.30’da banka geldiğinde Efsun yoktu. Her zaman Efsun’un oturduğu yerde bir zarf duruyordu. Uzunca bir süre zarfa baktı. En başta dokunamadı ama sonra aldı eline zarfı. Meftun’a yazıyordu en üstte. Zarfı yavaşça açtı. Deniz meltemi, tenine hafif hafif vuruyordu. Zarfın içindeki mektubu çıkardı. Ağır ve durgun gözlerle okudu. Mektubu bitirdiğinde yavaşça sırtını oturduğu banka yasladı. Efsun gitmişti. Öylece gitmişti. Mektupta neden gittiği bile yazmıyordu sadece gitmek zorunda olduğunu, bu gidişin onun elinde olmadığını ve bir daha Bizim Deli’nin gözlerinin içine bakmaya cesaret edemeyeceği için de bu mektubu bırakıp kaçtığını yazmıştı.

Bizim Deli, bunların hiçbirine takılmamıştı. Evet, bu satırları okurken soğuk soğuk terlemişti ama son kelimeyi okuyunca derin bir “oh” çekip arkasına yaslandı. “Geleceğim.” demişti Efsun. Mektubunu bu tek kelimeyle tamamlamıştı. Geleceğim, sözcüğü artık Bizim Deli için çok şeydi. O günden sonra, yine her çarşamba o banka geldi ve Efsun’u bekledi. O artık hem merhum hem meftundu.

Hem merhum hem meftun olunca insan, şiirlere sığınır. Bizimki zaten sevdalıydı şiire ama o günden sonra şiir bambaşka bir hâle büründü onun için. Sayısız şiir ve birçok mektup yazdı ama adresini bilmediği için hiçbirini gönderemedi. Gönderemeyeceğini bile bile durmadan, sürekli yazdı.

Yıllar geçti aradan. Efsun belki de gelmekten vazgeçti ama Bizim Deli beklemekten hiç vazgeçmedi. Her çarşamba, hazırlığı yaptı ve tam 14.30'da aynı banka oturdu. Bir süre Efsun'u bekledi. Efsun gittikten sonra ona şiirlerini ve mektuplarını iletmenin yeni bir yolunu bulmuştu. Yazdıklarını rulo hâline getirip bir dal nergisle birlikte, cam şişenin içine koyuyor ve denize atıyordu. Postacı, Efsun'a ulaşamazdı ama belki deniz ulaşırdı. Masmavi deniz, bir gün ona o mavi gözleri bulup getirirdi. Kim bilir...

Yine akşam beşte kalktı yerinden. Evinin önüne geldiğinde her zamanki gibi elindeki kalan nergisleri evinin caddeye bakan duvarının önüne bıraktı. Evine girer girmez yine Müzeyyen'in sesi dağılmaya başladı. Taş plak artık eskisinden daha çok cızırdıyordu ama bu Müzeyyen'in sesini bozmuyor aksine güzelleştiriyordu. Aynı dizeler, aynı evi yine aynı duygularla doldurdu.

Fikrimin ince gülü.

Kalbimin şen bülbülü.

O gün ki gördüm seni.

Yaktın ah zalim beni.

Efsun belki de gelmekten çoktan vazgeçti ama Bizim Deli beklemekten hiç vazgeçmedi. Yapacak bir şey yoktu. Bu da bir gerçekti. Gidenlerin sığınacak bir limanı vardı ama kalanların gidene beklemekten başka çaresi yoktu.

Mina Nur VARLI

POLAROİT

Anneannesinin ölümünden sonra annesi Sevgi ve teyzesi Esmâyla birlikte evdeki eşyaları boşaltmaya giden Nazlı için işler tahmin ettiğinden daha da zordu. Eve girdikleri anda burunlarına anneannesinin o bilindik kokusu, gözlerine ise gözyaşları dolmuştu. Her şeye rağmen evdeki ufak tefek eşyalardan başladılar. Tabii ki de kolay olmadı, ellerini attıkları her eşyada bir anı canlanıyordu gözlerinde. Salona geçtiklerinde annesi Sevgi çekmecelerden birisini açtı. Çekmecenin içinden bir sürü fotoğraf albümü çıkmıştı. Annesi ve teyzesi o an her şeyi bırakıp o fotoğraf albümlerini incelemeye başladılar. Nazlı ise anneannesinin odasına çıkma kararı aldı. Odanın kapısını açtığı anda o güzel kokuyu daha da çok hissetti. Odaya girdi, masanın üzerindeki çiçek kokulu, hafif parfümü fark etti. Parfümden üzerine biraz sıktı ve kokuyu tekrar hissetti. Eşyaları kutulara doldurmaya başladı. Kıyafet dolabını açtı, teker teker kıyafetleri yatağın üzerine koyduğu sırada dolabın içinde kıyafetlerin altında gizlenmiş üç tane kutu olduğunu fark etti. Kutuları çıkardı ve yatağın üzerine koydu her kutuda bir isim yazıyordu. Bu isimler annesi, teyzesi ve kendisine aitti. Kutuları tek tek açtı. Kutularda bebekliklerine ait kıyafetler, ayakkabılar, tokalar, oyuncaklar ve fotoğraflar vardı. Nazlı, o an orada daha fazla duracak gücü kendinde bulamadı. Kutuladığı eşyaları kapının önüne koydu ve kendisi de aynı yere oturup ağlamaya başladı.

Aklında anneanesiyle yaşadığı güzel anılar canlanıyordu. Birlikte ne kadar da mutlulardı. O sırada gözüne çatı katına açılan kapı ilişti, kendini topladı. Anneanesi oraya girmesine hiç izin vermez, her seferinde onu engellerdi. Ama merak her şeyden üstün gelmişti o an. Kulağına anne ve teyzesinin kahkahaları geldi, hâlâ albümlere bakıp fotoğraflar çekilirken neler olduğunu anlatıyor, gülüşüyorlardı. Fırsattan istifade çatı katına çıktı. Çatı katı eski eşyalarla doluydu ama onca eşyanın içerisinde Nazlı'nın dikkatini altın işlemeli bir sandık çekti. Sandığın yanına gitti, sandık çok tozlanmıştı üzerine üfledi ve tozlar biraz da olsa azaldı. Sandığı açtı gözüne bir fotoğraf ilişti, fotoğrafta anneanesinin gençliği vardı. Anneanesi ne kadar da güzeldi. Anneanesinin kucağında bir bebek vardı bu annesiydi ama resmin yarısı arkaya katlanmıştı, Nazlı katı açtı ve resmi tamamladı. Resmin diğer yarısında anneanesinden iki yaş büyük olduğunu tahmin ettiği bir adam vardı ama bu adam dedesi değildi. Çok şaşırılmıştı neler olduğunu anlamadı. Sandığın içinde birçok mektup vardı birini açtı ve okumaya başladı. Mektupta şöyle yazıyordu:

Sevgilim,

Bugün sen askere gideli iki yıl oldu. Bu mektupları hiç okumayacağını biliyorum ama yine de bir şekilde beni izleyerek bunları okuduğunu farz ediyorum. Seni ne kadar özlediğimi tahmin edemezsin. Kızımız artık iki yaşında ama şu var ki biliyorsun, bizim buralarda bir kadının dul olmasına iyi bakılmaz, bu iyi bir şey değildir. Bu yüzden evlenmek zorunda kaldım ama sakın üzülme, gözün asla arkada kalmayın çünkü evlendiğim kişi senin de çok yakın arkadaşın olan Hasan. Biliyorsun o bizi asla yalnız bırakmaz ve bizi sonsuza dek koruyup kollar. O yüzden biz mutluyuz sen orada mutlu olmaya bak ve biliyor musun kızımızın bir kardeşi olacak, aramızdaki sevginin sembolü olan güzel kızımızın en az onun

kadar güzel bir kız kardeşi alacak sevgilim. Seni seviyoruz umarım orada huzurlusundur. Biriciğin...

Nazlı bu mektubu okuyunca çok şaşırmişti. Ne yani şimdi annesi ve teyzesinin babaları aynı kişi değil miydi? Hemen mektubu ve fotoğrafı aldı, annesi ve teyzesinin yanına indi, albümlere bakmayı bitirip eşyaları toplamaya geçmişlerdi. Nazlı onlara kendisini dinlemelerini söyledi ve onları koltuğa oturttu. Her şeyi bir bir anlattı. Nazlı onların şaşırmasını beklerken onlar gayet sakin bir şekilde Nazlı'yı dinlediler. Annesi bu durumu fark edince sıcak bir gülümsemeyle konuya girdi:

- Anneciğim, biz de zamanında orayı çok merak ettik ve senin gibi bir şekilde girdik sonra da bunları bulduk. Hemen anneannenin yanına gittik tabii ki. Anneannen de bize her şeyi en başından anlattı.

Burada sözü teyzesi aldı:

- Teyzeciğim, anneannen aslında bu fotoğraftaki kişiyle yani Bekir Dede'ne evliymiş ve çocukları olmuş, yani annen. Sonrasında Bekir Dede'n askere gitmiş ve ne yazık ki orada şehit olmuş.

Dedi teyzesi ve annesi devam etti:

- Ama anneannen yazmayı hiç bırakmamış, sürekli bir şekilde dedenin onları okuyabileceğini ümit etmiş. Tabii o zamanlar bir kadının dul olması hoş görülmezmiş. Bu yüzden de hem Bekir Dede'nin en yakın arkadaşı olduğu hem de anneanneni ve beni koruyup kollayabilecek en iyi kişilerden biri olduğu için anneannen Hasan Dede'ne evlenmiş. Ben bu sırada bir buçuk yaşındaymışım sonra anneannen teyzene hamile kalmış. Yani anlayacağın hikâyenin aslı böyle anneciğim.

Nazlı'ya bu olanlar çok garip gelmiş oysaki anneanesi ve dedesi birbirlerini küçüklükten beri sevdiklerini söylerlermiş hatta öyle ki dedesini altı yıl önce kaybettiklerinde anneanesinin üzüntüden hastanelik olduğunu biliyormuş ama demek ki herkes gibi anneanesinin de sırları varmış. Ayrıca gerçekten birbirlerini çok güzel sevmişler.

- Canım anneannem umarım orada gerçek aşkınla kavuşursun, diye fısıldadı Nazlı, camdan gökyüzüne doğru bakarken. Sonrasında ise hiçbir şey olmamış gibi evi boşaltmaya devam ettiler ve bu konu bir daha hiç açılmadı.

Miraç Şeref SAĞOL

SINIRLARI AŞMAK

Bu sabah kendimde garip bir farkındalık hissettim. Acaba dışarıda bir yer var mı? Acaba bu dört duvarın ötesine çıkabilecek cesaretim var mı? Ya da bütün dünya sadece bu küçük pencereden mi ibaret?

Öncesinde hiç merak etmezdim. Bu dört duvar günbegün içinde tutmaya beni ikna ediyordu. Ama gerçekten istediğim bu mu?

Aradan bir süre geçti. Bu sorular ardında yeni sorular bırakıyordu. Benim gibi başka bir varlık var mı? Acaba neyin üzerinde duruyorum ve bu yer ne kadar büyük? Bunlardan başka bir şey düşünemez olmuştum ve artık kapıya doğru yönelmenin zamanı gelmişti.

Bu kapı nasıl açılır bilmiyorum. Bu kapı ile ilgili tek bildiğim; her uyandığımda bu kapının önünde yiyebileceğim bir şey olduğu. Kapının üstünde bir çıkıntı olduğunu gördüm. Belki de bu dört duvarın ötesine gidebilmenin anahtarıdır. Ucundan tutmam ile çıkıntının bükülmesi bir oldu ve kapı kendiliğinden üstüme geldi. Sorularımın cevabına ulaşmamda bir adım ilerlemiş oldum. En azından artık arkasına geçebilirim. Ama korkuyorum. Buranın arkasına geçersen ne olur bilmiyorum.

Daha kapının arkasına bakmaya bile cesaret edemiyorum. Ama bir saniyelğine durup düşündüm: Eğer bu adımı atamazsam sonsuza kadar soru sormaya devam edeceğim. Ama benim asıl istediğim bu sorulara birer cevap.

Artık daha fazla beklemenin bir anlamı yoktu. Hızlıca kapıyı çektim ve dışarıya, cevapsız olan soruların cevabına ilk adımımı atabildim.

Dışarıda ilk dikkatimi çeken şey yukarıdaki acı verici parlak top oldu. Bakması acı verici olmasına rağmen garip bir şekilde huzur vericiydi. Sanırım bu dört duvarın içindeki tepedeki ışık saçarla aynı görevi görüyor. Sanırım bu top olmasa her yer simsiyah olacaktı.

Bu acı veren topu incelemem sonrasında fark ettiğim şey tavanın mavi ve üstünde beyaz pamukların uçuşuyor olmasıydı. Acaba bu beyaz pamuklar neden var? Tavanı mavi yapan şey acaba ne?

Bir müddet bu mavi tavanı seyrettikten sonra da artık adım atmaya hazırdım. Hemen karşımdaki yeşilden ipliklere doğru ayağımı uzatıp adım atmaya başladım. Bir, iki, üç derken kesilmeksizin adımlarım devam etti. İçimde garip bir his belirdi. Adım attıkça katlanan, daha fazla adım atma isteği uyandıran bir his.

Bir şeyler bulma, belki sorularıma cevap olma umuduyla giderken tavanda gariplikler fark ettim. O acı veren top artık yoktu ve tavandaki ışık daha turuncumsu bir hâl almıştı. O huzur veren tavan yerini sade bir sessizliğe bırakmıştı. Hemen olduğum yere yattım ve tavanı izlemeye başladım. Parlak topun yok olmasıyla tavanda yeni bir top belirlemeye başladı. Kocaman beyaz bir top ve çevresinde ışıldayan noktalar. Buradan hiç ayrılmak istemiyorum. Sonsuza kadar burada, yeşil ipliklerin

üstünde yatıp tavadaki değişiklikleri seyretmek istiyorum.

Sorularımın çoğuna cevap bulamadım ama dört duvarın arasında sıkışmaktan iyidir...

İyi giyimli şişman bir adam aceleci bir şekilde anında kontrol odasında belirdi. Çalışanları haksız yere azarlamaya çoktan hazırıdı. Fakat ortamdaki havayı hemen sezebilmişti. Herkes sadece tek bir ekranın etrafında toplanmış onu izliyorlardı. Bütün görevlerinin gözü âdeta “Sonunda!” diyordu. Patronun öfkesi sönüp olanları merak etmeye başlamıştı. “Neler dönüyor burada?” dedi ciddiyetini bozmadan. “Efendim 469 numara... O başardı!”

Patron günlük raporları gözden geçirdikten sonra 469 numaralı deneğin dosyasını tekrar gözden geçirdi. Sonuçta kalan 499 numaranın raporlarını zaten ezberlemişti. Baktığı her saniye daha çok büyüleniyordu. Beş yıldır çalıştığı proje meyvelerini vermeye başlamıştı. Bir süre sonra patron ellerini cebine doğru götürdü, odadaki sessizliğin yerini gurur kahkahaları almıştı.

Sıcağa hasret kalmıştım. En son küçük pencere dış dünyayı beyazlar içinde gösterirken bu şekilde hissetmişim. Artık dışardayım ama dünya beyaz değil. Sanırım tavan karanlığa bürünmüşken dış dünyada olmak iyi bir fikir değildi.

Zor hareketlerle başladığım yere geri döndüm. O kadar heyecanlı bir şekilde dışarıya koşmuşum ki ardıma bile bakmamışım. Vakit geçirdiğim, tutsak olduğumu zannettiğim yer, eşyalarımı koyduğum beyaz bir kutuyu andırıyordu.

Soğuktan titreyen çıplak ayaklarımı zorla içeri atmaya başarabilmişim. “Dışarı çıkarken daha hevesliydim!” diye bir düşünce geçti aklımdan sadece. Olduğum yerde gövdemden bir zıplama ağzıma kadar uzandı ve bana garip sesler çıkarttırdı. Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum ama kendimi rahatlamış hissediyorum. Sanki uzun bir sürecin stresini tek seferde atmış gibiydim. Ve gözlerim yavaşça kapanırken en son hatırladığım şey, suratıma hızla yaklaşan yatağımdı.

Uçuyormuş gibi hissediyorum. Belirli belirsiz bulanık sesler işitiyorum. Yatağımda olmadığımı fark edeli çok sürmedi. Etrafım suyla çevrili daracık bir yerde kapana kısılmış, vücudum kıyafetsiz kalmış, suratımın önüne bir maske kondurulmuş, çeşitli bağlantılara sarılmış durumda kabın dışında kalan hareketli görüntüleri izliyorum.

Hareketli beyaz renklerden birisi büyüdüğü görüntüsü netleşmeye başlıyordu. Bana doğru geliyordu. Beni çevreleyen su garip bir ses eşliğinde azalıp neredeyse yok olmaya başladı. Görüntüler biraz daha netleşti. Ve bu sefer soruma bir cevap bulmak yerine cevap ayağıma gelmişti. Ya da zorla getirilmişti. O belirsiz beyaz görüntü, bana benziyordu! “Günaydın Denek 469. Tebrik ederim! Amacına ulaştın. Bir süre konuşamayacaksınız ve deney öncesi anılarınız ve tecrübelerinizi hatırlayamayacaksınız. Size verdiğimiz ilaçların yan etkilerinden sunduğumuz formda bunları daha önceden kabul ettiniz. Yine de dediklerimi anlayabilecek durumdasınız. Siz 5 yıldır hem en uzun süre vakit geçiren hem de yalnız dışarı çıkmaya cesaret edebilen ilk kişisiniz.” Beyaz önlüklü adam cümlelerine cümleler ekliyordu fakat hiçbirine odaklanmadan gözlerim devriliverdi.

Uyanalı bir hafta oldu. Taşlar yavaş yavaş oturmaya başlıyordu. En başta bu deneye katılmamın sebebi sadece beş parasız kalmam ve sığınabilecek bir yer bulmamdı. Camdan hafif bir ışık huzmesi yüzümü okşuyor, beni iyileştiriyordu ama dışarı baktığımda gördüğüm tek şey geride kalan o beş yıla olan özlemimdi.

Muhammet Enes ERENLER**HEYBEDEKİ UMUTLAR**

İşte yılların ardından aynı yerde, aynı trende oturuyordu. Yıllar önce heybesinde umutlarla geldiği bu şehri aynı heybedeki hayal kırıklıkları ile terk ediyordu. Kafasını koltuğa gömercesine bastırıp gözünü kapadı. Yıllar önceki kendisini düşündü, gencecik ve o saf delikanlının nasıl da hayalleri vardı. Ona ihanet ediyordu giderek ama başka çare kalmamıştı. Yorgundu yorulmaktan, hayal kırıklıklarından, yargılayıcı bakışlardan belki de hepsinden çok kendinden yorgundu. Gözlerinin altı çökmüş, saçlarına aklar düşmüştü. O genç şimdiki hâlini görse gelir miydi bu koca şehre, hiç sanmıyordu. İhanetinden duyduğu keder bir an onu ele geçirdi, kısacık bir an bile olsa kendinden utanmasını sağladı. Gözleri nemlendi o kısacık anda. Kendini yargıladığı mahkemeyi trenin düdüğü böldü, gözlerini açtığı anda tren kalkıyordu. Camdan baktı, kimi ağlıyordu trene bakıp kimi gülüyor, ama hepsi el sallıyordu. Herkesin kendine el sallayanı vardı ama kendinin... Kimsesi yoktu. Avunmak için iç cebinden bir fotoğraf çıkardı. Eski bir fotoğrafı siyah beyaz... Fotoğrafta gencecik bir kadın duruyordu, koyu renk dudakları bembeyaz teniyle çok güzel bir kadın. Fotoğrafa bakarak avundu o da. Her ne kadar en büyük ihaneti edip onsuz gitmiş olsa da affetmişti onu. Gözünden bir damla yaş fotoğrafa damladı. Kıyamadı fotoğrafın kirlenmesine. Hemen bezle silip cebine koydu fotoğrafı, sol cebine kalbine daha yakın

olsun diye. Tren hareket etmeye başlayınca gözyaşlarını sildi. Başını yine koltuğa gömüp baktı heybesine, sayamadı kaç hayal kırıklığı olduğunu, o kadar çok vardı ki. Yolu izlemeye koyuldu. Belki birkaç dakika belki birkaç saat sonra bir okul gördü, içeri davet etti onu bir rüzgâr. Bir çocuk gördü, oturuyordu okulun sırasında. Nasıl da dikkatli bakıyordu defterine, nasıl da özenli yazıyordu. Yanına oturdu o küçük çocuğun. Nasıl da hevesliydi, gencecikti daha. Önünde koca bir ömür vardı yaşanacak. Yüzündeki masumiyeti izledi, belki birkaç saniye belki birkaç gün. İsmi öğrenmek istedi, tanımak istedi bu çocuğu ama rüzgâr izin vermedi, sürükledi onu camdan dışarıya. Süzüldü rüzgârla beraber havada. Küçük insanlara, oynayan çocuklara, trende oturan bedenine el salladı. Rüzgâr onu bir tren istasyonunun önünde bıraktı, geri döneceğim dercesine yanağını okşayıp uzaklaştı. Perona doğru ilerledi sessizce. Herkes sanki bir anda yok olmuşçasına bomboştu istasyon, başıboş bavullar sahiplerini arıyorlardı sanki.

Perona gelince bir genç gördü, hevesle bakıyordu saatine. Sabırsızlanıyordu belli ki. Üstü başı bayramlık kıyafetleri hatırlattı ona, mutlulukla giyilsin diye alınmış yünlü bir kumaştan o heyecanlı bayramlık kıyafetleri. Onu incelerken yanında bir heybe fark etti, dışarıya taşan umutlarıyla o heybeyi izledi, içinden hiç kötü bir duygu taşmıyordu hep umut hep umut... Onunla da tanışmak istedi, birkaç umut ödünç almak istedi. Yanına süzölmeye başladı ama o gittikçe genç uzaklaşıyordu, en sonunda öyle uzaklaştı ki göremez oldu. Rüzgâr geldi tam genç ufukta kaybolunca. Bu sefer onu bir şehrin üstünde gezdirdi, insanlara baktı, el sallasa bile fark etmezlerdi o yüzden hiç tenezzül etmedi, sadece yolculuğun keyfini çıkardı. Rüzgâr bu sefer onu bir şehir parkının önüne bıraktı. İçeriye girer girmez etrafını bir koku sardı, bir aşk kokusu. Kokunun gösterdiği yönde süzöldü. Parkın tam ortasında bir çift gördü, el ele tutuşmuş yirmili yaşlarında iki

genç. Aşktan bir bulutun içinde oturuyorlardı. Birbirlerine öyle âşıklardı ki koku etraflarını çepeçevre sarmıştı. Onlara baktıkça içini bir huzur kapladı, onları izledi belki birkaç saniye belki birkaç yıl. Onlarla tanışmak istemedi, yanlarına gidip kokuyu dağıtmak istemedi ve usulca rüzgârın gelip onu almasını bekledi. Rüzgâr gelince kendini ona bıraktı ve bu sefer süzülürken gözlerini kapadı. Havanın, bulutların, güneşin yanaklarını okşamasına hatta onu tanımamasına izin verdi. Rüzgâr bu sefer onu bir hastane odasında bıraktı. Yatağın yanındaki koltukta oturmuş bir adam vardı, gözleri öyle hüznü bakıyordu ki dayanamadı, gözlerinden bir yaş düştü. Gözlerinin altı şişmişti adamcağızın. Kim bilir ne olmuştu, kim ölmüştü ya da kim hastaydı? Hüznüle adama doğru yöneldi, onu teselli etmek ona sarılmak istedi. O adımını atar atmaz tüm madde yok oldu ne duvar ne yer ne hava; hiçbir şey kalmadı. Yalnız adamın oturduğu koltuk ve adam kaldı karşında. Şaşkınlıkla etrafına bakmak istedi, başını çevirir çevirmez daha önce yanlarına gittiği üç kişinin üç tarafını sardığını gördü. Hepsi ona bakıyordu. Derken adam da koltuktan kalktı ve ilk o konuşmaya başladı:

- Sen bize ihanet ettin!” Hepsi bunu tekrarlamaya başladı, aynı anda senkronize şekilde söylüyorlardı. Kafatası patlıyordu seslerden. Her yanda sesler, sesler, sesler... En sonunda dayanamadı seslere, yere çöktü ve son kalan gücüyle bağırdı.
- Siz kimsiniz? Karşıdaki sesler durdu, bu sefer yatak başındaki adam:
- Biz seniz, sen bizsin. Sen bize ihanet ettin, hayallerimizi çaldın. Sen bizim davamıza ihanet ettin. Heybemizdeki umutları sen çaldın!

Hayır; ben değildim, ben olamam. Başkalarıydı onlar. Beni hep yargıladılar ben davamıza ihanet etmedim. Ben ihanet etmedim!

- O yargılayanları hatırla, hiçbirinin yüzünü hatırlayamazsın çünkü onlar da sendin, sen sadece kendini yargıladın ve hayallerimize, benliğimize karşı geldin. Senin kendinden daha büyük bir düşmanın yok!

Hatırlamaya çalıştı, onu yargılayanlar bir anda zihninde ve anılarında yok olmuştu sanki. Oturup ağlamaya başladı; utançla, suçlulukla. Haykırdı göklere, belki yaratıcıya belki kendine. Her haykırışında bedeninden bir parça boşluğa karıştı, en sonunda sadece sesi kalana kadar haykırdı ama sesi de gidince haykıramaz oldu.

O sırada öttü trenin düdüğü. Gözünü açtığında trendeydi. Hiçbir şey olmamış gibi kalktı ve çıkışa yöneldi...

Nehir ÇİÇEK

NERDEN BİLEBİLDİ Kİ?

Güneş tüm turunculuğuyla evreni aydınlatıp insanların yüzüne son ışıklarını bırakırken Beliz de yüzündeki yorgun tebessümle ve ağır adımlarla istasyonda yürüyordu. Yanından geçtiği her trendeki yolcudaki bir yaşanmışlığı görüyordu. Önce bir annenin kızını üniversite için yolcu etmesini ve akıttığı mutluluk gözyaşlarını izledi. Ardından ayrılıklarına sadece beş dakika kalan tatlı bir çiftin sarılmasına şahit oldu. Onun da aklına yıllar önce tıpkı buradaki insanlar gibi bir trene bindirip vedalaştığı ağabeyi geldi. Gözleri dolu dolu her zamanki yerine geçti.

Bu sükûneti, raflar arasındaki yaşanmışlıkları en çok da küçücük bir odaya sığdırılmış hikâyeleri seviyordu Beliz. Onun yaşamını şekillendirmesini sağlayan bu sahaf dükkânıydı. Yıllar önce ağabeyi giderken onu en yakın arkadaşı Kerem'le tanıştırmış ve bu sahaf dükkânında istediği zaman çalışabileceğini, istediği zaman kitaplar okuyabileceğini anlatmıştı. Onu Kerem'e emanet etmişti. Beliz kitapları severdi sevmesine ama ağabeyinin gidişiyile babası onun rahatça gezmesine, istediklerine almasına sınırlar koymaya başlamıştı. Bu yüzden de sahafa neredeyse uğrayamadı. Bazen ağabeyinin yerine koyduğu Kerem'le sohbetler etmeye gelirdi fakat bu kez Kerem'e soracağı bir hesabı vardı.

3 gün önce

Yine Kerem'e ağabeyinin özlemini anlattığı bir günün akşamında Beliz, gün boyunca üstünde hissettiği duygusal yorgunlukla rahatsızlandı. Mide bulantıları, baş ağrıları eksik olmuyordu. Evde bir o yana bir bu yana dolaşıyordu. Aniden onu gören babası neler olduğunu sordu. Sesindeki keskin ifade Beliz'i ne kadar korkutsa da derdini anlatmak zorunda kaldı. Babası bunu pek umursamadı:

- Git yat, geçer birazdan.
- Midem kötü baba.
- Ağabeyin de hep böyle yapardı. Devamlı sorun, hep dert... Sonunda gitti de kurtulduk.

Babası her zaman yaptığı gibi yine Barış'a olan nefretini kusmuştu. Beliz de birden öfkelenip bağırmaya başladı. Ağabeyi onun için herkesten değerliydi ve babasının böyle ithamlarda bulunmasına göz yummak istemiyordu.

- Ağabeyim gelecek baba. Gelecek ve biz onunla kaldığımız yerden devam edeceğiz. O, bunun için gitti.

Beliz'in bahsettiği şey ağabeyiyle kendilerine bir hayat kurma isteğiydi. Ağabeyi üniversiteyi bitirdikten sonra başarılı eğitim hayatı sayesinde şehir dışında bir iş imkânı olmuştu. Beliz'e de parasını biriktirip onu almaya döneceğini söylemişti. Ancak orada karşılaştığı manzara çizdikleri yolda engellere sebep olmuştu.

- Ağabeyin gelse bile kurduğunuz hayalleri unutup gelecek. Sen eskisi gibi olduğunu sanmaya devam et. Madem bu kadar sana değer veriyor niye hiç arayıp sormadı?

- Mektuplar yazıyor bana, konuşuyoruz. Yakında gelecek.
- O mektupları gerçekten ağabeyin mi yazıyor sanıyorsun.
- Tabii o yazıyor. Başka ne olacaktı?
- Sen hâlâ mevzuya uyanmamışsın. O en azından biraz zekiydi. Git de onun lise defterlerine bak aynı yazı mı?

Beliz birden kalakaldı. Ağabeyi ona böyle bir şey yapmazdı, biliyordu. Ama yine de içindeki şüphe duygusu dinmek bilmeyince ağabeyinin odasına koştu çekmecelerden rastgele; mavi kapaklı, çizgili bir defter aldı. Bu ağabeyinin şiir defteriydi. Okumaya başladı. Ağabeyinin ona yazdığını bildiği bir şiirde gözyaşlarını tutamadı ardından sayfaları çevirmeye devam etti. Bir diğer eliyle dün akşam ağabeyinin yatağına bıraktığı mektuplardan birini aldı. Karşılaştırmaya başladığında her şey normaldi, rahatlamaya başlıyordu. Sonra yavaş yavaş “a” harflerini fark etti. Ağabeyinin şiirlerinde “a”lar kitap harfi şeklindeydi. Ama birçok mektupta el yazısı biçimdeydi ve “o” harfini andırıyordu. Sonra büyük harflere dikkat etti. Önce “G” sonra da “S” harflerinin farklı tarzda yazıldığını gördü. Babasının sesi şimdi aklının içinde bir yerlerde yankılanıyordu.

Aradan birkaç saat geçmişti ancak Beliz hâlâ aynı yerde; ağabeyinin kahverengi karolarla kaplı halısının üstüne oturmuş, lacivert renkli, yumuşacık ve hâlâ abisi gibi kokan yatak örtüsüne yaslanmış duruyordu. İçeriden annesi artık yatması için seslenene dek de öylece kaldı. Sonra her gece yaptığı gibi ağabeyini rüyasında görmek için onun yatağına kıvrılıverdi.

Bugün

Aradan geçen üç günde Beliz evden çıkmadı. Hem kendisi hiçbir yere gitmek istemiyordu hem de babasıyla atışmaları ona engel oluyordu. Ancak o akşam babasını da umursamamaya

karar verdi. Ağabeyinin ilkokul zamanlarında hediye aldığı sırt çantasına birkaç eşyasını doldurdu ve akşam saatler altı civarıyken evden çıktı. Babası o saatlerde işten yeni gelmiş ve yorgunlukla kanepede uyukluyor olurdu. Annesi de manava gideceğini söyleyerek evden çıkmıştı zaten. Bir saate ancak dönerdi. Babası önemli değildi, ama annesine bir not yazmıştı.

“Sevgili anneciğim, meleğim; ağabeyim gideli yaşadıklarımın sen de farkındasın. Babamla da zaten asla anlaşamıyoruz o yüzden bugün buna bir son vermeye karar verdim. Kendime yol çizeceğim. Sen de babam da hep aklınızda kalan o baş başa günlerin tadını çıkarın. Beni lütfen merak etme. Seni çok seviyorum.,)”

Evden ayrılır ayrılmaz istasyonda bulmuştu kendini. Trenlerin yanından geçti. İnsanların yüzündeki yaşanmışlıkları okudu ve en sonunda sahafa, Kerem’in yanına geldi:

- Hoş geldin Küçük Hanım, yoksun kaç gündür.
- Kerem Ağabey sana bir şey sormaya geldim, uzatmak istemiyorum.
- Sor Güzelliğim, ne oldu?
- Aylardır bana getirdiğin, ağabeyin yolladı dediğin mektuplar nereden geliyordu?
- O da ne demek şimdi Beliz? Ağabeyin yolluyordu işte.
- Birkaç gün önce babamla atıştık bir şeyler söyledi. Ağabeyimin defterlerini karıştırıp yazılara baktım. Yazılar ona ait değil Kerem Ağabey. Bana yalan söyleme lütfen.

Beliz’in yeniden gözleri dolmaya başlamıştı. Başını raflara çevirdiğinde duvarda ağabeyi ve Kerem’in fotoğrafını görmek gözyaşlarının akması için yeterli oldu.

- Bak Belizciğim, güzel kızım. İlk mektuplar ağabeyindendi. Ama zamanla yazmamaya başladı. Sana söyleyemedim her mektupta kendini daha iyi hissediyordun. Ben de bir ağabeyin olarak seni ufak, pembe yalanlarla mutlu etmek istedim. Ağabeyin dönünce her şeyi açıklayacaktım sana da.

Beliz artık yüksek sesle konuşuyor ve sakinleşemiyordu. Kerem'in sakinliği olmasaydı konuşmaları kavgaya bile gidebilirdi.

Manavdan dönen Sinem Hanım kapıdan girer girmez karşısında eşini gördü. Elindeki kâğıtla dışarı çıkmaya hazırlanan Ahmet Bey'in gözlerinden ateş çıkıyordu âdeta. Ne olduğunu sordu apar topar. Sonra notu okudu. Gözyaşlarıyla beraber evden ayrıldılar. Yana döne Beliz'i aramaya başladılar.

Beliz ve Kerem biraz daha yatışmıştı. Kerem onu ikna etmeyi başarmış ve ağabeyiyle uzun zamandır kendisinin de konuşmadığını en son konuşmalarında orada Beliz'in çocuk merkezi hayali için bir kızla tanıştığını anlatmıştı. Beliz kan kanseri olduğu için küçük yaşlarda merkezlerde kalmış ve iyileşir iyileşmez güzel bir yer açmak istediğini söylemişti. Ama ağabeyi gittikten sonra hastalığı nüksetmişti ve bunu kendisi bile öğrenememişti. Bu ağabeyinin ona yapacağı bir sürprizdi aslında. Hem onu hem de diğer çocukları iyileştirmek içindi.

Onlar böyle konuşurken kapıdan birkaç kişi içeriye bakmış ama içerdeki havayı alıp uzaklaşmışlardı. Ancak burada yeni olduğu her hâlimden belli olan, yaşı Kerem'e yakın, genç, güzel bir kız içeri girdi:

- Buralarda yaşayan bir aileyi arıyorum. Küçük kızları yıllar önce kan kanseriymiş sanırım. Siz belki tanırırsınız. Ben İzmir'den geldim.

Bu kelimeler Kerem için yabancı değildi. Bu kızın Barış'ın konuştuğu kız olduğunu anlamıştı ama Beliz'in yanında konuşmak istemediği için kızı dışarı çıkarttı.

- Merhaba, hoş geldin. Bahsettiğin kız içerdeki küçük hanım. Sen sanırım Barış'la konuştun.
- Aaa.. Şey... Evet.
- Barış'tan haber var mı, önce onu sorayım.
- Barış'la en son bir ay önce konuştuk, kardeşini anlattı. İyileştikten sonra merkez kurmak istediğini söyledi. Ben de Barış'a yardım etmek istediğimi söyledim. Ama sonra ters giden şeyler oldu ve Barış'la bir daha konuşamadık.
- Anladım. Beliz, yani içerideki kız Barış'ın kardeşi. Evet, iyileşmiş ve hayaller kurmuştu ama Barış gittikten sonra bir süre ondan haber alamadığı için duygusal olarak da fiziksel olarak da kötüleşti. Hastalığı tekrar kendini göstermeye başladı, şu an kendisi bile bunu bilmiyor.
- Ne? Çok üzüldüm. Barış bundan bahsetmemişti.
- Bahsedemez çünkü onun da haberi yok.
- O zaman hemen küçük kız için işlemler başlatalım.
- Birkaç doktorla konuştuk önce psikolojisine iyi gelecek şeyler yapmamız gerektiğini söyledi.
- Anlı...

O sırada içeriden bir ses geldi. Bu Beliz'di. Aceleyle içeri koşular. Beliz yerde yatıyordu. Genç kız arabası olduğunu, hemen hastaneye gidebileceklerini söyledi. Genç kız henüz bahsetmese de ailesi çok ünlü insanlardı. Babası iş adamı, annesi ise doktordu ve bu yüzden Beliz'i kendi hastanelerine götürdü.

Beliz yaklaşık yirmi gün yoğun bakımda kaldı. Hastalığını geri plana attıkça ilerlemiş ve son günlerde yaşadığı duygusal çöküntü birden bayılmasına sebebiyet vermişti. Bu yirmi gün boyunca Kerem ve genç kız Barış'ı aradı. Anne ve babası hastanede günleri karşıladı.

Beliz'den neredeyse umut kesilmek üzereydi. Ancak yirminci gün olmaz denen oldu. Beliz'in durumu için çevre şehirlerden kan bekleniyordu. Durumu kısa sürede birçok hastaneye duyurulmuştu. Tabii bu durum, ağabeyi Barış'ın da kulağına gitmişti. Ama henüz bahsedilen çocuğun kardeşi olduğunu bilmiyordu. Beliz için genç kızın ailesi İzmir, Aydın ve Denizli'den doktorlara çağrı metni göndermişti. Barış da bu doktorlardandı. Barış tanıştığı genç kız sayesinde onların hastanesinde çalıştığı için bu olaydan haberdar olmuştu.

Beliz yoğun bakımda yirminci gününü geçirirken gelen doktorlar toplantıdan çıktı. Konuşulana göre Barış Beliz'in yanına girmeyecekti. Toplantı bitiminde hastane koridorlarında ilerlerken Barış, Kerem'i gördü. Önce anlayamadı ama sonra Kerem'in ona gelmesiyle netleşti.

Kerem'le uzun uzun sarıldılar olan biteni dinledi. Kimseyi umursamadan kardeşinin yanına o girdi. Barış önce tahlillere baktı, kardeşini izledi ve kendisi haber veremediği, onu bu hâle soktuğu için pişman oldu. Kardeşiyle konuşmaya başladı neredeyse yarım saat yanında kaldı. Ona en sevdiği masallardan bahsetti, sevdiği şeyleri söyledi. Beliz öyle yatmaya devam ettikçe Barış'ın da gözyaşları akmaya devam ediyordu. O, nereden bilebilirdi ki İzmir'e giderse başına gelecekleri, imzalayacağı sözleşmeleri. Nereden bilebilirdi bu kadar pişmanlık duyacağını. Her şeyi güzel prensesi, Beliz'i için yapmıştı. Onun hayallerini süsleyen merkez için, onu alıp yeni bir hayat kurmak içindi.

Gözyaşları durmak bilmezken Beliz'e kurduğu son cümlesiyle odadan ayrılıyordu ancak kapıya uzanmışken kalp atışlarını duyması durmasına sebep oldu. Birden o da heyecanlandı, hemşireleri çağırdı. O an doktor kimliği yoktu. Bariş şu an her şeyi kenara atmış, bu küçük kız için tüm kalbiyle yıllardır yapmadığını yapıp yanında duruyordu.

Akşama doğru Beliz gözlerini açtı ve yanında uyuyakalmış ağabeyini gördü. Dili tutuldu. Konuşmaya başladığında ağabeyine seslendi. Ağabeyi onun sesiyle hemen uyandı sıkı sıkı sarıldı. Yüzlerce kez özür diledi Beliz'den. Beliz için zaten gelip karşısında durması tek bir sarılması yeterliydi. Anında her şeyi geride bırakabilirdi. O odada verdikleri yüzlerce söz Beliz'i topladı.

Aylar Sonra

Beliz ağabeyi ve genç kız sayesinde açtıkları merkezin koridorlarında güle oynaya geziyordu. Ağabeyi geldikten sonra bir daha onu bırakmamıştı. İzmir'e rapor yazdı ve geri dönmedi. Beliz'le yeni bir hayat için yaşamlarını sürdürmeye karar vermişlerdi sonunda. İlk işleri merkezi açmak hem Beliz'i iyileştirmek hem hayalleriyle yüzlerce çocuğa ulaşabilmektir.

Kim, nereden bilebilirdi ki dört yıl ayrı kalmanın hem hastalıklara hem de bu denli iyiliklere, kavuşmalara, sınımsız sarılmalara sebep olacağını. Hayat yine bir köşeden alıp bambaşka diyarlara atmıştı onları. Bambaşka hikâyelere başrol seçmişti.

Nehir DÖNMEZ

BİR DİLEK TUT

Sıradan bir sabaha daha gözlerimizi araladık. Bakalım bugün dünden ne kadar sıkıcı geçecek? Her gün birbirinin tekrarı, diye düşünürken annemin “Nergis kahvaltı hazır!” çağrısıyla yataktan fırladığım gibi mutfağa yöneldim. Havada harmanlanmış, zevkten ayakları yerden kesen iştah kabartıcı un, süt, yumurta kokularından menüde krep olduğunu mutfağa varmadan anlamıştım. Günün en sevdiğim anlarından biri yemek yediğim anlar olabilir. Yemek yemeyi gerçekten çok seviyorum. Beni bundan başka heyecanlandıran çok az şey var. Hayatta en heyecan duyduğum şey için bir çırpıda hazırlandım. Çok aç hissediyordum, duyduğum kokular bu duyguyu daha da derinleştiriyordu. Sofranın başına oturduğumda bakışlarım aç bir kurdun bakışlarından farksız olmamalı ki annem kahkahasını tutamadı. Günün en güzel kısmını geçirdikten sonra çantamı kaptığım gibi sıradan bir okul günü için yola koyuldum. Lise son sınıf öğrencisi olduğumdan bu yıl her şey daha zor. Üniversite sınavı hazırlıkları tahminimden de zor bir süreç. Bir taraftan yaşama tutkumu kaybetmişken diğer taraftan geleceğim için çabalıyordum. Bu tükenmişlik duygusuna kapılmamın nedeni hâlâ ne istiyor olduğumu bilememem. Sayısal bölümde okuyorum ve yazılım hedefliyorum fakat bundan hâlâ emin bile değilim. Bu bölümü kazandığımda severek okuyacağımı düşünüyordum. Bilgisayar ilginin

olduğu bir alandı sonuçta. Bir taraftan da bundan çok emin olamıyorum, sebepsiz bir şüphe var içimde ama bunun için artık düşünemem, harekete geçmeliyim. Çünkü böyle bir yere varamam.

Okul, on beş dakikalık mesafede olduğundan okula yürüyerek gidiyorum. Hava kapalı ve lapa lapa kar yağıyor. Hava böyleyken bu yolu yürümek hoşuma gidiyor. Işıltılı kar tanelerinin kâğıt gibi süzülüşünü izlerken insanın içini huzur kaplıyor, hayatta sevdiğim çok az şeylerden biri de bu. Böyle olunca yolun hiç bitmemesini istiyorum ama maalesef okula vardım bile. Sınıfa girdim ve kimseyle konuşmadan her zamanki gibi cam kenarındaki en ön sırama oturdum. Konuşmaktan hoşlandığım tek arkadaşımı pencereden dışarı izleyerek beklemeye başladım. Arkadaşımın son dakika gelişi ile ders başlamış oldu ve sabah dokuzdan akşam dörde kadar olan mesaimiz başladı. Derse gir, teneffüse çık, şeklinde ilerleyen sıkıcı sekiz dersin sonunda saat dört oldu ve okuldan çıktık. Okuldan tamamen çıktığımda artık özgürdüm ama eve gitmekten başka yaptığım bir plan yoktu. Sonra aniden her zaman kullandığım yolun aksine başka bir yol denemek istedim. Kar yağışı hâlâ azar azar devam ediyordu. Yolu biraz uzatıp dışarıdaki karın keyfini çıkarmak harika olurdu, diye düşündüm. Eve giderken her zaman kullandığım soldaki yol yerine biraz arkadan dolanacağım sağdaki yola döndüm. O yol sessiz sakindi, kaldırımların kenarı ağaçlıktı ve yağın kar orada daha güzel görünüyordu. Çok huzurlu bir havası vardı. Hava, sabaha göre biraz açılmıştı ve ağaçların dallarından sıyrılmayı başaran güneş ışınları yerdeki karın üzerine düştüğünde kar kristalleri sanki yere düşmüş yıldızlar gibilerdi. Ağaçlardaki kar öylesine yumuşak görünüyordu ki çantamı bir ağacın dibine koyup karın yumuşak yüzeyine bıraktım kendimi. Kar o kadar güzel tutmuştu ki kardan başka bir şey hissetmiyordum vücudumda. Soğuk burnumun direğini sızlatıyordu ama karın güzelliğinden bunu umursamıyordum.

Ayağa kalktım ve kara bastıkça çıkan “hatur hutur” sesi dinleye dinleye biraz ilerledim. Bu ses her anlamda huzurdu benim için, tüm yapmam gerekenleri: ödevleri, dersleri, sınavları... unutmuştum. Bu huzurlu anımı bölen güneşin neredeyse batmak üzere olduğunu görmemdi. Hemen geri döndüm çantamı almak için ve o an fark ettim kendimi çok kaptırdığımı. Çantam arkamda değildi, kaldırımlar da gözüküyordu. Kaybolmuştum! Neyse ki telefonum yanımdaydı ama şarjı neredeyse bitti bitecekti. Hemen annemi aradım ve beni merak ettiğinden yüreği telaşla çarpan anneme durumu anlattım, telefonu kapattığım anda artık tek şansım annemin beni bulmasıydı çünkü şarjım tamamen tükenmişti. Güneşin iyice kaybolması içimi büyük bir korkunun kaplamasına neden oldu. Karanlık, gökyüzüne tamamen hâkim olmuştu. Ben de korkumdan bir ağacın dibinde büzüldükçe büzülmüştüm. Ortamın karanlığı beni gerdikçe geriyordu, artık vücudumu sıkmaya başlamıştım. O anda ağaçların arasında hareket eden bazı ışıklı noktalar belirdi, büyük ihtimal bunlar ateş böcekleriydi. Bu görüntü biraz sakinleşmemi sağladı. Uzun bir süre bu görüntüyü seyrettim. Her saniye ateş böcekleri çoğalıyor ve hangi yöne gitmek istediklerine karar veremedikleri için pervaneler gibi bir o yana bir bu yana uçuşuyorlardı. Ortalık onlar sayesinde biraz aydınlanmıştı, daha az korku hissediyordum. Aniden yanımda da bir ışık belirdi, kafamı sola çevirdiğimde ateşböceği değil bir kelebek vardı. Altın sarısı kanatlarıyla ışıltılı parlıyordu. O kadar çok parlıyordu ki gövdesi ve kanatlarının şekli seçilemiyordu. Kışın ateşböceği olmazdı zaten ama kelebek hiç olmazdı. Şaşkınlıktan küçük dilimi yutmuştum. Bir an istemsizce elimi kelebeğe doğru uzattım, kanadının bir köşesine dokunmayı başardığımda çevremde ne ağaçlar kaldı ne de parlayan kelebekler. Nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde odamdaydım, çantam da yanımdaydı. Ne olmuştu birden? Nasıl bir anda buraya gelebilmişim? Rüya mı görmüştüm yoksa? Ama yatakta

değildim. Bu soruların cevaplarını sonra aramam gerekti çünkü annem hâlâ beni oralarda arıyordu, çok telaşlı olmalı. Hemen çekmecemden şarjımı aldım ve telefonumu şarja taktım. Şarj bir miktar dolunca annemi aradım. Telefon çalarken bir taraftan işiteceğim azarın hesabını yapıyordum. Annem telefonu açtığı anda telaşla nerede olduğumu soruyordu. Ben de çıkışı bulduğumu ve çoktan eve geldiğimi söyleyince tam da tahmin ettiğim gibi azarın bir kısmını telefonda bir kısmını da evde işittim. Saat sekiz gibiydi, babam da işten yeni gelmişti. Tabii hiçbir şeyden haberi yoktu işte olduğundan. Ondan on dakika sonra da annem geldi. Annemin beti benzini atmış görünce anladı bir şeyler olduğunu. Annem tüm olan biteni anlattı. Tabii bilmedikleri hariç. Babam anlatılanları dinlerken çok şaşırды hâliyle. Bana bir şey olmadığı için şükretti. Artık herkes içi rahat bir şekilde uykuya daldığında ben gözlerimi tavana dikmiş olanları düşünüyordum. En son farkında olmadan uykuya dalmışım. Birkaç gün bu kelekleri araştırdım. Her bir kitabı, internet sitelerini didik didik ettim fakat yok yok yok... Acaba rüya mıydı? Ama imkânı yok! Annem o sabah evden çıkmadan bilmediğim yerlere gitmemem için çok tembihledi. O kelekler özel olmalı. Hem kışın yaşayabilmeleri hem dokununca olanlar... Annem çok tembihledi ama yeniden bakmak istiyordum. Bu gece tekrar oraya gideceğim! İçimdeki bu merak duygusu başıma bir işler getirecekti farkındayım ama bu merakla yaşayamıyorum. Bu yüzden herkes uyuduktan sonra şarjı dolu telefonum, ip yumağı, kavanoz ve su aldığım küçük bir çanta ile yola çıktım. Ormanın girişine vardığımda bir an tereddüt ettim ama o kadar gelmişken artık vazgeçemem. Yine kaybolmamak için ip yumağının ucunu bir ağaç gövdesine bağladım ve yumağı aça aça ilerlemeye başladım aynı yere vardığımda kelekler oradaydı. Biraz yaklaştım onları dokunmamaya dikkat ederek, sonra birden bana yaklaşan bir kelebeği kavanozun içine aldım. Amacım onu sadece birkaç gün incelemektir, sonrasında geri bırakacağım tabii. İlk aşamayı

gerçekleştirdikten sonra eve gittim ve ses çıkarmadan odama geçip uyudum. Zaten hafta sonu olduğundan bolca vaktim vardı. Sabahleyin kahvaltıyı yaptıktan sonra odama çekilip kelebeği bir süre seyrettim. O anı tekrar düşündüm, o an en çok eve dönmeyi arzuluyordum ve kelebeğe dokununca bir anda kendimi odamda bulmuştum. Akıl alır şey değildi ama olmuştu. Aklımdan bir yer geçirsem ve dokunsam yine olur muydu? Test etmek için salona gitmeyi arzuladım. Annem mutfakta ve babam da işte olduğundan salon boştu. Salonu düşünüp kavanozun ağzını açtım ve kelebeğe dokundum. Olmuştu! Salondaydım! İnanamadım. Bunlar bir tür dilek kelebeği mi? Galiba bu türle karşılaşan tek kişiyim ki hiçbir yerde adları geçmiyor.

Sıradaki dileğim sanırım benim açımdan yaşaması zor bir yer. Şu dünyaya tekrar gelebilecek olsam balık olarak gelmek isterdim. Su altı yaşamı çok gizemli ve en çok bu yanı beni kendine çekiyor. Belgesellerden gördüğüm kadarıyla; ahtapotlar, balık sürüleri, balinalar, köpek balıkları, deniz çayırları, daha adını bilmediğim deniz altı bitkileri ve o sonsuz gibi görünen parlak iç açıcı mavilik çok çekici gelir bana. Ve denizin derinlerindeki gizem... İnsan en çok bilmediğinden korkar derler ama ben bilmediğim şeyin üzerine gitmeyi seviyorum. Denizin o ihtişamını düşündükçe orada olmayı, denizin altında bir yaşam sürmeyi istiyordum. Belki kelebek bunu da gerçekleştirdi. Kelebeğe bunları düşünerek tekrar dokunduğumda gözlerimin önünde o sonsuz mavilik, balık sürüleri, mercanlar ve daha birçok deniz canlısı vardı. Çok güzeldi. Nefesimi tutmama gerek kalmıyordu, sanki buraya aitmişim gibi nefes alabiliyordum. O kadar mutluydum ki mutluluktan suyu itip zıplamaya çalıştığımda pervane gibi dönerek tepetaklak olmuşum. Sonra bu tatlı uykumu annemin “Nergis kahvaltı hazır!” çağrısı böldü ve gözlerimi hafifçe yeni ve bir o kadar da zor sabahlardan birine tekrardan araladım.

Nehir ER

ÇİÇEK DESENLİ

Açtı gözlerini kadın. Ağır ağır doğruldu yatağından. Başucunda pek de sağlam sayılmayan çivilerle sabitlenmiş eski bir raf, rafın üzerinde ilaç kutuları, yatağının yanı başında tahtadan bir masa... Masanın üzerinde mor çerçeveli dikdörtgen bir gözlük ve kırmızı kurdeleli bir toka...

Önce gözlüğe uzandı. Ardından tokayı aldı eline. Beyaz saçlarının arasında kayboldu kırmızı. Yaşlı ve emektar ellerinden yardım alarak kalkmak istedi ama kalkamadı. Ona yaşlandığını hatırlatmak için âdeta sırada bekleyen ağrılarından birkaçının sırası gelmişti. Derin bir nefes aldı. Ağrıdan yaşaran gözleri rafa takıldı. Cesaretlendirdi sıska ve titreyen ellerini. Yılların acı dolu ağırlığını onlara verdi. Kalktı, teşekkür eden gözlerle ellerine baktı. Kadın, birden öfkelenmişti çünkü kocasına çok kez söylemişti rafın fazla yüksekte olduğunu. Kocasını sık sık yapılabileceklerini erteliyordu. Bu ilk değildi son da olmayacaktı.

Düğün günü gelin çiçeğini almayı unuttuğundan hemen evine koşmuş, masanın üzerindeki çiçekli vazodan kurumuş gülleri alıp onlardan bir buket yapmıştı. Kadın gülleri görünce kocasının sorumsuzluğunu umursamamış, duyulanmıştı. O buket, her buluşmada adamın ceketinin iç cebinden çıkartıp kadına uzattığı güllerden oluşuyordu. Her biri farklıydı. O

güne kadar hep vazonun içinde kalmışlardı. Kadın her bir buluşmadan sonra güllere bakarak adama olan aşkını tazeledi.

Küçük yazılı etiketlerle süslenmiş ilaç kutularına dokundu. Kadın kutudan parmaklarına dökülen hapı tanımaya çalıştı. Tanıyamadı. Çok da düşünmeden masada bekleyen çiçek desenli, içi su dolu bardağa uzandı. Hap, kuru boğazından tek seferde geçmedi. Bardak sonraki gün hatırlanmak üzere yerine geçti.

Kadın, ufak adımlarla verandaya yürürken ayakları koridorun sonundaki vestiyerde durdu. Önünde yıllar önce okunmuş eski kitaplar, biricik oğluna gönderemediği mektuplar ve iki adet sedef işlemeli baston vardı. Kadın, kitapların arkasında kalan aynaya baktı. Mavi gözlerini şiş göz kapakları kapatıyordu. Çiçek desenli elbisesi, ayak bileklerine kadar uzanıyordu. Saçları gençken olduğu kadar sağlıklı ve kıvrıkcıktı. Yanakları aşağıya doğru yol izlemişti. Alnındaki çizgiler artık belli olmamak için hiçbir çaba sarf etmiyordu. Yüzü küçüktü. Dudakları kuruydu. Kadın aynadaki yansımına gülümsedi. O sırada dikkatini aynanın çerçevesine kısıtılmış siyah beyaz bir fotoğraf çekti. Tanıyamadı bu kareyi. Eline aldı fotoğrafı. Kapıyı açtı, verandada duran iki sallanan sandalyeden birine oturdu. Boynundaki gözlüğü gözlerine takıp fotoğrafı tekrar ellerine aldı. Bir çocuk. Erkek çocuğu olmalıydı. Kadın tanıyamadı. Fotoğrafın arkasını çevirdi: “Özür dilerim.” yazıyordu. Kadın anlam veremedi. Bu fotoğraf da nereden gelmişti? Neden aynanın kenarında sanki hatırlanması gereken bir şeymiş gibi duruyordu?

Kadının kafası karıştı. Hafızasını ne kadar zorlasa da ne bu küçük oğlanı tanıyabiliyor ne de bu özre bir anlam verebiliyordu. Fotoğrafı alıp içeriye geri döndü. Fotoğrafı elbisesinin cebine koydu. Bir anahtar arıyordu. Eski, paslanmış bir anahtar...

Bu fotoğrafın geldiği yerin kapısını açacaktı kadına. Önce vestiyerdeki çekmeceleri karıştırdı. Ardından yatak odasına geri döndü. Kıyafet dolabının içinde bir kasa vardı. Kasanın içinde bir miktar para, düğünden kalan üç beş bilezik ve tek taştan başka bir şey yoktu. Tek taş yüzüğü parmağına taktı. Hatırladı kadın evlenme teklifi aldığı o anı. Evde sevgilisiyle oturmuş yemek yerken adam bir anda dizlerinin üstüne çöküp teklifi etmişti. Evet, çok sadeydi belki ama çok hoşuna gitmişti kadının. Kasanın kapağını geri kapattı. Bu sefer salona yöneldi. Salonda iki tane tek kişilik koltuk, tüplü bir televizyon ve koltukların arasında kalan kare bir masa. Masanın üzerinde vazolar ve güller... Kadın anahtarı nerede bulacağını anlamıştı. Masaya doğru yürüdü. Vazodan gülleri çıkartıp kokladı. Kokuları gitmişti. Ne bekliyordu ki, yıllar geçmişti üstlerinden zaten. Vazonun dibinden anahtara ulaştı.

Yatak odasının yanındaki küçük merdivenlerden kapıya ulaştı. Cebinden anahtarı çıkarttı. Kadın yıllardır bu karanlığa çıkmaktan korkuyordu ama bu sefer içinde farklı bir korku daha vardı. Bu karanlık sanki unutulmaların uykusuydu ve kadın bu karanlığı aydınlatmak, unutulmaları uyandırmaktan korkuyordu. İtti kapıyı. Yıllardır hareket etmeyen kapı sitem edercesine gıcırdayarak karanlığa açıldı. Kadın yürüdü. Her adımında ayaklarının altındaki küflü tahtalar bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ona. Tozluymuş her yer, tozlar karanlığa sığınmışlardı. Tavan arasını aydınlatabilecek tek şey minik bir pencereydi. Kadın perdeyi açtı ve odadaki tozlar çıplak kalmış gibi hareketlendiler. Kadın önce sağına döndü. Büyük bir kitaplık ve birçok eski kitap... Hatırladı kadın. Kocasıyla yeni evlerine taşındıklarında, en sevdikleri kaseti oynatırken dizmişlerdi bu kitapları. Kasetçaları aradı gözleri heyecanla.

Kitaplığın yanından boylu boyuna yürürken tozlanmış kitapların tozunu parmaklarıyla sildi. Kitaplığın en üst rafının

sonunda bir kutu gördü. Parmak uçlarıyla kalkarak kutuyu aldı, yere koydu. Kutunun içinde bir sürü eski kaset vardı. Kadın gülümsedi. Kafasını kaldırdı ve kasetçaları aramaya devam etti. Bu sefer tavan arasının soluna yürüdü. Burada ağzı açık kutular vardı. Kutuları çok da incelemeye gerek kalmadan kasetçaları gördü. Pencerenin önündeki tahtaya eski günlerdeki gibi kasetçaları koyup en sevdikleri şarkıyı açtı. Hatırladı kadın. Bu şarkı sayesinde tanışmışlardı kocasıyla. Kaset dükkânının önünde, sıradayken kocası sormuştu kaseti hangi raftan aldığını. Beraber gidip kaseti bulmuşlardı. Sonra saatlerce şarkılardan konuşmuş, bir gün beraber müzik dinletisine gitmek için randevulaşmışlardı. Kadın kutuları incelemeye devam etti. Kutulardan biri dikkatini çekti, çok büyüktü. Yere oturdu, kutuyu önüne aldı. Kutu ağzına kadar doluydu. Kutunun en üstünde bir defter gördü, onu çıkarttı. Kapağında: “1. Ağızdan 1. El Hikâyeler” yazıyordu.

Hatırladı kadın, birkaç damla yanağından akarak deftere damladı. Bu defterin yapraklarında bir sürü fotoğraf ve anı vardı. Bu defteri kocasıyla ilk çıkmaya başladıklarında beraber düzenlemişlerdi. Yaşlandıklarında deftere beraber bakıp anılarını tazeleyeceklerdi. Unutkanlık, anılarını ve aşklarını ellerinden alamayacaktı, işte bu yüzden vardı bu defter. Çevirdi yaprakları. Her sayfada hatırlıyordu kadın. Çevirdi, çevirdi... Bir şeyler fark etti sonra. Sayfaları sadece kendisi doldurmaya başlamıştı bir zaman sonra ve hiçbir anıda adam yoktu, tekti. Birkaç sayfa da koparılmıştı. Kadının içini telaş kapladı. Kadın kutunun içinde koparılmış sayfaları aradı. Bulamadı. Başka bir defter buldu onlar yerine. Kapağında: “1. Ağızdan 2. El Hikâyeler” yazıyordu. Çevirdi sayfaları. Koparılmış sayfalar da bunun içine sıkıştırılmıştı. Boş bir sayfada, fotoğrafa ayrılan yeri cebindeki tanıyamadığı oğlunun fotoğrafı kusursuzca doldurmuştu. Bu defter kadının acılarına ev sahipliği yapıyordu, hatırlamaktan korktuğu her şey buradaydı. Kadın

hatırlıyor, hiçkırıklara boğuluyordu. Kocasını da oğlunu da aynı gün kaybetmişti. Kocasını istememesine rağmen, onu oğullarının doğum gününü kutlamak için dışarıya çıkmaya ikna etmiş, araba kazasında ikisini de kaybetmişti. Arabayı kullanan da ikna eden de kendisiydi. Özür de bu yüzdendi. Kadın fotoğrafı usulca yerine yerleştirip kapağı ağır bir vicdan azabı ve hüznle kapattı. Bu kadar büyük bir yük bir yaşlının üstesinden gelebileceği cinsten değildi. Göğsü derin acılarla boğuluyordu. Kadın titreyen ellerle defteri kenara bırakıp kendisini yaşanmışlıklar ve yaşanmamışlıklarla yüzleştiren kutuya geri döndü. İçinde birkaç parça eşya kalmıştı. Gelinlik, damatlık ve gelinin ayakkabıları... Kadın önce damatlığa baktı.

Hatırladı kadın. Hayatının aşkı o damatlığın içinde ona gülümsüyordu. Damatlığı bırakıp ayakkabıları denedi. Sendeledi önce. O günkü gibi ayaklarına vuruyordu. Hatırladı kadın. Bu ayakkabıyı çok âşık bir kadından almıştı. Çok âşık kadın hiçbir zaman evlenememişti. Âşık olduğu adam başka bir kadına âşıktı. Çok âşık kadın, karşılıksız aşkını unutmak için ayakkabıyı satıyordu. Kadın, ayakkabının hikâyesini öğrenince çok duygulanmış, ayakkabıyla özel bir bağ kurmuştu. Gelinliğe uzandı kadın. Üstündeki elbiseyi çıkarttı, beyazlara büründü. Hatırladı kadın, sevgilisiyle yaptığı o eşsiz dansı. Kutuya baktı. Tek bir şey kalmıştı koca kutunun içinde. Bir kaset. Neden diğer kutuda değildi ki bu kaset, hangi şarkıydı bu? Bilemedi. Kasetçalara yerleştirdi. Şarkı çalmaya başladı. Hatırladı kadın. O eşsiz dansın şarkısıydı bu. Kadının yaşlı kalbi heyecanlanmıştı. Kadın bir eliyle sevgilisinin elini tuttu, diğer elini de omzuna koydu. Kocasıyla dans ediyordu işte. Yaşıyordu o, ölmemişti. Hissediyordu. Kadın, kocasıyla son kez dans etti. Tavan arasının kapısını kilitledi. Yatağa uzandı gelinliğiyle. Unuttu kadın. Unutmak korkunç bir şeydi. Kapattı gözlerini...

Neva BALTACI

OTOBÜS YOLCULUKLARI

Yine benzer bir gün... Aynı ağaçsız yoldan yürüyorum. İnsanlar sabah telaşı içinde, trafik yoğun...

Beklediğim araç geldi ve hemen bir yere oturup kafamı otobüs penceresine yaslıyorum. O tıka basa otobüste, koltuğunuzda gözü olan birileri hep vardır. Uzunca bir yolu kim oturarak geçirmek istemez ki!..

Direkleri sayıyorum, parmaklarımı, dükkânları... Bütün bu çabam, insanların bezgin yüzlerini görmemek için. Ancak sanırım ben de öyle görünüyorum!

Hayal dünyamdayım, gözlerimin kapandığını fark etmedim bile... Anlık bir durağı kaçırma korkusuyla gözlerim fal taşı gibi açıldı ama bunu yapmaya o kadar isteksizdim ki anında tekrar kapandılar. Yarım açtım gözlerimi yine sayıyorum, ama bu defa beyaz arabaları...

Dışarıdaki hızlı hareketliliği kaldıramayan gözlerimi, otobüsün içine çeviriyorum. Küçük bir çocuk bana bakıyor. Neden? Bir şey mi fark etti, yoksa öylece daldı mı? Henüz çevremdekilerin dikkatini çekememişken dikkat aralığı üç dakika olan bir çocuğun ilgisini nasıl çektim? Gözlerimin içine bakıyor.

Tedirgin değilim, ben de onunkine bakıyorum. Bir yer boşaldı, annesiyle oraya geçtiler. Temas kesildi. Benim takıntılı beynim, biraz önceki otuz saniyeyi yarım saat düşünebilirdi, ama otobüs sarsıntısından alt üst olan midem, bu meseleyi unutmama sebep oluyor.

Biraz daha zaman geçiyor. Otobüsten iniyorum. Son bir defa çocuğa bakmak için kafamı çevirdim; ama ilgisi çoktan dağılmıştı.

Otobüsten iniyorum, soğuk bir rüzgâr çarpıyor bedenime. Temiz hava ne kadar da ferahlık veriyor.

Oh, dünya varmış! Bir anda, bir tebessüm yayılıyor yüzüme gitmek istediğim yere varana kadar...

Sonunda varacağım yere ulaşıyorum. Sıcak bir giriş yapıyorum, ama insanlar geldiğimi fark etmiyor. Gözlerin benden uzak olması, rahatlamamı sağlıyor. Anlıyorum ki yolları, yolculukları, insanlık hâllerini seviyorum!

Nihan DESDİCİOĞLU**KARANFİL**

Yine bir cumartesi günüydü. Henüz doğan güneşin ışıkları yanımdaki pencereden üzerime yansıyor, bu soğuk aralık sabahında içimi ısıtıyordu. Ben de üzerinde bulunduğum masada anın keyfini çıkarıyordum. Bu masa Erdem Amca'nın Kıraathanesi'nin en güzide masası; ben ise eşi Gülnihal Hanım'dan hatıra kalmış, rengi yeşile çalan seramik, küçük bir vazoydum. İçimde de caddenin en eski dükkânı olan Rasim Amca'nın çiçekçisinden bir papatya vardı. Benim günlerim pencereden dışarıyı seyrederek geçirdi. Erdem Amca'nın müşterileriyle -artık ahbabları olmuştu- ettiği sohbetlerden burasının İzmir Caddesi olduğunu biliyordum. Fazla işlek bir cadde sayılmazdı ama göz kamaştırıcı çiçekleri vardı. Onları her gördüğümde hayran hayran seyredirdim. Çiçekleri kadar insanlarına da hayrandım bu caddenin. Her biri özenle giyinir, hoş bir üslup ile muhabbet ederlerdi. Bu muhabbetlerde; ülkenin durumundan, ev ve iş hayatlarından bazen kahkahalarla bazen de hüznle bahsederlerdi. Onları her dinlediğimde bir süreliğine insan olup onlara katılmak ister ama bunun imkânsız olduğunu bilip kaldığım yerden onları dinlemeye devam ederdim. Caddeye gelip gidenlerin arasında bir kız ve bir oğlu olan dört kişilik bir aile dikkatimi çekti. Ailenin her üyesinin saçları kıvrıkcık ve gözleri elaydı.

Bu aile her hafta çarşamba ve cumartesi günleri caddeye gelir, çarşamba günleri Kırathane'nin yanındaki muhallebicide muhallebilerini yer; cumartesi günleri de Rasim Amca'dan karanfil alırlardı. Muhallebi yemelerini anlardım ama her hafta karanfil almalarına bir anlam veremez, bunu merak ederdim. Neden her hafta karanfil alıyorlardı? Acaba Rasim Amca onların akrabası mıydı? Sormak isterdim ama benim dilimden kim anlardı ki? Sadece tahmin yürütebilirdim, bu da bir sonuç vermezdi.

Ben bunları size anlatırken güneş tepeye çıkmıştı. Bu da birazdan insanların caddede toplanacağını, daha da önemlisi kıvrıkcık saçlı ailenin Rasim Amca'dan karanfil almaya geleceğinin işaretiydi. Pencereye yaslanıp beklemeye başladım. Bir iki saat geçmişti ve gelenlerin arasında beklediğim aileyi görememiştim. Korkmuştum. Ya bir daha gelmezlerse ya başlarına bir şey gelmişse... Bu ihtimalleri düşünüp onları beklerken güneş batmaya başlamıştı. Hâlâ onları görememiştim ve artık uykum gelmişti. Belki geç vakitte gelirler diye uyumamaya çalıştım ama sonra uyuyakalmışım. Sabaha doğru ağlama sesleriyle uyanmıştım. Ne oluyor diye etrafa baktığımda ağlayanın Erdem Amca olduğunu gördüm. Erdem Amca pek ağlamazdı. Onu ne ağlatmış olabilirdi? Onunla konuşabilseydim ne olduğunu sorardım. Ama onun beni anlamasının imkânı yoktu. Bunları düşünürken güneş doğmuş ve takım elbiseli, ellerinde bazı evraklar olan iki adam kırathaneye girmişti. Erdem Amca onları yandaki masaya buyur edip yeni demlediği çaydan birer bardak ikram etti. Adamlar, çaylarını yudumlayarak konuşmaya başladılar. Konuştuklarını duyabiliyordum ve böylece Erdem Amca'nın kırathaneyi satacağından dolayı ağladığını öğrenmiştim. Ama neden sattığını tam anlayamamıştım. Biraz konuştuktan sonra ayağa kalkıp el sıkıştılar ve adamlar kırathaneden ayrıldı. Erdem Amca alıcılar

gidince oturup ağladı, ağladı, ağladı... Birden kalkıp beni ve üzerinde durduğum masayı alıp dışarıya çıktı. Dükkânı biraz seyrettikten sonra evinin yolunu tuttu.

Eve vardığımızda bizi resimlerle dolu bir duvarın yanına koymuştu. Galiba artık hep burada duracaktık. İzmir Caddesi, çiçekler, insanlar ve güzel aile geçmişte kalmıştı. İlk zamanlar bu duruma alışmamıştım, çok üzülüyordum. Aklımda sürekli şu soru vardı: Bu duvarın yanında hayat nasıl geçecekti? Ama zaman geçtikçe bulunduğum yere alışmıştım, geçmişi eskisi kadar özlemiyor ve sıkılmıyordum. Bazen duvardaki resimleri seyrediyor bazen dışarıdan gelen seslere kulak veriyordum. Yaklaşık dört yıl böyle geçmişti ve bugüne gelmişim. Bugüne sıradan bir cumartesi gibi başlamıştım. Aynı duvarın yanında günümü geçiriyordum. Her şey alışık olduğum gibiydi, resimleri inceliyordum. Fakat bir anda Erdem Amca yıllar önce de yaptığı gibi masa ile beni alıp dışarı çıktı ve bir caddeye geldi. Tanıdık bir dükkânın önünde durup içeriyi izlemeye başladı. Burası bizim yıllar önce bıraktığımız kıraathanemizdi. İkimiz de dalmışız, bir delikanlının “Pardon!” demesi ile kendimize geldik. Erdem Amca dükkânın girişini kapattığını fark edip “Kusura bakmayın.” diyerek kenara çekildi. Delikanlıyı hiç değişmemiş olan ela gözlerinden tanıdım. Yıllar önce hayranlıkla izlediğim ailenin oğluydu. Onun arkasından biz de içeriye girdik. Erdem Amca beni ve masayı eski köşemize yerleştirdi. Delikanlının yanında ailesi ve yaşlı bir amca vardı. Amcayı tanıyamamıştım ama sonra Erdem Amca “Rasim” deyip yanına oturunca, onun çiçekçi Rasim Amca olduğunu anladım ve sohbetlerine kulak kesildim.

Meğer Rasim Amca bu delikanlının dedesiymiş ve hafıza kaybından dolayı ailesi dâhil pek çok şeyi unutupmuş. Rasim Amca'nın hafızasında kalan nadir şeylerden biri kızını, yani ela

gözlü delikanlının annesini, “Karanfilim” diye sevmesiymiş. Delikanlının annesi, babasının onu hatırladığını sadece karanfil alırken hissediyormuş. Böylece neden her cumartesi karanfil almaya geldiklerini de öğrenmiştim. Onlar sohbetlerine devam ederken ben de eski penceremden ismi dışında hemen her şeyin değiştiği İzmir Caddesi’ni seyre daldım...

Nilay Naz HANEDAN

SON SANRI

Ben bu evde yetmiş yıldır yaşarım ama hanımım bu evde benle yaşamaya başladı başlayalı yani tam kırk dokuz yıldır bu evin soluk, rutubetli duvarları bana hep rengârenk görünür. Yağmurdan sonra duvardan süzülen her damla bana hanımımın beş dakika sonra salonumuza girip “Ah! Bu yağmurlar yolunu hep bu evin duvarlarında mı bulur yahu?” demesini hatırlatır, ben de ona gülümseyerek bakar, kalkar mutfaktan her zaman bu iş için kullandığımız geniş, yeşilimtırak leğeni getirir, damlayan yerin altına koyardım,

“Ankara’nın kışı ayazı yine başladı, dışarının karını kışını bırak da gülümse karıcım, içimizi biraz da gökkuşakları bürüsün.” derdim. O da bana yaşlı gözlerinin altından gülümserdi, bir kahkaha koparıp üstümde gezinen vücudumu karıncalandıran bu yaşlılığı alıp götürürdü.

O günlerde ruhumu kaplayan gökkuşağının yerini urlar aldı. Duvarları kaplayan gökkuşakları yerine gözümü iğneleyen rutubetler var şimdi, Rutubetlerin üstünü karalayarak yazdığımız bu neşeli anılar yağmur yüklü bulutlar eşliğinde gözlerimi bulandırır oldu. Yatağın sağ tarafı çok soğudu, birkaç kepçe toprak üstüne bir demet çiçek eksem başına ismi yazılı mermerden bir taş diksem gelip bu yatağı ısıtır

mı ince kıpırdaşan bedenini? Hayır. O yolculuğun rotasını değiştirdi, karaya vurdu gemi, çapasını olduğu yere sabitledi bir kere, geri dönemez şimdi. Bensiz oraya buraya gitmeyi de pek sevmezdi hâlbuki. O gittiyse bu yıkık dökük yıpranmış, her bir yanı benim uzuvlarımı andıran, Ankara'nın en eski ve en dar sokaklarının içine sığmayı başarabilmiş bu ev ne durur anlamazdım. Kahverenginin onlarca tonundan en koyusunu seçmiş, ince boyaları yarım yamalak soyulmuş, açmak için sertçe kendime çekmek zorunda olduğum bu pejmürde kapı beni daha önce hiç bu kadar rahatsız etmemişti. Eve yaklaştığım her bir adımda, yaşanmışlıkların kokusu üstüme daha da siniyordu. İçtiğim illetin tadı damağımın en ücra köşesine yapışıp, her ne kadar çiklet çiğnersem çiğneyeyim bir türlü geçmez oldu.

Geçen gün onun pek sevdiği kuru köfteden yaptım, avucumun çizgilerinde yavaş yavaş yuvarladığım köfte hamurlarını izlerken anılarımıza daldım, şu ahşap çerçevelerin arasına sığdırdığımız hayatın hiç tereddüt etmeden, gözyaşından hızlı olmasın, aktığını fark ettim. Yalnız köfteden bir iki taneden fazla ağızıma süremedim. Bütün evi köfte kokusu sardı, o bu kokuyu da çok severdi. “Mmm, mis gibi koktu Mehmet, kalk da bir tabak komşulara götürelim,” derdi. Düşünceliydi hem de ne düşünceli, benim ruhumun doymayan kısmını o kapatırdı hep. Bu sefer de ona doyamazdım, doyamadım... Bu yetmiş seksen yıllık döküntüyü ayakta tutan sağlam mimarisi zannedirdim de yanılırdım. Kaç odun yaksan da ısınmayacak bu ev, yemeğin en iyisini alsam da o tadı vermeyecek damağıma, duvarlara bakıp her ne kadar gülümsersem gülümseyeyim geçmeyecek rutubetler ve Ankara'nın bu eski ve dar sokaklarında ne kadar dolaşırsam dolaşayım o çıkmayacak bir daha karşıma.

Nisa TOZLU

İHTİYAR KULÜBE

Yaşamın benim için biraz çetin geçtiği günler. Kafamdaki sesler yükselmeye başlıyor ve beynimin içinde onlarca kişi konuşuyor. Günler geçiyor, kimlik çatışmam devam ediyor ve gerçek benliğime ulaşamıyorum. Bu ıstıraplı anlarıma son vermek için ne zaman uyumayı seçsem, bu kez de kâbus dolu düşüncelerimin içinde buluyorum kendimi. Bir döngünün içinde debelenip duruyordum ya uyumalıydım ya da artık ‘uyanmalı!’

Yine kafamı bu seslerin meşgul ettiği günlerden birinde tuhaf ve zıt, kafama bir parazit gibi yerleşen ve devamlı kök salan sesleri susturamayıp ne uyumayı ne de uyanmayı başaramayarak adımlarımın beni nereye götürdüğünü bilmeksizin kendimi yollara vuruyorum.

Kafamı kaldırıp etrafı kolaçan edecek gücü bulduğumda kendimi yarı ayık hâlde, ıssız bir yol kenarında, yıkık dökük eski bir kulübenin önünde buldum; asırlık ihtişamıyla orada öylece yapayalnız duruyor, terk edilmiş görünüyordu. Kulübenin çatısına vuran yağmur, gıcırdayan, neredeyse ölü kapılar ve pencereler, duvarlarını inşa etmek için kullanılan eski ahşap kalaslar ve çatı, bu kulübenin hayatla yeşerdiği günlerin gelip

geçen gölgeleriymi. Orada oturdum ve kulübeye saatlerce, anlamsız gözler ile baktım; sanki bir tür cevap bekliyormuşum gibi!

Kulübe tanıdık geliyordu, sanki daha önce orada bulunmuşum gibi, sanki biri beni bekliyormuş gibi... Sis ağır ağır ilerliyordu ve ben de görme yetimi kaybetmeye başlıyordum. Kulübeden garip bir huzur geldiğini hissederek yavaşça yaklaştım. Pencerelerden baktım, Toz ve örümcek ağları, bir sandalye ve küçük bir masa gördüm; binlerce hikâye yazılacak ve yaşanacak türden bir yer. Gıcırdayan ön kapıyı açtım ve yaşayan bir müzeye giriyormuş gibi hissederek içeri girdim. Derin bir nefes aldım ve hava hâlâ kulübenin duvarları arasında yaşayan binlerce canlı neslinin ruhları gibi durgun ve ağırdı. Zamanın çoktan unuttuğu anılara hayret ederek yavaş yavaş odalardan geçtim. Çerçevelede tozlanmış resimler, eski mobilyalar ve raflarda kitaplar gördüm; oturma odasındaki eski bir şöminenin kokusunu bile alabiliyordum. Bu yerde beni kendine çeken bir şeyler vardı. Yürümeye devam ederken bir hüznün hissettim; ama aynı zamanda ezici bir huzur duygusu.

Bu yer hakkında duyduğum tüm hikâyeleri, bir nesilden diğerine aktarılan rivayetleri düşündüm. Yalnız olmadığımı fark ettim. Bir zamanlar burada yaşamış olan ailelerin ve hatıraların varlığını hissettim. Aniden adımlarımın beni buraya getirme sebepimin bu olduğunu fark ettim. Unutulmuş, harabeye dönmüş yerlerde bulunan hayatı bana tekrar hatırlatmak için.

Kendisini gözetleyen bir ruhun musallat olduğu ihtiyar kulübe, yıkılan duvarlarının altında çok şeyler saklıyordu.

O gece eski ve yalnız zihnimi bıraktım ve yeni bir parçam doğdu. Dışarı çıktım ve kendimi biraz tuhaf hissederek kulübenin

önünde dikilir hâlde buldum. Benden daha zavallı, daha yalnızdı. Belki de sadece benim bir parçamdı.

Sonraları sık sık gittim kulübeyi ziyarete. Ben anlattım, o dinledi; o anlattı, ben dinledim ve tazelandık. Benim bulutlu düşüncelerim dağıldı, o da yeniden hayat buldu.

Nisanaz TAN

BİR PSİKOLOG SAYESİNDE

İnsanlardan kaçıyordum. Nerede bir topluluk var, uzaklaşıyordum oradan. Kalabalık bana iyi gelmiyordu sanırım. Ben bu düşüncelere kapılmışken birinin bana baktığını gördüm. Hâliyle göz teması kurmuş olduk ve kendimi ne kadar kötü hissettiğimi anlatamam. Tam o sırada gülümsediğini ve yanıma gelmek, bana ulaşmak için adımlar attığını fark ettim. Elbette adım attığını gördükçe ben daha hızlı ilerliyordum, paniğe kapılmıştım. Bana yaklaşmak için attığı her adım sanki beni ölüme sürüklüyordu. Bir insanla münasebette bulunmak, yüz yüze durmak benim için gerçekten ölümü çağırıyordu. Daha da hızlı yürüyordum ve arkama bile bakmak istemiyordum. “Ya yakınımdaysa, aramızda daha az mesafe varsa?” Bu düşünceler yüzündendi arkama bakmak istememem.

Bana yaklaşıyordu galiba, titremeye başlamıştım. Ciddi manada titriyordum, hissediyordum, yakınımdaydı. Zamanın bir türlü yaşanmak bilmediği, yelkovanla akrebin ilerlemediği vakitlerdi benim için ve hiçbir şey yapamıyordum. Sadece hızlı bir şekilde adım atıyordum. Tahminlerimde -asında düşüncelerimdeyanılmamışım. Birkaç dakika sonra biri omzuma dokundu. Tüylerimin nasıl diken diken olduğunu, nasıl titrediğimi tasvir bile edemem. Arkama dönüp yüzüne bile bakamamıştım.

Nasırlaşmış ruhumun derinliğinden kopup gelen bu insanlardan uzaklık hissi nereden geliyordu, bilmiyordum. Kendimi düzeltmeye çalışıyordum, bu duygudan kurtulmak istiyordum. Bu dünyada, insan olarak var olmuşken, diğer bireylerden uzak olmak niyeydi? Bu yüzden çok çabaladım. Bir ara artık olmayacak diye düşündüm; ama yanılıyordum. Bir şeyleri değiştirmek için çabalamaya, belki de bir şeyleri feda etmeye devam etmeliydim. İşte tam bu sırada yardımımıza koşan biri vardı. Âdeta karanlık sokaklarımı kendinden bir parçayla aydınlatıyordu. Bana bakan ve sonrasında omzuma dokunan adam aslında yere düşen kulaklığımı vermek için uğraşan kişiydi... Yere düşürdüğüm kulaklığımı bana uzattı ve yüzüme bakıp “Kulaklığınızı düşürmüştünüz, bu yüzden sizin peşinizden geliyordum.” dedi. Ben ne söylemem gerektiğini düşünüyordum. Çünkü daha önce ne bir insanla bu kadar yakın durmuştum ne de iletişime geçmiştim. Sadece kekeleyerek “Teşekkür ederim.” diyebilirdim. Sonrasında da “Yalnız bir şey çok dikkatimi çekti. İnsanlardan, özellikle de sizi takip ettiğim için benden kaçıyordunuz. Ben, psikoloğüm ve bir ofisim var. Sizi birazcık da bu yüzden takip etmeye devam ettim. Peşi sıra arkanızdan geldim. Benden kaçmanızın nedenini sorabilir miyim?” diye bir soru yöneltti. Elbette ben yine ne demem gerekiyor, diye düşünüyordum. Artık birine bu konuyu açmam gerekiyor, diye düşündüm. İlk kez birine kendimi bu denli açma isteği duydum ve ona önce ismini sorup -adı Erkin’di- daha sonrasında da bir yerde oturmayı teklif ettim.

Bir kafeye gittik. Oturup sohbet etmeye başladık. İnsanlarla ilgili düşüncelerimi ve onlarla en ufak bir temasta veya bakışmada neler hissettiğimi aktardım. Duygularımı söyledikçe rahatlamış hissediyordum kendimi. Gerçekten iyi bir dinleyiciydi. Söylediğim bütün her şeyi harikulade bir incelikle dinledi. Bana yardımcı olmak için her şeyi yapıyordu. O konuşurken dinlememek elde değildi ve ben ilk kez birini bu

kadar dikkatli dinlemiştim. Mimiklerini böylesine iyi kullanan psikoloğumun jestleri, akıl almaz derecede etkileyiciydi. Hem iyi bir dinleyici hem de iyi bir konuşmacıydı. Konuştuğumuz zaman diliminden itibaren sürekli ofisine gidip geldim. Her gidişimde daha da arınmış olarak döndüm. Söylediklerini harfiyen uyguladım ve hayatımdaki o büyük değişikliği, o gün kendi gözlerimle gördüm. Artık eskisi gibi değildim. İnsanlarla konuşuyor, sohbet ediyordum. Ne olursa olsun beni kendime getirmişti psikoloğum. Ona minnettardım.

Günler böyle ilerlerken yine bir gün psikoloğumla görüşmeye gittim. Odasına girene kadar canım çıktı, çok kalabalıktı. Neden kalabalık olduğunu anlayamadan, insan seli içinde koridor boyu sürüklendim. İçeri girdiğim andan beri herkesin gülümseyen gözleriyle karşılanırken bugün, aksine herkes düşünen ve üzgün gözlerle bakıyordu. Çoğunluk fısıldaşıyor ve ben ne dediklerini anlayamıyordum. En sonunda birinin “Erkin Bey trafik kazası mı geçirmiş? Nasıl olur, aklım almıyor...” cümlelerini işittim ve dünyam başıma yıkılmıştı... Benim hayata tekrar, sıkı sıkı tutunmamı sağlayan insan, nasıl olur da trafik kazasından... Düşünürken bile o saçma, hiç yaşanmaması, gerçekleşmemesi gereken cümleyi ağızımdan çıkaramıyor, söyleyemiyordum. O kelimeyi aklımdan bile geçiremiyorken apar topar çıktım oradan. Tüm bu olup bitenleri düşünmem ve sanırım tekrar aynı suskunluğa dönmem gerekiyordu.

Evime gittim. Birkaç gün sonra cenazesi kaldırıldı ve cenazenin büyük bir kısmını sevecenlikle ilgilendiği, kol kanat gerdiği, düşüncelerinin değişmesine yardımcı olduğu, benim gibi yeniden hayata bağlanmasını sağladığı insanlar oluşturuyordu. Defin töreninin bitiminde insanlar teker teker oradan ayrılırken ben mezarına gittim, usulca eğildim ve yere oturdum. Etrafta onun silueti geziyormuşçasına çevreme bakındım, gerçekten görüyordum onu. Sanki topraktan yansıyan onun yüzüydü.

Mezarı başında “O korkularımın kahramanıydı!” diye haykırdım... Nafile... Artık çok geçti, kimse bana yardımcı olamazdı ondan başka...

Günler geçip bu beklenmeyen kaybın acısı ve şaşkınlığı dağılınca, asıl kurtarıcının kendi özümde olduğunu anladım. Belki de Erkin Bey, bunu göstermek için ayrılmıştı aramızdan. Bizlere ruhumuzdaki gücü gösterdi ve aramızdan uçup gitti. Anladım ki kayıp gibi görünen bir kazanç olabilirdi. Şüphesiz ki İlahi plan, bizim düşüncelerimizden daha büyüktü.

Nisanur ERHAN

TABLODAKİ KIZ

Kocaman bembeyaz bir tabloya kafamdakileri resmediyorum. Kırmızı yapraklı ağaçlardan, ötüşen kuşlardan, yollardaki sarı arabalardan ilham alarak tabloma bir kadın eklemek istiyorum ama aklımdakiler bir türlü geçmiyor kâğıda. En sonunda resmimi tamamlıyorum. En can alıcı yeri, en dikkat çeken kısmı sarılı kırmızılı ağaçların altında oturan kızıl renkte kıvrıcık saçlı, sarı etekli, kendisi gibi rengârenk çiçekler toplayan bir kadın. Evimin en güzel köşesinde duran bu tabloda haftalardır takılı kaldım. Sanki tablonun içindeki kendi resmettiğim kadına âşık oluyordum. Aklımdan keşke tablonun içinden fırlayıp çıksa diyordum, ama ne mümkün sadece keşkelerde kalıyor. Bu keşkelere sıkılmış bir şekilde dışarı çıktım üzerime hiçbir şey almadan.

Tabloda ilham olarak kullandığım kırmızı ağaçlı parkın yanından geçerken, tablomda resmettiğim kadına benzer bir kadın gördüm. Belki ben benzetmişim, aramızda çok bir mesafe yoktu. Yanına gidip ona kim olduğunu sormaya çekiniyordum. Yoluma devam ettim ve bir kafeye girdim. Kahvemi aldıktan sonra, cam kenarında yuvarlak krem renginde bir masaya oturdum. Kafe çok otantikti, çizdiğim resme o kadar bağlanmışım ki her gittiğim yerde kızıl saçlı kadını görüyordum, onu düşünmeden edemiyordum. Kahvemi bitirdim ve sıcak kahve kokusu dolu olan kafeden çıktım. Belki

geçerken kızıl saçlı, sarı etekli o kadını tekrar görmek umuduyla aynı yoldan geri döndüm. Bir umut içinde etrafa bakındım, ama gitmişti. Parkta uzun süredir duran birine sordum:

- Kızıl saçlı, sarı etekli, çiçek toplayan birini gördünüz mü?

Cevap hayırdı. Umutsuzlukla parkı kaç kez dolandım, hatırlamıyorum. Bir süre sonra eve geri döndüm. Ona bağlanmaktan korkuyordum. Ya bir daha göremezsem, keşke diyordum, yanına gitseydim ama yanına gidip ne diyecektim? “Affedersiniz! Siz benim çizdiğim kadına çok benziyorsunuz. Tanışabilir miyiz?” mi diyecektim? Böyle şey olur mu? Biri bana gelip, böyle bir şey söylese sapık olduğumu düşünürdüm. Peki, nasıl konuşacaktım? Karamsar düşünceler içinde eve girdim. Bir kahve yapıp, yeni boş bir tablonun başına oturdum. Hâlâ aklımda kızıl saçlı kadın vardı. Kafamın dağılması için peyzaj çizmeye karar verdim. Her çizimimin sonunda o kadına dair herhangi bir şey oluyor, artık içim içime sığmıyordu. Ne birileri görmüş ne de ben onu tekrar bulabiliyordum. Gecenin karanlığı bastırmaya başladı. Şömineyi yaktım, kahvemi ve çizdiğim tabloyu da alıp şöminenin başına oturdum. Karşımda tablo, yanımda şömine, vücudumun şömineye bakan tarafı sıcaktan yanarken, diğer tarafım ise ıssız bir sokakta kalmış, bir çocuğun buz kesmiş teni kadar soğuktu. Günün verdiği üzüntü ve yorgunluğuyla birleşen ateşin ısısı göz kapaklarımın üzerine çöküyordu. Ne kadar da uykuya dalmamak için kendimi zorlasam da dirayetsiz kalmıştım. Gözlerimin önünde bir silüet belirdi, hayal mi gerçek mi olduğunu anlayamadım. Gördüğüm beden kızıl saçlı kadına aitti. Gözlerimin önünde olacak kadar yakın bir o kadar da dokunamayacağım kadar uzağımdaydı. Bana bir şey demeye çalışıyordu ama ben onu duyamıyordum. Hani insan uyur uyanırken, boşluğa düşer gibi uyanır ya işte tam da o hisle uyanımdım. Etrafıma bakındım; sanki gözlerim onu arıyordu. Yerde ayak izleri vardı, bu izlerin geldiği yer tabloydu. Ama

bu nasıl olurdu? İmkânsızdı böyle bir şey. Odama çıktım, saat daha gece birdi. Yatağımdaki buz gibi yorganın üstüne uzandım, tekrar uykuya dalıyordum. Yine uykuya dalmakla dalmamak arasındaydım; ama kızıl saçlı kadın bu sefer gelmedi. Uykunun en derin noktalarına kadar gelmiş olsam da hâlâ gelmemişti. Sabah saat bešti uyandığım da, aşağıya indim. Mutfağa girdim, krep harcı hazırladım, tavanın üzerine azar azar döktüm ve pişmesini beklerken rüyamda gördüklerimi düşündüm. Her şey çok gerçekçi hissettirmişti. Deliriyor muyum yoksa sadece rüya mı gördüm, diye düşündüm. Mantıklı bir açıklaması yoktu. Güzel bir kahvaltı yaptıktan sonra şöminenin olduğu odaya yöneldim. Ateş sönmüş, tablo aynı yerindeydi. Yerdeki ayak izleri de gözüme çarpmadı değil. Rüya olduğunu düşünmüştüm ama gerçektir, ayak izleri karşımda duruyordu. Şöminenin yanına tekrar oturdum, bu sefer daha dikkatli inceledim resmi. Resmi çizen bendim ama tekrar tekrar inceleme ihtiyacı duyan da bendim. Anlam veremiyordum bir türlü. Ne zaman bu tablonun karşısına geçip düşünceler içine dalsam üzerime bir ağırlık çöküyor, uykuya dalmaya başlıyordum ama bu istemsizce oluyordu. Acaba seni tekrar rüyamda görebilecek miyim kızıl saçlı, aklımdan çıkaramadığım kadın?

Tekrardan gözlerimin önünde bir silüet belirdi önce kırmızı saçlar gördüm ve kalbimin hızlandığını hissettim. Sonra da sarı eteğini gördüm. Bu sefer uyanmamam gerekiyordu çünkü onun ile konuşmam lazımdı. Rüya değil de gerçekmiş gibiydi, her şey çok sahiciydi. Sordum: “Adın nedir?”

Asel, dedi ve devam etti: “Ben seni neredeyse her gün görüyorum, sana sesleniyorum ama beni görmezden geliyorsun ya da duymazdan.” dedi. Çok kafam karışmıştı nasıl oluyor da biri bana neredeyse her gün sesleniyor ve ben onu duymuyorum? Saat kaç gibi beni görüyordun, diye sorduğumda ise “Geceleri.” cevabını verdi. Bu cevap beni çok şaşırttı; çünkü ben genellikle

geceleri hep tablonun yanında olurdum. Bana bir yer göstermesi gerektiğini söyledi, beni oturduğum yerden kaldırdı. Ev, aynı benim evimdi, hatta oturduğum sandalye, şömine benimkinin aynısıydı. Karşıda duran benim tablomdu ve çizdiğim tabloya doğru ilerledik, tablonun içine girdi, ben de tam onunla gireceksen birden boşluğa düşme hissi ile uyandım. İşler iyice değişik ve karmaşık bir hâl alıyordu. Ya sıradan bir rüyaydı ya da asıl hikmet tablodaydı. Oturduğum sandalyeden kalktım banyoya yöneldim. Elimi yüzümü buz gibi su ile yıkadım.

Üstümü değiştirmek için odama çıktım. Kahverengi pantolonumu, krem rengi tişörtümü giydim ve siyah deri ceketimi alıp dışarı çıktım. Bu sefer farklı bir yoldan, farklı bir kafeye gidip farklı bir kahve aldım, bu sefer cam kenarına oturmadım ve sadece oturduğum kafeyi resmettim. Kahve tonlarında küçük küçük masalar, stresli insanlar ve kendi dertleriyle boğuşanlar... Resme bakıldığında hangi duyguyu hissedeceğini anlayamıyor insan. Acılı bir tebessüm belirdi suratımda, ne olduğunu bilmediğim derin düşüncelerle boğuluyordum, kendime gelip toparlandım. Kahvemden son yudumu alıp, kafeden dışarı çıktım. Karşıdan karşıya geçerken onu gördüm: Evet, oydu. Sarı eteği, kızıl saçları ve elindeki çiçekleri ile harika görünüyordu. Bu sefer kararlıydım, onunla konuşacaktım. Koşmaya başladım, hiç olmadığı kadar hızlı koşuyordum. Etrafımdaki hiçbir şeyi gözüm görmüyordu, tek odak noktam oydu.

O sakın sakın yürüyor, ben ise koşuyordum. Birden yaklaşan bir korna sesi duydum, giderek ses artıyordu, gözlerime perdenin indiği sıralarda, başımda bir insan topluluğu gözlerimin önünde ise sadece o vardı. Onunla ilk defa gerçekten orada konuştum,

- İyi misin?

Ardından gözlerim kapandı.

Aniden bir gürültü patladı. Arkamı dönüp baktığımda bir araba, genç bir adam ve korkunç bir görüntü... Arkamı döner dönmez arabanın genç adama çarptığına şahit oldum. Bu yüz, bana çok tanıdık geliyordu. Kendimi ona yakın hissediyordum; ona araba çarpınca, bana çok yakın birisini kaybetmişim hissini verdi; ama nereden onu tanıdığımı, nerede gördüğümü ve bu yakınlık hissini nereden geldiğine anlam veremiyordum. Koşar adımlarla olay yerine daha da yakınlaştım. Hemen aralardan geçerek yerde yatan genç adamın yanına gittim, dudaklarımdan istemsiz şu sözcük çıktı:

- İyi misin?

Gözlerimi aralamaya başladığımda, hastanede olduğumu anladım, etrafıma bakındım. Kırmızı saçlı kızı gördüm. Bana hafifçe tebessüm ediyordu ve ardından, ” Nasılsın, daha iyi misin?” diye sordu. Ne diyeceğimi bilemedim, o an kelimeler ağzımdan çıkmadı, apar topar kendime gelip yanıtladım:

- İyiyim, teşekkürler.

Birbirimize odaklanmıştık. Hemşirenin, odanın kapısını iki kez tıklatmasıyla, gözlerimizi kapıya çevirdik. Hemşire odaya girdiğinde, bana taburcu olabileceğimi ama bunun için bir refakatçi gerektiğini söyledi. Asel hemen ardından ekledi; ben olurum. Çıkış işlemi için danışmaya gittik, hızlı bir şekilde işlemleri halledip hastaneden çıktık. Beraber bir kafede oturmayı teklif etti.

Onu, kaza olmadan önce oturduğum kafeye götürdüm, yarım kalan resmime beraber devam ettik, artık resmimde sadece küçük masalar, stresli insanlar değil; ağzı kulaklarında olanlar, küçük masalar, büyük sevinçler vardı ve en önemlisi mutlu bir çift vardı. Evet! O çift bizdik. Kızıl saçlı kız ve ben Poyraz...

Nisanur ÖÇAL

HASTANE DUVARLARI

Hastane masum bir acıyla ağlıyordu bu kez. Masum ise gelişmelerden bihaber vaziyetteydi. Beyazı yıpranmış duvarlar onun yerine de çekiyordu içini. Öyle ya, bu duvarlar neleri işitmiş, nelere tanıklık etmişti? Kaç hasta yüzleşmişti kalan üç günlük hakikatleriyle? Henüz koridorda kaç söz sığdırmışlardı bu ömürlerine? İstemezdi duvarlar acının sırdaşı olmak; istemezdi tutulmayan sözlere karşı feryatlar duymak. Dile gelseler, masuma sarılıp hakikatle tez vakit kavuştururlardı. Fakat bugün de sessizliklerini korudular. Başka garibanlara omuz olmak için sert ve dimdik durdular.

İçli içli ağlayan nice kadınlar, elleri göğsünde hıçkırığını tutamayan nice adamlar, nasırlı elleriyle Rablerine dua eden nice yaşlılarla beraber oturuyordu minik. Onlar arasında oldukça olgun hissetmişti kendini. Görünen o ki bir tek babası sıradan bir kontrol için gelmişti bu acı kokan yurda. Yurttu ya, dışarıda gördüğü evsizler soğuşun gazabına karşı buradaki sedyelere sığınıyor olmalıydı. Kimseyi dışarıda bırakma gayeleri bulunmayan hekim amcalara minnet duydu. Arada bir göğsünü tutanlar da görüyordu sedyelerde: Ee, dedi; çetin soğuşa yürek dayanır mıydı?

Babasının içeri geçmesinden beri yarım tur atmıştı, karşı duvardaki yelkovan. Dokuzda duran akrebi bekliyordu sanki. İşte o zaman arkadaşı bildi uzun çubuğu. O da babasını bekliyordu. Fakat ilk defa bekleyiş uzun sürmüştü. Arkadaşının ağır başlılığından mıdır yoksa hekimin tatlı sohbetlerine ıraklığından mıdır bilemedi. İçi sıkıldı; bir sağa baktı, bir sola baktı. Solunda onun gibi bekleyen bir sıkılmış daha vardı. O kadar sıkılmıştı ki ağlıyordu usulca. Minik, elini kaldırıp omzuna dokunmak istedi, fakat çekindi. Otobüste babasına karşı değişen yüzleri anımsadı. Belki bu kadın da onu hor görürdü. Sıkıntısından konuşmasına takılır, kalp kırardı. Bu nedenle sessizliğe gömüldü, tıpkı duvarlar gibi.

Bir süre sonra çaprazındaki kapı çekine çekine açıldı. Bir sevinçle babasının çıkacağını umdu minik. Oturduğu yerden kalkıp beyaz kapı önüne geçti. O sırada babası, sahip olduğu tek varlığın karşısına çıkacak derman bulamıyordu kendinde. Elini kulptan çekip çekmemekte kararsızdı. Deyim yerindeyse, iki arada bir dereyeddi. Başını eğerek selam verdi doktora. Hakikati cebine indirip sisli koridoru karşıladı. Kendi gibi pek çok garibanın yüzünden düşen bin parçaydı. Bağı yanmış anaların dumanları tüm koridoru griye boyamıştı. Gözleri aşağı ilişti, gri sislerin arasından seçti güneşini. Oğlu, kuzusu, Allah'ın ona bahsettiği en büyük nimeti; tebessümle parlıyordu. Yüreğinin ortasına saplanmış hançere rağmen o da kıvırdı dudaklarını. Yalancı tebessümüne karşı, kırışmış gözlerindeki yaşlar akacak yol arıyordu. Yalanları da yalanların getirdiği bu tebessümü de önüne katıp götürmek istiyordu. Baba burnunu çekti, gözlerini kırıştırdı. Bir utançla duvarlara bakıp başını eğdi; güneşine odaklandı.

- Baba, Hekim Amca neler söyledi bugün?

Karşısındakiyle aynı şiveyi paylaşmasından kaynaklı bir rahatlığa

sahipti. Ancak rahatlığı, kuru merakını gizleyemiyordu. Babası niyetini anlamakta güçlük çekmedi, miniğin gözleri boş ellerinde dört dönüyordu. Gülerek cebinden iki şeker çıkardı. Hekim Bey pek severdi oğlunu. Ne zaman o odaya girseler kilitli çekmecelerinde saklı dolgulu şekerleri gün yüzüne çıkarır, miniğe armağan ederdi. Baba eğilip son kez yiyeceği bu şekerleri oğlunun avucuna koydu.

- Hekim Bey güzel şeyler söyledi. Tez vakitte döneceğiz inşallah memlekete.

Miniğin mutluluğuna mutluluk katıyordu baba. Yalanlara ise yalan... Evladının yüzünden tebessüm eksik olmasın diye kendinden çalışıyordu. Dert miydi sahi? Oğlu için tebessümünü de muamma, ömrünü de feda ederdi.

Tuttu elinden miniğin, beraber dışarı çıktılar. İki de dönüp acı kokan yurda baktılar. Oğlu bir daha gelmeyeceklerini düşünüp sevinirken; baba, bir kez daha karşılaşacağını bildiği duvarlarla sözleşiyordu. Öyle ya da böyle, vedalaşıp çıktılar bahçeden. Amcaoğlunun evi uzak değildi fakat baba bu sefer yürüyemeyeceğini düşündü. Hastalığını öğrenmesiyle gelen farkındalık içini bunalttı. Hakikat, göğsünü kara bir örümcek ağıyla sarıp sarmalamıştı. Düşündükçe sıkıyor, sıktıkça ileriye adımını güç kılıyordu. Hemen ilerideki dolmuş durağına baktı, başka çaresi yoktu. Cebindeki bozuklukları şingirdattı, yeter gibiydi. Yetmezse gerisi Allah'ın takdiri idi. Durağı göstermek için oğluna döndü fakat miniğin gözleri başka yerdeydi. Her geldiklerinde baktığı simit tezgâhındaydı. Az önce duyduğu para seslerinden cesaret alıp babasının ceketini çekiştirdi.

- Ne güzel kokuyorlar...

Baba başını eğdi.

- Son sefer alırım demiştin? Benim canım çok çekti baba.

Minik bir yandan babasına sırnaşıyor, bir yandan taze kokuyu içine çekiyordu.

- Oğlum...

Zar zor eğilip ellerini tuttu miniğin.

- Babanın dizleri ağrıyor, e şimdi simit aldık... Dolmuşa nasıl bineceğiz da? Biz eve bir varalım, amcaya söylerim getirir, oldu mu güzel yavrum?

Oğlu başını salladı. Babasına güveniyordu, o bir şey yapacağını söylerse yapardı mutlaka. Gülümseyip boynuna sarıldı. Daha sonra durağa geçip bir süre beledikten sonra gelen dolmuşa bindiler. Baba arkadaki ikili boş koltuğa geçmesini söyledi miniğe. Sonrasında cebindeki bozuklukları saymaya başladı.

- Bir kişi kaç para tutar?
- Çocuk kimin dayı?
- Benim çocuk da küçüktür.
- Kaç yaşında?
- Mektebe başlayacak bu sene inşallah.
- Yok, dayı para alıyoruz ondan da.
- E iyi tamam, ne kadardır?
- 12 ver.

Baba elindekilere baktı: bir beşlik, dört tane bir lira, üçer beşer de kuruşluklar vardı. Kuruşları eline dizip teker teker saymaya başladı. Karıştırmamak için dışından da tekrarlıyordu.

- Burada iki yirmi beş, bir elli, bir yirmi beş daha... Dört on, beş on...

Bir süre sonra şoför sıkıldı. Koltuklardaki insanlar garip bakıyordu babaya.

- Tamam, dayı ne kadar varsa ver.

Baba tam sayamamıştı ama onu geçiyordu elindekiler. Emeklisi yatsaydı hepsini verebilirdi. Fakat geçen aydan ancak bu kadar kalmıştı. Meraklanıp başını uzatan oğluna gülümsedi. Elindeki tüm parayı şoföre verdi.

- İyi tamam, Allah razı olsun.

Oğlunun yanına geçti daha sonra. Varacakları yere kadar sohbet ettiler. Etraftakilerin bakışları, insanların ne dediği önemsizdi onlar için. Baba oğul beraber gülebiliyordu. İsterdi ki baba, bu gülüşler hiç solmasın. Hiçbir eve dert tasa uğramasın. Fakat kader buydu. Yıllarca evladına hem ana hem baba olmayı bünye kaldırmamıştı. Dert, tasa ciğerlerini kara bir örümcek ağıyla sarmıştı. Hakikat, kanserin son evresiydi. Kaderden kaçılmazdı; bunu baba da bilirdi, duvarlar da.

Nurten Rûveyda ÇELİK

RUHUMUN SON SAVAŞI

Sessiz ve تنها bir sokakta yürüyordum. Kaldırımlar uzun ve sessiz olan bu sokağı seslendirmek istercesine yankılıyordu adımlarımı. Depodan kaçalı iki üç saat olmuştu. Kaçtığım çoktan fark edilmiştir, diye tahmin ediyordum. İzimi kaybettirmek için bilmediğim karanlık bir sokağa girdim. Kafamı kaldırıp karşımda yanan sokak lambasına baktım. Vakit gelmişti. Karşımdaki camdan yansıma baktım. Montumun cebinde ne var ne yoksa çıkarttım. Bir telefon, birkaç bozuk para ve bir fotoğraf... İlk önce şu telefonda kurtulmam gerekiyordu. Eminim telefonun gösterdiği konumdan beni bulmak üzerelerdi. Bozuk paraları cebime koydum. Sıra fotoğrafa gelince ellerim görevini yapmaktan aciz, tir tir titremeye başlamıştı bile. Gözlerim önce tanıdık ama bir o kadar yabancı gözlere, sonra da yüzü karalanmış o bedene kaydı. Yine yapamadım. Yine olmadı, yırtamadım. Gözlerim dolmaya başlamıştı. Şu an hiç zamanı değildi. Fotoğrafı tekrar cebime koydum. Telefonu kapatıp bir kenara attım. Son kez sokak lambasına bakıp koşmaya başladım. Nereye gittiğimi ne kadar koştuğumu bilmiyordum. Nefes nefese kalmıştım. Peşimdekiler eğitimli ajanlardı. Hızlı olmalıydım. Derin bir nefes alıp tekrar koşmaya başladım. Nereye gidersem gideyim bulurlardı beni, Tek bir yer hariç.

O mahalleye tekrar gitmeye cesaret edersem belki bırakırlardı beni. Kimse bu kirli yerde yaşayacağıma ihtimal vermezdi çünkü. İnsanların beni dışarıdan böyle tanıdığına emindim. Başka şansım da yoktu zaten. Son gücümle koşmaya devam ettim. Bacaklarım artık beni taşıyamaz hâle geldiğinde o mahalleye geldiğimi anladım. Kokusu burnumu, sesler kulağımı doldurmuştu. Çocukluğumun geçtiği yer. Tabii kirli bir geçmişe çocukluk denirse. Korkak adımlarla ev denilen o hapishaneye gidiyordum. Hapishaneden farkı yoktu oranın benim için. Belki de çocuk ve masum olmanın cezasını çektiğim dört duvarlı kötü bir yerd. Hâlâ yerinde duruyordu. Yaklaştıkça göğsüm daha hızlı kalkıp iniyordu. Binanın tam karşısında durdum. Gördüğüm manzara karşısında kalbime kaynar bir su dökülmüş gibi hissettim. Odanın camından gözüken yeşil duvarlara baktım. Tahmin etmişti yıllar sonra tekrar buraya geleceğimi. Bir kez daha lanet ettim korkaklığıma. Dizlerim titremeye başladığında duvardan destek aldım. Güçsüzdüm işte. Karanlık sokakta yüzüme yansıyan ışıklar kâbusumu gölgelendiriyordu. Derin bir nefes daha aldım kaçınıcı kere olduğunu bilmeden. Beynim ne kadar” Geri git!” diye yankılansa da adımlarım kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı bile. O ajan denilen grubun eline düşüp işkence görerek eğitimeye hiç niyetim yoktu. Kapıya geldiğimde eskiyen apartman dairesinin kapısı gıcırdayarak açıldı. Merdivenlerden çıkmaya başladıkça anılar, çığlıklar ve korkular hafızamda yer edinmeye başlamıştı. Kapıyı zorladım ama açılmıyordu. Titreyen dizlerime engel olamıyordum. Son kez tüm gücümle ittirdim kapıyı. Kapı açıldı, fakat algılarım kapandı. Çocukluğum vardı karşımda. Mavi gözleri ağlamaktan şişmiş, ruhu öldürülmüş bir çocuk. Onun yüzü cesaret veriyordu bana. Evin içinde ilerlerken duvarlar daralıp beni hapsediyordu âdeta. Hangi köşeye bakarsam bakayım gözyaşından, umutsuzluktan, ölümünden başka bir şey hatırlayamıyordum. Her odaya tek tek baktım. Her oda başka bir ölüm çeşidiydi sanki. Mutfağa geldi sıra. Çocukluğum...

Eski, kırılmaya yüz tutmuş, paslı masaya, o iğrenç adamın bir kuru ekmek vermesi umuduyla oturur, masadan yine aç kalkardım. Ama bu mutfağı seviyordum. Bu lanet evden, dolabın yanındaki küçük pencereden kaçmıştım. Sıra o odaya geldi. Uykularımı kaçırın, sırtımdaki geçmek bilmeyen yaraların sebebi olan oda. Yeşil duvarları olan hücreye girdiğim an küçük kız yere çökmüş, isyan ediyordu. Yanına oturdum, saçlarını okşadım, bir zamanlar onun pis elleri dokunduğu için saçlarından nefret ediyordu küçük kız. Sahi, kaç kez kesmişti saçını sırf bu yüzden. Üç defa, yedi defa? Sayısı yoktu bunun. Kırmızı saat de durmuyor, ilerliyordu. Tik tak... Tik tak...

Daha fazla dayanamadım kendimi bu kadar zavallı görmeye. Nefes almak için dışarı çıktım, Apartmanın önünde oturdum. Balkondan damlayan su bir yüzüme bir de sert asfalta düşüyordu, Dın dın... Sinirlenerek yerden kalktım. Yukarı kaldırdım başımı, gökyüzüne baktım. Yıldız görünmüyordu hiç. İçimi bir korku kaplamıştı, çünkü ne zaman unutmadığım kötü bir şey yaşasam yıldız olmazdı gökyüzünde. Bu gece de yoktu. Zaten, bu mahalleye gelmekten daha kötü ne olabilirdi ki...

Genç kadın bunları düşünürken arkasından bir ses yankılandı:

“Çok bile bekledim Mavi!”

Genç kadın onun sesi ile irkildi. Yumruklarını sıktı. Bu sefer korkaklığını ona göstererek onu mutlu etmeyecekti. Bir kez daha anladı kadın, o adamın kendisini renklere küstürdüğünü. Annesinin öldürüldüğü odadaki yeşil duvarlar yüzünden yeşile, arkasındaki iğrenç adamın ona her seslenmesiyle maviye, odadaki o saat yüzünden kırmızıya hep nefret beslemişti. Onun için sadece siyah vardı.

Adam iyice yaklaştı, Sokak, genç kadının ıgıgı ile yankılandı., Sırtındaki bıçak, nefes almasını zorlaştırıyor, sona yaklaştığını hissediyordu. ırpındı, ırpındı...

Belki biraz sonra polisler gelir, bu sayede bir mezarı olabilirdi, bu vicdansız adama kalsa bir kenara atardı cesedini. Biraz ge kalınmış olsa da onu tutuklayıp hapse atarlardı belki.

Bir mezarı bile olamayacağını düşünen o güzel kadından geriye cebinden düşen bir fotoğraf ve güçlölkle fısıldadığı řu sözler kaldı:

“Ben on beş yıl önce ölmüştüm. Bir ocuğun ruhunu öldürmek de cinayettir.”

Osman Efe TUNÇER

ERDEMLİ HÜKÜMDAR

Lenderes'e geldik bütün diyarı yağmalamışlardı, halk Dersan Diyarı'nın yaptığını söyledi. Bilge Furis'e gidip yeni bir aynalı kapı yapmasını istedim, böylece Dersan Diyarı'na gidebilecektik. Kapı yapılmıştı, öncelikle bir haberci gönderip Dersan Diyarı liderleriyle görüşme ayarladık. İleri gelenlerle birlikte Dersan Diyarı'na gittik. Diyarın girişinde bize göz dağı vermek için koca bir orduyla bizi bekliyordu. Bembeyaz, yeeleri kocaman, iri gözlü altın kaplama zırhlı atıyla yanımıza geldi. Şatosuna götürdü, her yerde değişik değişik tablolar vardı. Büyük bir odada ağırladı bizi ve diyarımızı onun yağmaladığını bilmediğimizi sanıyordu. Gözüm boynundaki kolyeye takıldı. Bu benim vefat eden en yakın arkadaşımın bana yadigârıydı. Öfkeli şekilde kalkıp "Kolyemin sende ne işi var? O benim yatak odamdaydı belli ki diyarımızı yağmalayan sensin." dedim. O da hemen karşılık vererek "O benim kolyem bana iftira attın, bedelini ödeyeceksin." deyip adamlarını çağırıp ve bizi kapı dışarı ettirdi. Aynalı kapıdan geçip kendi diyarımıza geldik ve düşünmeye başladık.

Artık eski otoritem gitmişti, çok zayıflamıştım. Bilge Furis mutlu ve biraz telaşlı şekilde elinde büyü kitabı ile gelerek bana güç büyüsünü gösterdi ve bu büyü sayesinde ordumuzun az da olsa güçlenebileceğini söyledi. Hemen laboratuvara gidip eksik malzemeleri tamamlayıp güçlü ve deneyimli şövalyeleri uzak diyarlara gönderdik.

Yumak ağaçları meyvelerden yıkılıyordu. Köylülerin yardımıyla hepsini toplayıp tüccarlara sattık. Gelen parayla orduyu güçlendirdik. İleri gelenlerle toplantı yaptığımız sırada bir haberci geldi ve Dersan Kralı Kaiz'in bize savaş açtığını söyledi. Yeri ve tarihi belirtti. Üç gün vardı ve şövalyeler daha gelmemişti. Bilgeyle özel bir konuşma yapmak için ava çıktık. Bilge yorgundu yere serildi ve deliğinden çıkan zehirli bir yılan onu boynundan ısırıldı. Hemen onu hekime götürdük. Bilgenin yüzü mosmor kesilmişti. Eğer panzehiri vermezsek kısa süre içinde ölecekti. Bir yandan da şövalyeler gelmişti, güç iksiri için her şey hazır. Fakat Bilge hariç diyara gelen bir tüccar olanları duymuş ve meydana gelip yumak özünün bilgeye iyi geleceğini söyledi. Hemen yumak özü içirdik bilgeye ve bilge yavaş yavaş kendine geliyordu. Gerçekten güç iksirini yapmıştık fakat son dokunuşu yapmak için bilgenin özel asası gerekiyordu. Onu av yaparken telaştan ormanda unutmuştu. Asayı almaya gittiğimizde yerinde yoktu, neredeyse bütün ormanı aradık ama bulamadık. Güç büyüsünü yapamayacaktık.

Kaiz'in geldiği haberleri tüm diyarda yayılmıştı, söylenen haberlere göre yakında ordusuyla gelecekti. Bunu duyan bütün köylüler kaçıp gitmişti. Geride sadece bir avuç insan kalmıştı. Büyük salonda düşmanın gelmesini bekliyorduk. Geldiler, kolayca şatoya girip bizi esir aldılar. Artık bitmiş tükenmiş bir hükümdardım. Esir alındığının haberi tüm diyarlarda duyulmuştu. Aç bir şekilde sabahı beklerken uyuyakaldım ve sabah büyük bir gürültüyle uyandım her yerde bağırış sesleri vardı. Çok geçmeden zindana bir grup asker geldi. Bizim olduğumuz zindana bir adam gelip beni baştan aşağı süzdü ve maskesini çıkardı. Bu benim vefat ettiğini sandığım arkadaşım Zeyd'di. Elinde de kolye vardı ve ne yapacağını bilmez bir şekilde bana bakıyordu. Hemen sarıldım ve buraya nasıl geldiğini sordum. Meğer Zeyd şatoyu basmış ve her yeri ele geçirmişti. Beni koluna takıp dışarı çıkarttı ve at arabasına bindirdi, kendi

diyarına götürdü. Kaçıp kendine yeni bir diyar kurmuştu. Eskisi gibi sıkı bir dostluğumuz oluştu ve eski gücüme ulaşmak için bana büyük destek verdi. Sayesinde eskisi gibi güçlü bir hükümdar oldum. Ama bu çok uzun sürmedi.

Zeyd ile güçlü bir ittifak kurmuştuk, bu sayede en güçlü hükümdarlardık artık. Çoğu diyar bizimle ittifak kurmak istiyordu. Feryaz Diyarı ile aramızda ticaret bağları güçlüydü. Onların kralı da bizimle ittifak kurmak istediğini söyledi. Uzun uzun düşündükten sonra kabul ettik. Bizim şatoda toplantı yapıyorduk, o sırada Zeyd ve Feryaz Diyarı hükümdarının yanlarından ayrılmam gerekti. Bir süre sonra yanlarına döndüm. Feryaz Diyarı hükümdarı Ader ve dostum Zeyd fısıldayarak bir şeyler konuşuyordu. Biraz daha yakına geçerek onları dinlemeye çalıştım. Ader, Zeyd'e birlikte ayrı bir ittifak kurup beni ortadan kaldırmak istediğini söyledi. Zeyd biraz yüksek bir ses tonuyla "Hayır!" dedi. Ader farklı teklifler sunuyordu, tam o sırada içeri girdim. Hiçbir şey duymamış gibi davrandım. Benim geldiğimden Ader pek hoşlanmamış gibiydi, yüzü birden değişti. Daha sonra kalkıp gitti. Zeyd de çok tuhaf davranıyordu ve ardından o da kalkıp gitti. Ertesi gün Zeyd'in odasının önünden geçerken bir haberci elinde bir mektupla çıkageldi. Kapıyı çalıp Zeyd'in yardımcısına mektup Hükümdar Ader'den, deyip gitti. Çok geçmeden Zeyd hiçbir haber etmeden şatodan ayrıldı.

Aynalı kapıya doğru gidiyordu Zeyd ve ben de gizlice odasına girip o mektubu aramaya koyuldum. Masasındaki çekmeceyi açtım ve mektubu buldum. Mektupta Ader, dünkü toplantıda konuştukları konuyla ilgili Zeyd'le konuşmak istediğini belirtip onu kendi şatosuna çağırmişti. Akşam yemeği için yemek salonuna gittim ve Zeyd salonda yerini almış kaygılı ve düşünceli bir şekilde oturuyordu. Hiçbir şey demeden oturdum ve ona nereye gittiğini sordum. Panikle ormana ava

gittiğini söyledi. Yalan söylüyordu, yemeğimi yiyip odama çekildim ve Zeyd acaba beni ortadan kaldırma planını onayladı mı? diye düşünürken uyuyakalmışım. Zeyd kahvaltıda yoktu, hizmetkârlara nerde olduğunu sordum. Yumak tarlasını kontrole gittiğini söylediler. Ama pek inanmadım. Kesin, yine Ader'in yanına gitmişti. Öğlen şatoya geri geldi ve bilgeyle bir şey konuşuyordu, hemen yanlarına gittim. Zeyd'in parmağında ikimizin de dostluğumuz amacıyla taktığımız yüzüğü yoktu. Yüzüğünün nerede olduğunu sordum. Sitemli bir şekilde unutmuşum, dedi. Bana tavrı çok değişikti. Birkaç saat sonra artık benimle ittifakta olmak istemediğini söyledi. Şaşırmış, âdeta şok olmuşum. Sanırım artık Ader'in tarafındaydı. Hiçbir şey demeden çıkıp gittim, Ader'e çok sinirlenmişim. Yanıma birkaç adam alıp aynalı kapıdan Ader'in yanına gittim ve ona her şeyi bildiğimi söyledim; yüzü mosmor kesilmişti. Öyle bir şey olmadığını söyleyerek inkâr etti. Zeyd'le konuşmak için kendi diyarıma gittim. Zeyd'e de aynı şekilde her şeyi bildiğimi söyledim. O da büyük bir şaşkınlıkla inkâr etti. Böyle yapınca ben de söylediğimim arkasında durdum. En sonunda kabul edip bana, "Seni artık istemiyorum, bu diyardan ya gidersin ya da başına daha kötü şeyler gelir." deyip gitti.

Ertesi gün hizmetkârlardan biri kapımı çaldı ve Zeyd tarafından askerlerimin bir kısmının esir alındığını, bir kısmının da aynalı kapıdan çok uzak diyarlara gönderildiğini söyledi. Hemen dışarı çıktım. Zeyd'in yanında Ader de vardı ve onlara bağırarak neden böyle bir şey yaptıklarını sordum. Arkamdan gelen iri yarı iki tane asker beni kollarımdan tutup esir arabasına koydular. Aynalı kapıya geldik beni indirdiler. Ardından Zeyd, Ader ve bir büyücü geldi. Büyücü birkaç sözcük söyleyip aynalı kapıya bir şeyler döktü. Askerler beni aynalı kapıya fırlattı ve en son duyduğum o sinsi gülüşmeler... Başka bir evrene gelmişim her yerde değişik değişik insanlar, tür tür canlılar... Artık yalnız, hiçbir şeyi olmayan bir insandım. Etrafıma bir

sürü insan toplandı ve hepsi bana bakarak bir şeyler söylüyordu. Yaşlı bir adam beni tutup kaldırdı ve etraftaki insanlara, “Bir şey yok işinize bakın.” deyip beni bir yere götürüyordu. Camları çatlak, boyasız, çatısı dökük ve daha pek çok sorunu olan bir eve götürdü beni. “Burası benim evim içeri gel.” dedi. Biraz tereddütte kalsam da içeri girdim. Bana çorba ikram etti ve kendini tanıttı. Ona Yaşlı Vesir diyorlarmış. Buranın en çok sözü geçen bilge insanı olduğunu söyledi. Benim adımları ve buraya nereden ve nasıl geldiğimi sordu; her şeyi anlattım. Burada kendime yeni bir hayat kurmak istediğimi söyledim. O da bana kendi tarlasında çalışabileceğimi söyledi. Kabul ettim, aradan geçen onca zamandan sonra artık bu köyün bir insanı oldum.

Yaşlı Vesir çok hastaydı, çok yaşlanmıştı çok geçmeden de vefat etti. Bildiği tüm şeyleri bana öğretmişti. Onun görevini ben devralmıştım, köylüler zamanla beni de Yaşlı Vesir gibi sevmişti. Öğrendiklerimle köyü daha da ileri bir seviyeye taşımıştım. Burada her yıl seçim yapılıyorymuş ve kazanan köyü yönetiyormuş. Köylülerin isteği üzerine seçime ben de katıldım. Köylünün destekleri sayesinde seçimi kazandım ve köyün yeni yöneticisi oldum. Bir gün köyde dolaşırken büyük bir gürültü koptu, ardından bir çığlık sesi... Hemen sesin geldiği yere koştum. Yerde Zeyd’in yattığını gördüm. Perişan bir hâldeydi, onu köylülerle birlikte benim evime getirdik. Zeyd’i yatağıma yatırdım. Biraz yattıktan sonra kendine geldi. Beni görünce korkudan yataktan düştü ve kekeleyerek, “Gorgi!” dedi. Buraya nasıl geldiğini sordum. Ader’in kendisine tuzak kurarak elinden her şeyini aldığını, onu zindana attığını daha sonra da aynı benim gibi aynalı kapıdan buraya yolladığını söyledi. Ona yardım etmem için yalvarıp durdu. Ben de Yaşlı Vesir’in bana öğrettiği gibi ona iyilikle yaklaştım ve yardım ettim köylünün onu sevmesini sağladım ve zamanla tekrar eskisi gibi sıkı bir dost olduk.

Osman Talha ODABAŞI

YAZILAR VE HAYATLAR

Bugün yayınevine yazı verdiğim günlerden biri. Pek heyecan içindeyim. Neden mi? Sürekli yazan biri değilim. Yayınevlerini usandırdığım çok gün olmuştur. Borçlarımı ve küçük odamın kirasını ödeyebilmek için yazımı belirtilen sürede götürmem gerekir. Çünkü önce parayı alır yazıyı sonra yazarım. Ve çoğu zaman da bu işi tembellikle son güne bırakırım. Birçok yayınevinden ret almışlığım bundandır. Her neyse... Aylarca yazmayıp üşendiğim için birkaç gece sabahlamak zorunda kaldım. Kalan zamanımı değerlendirmek istiyordum. Yoksa yayınevi üstüme gelir ve benden bunu fazlasıyla çıkarırdı...

Fakat buna rağmen masaya oturunca kalem elimden düşmez. Saatler akıp gider, sonsuz bir hayale kapılıyorum. Sabahlar akşam olur. Vakitler birbirine karışır. İşte yine böyle bir zamanda, elimde kalem uyuklayarak yazma peşindeydim. Bin bir türlü şey aklımdan hızla geçip gidiyordu. Sanki kafamda şimşekler çakıyor, kalemimin mürekkebi yağmur oluyordu. Bu hâl fazla uzun sürmedi. Karanlık bir oda, uzunca bir koltuk ve bir masa... İşte bütün odam bundan ibaretti. Penceremden giren ay ışığı ve bir gece lambası masamı aydınlatmaya yetiyordu. Artık gecenin son demlerinde penceremden sokağı süzüyordum. Biraz hava almak için pencereyi hafifçe açtım. Serin bir rüzgâr girdi içeri. Hiçbir ses yoktu. Sanki gece, bütün bu sokakları

örtmüştü. Yollar öylece uzayıp gidiyordu. Ve yine karanlık... Neden sonra gözlerim dalar gibi oldu. Masama döndüm. Sayfalar dolusu yazı... Gerçekten gece, yazmak için en güzel zamandı. Bütün hayaller, bütün ilham perileri sanki gece ortaya çıkıyordu. Kalemim hâlâ elimdeydi. Artık uykum dayanılmaz bir hâl almıştı. Ama biliyor musunuz? Ben ancak bu şekilde hayallerimle buluşabiliyordum. Orası bambaşka bir dünya, gökyüzü mavi değil, güneş ise kıpkırmızı. Orada her şey mümkün, uçabilirsiniz bile. Ve anılar... Bütün acı tatlı zamanlarım, hepsi orada. İşte bir kuş geçiyordu önümden, şarkılar söyleyerek. Biraz hüzünlü biraz kederli... Kuşa, “Derdin nedir?” diye sordum. Yüzüme bakarak cevap verdi:

- Gülümü kaybettim.
- Senin adına üzüldüm ama merak etme, bulursun onu.
- Belki, dedi. Onu görürsen bana haber verir misin?
- Elbette, dedim.

Kuş, tam gidecekken:

- Dur gitme! Ben buralarda çok yalnızım. Benimle kalırsan gülünü belki birlikte ararız, dedim.

Yüzüme baktı. Sessizce:

- Gitmem gerek, dedi. Ama belki bir gün yine karşılaşırız.

Sonra o bembeyaz kanatlarıyla uçup gitti.

Arkasından uçuşunu seyrettim. Ufukta kayboluşunu... Kendimle baş başa hayal yolculuğuma devam ettim. Birazdan o küçük odama döndüm. Masamda kâğıdım duruyordu. Yazdım, yazdım ve yazdım. Gözlerim ağırlaştı. Düşler birbirini kovalıyor, bir yandan hayaller bir yandan geçmişin gölgesi

sayfalarda uçuşuyordu. Bir süre o kuşu düşündüm. Keşke şimdi burada olsaydı. Ve kıpkırmızı bir gül... Kapı çaldı. Evet yine bir hayaldi değil mi? Bu saatte kimse çalmazdı çünkü kapımı. Ağır ağır kalktım yerimden. Gelen annemdi. Nasıl olurdu? Yüzü bembeyaz, bir kuşun kanadı gibi... Öyle güzeldi ki. Geldi, odamdaki koltuğa oturdu.

- Neler yapıyorsun bakalım? dedi.

Annemin karşısına oturdum.

- Öyle... Yazı yazıyorum, dedim.

- İyi, güzel şeyler yazıyor musun? dedi.

- Evet, dedim. Keşke okuyabilseydin onları.

- Olsun, dedi ben her zaman hissediyorum yazdıklarını...

Sonra bir anda bembeyaz bir kuş olup penceremden uçup gitti. Masama döndüm. Onu görebildiğim için mutlu olmuştum. Çocukluk anılarım bir bir canlanıyordu. Saatler akıp gitti. Bir süre uyuyakaldım. Sabah yaklaşmıştı.

Ben kendimden geçmiş hâlde düşlerimi kovalarken, güneşin ilk ışıkları küçük penceremden odama giriyordu. Uyanmıştım. Kalemim hâlâ elimdeydi. Rüyalarımı hatırlamaya çalışarak masamdaki kâğıtlara bakıyordum. Hemen yazmaya koyuldum. Evet, iyi iş çıkarmıştım. Güzel rüyalar, güzel hikâyeler getirmişti. Sonra kalktım. Bacaklarımda bir ağrı hissettim. Fakat hâlimden memnundum. Yazılarım hazırdı artık. Ceketimi hızla giyip dışarı çıktım. Arkamda güzel bir gece bırakarak kendimi sokağa attım. Yayınevinin yazdıklarını nasıl değerlendireceğini düşünerek yürüyordum. Yazdıklarımı bugün teslim etmeliydim.

Bu yüzden erkenden gidiyordum. Kirli sokaklarda yürümeye devam ederken mis gibi hava ciğerlerime doluyordu. Sonra aniden aklıma gece gördüğüm rüya geldi. Kuşu hatırladım. Ve kaybettiği gülünü... Sadece bir rüya deyip geçtim. Ne de olsa gerçek değildi...

Yayınevine yaklaşmıştım. Sabahın ilk saatleri... Önümde canlanan yollar, hayatlar... Elime kâğıdı aldım. Aklıma bir şey daha gelmişti. Ve bir şey daha... Hâlâ yazıyordum. Neyse ki sokakta kimse yoktu. Görenler beni deli sanabilirlerdi. Fakat sansınlardı. Yazmaktan deliren bir insan... Neden olmasın? Nihayet yayınevine varmıştım. Kapıyı açan görevliye, “Günaydın!” dedikten sonra içeriye girip hikâyemi teslim ettim. Editör yüzüme bakıp:

- Bugün erkencisiniz, dedi.
- Evet, bugün sondu.

Yazılarımı masanın üzerine koydu ve:

- Anladım, tam zamanında. Öyleyse iyi günler efendim, dedi.

Yayınevinden çıkarken oradaki herkes bana bakıyordu. Ne oldu ne vardı hâlimde? Sadece sabahın bu saatinde biraz heyecanlıydım o kadar. Oradakilere selam verip yayınevinden ayrıldım. Sokağın ortasında durdum. Yazılarımı teslim ettiğim için rahatlamıştım. Mutlulukla, sahil kenarında biraz yürüeyebilirim, diye düşündüm. Ve oradan küçük odama gidip uyuyacaktım.

Sahil, gürültüden uzak ve sakindi. Hiç kimsecikler yoktu. Güneş yeni yeni parlamaya başlamıştı. Kıyıda öylece denize bakıyordum. Martıların sesi ve rüzgârın esintisi ruhumda müthiş duygular uyandırıyor. Ceketime sarıldım... Yürüdüm, yürüdüm ve bakışlarım sonsuz ufukta kayboldu. Sonra

kaldırımın kenarında gözüme bir şey takıldı. Ne olduğunu anlayamadan baktım. Biraz daha yaklaştım. Ve onu elime aldım. Donup kaldım oracıkta. Bir güldü bu. Kıpkırmızı bir gül! Güneş ufku kızıla boyuyor, martılar denizle dans ediyordu. Öylece bakıyordum... Gül, ayaklar altında ezilmiş, yaprakları dökülmüştü. Annemi hatırladım. Güllerden çok hoşlanırdı...

Gülü okşayıp hafifçe denize bıraktım. Martılar çığlıklarını arttırıyordu. Hayallerim dalga seslerinde kayboluyordu. Kaldırıma oturdum, bir süre kalkamadım... Bakışlarım güle sabitlenmişti. Denizin ortasında süzülüyor, bir o yana bir bu yana savruluyordu. Sonra birden bir kuş denize yaklaştı. Gülü uzunca seyrettikten sonra gagasıyla onu tuttu, kaldırdı ve bembeyaz kanatlarıyla ufukta kayboldu.

Uzunca bir süre uyumuş olmalıyım ki güvenlik şefinin sesiyle irkildim. “Efendim burada ne yapıyorsunuz, dalmışsınız galiba?” deyişini duydum ve yerimden kalktım.

Bazen rüyalar gerçeklerden bir kesit olabiliyordu... Bir yığın hüznle o küçük odama döndüm. Koltuğuma uzandım ve uzun düşlere tekrar tekrar daldım.

Aradan yıllar geçti. Yayınevinden her gün teşekkür mektupları geliyor. Ünlü bir yazar oldum. Kitaplarım her geçen gün daha çok okundu. İyi ki yazmışım diyorum kendi kendime. Onlar beni yaşıyor, onlarla yaşıyorum. Hâlâ düşler gözlerimden akıp gidiyor. Öyle zamanlar oluyor ki hangisinin gerçek hangisinin hayal olduğunu ayırt edemiyorum.

Arada bir sahile iniyorum. Günün ilk saatlerinde kimseler olmuyor. Martıları seyrediyorum. Gözüm hep o kuşu arıyor. Ve bekliyorum. Annemi... Ne zaman bir gül görsem içim sızlıyor. Kaldırıma oturup sessizce düşünüyorum. Bekliyorum, yine bekliyorum. Saatlerce...

Dünya güzel bir yer dostlarım. Ama bir gün gideceğimi biliyorum, evet hissediyorum; annem beni bir yerlerde bekliyor.

“Orası bambaşka bir dünya, gökyüzü mavi değil, güneş ise kıpkırmızı...”

SON

Reyyan Aybike ÇAKMAK

KOŞU

Gecenin on biri... Spotçudan aldığım bazı yerlerinde delikler olan yeşil koltuğuma ilişmiş televizyon kanallarını geziyordum. Kanallar arasındaki geçişlerim öylesine hızlıydı ki neyi atladığımı bile bilmiyordum. Geçtiğim kanalların birinde belki de geçen gün çok beğendiğim belgeselin tekrarını veriyorlardı. Ama kumandayı tutan ellerimin bunu pek umursamadığı aşikârdı. Baş parmağım ise sürekli aynı düğmeye basmaktan artık yorulmuştu. Gözümün önünden geçen birbirinden alakasız sahneler beynimi bulandırıyordu. Kafamın içinde yankılanan “Yeter!” sesi, bir anlık güdüyle kumandayı yere atmama sebep oldu. Neyse ki kırılmamıştı aksine eskisinden daha iyi çalışıyordu. Her sinirlendiğimde olduğu gibi bu sefer de nefesim sıklaşmıştı, ciğerlerime yeteri kadar hava çekemiyordum. Koltuğun hemen arkasında kapısı duran balkona çıktım. Aralık ayının o nefes kesen soğuşuna karşın ciğerlerime çektiğim hava beni rahatlatmaya yetiyordu. Gözlerim kapalı bu anın tadını çıkartırken kulaklarımı tırmalayan, asfaltı delercesine çıkan sesler duymaya başladım. “Bu saatte yol çalışması mı olur?” diye düşünürken meraklı gözlerle tırabzanlara tutunarak sokağa baktım. O anda bu seslerin bir makinadan değil bir insandan geldiğini kavradım. Bir adam daha önce hiç görmediğim bir biçimde sokağın ortasında koşuyordu. Bu koşuş ne birinden kaçan insanda

görebileceğiniz bir koşu ne de bir yere yetişmeye çalışan kimsenin koşusuydu. Üstelik takım elbiseli bu adam hiç de spor yapmaya çıkmış birini andırmıyordu. Ve bu adam öyle hızlı koşuyordu ki beş saniye içinde sokağın sonuna varmıştı bile. Onu görebilmek için tırabzanlardan aşağı biraz daha sarksam üçüncü kattan aşağı yuvarlanacaktım. Bu garip görüntü ve sesleri sadece ben fark etmiştim. Çünkü sokağın sakinlerinden hiçbiri penceresine yahut balkonuna çıkmamıştı.

Ertesi gün yine aynı saatte içimde biraz heyecan biraz da “Ya bugün gelmezse?” fikrinin verdiği umutsuzlukla balkona çıktım. Gözlerimi kapadım ve o ayak seslerini tekrar duydum. Evet çünkü takım elbiseli adam yine bütün garipliğiyle koşuyordu. Bu iki günlük rutini bir hafta boyunca tekrarladım. Ve o adamın sokağımızda geçirdiği beş saniyeyi kafamda tonlarca soru işaretiyle seyrettim.

Geceleri adamı izlediğim haftanın gündüzleri sürekli onu düşündüm. Aklımdan bir türlü çıkmıyordu. O saatte, o sokakta, o kıyafetle neden garip bir biçimde koştuğunu düşündüm. Her bulduğum sebep bir iki dakika sonra başka bir düşünceyle mantıksızlaştı. O bir haftanın sonunda sorularına herhangi bir yanıt bulamamanın verdiği sıkıntıyla bir karar verdim. Ben de takım elbise giyip aynı saatte tıpkı o adam gibi sokağın ortasında koşacaktım. Bu karar doğrultusunda dolabımda giyilmemekten tozlanmış takım elbisemi çıkardım ve giydim. Kösele ayakkabılarımı da ayağıma geçirip sokağa indim. Saatim on biri beş geçiyordu ve o sesleri duymaya başladım. Adam, yanımdan geçerken peşine takıldığımı da fark etmedi. Onun gibi koşmak hiç de kolay değildi.

Bacaklarım normalde nasıl koşuyorsa öyle koşmak istiyor, beynimse onun gibi koşmak istiyordu. Bir süre sonra beynim bu yarış kazanmış, bacaklarım adamın koşuş biçimine alışmıştı.

Adam, yirmi senedir bu muhitte yaşamama rağmen daha önce hiç bilmediğim yerlere girip çıkıyordu. Bu yerlerin var olduğunu öğrenmenin verdiği şaşkınlıkla koşturmayı devam ediyordum. Fakat adam öylesine hızlıydı ki ona yetişip şu mühim sorumu sormak imkânsızdı. Aşağıya, bacaklarıma baksam kanadığını göreceğimi düşünüyordum. Öylesine yorulmuştum ki zihnim yorgunluk yaşayıp yaşamadığımı kavrayamıyordu. Bir aralık adam yavaşladı. Bense tam tersine bacaklarımla yaşadığı acıya rağmen daha da hızlandım. Ve nihayet onu yakaladım. Artık yan yana koşuyorduk. Adamın yüzünü görmeye çalışıyordum ancak o asla bana bakmıyordu. Bacaklarımla acısını artık hissedemiyordum. Kösele ayakkabımın topuğu ayaklarımı delip geçiyordu. Nefesimi çevirmekte güçlük çekiyordum. Sanki her şey bu soruya bağlıymış gibi, kalan son kuvvetimle adama “Beyefendi niçin koşuyorsunuz?” diye sordum. Hâlâ bana bakmıyor, önünde uzanan yoldan gözlerini ayırmıyordu. Ama beni duyduğunu kaşının hafif seğirmesinden anladım. Bana verdiği cevap ise “Bilmem.” oldu. Bu cevaptan sonra koştuğumuz yolu tekrardan koşturmayı başladık. Cevap, beni tatmin etmemişti. Kafamda öylesine büyük, sıra dışı sebepler kurmuştum. O “Bilmem.” cevabı beni müthiş bir hüsrana sürükledi. O kadar acıyı, o kadar yolu sırf bunun için mi çektim, diye hayıflandım. Giderek artan sinirim yüzünden az kalsın adama çatacaktım ama hızını iki kat arttırmıştı. Ona ulaşmamın imkânı yoktu. Oturduğum apartmanın önüne geldiğimizde koşturmayı bıraktım. Adamın kaybolmasını seyrettim. Apartmanın kapısından içeri girip merdivenlerden ağır ağır çıkıp eve girdim.

Ertesi gece yine aynı saatte beni, kontrolüm dışında sokağa sürükledi. On biri beş geçe adam yanımdan geçerken peşine takıldım. Bir süre koştuktan sonra sağ kulağımda bir ses duydum. “Niçin koşuyorsunuz?”. Cevabım belliydi: “Bilmem.”

Reyyan DÜZGÜN

ANI YAŞA HAYATTA KAL

Sınıfın kapısı açıldı ve içeri Hoca girdi! “İyi dersler!” Sınıf, sessiz keyifsiz mutsuz ve bıkmış bir ses tonunda, “Sağ ol!” dedi. “Oturun gençler, başkan nerede? Gelsin yoklama alacağız”. (İşte bunu anlamıyorum, yoklamayı kendisi alamıyor mu da beni çağırıyor?) “Geldim hocam.” Ders başlamıştı. En fazla on dakika dayanabiliyordum, sonrasında kafamı koyup ya uyumaya çalışıyordum ya da hikâye yazıyordum. Arada bir kafamı kaldırıp baktığımda sanki atomu parçalıyordu. Kosinüsler tanjantlar ne olduğunu hiç anlamıyordum. Bu derste de aynısı oldu. Yine hikâye yazmaya başladım. Daha on beş dakika geçmişti. Kafamı tam sıraya koyduğumda sıra sallanmaya başladı. Yanımda oturan Sude’nin sırayı salladığını sandım ama sonra o kadar şiddetli sallanmaya başladı ki kafamı kaldırıp etrafa baktığımda, bunun çok şiddetli bir deprem olduğunu anladım. Herkes bir anda bağırılmaya başlamıştı. Sıraların altına girmeye uğraşıyorlardı, duvardaki saat, Atatürk portresi ve Gençliğe Hitabe yere düştü. Hoca, bizi de sakinleştirmek için bir şeyler söylüyordu. Hayatımın en uzun kırk saniyesiydi. Sarsıntı sonunda durmuştu. Herkes kafasını kaldırıp etrafa bakıyordu. Duvar o kadar yarılmıştı ki sanki karşı sınıfı görebiliyordum. “Koşun!” diye bağırıyor biri. Herkes ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi. “Çocuklar sakın tek sıra hâlinde hızlıca boşaltalım sınıfı.” Kimse Hocayı dinliyor gibi görünmüyordu. Herkes

koşarak sınıftan çıktı. Sınıfın yanında yangın merdivenleri vardı: Hadi yangın merdivenlerine... Bir sorun vardı yangın merdivenlerinin kapısı açılmıyordu, erkekler kapıyı açmak için uğraşıyorlardı. Ama kapı kilitliydi biraz daha kapıyı açmaya uğraştıktan sonra okulun merdivenlerine doğru koştuk. “Hadi hızlı olun biraz.” Merdivende bir itiş kakış hâkimdi. Büyük bir çatlama sesi duyduk. Merdivende derin bir yarık oluştu ve çat... Merdiven çöktü. Üzerinde onlarca öğrenci vardı. Hepsi yerde hareketsiz yatıyordu. Bazılarından acıyla inlemeler, bazılarından da yardım istekleri geliyordu. O an gözlerim yerinden çıkacak gibiydi, öğrenciler yerde kan revan içinde yatıyordu. Hocalar da ne yapacağını bilemiyordu. Hepimiz hocalara dönüp ne yapacağımızı soruyorduk. Zaman aleyhimize işliyordu: “Ne kadar okulda kalırsak o kadar riskliydi Hocam. Ne yapacağız Hocam? Hocam?” Hocalar da çaresizce bizlere bakıyordu. Bazı hocalar telefonla itfaiyeyi polisi ya da ambulansı arıyorlardı. Ama sanırım telefon hatları kilitlenmiş, kimseye ulaşamıyorduk. Aklıma bir şey gelmişti: “Hocam çatı, çatı açık mı, çıkabileceğimiz bir yer var mı?” “Niye? Var, ama...” O sırada bize katılan Müdür Yardımcısı Hafize Hoca geldi: “Alan var, anahtarı da bende.” “Hocam, yangın merdivenlerinden anahtarı kimde?” “İlk kattaydı temizlik odasında.” Of Of! Çok güzel(!) “Çatıya çıkıyoruz, hadi!” dedi hoca. Herkes garip bir yüz ifadesiyle birbirlerine bakıyordu sonra hızlıca yukarıya doğru çıkmaya çalıştık. Üst kattan da gelenler vardı. Onlar da döndü ve çatıya doğru ilerledi. Biz okulun ilk katındaydık ve okul dört katlıydı. Dördüncü kata ulaştığımızda çatıya çıkmayı başardık ve çatıdan etrafı görebiliyorduk. Her yer yıkılmıştı, bütün binalar hasarlıydı, yangınlar vardı, gökyüzü toz ve dumanla kaplanmıştı. Arabaların alarmları çalıyordu. Herkes çıt çıkarmadan etrafa bakıyordu. Annem, babam onlar nasıllardı, diye düşünüyorduk. Sanki her şey kötü bir rüyaydı. Okul tekrar sallanmaya başladı. Herkes hemen yere çöktü ve bu sefer okul yıkılıyordu. İçimden bildiğim bütün duaları okuyordum büyük bir yıkım sesi...

Gözümü açtığımda göğsümün üzerinde beton büyük bir parça vardı kaldırmaya çalıştım kaldıramıyordum. Etrafım duvar ve moloz yığınlarıyla doluydu. Ölmeden mezara girmiş gibiydim. Okul yıkılmıştı. Herkes, her şey çökmüştü. Etrafıma baktığımda hiç ışık göremiyordum. Kapkaranlıktı. Sadece ben vardım. Seslendim bağırmaya başladım: “Kimse var mı? Kimse var mı? Ses gelmiyordu.” Yapayalnızdım, çok korkuyordum, ne yapacağımı bilmiyordum. Burada böylece ölüp gidecek miydim? Hayır, burada böyle ölemezdim ömrüm burada bitemezdi... Beklemem gerektiğini düşündüm; illaki yardım gelecekti. Şimdi bağırmanın hiçbir faydası yoktu. Sesimi burada harcayamazdım. Biraz zaman geçmişti, hâlâ gelen kimse yoktu. “Kimse var mı? Kimse var mı? Sesimi duyan var mı?” Ses gelmiyordu. Annem, babam ne olmuştu onlara? Ben onlarsız yaşayamazdım. En son onlarla ne yaptığını düşündüm; onları en son ne zaman gördüğümü.

Dün akşam görmüştüm dün akşam. Peki, ne konuşmuştuk? Kavga etmiştik. Neden kavga etmiştik, dersler... O dersler... Ne gereksiz bir kavgaymış? Şimdi ölecek miyim, yaşayacak mıyım belli değildi. Hâlbuki derslerin şu an hiçbir önemi yoktu. Keşke kavga etmek yerine oturup daha güzel konuşsaydık. Belki de onlarla son konuşmamdı. Uzun bir süre onları düşündüm. Bütün anılar gözümün önünden geçmeye başladı. Yoksa ben ölüyor muydum? Küçüklüğümden en son yaşadığım şeylere kadar bütün mutlu ve mutsuz olduğum anılarım... Aslında genelinde mutluydum. Yediğim yemekler, gittiğim yerler, yaşadığım şeyler; arkadaşlarım, ailem, akrabalarım; hepsi. Hareket edemiyordum nefes bile zor alıyordum bir daha bunların hiçbirini yaşamayacak mıyım? Hiçbir şey yiyemeyecek miydim? Kimseyi göremeyecek miydim? Burada böylece ölecek miydim ben? Hava soğumaya başlamıştı. Sanırım akşam oluyordu. Ayaklarım, ayaklarımı hissetmiyordum! Çok korkuyordum. Anne! Anne lütfen yardım edin! Bacaklarımı

hissetmiyorum. Anne! Bir süre sonra ağlamam durdu. Bir molozun hareket etme sesi geldi kulağıma, sanırsam sol taraftan gelmişti. “Hey, hey! Orada kimse var mı? Sesimi duyuyor musunuz?” Birkaç dakika sessiz kalıp cevap bekledim, bir ses duydum. Onun sesini duyuyorum. Ama karnıma demir çubuk girmiş. O an ne diyeceğimi bilemiyorum. Çok kötü olmuştum. Ona, “Ta -tamam sakın ol. Elini karnına bastır. Şimdi yardım gelir, çoktan aramaya başlamışlardır. Tamam mı?” dedim. “Tamam! Bastırmaya çalışıyorum ama ama çok kan var.” dedi. Ben: “Tamam. Bak şimdi gelecekler. Sakın ol. Başka kimsenin sesini duydun mu?” diye sordum. Bu soruma şöyle cevap verdi: “Ha- Hayır duymadım.” Ben: “Tamam. Sen Kaçınıcı sınıfa gidiyorsun.?” diye sordum. Cevap gelmedi. Onu konuşturmam gerekiyordu dikkatini dağıtmalıydım. Ben, “Adın -adın ne?” diyerek onunla konuşmaya devam ettim. O: “Sude.” dedi. Ben de: “Benim de bir arkadaşım var adı Sude, sıra arkadaşım.” dedim. O an hatırladım, gözlerim doldu arkadaşlarım nasıldı? Merve, Saliha, Sude, Hilal, Hira, Sudenaz... Onlar ne hâldeydiler? En son çatıda Merve’yi görmüştüm. Şimdi nasıldı acaba? Ya ailem... Sude: “Abla b-ben ben göremiyorum! Hiçbir şey göremiyorum! Ben, niye bir şey göremiyorum? Ne olur bir şey yap, ne olur!” diyerek ağlamaya başladı. O sırada yukarıdan gelen sesleri duydum. Sanki biri sesleniyordu. Biraz daha dikkatli dinledim: “Sesimizi duyan biri var mı? Göçük altındakiler! Ses verin.” Bu sese cevap verdim: “Hey! Buradayız. Yardım edin. Hey! Buradayız.” Ben kurtarma ekiplerine Sude’nin durumu hakkında bilgi verirken Sude’ye seslenmeye devam ettim ama cevap alamamıştım. Sude’ye yardım geldiğini duyurmaya çalışıyordum. O sırada çok sert bir acı hissettim. Göğsümdeki beton daha çok bastırılmıştı sanki. Üzerimdeki betonu vinçle kaldırmayı denediler, molozlardan birini kaldırdılar. Yüzüme çok küçük miktarda ışık düşmüştü sanırım. Güneş doğmuştu ve Sude’dan hâlâ haber yoktu. Sonra bir moloz daha kaldırıldılar. Biraz daha ışık düştü. Artık hiç

dermanım kalmamıştı ne konuşmaya ne ağlamaya. Zaten istesem de sesim çıkmıyordu. Bağılmaktan sesim kısılmıştı. Benimle konuşan ağabeyin yüzünü gördüm ama hâlâ hareket edemiyordum. Göğsüme baskı yapan molozu kaldırdılar. Ama ben hâlâ bacaklarımı hissetmiyordum. Birkaç tane ağabey ve abla bulunduğum yere girdiler. Sanırım ikisi sağlık çalışanıydı. Geriye kalan da gönüllüydü. Beni sedyeye koymak için kaldırdıklarında bütün kemiklerimin ağrıdığını hissettim. Galiba son kalan enerjimi de bağılmaya harcadım. Çıkarken etrafıma baktığımda okuldan geriye bir şey kalmadığını, telaşla ve endişeyle bekleyen aileleri, onlarca ambulansı, onlarca itfaiye aracını gördüm ve bir de okul müdürünü... O an içim nefretle doldu. Orada sapasağlam duruyordu. Elinde çayı kameralara karşı röportaj veriyordu ve gözlerimi daha fazla açık tutamadım. Sanırım flaşlar patlıyordu, sesler geliyordu. Haber spikerlerinin sesleri. (Evet, bir öğrenci daha enkazı altından çıkarıldı, arama kurtarmaya çalışmaları devam ediyor. Bu öğrenci ile kurtarılan öğrenci sayısı 28'e ulaştı. İnşallah diğer öğrencilere de ulaşılacak...) Galiba ambulansa bindim. Kalp atış sesimi duymaya başlamıştım, ama şu an duymak istediğim ses, annemin sesiydi. Elimden tutup bana bir şeyler olmayacağını söylemesiydi, ama bir daha duyabilir miydim sesini? Gözlerimden tekrar yaşlar sürülmüştü. Ambulansta siren seslerini duymaya başladım.

Kendime geldiğimde sanırım hastaneye yeni gelmiştim sedyelerinin üzerinde hızlı bir şekilde ilerliyordum. Çok gürültülüydü; ağlayanlar, bağırانlar... Başımın üzerinde beni ittiren ağabey ve ablaları gördüm.

Bir hastane odasıındaydım. Yanımda da bir sürü insan vardı. Bir odanın içinde dört hasta... Hepsi de benim yaşlarımdaydı. Başlarında aileleri duruyordu. Gözlerimi açtıktan sonra ilk hissettiğim duygu, yalnızlıktı. Çırlıçıplaktım sanki... Öksüz ve

yetim bir çocuktum, kimsesiz... İçeriye bir hemşire girdi, dik bir şekilde oturmaya çalıştım. Hemşireye “Bakar mısınız?” diyerek seslendim. Hemşire aniden bana dönüp baktı. Şaşırır mışa benziyordu. Hemen yanıma geldi ve yatağın yanında duran masanın üzerindeki belgelere bakmaya başladı: “İsmin Reyyan değil mi?” diye sordu. Ben de “Evet!” dedim. Hemşire devam etti: “Soyadın ne?” Ben: “Aslan” dedim. Hemşire, başını kaldırıp tekrar bana baktı. Ben hemşireye, “Ailem, ailem nerede?” diye sordum. Hemşire, ailem hakkında sorular sormaya başladı. Ben de “Annem Emine, babam Celal. Tek çocuğum ben. Deprem anında evde olacaktı. Şimdi neredeler?” diye hemşireye soru sordum. Hemşire, ailem hakkında herhangi bir bilgiye sahip olmadığını, ailem hakkındaki bilgileri Memur Bey’den alabileceğimi söyleyerek odadan ayrılırken benden sonra dört kişinin daha kurtarıldığını, enkazdan toplamda 32 öğrencinin çıkarıldığını söyledi. Vücudum bir anda buz kesti, kalbim kan pompalamayı bırakmıştı sanki. Beynim dondu, kulaklarımın içinde 32 sayısı yankılanıyordu. Yüzlerce kişiden 32 kişi sadece 32 kişi. İçeri bir bey girdi: Sanırım polis memuruydu. Bir sandalye çekip yanıma oturdu ve soru sormaya başladı: “Daha iyi misiniz? Size birkaç sorum olacak. Neden okuldan çıkmadınız ya da çoğu öğrenci çatıya niçin çıktı?” Ben bu soruları cevaplamaya başladım: “Sevgili müdürümüz yangın merdivenlerinin kapılarını kilitletmişti hiç kimse açamadı. Bütün öğrenciler merdivenlere yığılmıştı. Sonra, sonra alt katın merdivenleri çöktü. Biz de çatıya çıktık, okul çökerse en azından altında ezilmeyiz diye.” Polis bana dönerek: “Yangın merdivenleri kilitliydi demek. Bu konuyu araştırmaya başlayacağız.” dedi. Ben ise ailemi merak ediyordum: “Ailem? Ya yaşıyorlar yani değil mi? Ailem yaşıyor mu? Bana doğruyu söyleyin. Ailem (boğazım düğümlendi) ailem yaşıyor mu?” diye soru sormaya başladım. Polis: “Bakın sizin için tekrar kontrol edeceğiz. Zaten bir şey olsa sizden gizlemeyiz. Bir şey olmuşsa da bu hastanedelerdir. Ya da sistemden adınızı görüp gelirler.”

dedi. Odadan çıktı. Ne yapacağımı bilemiyordum, kalkıp ailemi aramam gerekiyordu. Bir an aklıma bacaklarım gelmişti, enkaz altında ayaklarımı hissetmiyordum. Ayak parmaklarımı hareket ettirdim ama bacaklarım... Hemen çarşafı kaldırdım ve bacaklarımın alçıya alındığını gördüm göğsümde ise sargı vardı, sanırım dikiş atılmış emin değildim ama çok acıyordu. Nefes aldığımda dahi canım yanıyordu. Etrafıma baktığımda bir tekerlekli sandalye gördüm. Burada böyle elim kolum bağlı duramazdım. Diğer yatağın başında oturan hanımefendiden yardım istedim. O da yardım etti. Ondan beni danışmaya kadar götürmesini rica ettim. Tek tek odaları gezmeye başladık. Birçok hasta ve yaralı vardı. Ben tekerlekli sandalyedeydim. O da benim ilerlemem de bana yardımcı oluyordu. Koridorda ilerledikçe karşı taraftan gelen bir kadını gördüm. Çok tanıdık geliyordu. Bu, Ayşe Teyze'ydi. (Ayşe Teyze Sude'nin annesi- sıra arkadaşım olan-) başını kaldırıp bana baktı, ama sanırım beni tam olarak tanımiyordu. Ona: "Reyyan ben." dedim. Birden ağlamaya başladı ve yanıma geldi. İşte o an çok korkmuştum sesi titriyordu. Ben: "Sude iyi mi?" diye sordum. Kadın, olduğu yerde çöktü ve ağlamaya başladı. Dondum kaldım. Hiçbir şey hissedemiyordum, ağlayamıyordum, şaşırıamıyordum; öylece kaldım. Kalkıp koşmak istiyordum. Bana yardım eden abla: "Devam edelim mi?" diye sordu. Başımı sallayarak: "Evet!" dedim ve devam ettik. Resepsiyona kadar gittik. Çok yorulmuştum. İnsanlar bilgi edinmeye çalışıyordu, büyük bir kargaşa vardı. Sonra annemi gördüm. Üzerinde her zaman giydiği o yeşil montu vardı. Ayağında botları, boynunda da her zaman taktığı atkısı. Derin bir nefes aldım. Karanlığa bir ışık girmişti sanki. Anlık bir yaşam sevinci belirdi içimde: "Anneeee!" diye bağırdım. Annem, etrafına bakındı ve beni gördü. Bu perişan zavallı hâlimi, çaresiz yalnız bir çocuk gördü. Ağlamaya başladı ve bana doğru koştu. Mutluluktan mı yoksa üzüntüden mi ağlıyordu, bilmiyordum ama bana gelip sarılınca o an bütün duygularım birden boşaldı. Hıçkırığa

hıçkırığa ağlamaya başladım: “Anne ben çok- çok korktum!” diyerek hem ağlıyordum hem de nefes almaya çalışıyordum. Annem sarılmayı bırakıp elleriyle yüzümü tuttu. Yaşadıklarını anlatmaya başladı: “Biz okula geldik, hemen geldik ama- ama okul yıkılmıştı her- her yer yıkılmıştı. Çok korktum. Bizi alana almadılar bütün gece bekledik. Sonra bir öğrencinin daha kurtulduğunu söylediler. Biz de hemen hastaneye geldik ama o kurtulan sen değilmişsin, ölmüş olabileceğini söylediler.” Annem, tekrar sarıldı bana. Başımı öptü ve devam etti: “Baban da seni arıyordu. Bütün odalara tek tek bakacağını söylemişti, şimdi gelir. Biz Deprem olurken parktaydık yürüyorduk. Allah’a şükür bir şey olmadı. Sonra direkt sizin okula geldik.” diyerek bana sarıldı.

Dit dit dit dit... Göz kapaklarım ağır ağır açılıyordu. Yüzümde buhar maskesi vardı. Onu çıkarttım. Maskeyi çıkarttıktan bir iki saniye sonra öksürdüm. Aydınlık bir odadaydım. Sanırım hastane odasıydı. Kalp atışımı ölçen cihazdan gelen ses odada yankılanıyordu: Dit dit dit dit... Perde açıktı. Güneş odaya vuruyordu. Yanımda duran komodinde taze çiçekler vardı ve yanlarında kurumuş çiçekler. Doğruldu, anlamıyordum en son -en son hatırladığım şey annemdi. Annemin bana sarılması... Sonrası yok! Ayağa kalkmaya çalıştım, ayaklarımda artık alçı yoktu ve göğsüm de ağrıyordu. Serum tutan askıdan yardım almaya çalıştım, çarşafı üzerimden çektikten sonra ayaklarımı aşağı sarkıttım ve kalktım ama kalkmamla düşmem bir oldu. Çok güçsüz hissediyordum kendimi. İçeri bir hemşire girdi ve koşarak adımlarla yanıma geldi: “İyi misiniz? Çok şükür uyanmışsınız ben hemen ailenize haber vereyim.” Dedi. Ben hemşireye dönüp “Ne kadar zaman geçti? En son deprem olmuştu.” Hemşire: “Ankara depremini mi diyorsunuz? İki yıl önceydi o?” Ben şaşkınlıkla “Ne? İki yıl mı? Ben iki yıldır burada mıyım, yani nasıl olur? Bana ne oldu?” diye sorular sormaya başladım. Hemşire beni yatağa

bıraktı: “Ben hemen doktorunuzu çağırıyorum.” deyip odadan çıktı. Kısa bir süre sonra Doktor Bey geldi: “Merhaba, ben Alp Tekin. Cerrahi bölüm başkanım. Uzun süredir sizinle ben ilgileniyorum. Şimdilik küçük bir kontrol yapacağım sonra birkaç test yapmamız gerekecek.” dedi. Ben: “Ne oldu bana?” diye sordum. Doktor: “İki yıl önce hastaneye geldiğiniz zaman aldığınız ağır darbeden dolayı iç kanama geçirmişsiniz. O kargaşada fark edememişler. Aslında akciğerlerinizde küçük yırtık oluşmuş, sonrası acil ameliyata alındınız. Ben yaptım ameliyatınızı iki yıldır komadasınız.” Anlamakta zorlanıyorum. İki yıl mı geçmişti, 2024’te miyiz yani? Aslında 2025’teyiz.

Rumeysa Zeynep ERDOĞAN

KAPININ ARDINDAKİLER

Var varanın, sür sürenin, destursuz bağa girenin hâli budur! Yollar saçak pürçek, kimi yalan kimi gerçek, hikâyedir bunun adı, söylemeyle çıkar tadı... Zamanın birinde iki küçük çocuk varmış. Bir gün bu iki çocuk oyun oynarlarken garip şeyler olmuş. Haydi okuyalım neler gelmiş başlarına.

Küçük kız, elini gözlerinin önüne sallamış ve konuşmasını istemişti, uzaklara dalmış olan arkadaşı ise sadece uzaklara olan bakışına devam etmiş sonra dudaklarını aralamıştı:

- Hey! Orada bir şey var, koş!

Sonrasında elinden tuttuğu gibi küçük kızı çekip koşmaya başlamıştı, küçük kız savrulan saçları ve saçlarını okşayan sert rüzgâra karşı gelerek koşmaya devam etmişti.

Tüm hızları ile koşmaya devam ediyorlarken birden bir kırıma sesi gelmişti. Neler olduğunu anlayamadan duraksamış ve etraflarına bakınmışlardı. Fark etmeleri biraz uzun sürmüş ama bir aynanın içerisinden geçtiklerini güç de olsa algılamışlardı. Küçük kız dehşetle bakınırken arkadaşı elinden tutmuş:

- Koş yakalayalım o şeyi, demiş ve tekrar bir koşuşturmacayı başlatmıştı.

Biraz daha koşmuşlar ve bir gölün yanı başına gelmişlerdi. Hiçbir şey anlamayan küçük kız artık bu işten rahatsız olmaya başlamıştı ki dalgalanan su anlık olarak sakinleşmiş ve şaşkınlık yaşatmıştı. Dalgalanan su, dikkatleri üzerine çekince berraklaşmış ve içerisini büsbütün göstermeye başlamıştı. Gölün içerisinde bir dünya vardı. Bin bir çeşit canlı, çeşit çeşit bitki ve yiyeceklerden oluşuyordu. Çocuklar suya doğru adım attılar, su birden kapı oluverdi. Çocukları inceleyen kapı onlara bir soru yöneltti:

- İçi ateş, dışı taş, yarı kuru, yarı yaş?

Çocuklar ne olduğunu anlamamışlardı. Kapı bir daha konuştu.

-Siz çocuklar neden her zaman böylesiniz? Sizi tek bir seferlik içeri alıyorum, eğer içerideki hayatı gereksiz yere kullanırsanız kendi dünyanızda bile mutlu olamazsınız. Umarım anlamışsınızdır. Çocuklar kafalarını sallamış ve kapının büyük gıcirtılar ile açılışını izlemişlerdi. Kapının ardı tam bir curcuna, içeride celalli bir şekilde birbiriyle konuşan periler, herkese laf atan iblisler, iblisleri uyaran melekler, meleklerle sataşan kurt adamlar, kurt adamları tehdit eden vampirler, vampirleri kovalayan cadılar, cadıları durdurmaya çalışan at adamlar, at adamlarla konuşmaya çalışan kurbağa prensesler...

O kadar karmaşık bir evrendi ki çocuklar korktular ve gitmek istediler, ama kapı onları içine doğru çekip kendini kapattı ve tekrar su hâline dönuştü. Tüm o curcuna, çocukların girişi ile son bulup kendini sessizliğe bıraktı. Tüm yaratıklar, çocukları inceliyordu. Bir süre sonra fısıldaşmalar mı başlamasın, kahkahalar mı kopmasın? Çocuklar utanç ve korkudan küçüldükçe küçülmüş gibilerdi. Melekler iki taraflarını sarıp onlara gülümsemiş ve kucak açmışlardı. Meleklerle sarılan çocuklar çok mutlu hissetmişlerdi ta ki iblisler önlerine dikiline kadar. Onlara ters ters bakıp gülen iblisler, cadılara işaret

vermiş ve cadılar birkaç kelime fısıldamıştı. Daha sonra etrafta patlamaya başlayan havai fişekler, çocukların ne olduğunu anlamayan yüzlerini dehşete düşürmüştü. Çocuklar kaçmak için atılmış, ama melekler tarafından tutulmuştu. Çocuklar mızımızlanmaya başladıklarında, önlerine bir çeşit kaplana benzeyen bir hayvan dikilmişti. Hayvan:

- Selam küçük ucubeler, sizlerden buraya tonla geldi ve hiçbiri buraya gelişlerinin sonucunda yapması gerekenleri yapmadı, bu yüzden lanetlendiler. Eğer bunu göze alabiliyorsanız; size burada gördüğünüz her bir şeye ait gücü içeren bir tomurcuk vereceğiz, sizler de bunu kendi lanet dünyanıza yayacaksınız. Anlaşıldı mı?

Çocuklar şoka uğramış bir vaziyette duyduklarını dinlerken kafalarını sallamışlardı. İblis öne atılıp haykırdı:

- Hepsi böyle diyor sonra puf! Dünya denilen o küçük yer daha da kötülüklerle doluyor, bir de suçu bizim üstümüze atıyorlar!

Buna karşılık meleklerden biri tepkisini gösterdi:

- Hey iblislerin başı, herkes aynı olacak değil ya! Yeter artık, senin tantanalarınınla mı uğraşacağız yoksa çocuklarla mı ilgileneceğiz? Gerçekten küçücük iki çocuktan daha inatçı ve bebeksin.

İblis bir şeyler demeye yeltenmişti ama tek boynuzlu at kafilesi aynı anda ufak bir haykırış bırakmış ve çocuklara yönelmişlerdi. İblis kafasını iki yana sallayıp; bu işte ben yokum dercesine kafasıyla işaretler yapmış ve kendi kafilesini toplayıp oradan gitmişti. Melekler bunun verdiği bir rahatlık hissi ile dolmuş ve mutluluklarını, kanatlarını üç kez çırparak belirtmişlerdi. Tek boynuzlu atların rehberi kafasını çocuklara karşı eğerek selam vermiş ve söze şöyle başlamıştı:

- Merhaba minikler, ben Teteye buraların bir bakıma yöneticisi sayılırım. Sizler de bizim yönetimimizin, sizlerin dünyasına yayılmasını sağlayacak olan varislersiniz. Eğer dediklerimizi harfi harfine yapar ve dünyayı iyi bir yer hâline getirebilerseniz, bizler gibi güzel yaratıklar olup dünyaya iyilik yaymak için daha çok çalışabilirsiniz. Her birimiz sizler gibiydik ve şimdi buralardayız. Ailelerimiz, çevremiz tarafından maruz kaldığımız kötülöklere karşı geldik ve dünyaya iyilik aşlamak istedik. Şimdi burada bunun için çalışıyoruz, eğer evrenimizi korumasaydık yaklaşık yüz- yüz elli nesil hiç var olmayacaktı. İyi midir bu yaptığımız kötü müdür bilemem ama şimdi sıra siz ikinizde. Masalsı bir gerçeklikle birkaç gün eğitim alıp; geçici olarak dünyaya döneceksiniz. Eminim buradan sonra, orası size bir cehennemden daha beter gelecektir. Siz başarır ve bizleri unutmazsanız buraya tekrar geleceksiniz. Yetmiş iki haftadır kimse aramıza katılmadı, sizler bizi üzmezsiniz umarım. Ve şimdi başlayalım mı?

Çocuklar duydukları şeyleri memnuniyetle dinlemişlerdi. Yaşadıkları hayattan nefret ediyorlardı. Dünyada sadece yalan söyleyenler iyi bir yere gelebiliyordu, gerçekten yapacak insanlar ise sadece çöp gibi kullanılıyorlardı. Bunu değiştirme fikri onlara çok cazip gelmişti ve hızlıca öğrenmeye başlamak istemişlerdi.

Çocuklara eğitimlere başlamışlardı. Teteye'nin dediğı gibi çok güzel ve masalsı bir yerdı burası. Cadılar çocuklar için dünyaya yayacakları tomurcukları hazırlıyorlardı, melekler onlarla yakından ilgileniyor, Teteye eğitimleri denetliyor, diğer yaratıklar ise eğitimleri çok güzel bir şekilde veriyorlardı. Çocuklar öğrendiklerinden o kadar memnun kalmışlardı ki buradaki bin kusur yaratığa tek tek sarılmak istiyorlardı, evet iblislere bile...

Saatler dakikaları, dakikalar gün yarılarını kovalamıştı, orada zaman akışı buydu. Normal dünyada ise sadece bir ya da iki saat geçmişti, ne garip değil mi? Çocuklar dünyanın neden kötüye gittiğini, önüne geçilince dünyanın ne kadar güzel bir yer olacağını, dünyadaki kötü insanların ölünce gittiği cehennemlerde böyle yaratıkların olduğunu ve onların hiçbir iyi niyetleri olmadığını öğrenmişlerdi. Teteye onlara: “Sizler kötü çocuklar değilsiniz emin olun, hiçbir kötü, gerçek kötü değildir zaten, sadece yalancı bir ezikliğin tüm vücut ve hücrelerini ele geçirmelerine göz yumup eğlenceyi zorbalık olarak gören, saf duyguları unutan kişiliklerdir kötü diye adlandırılan kesim.” demişti. Küçük kız bundan çok etkilenmişti. Teteye’nin konuşmalarından anladığı kadarıyla Teteye oldukça yaşlıydı. Küçük kız Teteye’nin küçük bir hayranı olmuştu. Ve artık eve dönme saatleri gelmişti, küçük kız Teteye’ye sarılmıştı. Gözlerinin rengârenk pınarlarından, siyahın ayrıştırılmasına izin vermişti. Bugünlük çevresine gözünün içindeki mavi rengi değil, ağlaması olan siyahı sergilemişti.

Onları kapının önüne melekler ve Teteye getirmişti. Kapıda onları iblisler bekliyordu. İblislerin başı olan iblis konuşmaya başladı:

- Umarım diğer aptallardan bir farkınız vardır; eğer yoksa size yaptığımız iyilikleri cehennemde bulunduğunuz zaman bir bir bizzat biz alırız sizlerden. Bunlar da size ufak bir hediye.

İki çocuğun eline de beyaz bir paket bırakmıştı ve eklemişti:

- Tomurcukları bırakmadan açmayın, tomurcuklar çalışır çalışmaz zaten buraya geleceksiniz. Kapının önünde giyer, içeri öyle girersiniz, umarım anlaşılmıştır!

Göz kırpıp, iblislerle birlikte uzaklaşmışlardı. Çocuklar geriye kalanlarla kısa sürede vedalaşmış ve kapıdan kendi dünyalarına geçmişlerdi. Birbirlerine sarılıp sakinleşmişler, daha sonra tomurcukları yerleştirmeye başlamışlardı.

İkisi de hayretler içerisinde, ellerindeki keselere bakıyorlardı. İçindeki tomurcuklar asla bitmiyordu, belki de birazını paketleyerek onlara inanacak mektup arkadaşlarına gönderip dünyanın her bir yanına ulaştırarak Teteye ve diğer tüm yaratıkları sevindirebilirlerdi. Bu fikir çok hoşlarına gitmişti. Gördükleri her yere tomurcukları dikmişler ve bitirmişlerdi. Koşarak eve gitmişlerdi. Arkadaşlarına birer mektup yazıp, dünyanın farklı yerlerindeki arkadaşlarına postalamışlardı. Çocuklar posta işinden sonra, evlerine dönüp yataklarına girmişlerdi. Ne zaman gerçekleşirdi bilmiyorlardı ama umarım bir an önce olurdu. Hediyelerini merak ediyorlardı. Küçük kız uyumak için çok güç bir savaş veriyordu ve düşünmeye başladı. Bir yaratık olsa hangisi olmak isterdi? Bu düşüncelerle uykusuna kavuşan küçük kız ve onun en yakın arkadaşı huzurlu ve mutlulardı. Bu haberin Teteye'ye ve o evrene ulaşması uzun sürmedi, tüm dünyaya etkisi bir gecede olmayacaktı elbette ama dünyanın şu an en az yirmi beş yüz yılı kurtulmuştu ve bu iki ufaklık ve onların kocaman ailesi olan mektup dostları sayesinde olmuştu.

Böyle bir evren veya benzeri bir şey var mıdır bilemem ama bildiğim bir şey var o da bizi hayata bağlayan tek şey şu an hakkı yenen iyi kişilerdir. Onların hâlâ hayatta oluşu, bizi hayata bağlarken her gün sorumsuzlaşan bir çevremiz, dünyamız bize daha fazla ne kadar katlanabilir? İçerisindeki tüm her şeye sadece biz sahipmişiz gibi kullanıp yok ediyoruz. Dünyamız ise bizlere hâlâ içerisindekilerin son zerresine kadar kullanılmasına razı, çünkü o bizi seviyor ve yaşatmak istiyor. Onun sevgisini ayaklar altına alansa bizzat bizleriz. Bilgilenip akıllanmadığımız

sürece bizden sonrakilere hiçbir şey kalmayacak. Küçük ve büyük dostlarım lütfen yuvamızı koruyalım... Hikâyenin sonunda ne olduğunu merak ediyorsanız devam edebiliriz sanırım...

Küçük çocuklar arkalarında bir düzine daha çocukla ertesi gün kapıya gelmişlerdi ve bunlar onların arkadaşlarıydı. Hepsi şaşkınlık ve mutluluk içerisinde kucaklaşmışlardı. Daha sonra iki çocuk iblisin hediyelerini giyinmişti, bunlar iblislerin üzerindeki pelerinlerin çocuklar için uyarlanmış hâliydi ve gerçekten güzeldi. Kapı birden ortaya çıkıverdi ve tüm gülümsemesi ile açıldı. İçeride ise binlerce yaratık dizilmiş; onları bekliyorlardı. Tete'e'nin gözlerinde yaşlar, meleklerin dudaklarında geniş gülümsemeler, iblisler ise hâlâ aynı sertlikte ve sinirlilikteydiler ama bu mutsuz olduklarını göstermez ya canım. Bütün çocuklara açılan o minik kapı ve içerisindeki koca evren, dünya için çalışmaya sonsuza kadar devam edecekti... Sonsuzluğun sonu yakınsa yakınlığına kadar, uzaksa uzaklığına kadar çalışacaklardı. Dünyamız için, dünyaları için...

Rümeysa Esmâ ÖZTÜRK

DERİNDEN GELEN UMUTLAR

12 Ocak 1986 yeni işimin ilk günüydü. İlk olarak sabah kalkıp, elimi yüzümü yıkamıştım. Sonrasında ise, olmazsa olmazım kahve keyfimdi. Orta şekerli bir kahve yapmıştım. Ve kahvemi yudumlarken doğmaya başlayan güneşi doya doya izlemiştim. Daha sonra ise koltuğuma yerleşerek günümün nasıl geçeceğini düşünüyordum. Birden irkilerek işe geç kalabileceğim aklıma gelmişti. Hemen toparlanarak odama geçmiştim. Şimdi geldik en zor kısma. Ne giyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Uzun uğraşlar sonunda, siyah ceket içine beyaz bir tişört ve altına da siyah kumaş bir pantolon seçmiştim. İlk gün için gayet uygun bir kıyafet seçimiydi. Saçlarıma biraz dalga verip hafif bir makyaj yaptıktan sonra da hemen evden çıkmıştım. Taksiyi binip Bakırköy’de bulunan Hukuk bürosuna gitmiştim. Büroya girdikten sonra herkese selam vererek masama yerleşmiştim. O an için her şey yolundaydı. Her odada iki tane masa bulunuyordu. Benim masamın karşısındaki masada Sena Hanım oturuyordu. O an içimden geçen ilk şey, Sena Hanım’la anlaşabileceğimdi. Ve öyle de olmuştu. Sena ile çok güzel bir arkadaşlığımız başlamıştı. O gün bana yeni işimle ilgili tüm ipuçlarını vermişti. Gün bitmişti. Sena ile bir restorana gitmiştik. Yemekler yenilmişti, kahveler içilmişti ve en güzeli sohbetler edilmişti.

Vakit epeyce geç olmuştu artık. Eve dönüş vakti gelmişti. Evime gidip hemen uyumuştum o gece. Ertesi gün yine güzel geçmişti. Sonrasında her güzel gün birbirine kovalayarak geçip gitmişti. Sena'yı ilk görüşte sevdiğimi söylemişim. Onun hakkındaki güzel düşüncelerimde de hiç yanılmamışım. Artık beraber hayallerimiz bile vardı.

Annem beni doğururken ölmüş. Altı yaşına kadar babamla kaldım, sonra benim yüzüme her bakışında annemi gördüğü için beni daha fazla istemedi ve yetimhaneye bıraktı. Birkaç kere görmeye geldi sonra bir daha hiç gelmedi. Aklımda hep babamın o son gidişi var. Beni öptü, kokladı, öyle bir sarıldı ki sanki elinden gelse tam kalbine yerleştirecekti. Ama onun için gitme vakti gelmişti, arkasına bile bakmadan beni oracıkta bırakıp gitti. İçimde annemin eksikliği o kadar fazlaydı ki, üstüne bir de baba hasreti ve sevgi muhtaçlığı eklendi. Annemi hiç görmedim anne sevgisi nedir hiç hissetmedim. Babam da bana o gün en büyük kötülüğü yaparak gitmişti. Ben de şimdi her hafta sonumu benim kaderimi yaşayan o masum çocuklara ayırıyorum. Onlarla vakit geçirmek bana çok iyi geliyordu. İçimdeki o aile sıcaklığını onlarla dolduruyordum. Şimdi Sena ile olan hayalimizden bahsedeyim bir tane kreş açıp içini o güzel çocuklarla doldurup onlarla vakit geçirmek istiyorduk hep. Şimdi bu bütün bahsettiklerim üç yıl öncesiydi. Mutluluktan ağlayarak anlatıyorum, yanımda küçük meleklerim ve can yoldaşım var. Birbirimize bakarak her şeyin üstesinden beraber geldiğimizi ve hayallerimizin peşinden gittiğimizi, başardığımızı bir kez daha anladık. Evet, başardık bunu söylemek, şu hayatın bana kattığı en güzel şey. Ben Hande Çevik. Bu yolda bana destek olan can yoldaşım Sena Aksel ile başardık...

Sarenur KISAL

EVKAF

Ankara'nın ayazı kendini belli ederken ihtiyar, çayından son bir yudum aldı. Ekim ayının yağmurlarından arda kalan toprak kokusu, kahvenin kapısı her açıldığında içeri doluyordu. Bu sefer koku ile içeri gelen delikanlı da dikkatini çekti. Uzun ve siyah paltosunun üstünden geçirdiği eski görünümlü kayışa bağlı fotoğraf makinesini boynundan çıkararak genç, konuşmaya başladı:

“Rahatsız ediyorum, kusura bakmayın. Erkan Rasim, gazeteciyim. İkinci Evkaf Apartmanı hakkında ufak bir araştırma yapıyorum. Çevre sakinleriyle de görüşmeye çalışıyorum. Bilgisi olan varsa kısa bir sohbet etmek isterim.”

Apartmanın ismini duyduğunda ihtiyarın yüzünde bir tebessüm belirdi. İyisiyle kötüsüyle anılar, yaşanmışlıklar...

“Gel bakalım delikanlı.” İhtiyardan başka konuyla ilgilenen yoktu. Çoğunun aklı, oynadığı oyundaydı. Genç, hızlı adımlarla ihtiyara yöneldi. Fotoğraf makinesini masaya bırakarak bir sandalye kaptı.

“Adım Muhsin.” Düşündü ve nefes verdi. “Evkaf... Güzeldir Evkaf. Hele o mimarisi... Ne günler yaşadım. Kimler gelip geçti.

Ne bilmek istiyorsun bakalım?” İhtiyarın içli hâli bakışlarından bile hissediliyordu.

“Öncelikle Muhsin Bey, konuşmayı ses kaydına almamın bir mahsuru var mı?” İhtiyar sorun yok dercesine kafasını salladı.

“Bırak şimdi beyi meyi! Ağabey de sen bana.” Çattığı kaşları gevşerken samimi bir tavırla konuştu.

“Nasıl istersen Muhsin Ağabey. Tahmin edersin ki mimari özellikleri ya da yapım aşamaları gibi şeyler her yerde bahsi geçen konular. Ben Orhan Veli Kanıklardan, Ahmet Hamdi Tanpınarlardan, Saip Tunalardan söz etmek isterim. Anlıyorum ki uzun süre ikamet etmişsin. Denk geldiğin oldu mu?”

“Ha şöyle. Denk gelmez olur muyum delikanlı. Birer birer hepsini gördüm, kimini tanıdım. Üçüne aynı anda rastlamadım tabii. Düşünsene bir apartmanda üç farklı sanat, üç farklı sanatçı... Bazen merak etmiyor değilim tabii, aynı anda bulunsalardı nasıl anlaşılırdı veyahut tanışırlar mıydı? Kaderden ötesi yok, ne yaparsın... Her neyse, Orhan Veli Kanık... En net onu tanıyabildim.” Derin bir nefes aldı ihtiyar.

“Ağabey bölüyorum ama çay içersin değil mi?” Delikanlı konuştu bu sefer. İhtiyar tebessüm ederken kafasını ‘içerim’ dercesine salladı.

“Usta, bize oradan iki çay! Sağ olasın!” Delikanlının sözünden sonra ihtiyar devam etti:

“Tarihi net hatırlamıyorum, ufaktım o sıralar. Bizim oraya geldiğinde bir bavulu varmış. O zamanın dikdörtgen, kahverengi bavullarından. Gel zaman git zaman, ben biraz büyüdüm, az çok hatırlıyorum. Çevresine karşı nazikti. Anlaşamadığı tek

tük kişi olurdu.” Delikanlı meraklı gözlerle dinliyordu ihtiyarı.

“Yüz hatları belirgindi. Yaylanarak yürüdüğünü hatırlıyorum. Yenilikçi oluşu bilinirdi en çok. Şiir konusundaki tutumu, şiiri konuşma diline yaklaştırması, serbest kılması... Hatta sanat anlayışını sadece yazıya değil kendisine, hayatına, yaşayışına yansıttığı söylenirdi. Baskıya gelemeydi. Belki de Evkaf fazla iyi gelmedi ona. Orhan Veli'nin bir şiiri vardı. “Güzel Havalara” duydun mu bilmiyorum.

Beni bu güzel havalar mahvetti,

Böyle havada istifa ettim

Evkafındaki memuriyetimden.

Diye bahseder bir bölümünde.

İhtiyar masaya gelen çaydan bir yudum aldı.

“Sonra bizim oralardan gitti. Duyduk ki ‘Yaprak’ isimli bir dergi yayımlamaya başlamış birkaç arkadaşıyla. Dergi 1949 yılı boyunca yayımlandı. ‘Yaprak’ kapanınca Veli, İstanbul’a döndü. Kalanı da bildiğin şeylerdir.”

Delikanlı da başını sallayıp çayından bir yudum aldı ve konuşmaya başladı.

“Ama sevmiş Evkaf'ı ya da Ankara'yı. Şiirde de bahsetmiş ya, beni bu güzel havalar mahvetti.”

“Onu da kendisine sormak lazım, meçhul.” diye yanıtladı, ihtiyar.

“Öyleyse Ahmet Hamdi Tanpınar'a geçebiliriz.” Delikanlı fazlasıyla keyifliydi. Bu yazı onun için oldukça iyi olacaktı.

Evkaf da ilgisini çekmiyor değildi.

İhtiyara baktı. Ardından eski görünen makinesiyle kahvenin camından apartmanı gören bir fotoğraf karesi çekti. Onda çözemediği bir şey vardı. Bir sakinlik, kabullenmişlik ya da geçmişe bağlılık... Kaç yaşındaydı acaba? Ortalama yetmiş dokuz- seksen vardır, diye düşündü. Zor olmalı, diye geçirdi içinden. Seksen yılı bu dünya için fazla ve ağır buluyordu.

“Yadigâr mı?” diye sordu, ihtiyar. Delikanlıya baktıkça geçmişine gidiyordu. Sanki bugün bu kahvede oturan seksenleri, bir zamanlar yaşayan yirmilerini özlüyordu.

Bakışları sırasıyla ihtiyara ve fotoğraf makinesine yöneldi. Babasından kalmaydı bu makine. Özel bulurdu fotoğraf çekmeyi, anları yakalamayı. Öğrenciyken babasından bulaşmış bir alışkanlıktan şu an mesleğinin bir parçası hâline gelmişti.

“Babamdan.” diye yanıtladı genç, onu.

“Gazetecilik... Baba mesleği mi?”

“Yok, tiyatro oyuncusuydu babam. Ama severdi kareleri yakalamayı.”

“Fotoğraf çekmek, bir kelebeği kavanoza saklamak gibidir. Saklamazsan elbet birkaç güne ölecek ama göremeyeceksin. Sakladığında ise ölmüş bir kelebek sana hiçbir şey vermeyecek. Ne derler bilirsin, kelebeğin ömrü kısa olur. Neyi sakladığını iyi seçmen gerek.” dedi sakince, ihtiyar.

Genç, bakışları ile anladığını belli etmişti. Sol kolundaki saate baktı. Kalktığı sandalyeye geri oturarak masaya yaklaştı ve ellerini göğsünde birleştirdi.

“Nerede kalmıştık? Ahmet Hamdi Tanpınar. Sayabileceğim o kadar çok sıfat var ki... Öğretmen, şair, deneme yazarı, romancı, edebiyat tarihçisi, siyasetçi... Uzun lafın kısası ahir ömrüne çok şey sığdırmış be evlat! Ne zaman geldiğini kestiremiyorum. Çok uzun kaldığını da söyleyemem. Hayal meyal hatırlıyorum.”

Ortama yayılan sessizlik ihtiyarın ekleyecek bir şeyi olmadığını gösteriyordu. Çay ocağının girişinde duran cızırtılı radyodan bir ses yükseldi.

Kimseye etmem şikâyet ağlarım ben hâlime.

Titrerim mücrim gibi baktıkça istikbalime.

Perde-i zulmet çekilmiş korkarım ikbalime.

Titrerim mücrim gibi baktıkça istikbalime.

İhtiyar gözlerini kapattı, Müzeyyen Senar, diye geçirdi aklından. “Kimseye Etmem Şikâyet” Yıl... Zorladı ama hatırlayamadı.

Gazeteci çantasından birkaç evrak ile eski bir fotoğraf çıkarttı.

Bir adamın yandan çekilmiş bir fotoğrafıydı bu. Kıvırcık saçlarının rengi fotoğrafın siyah beyaz olmasından dolayı anlaşılmıyordu. Geniş alnının altında ileriye doğru bakan gözleri, düz ve uzun olmakla beraber hafif aşağıya eğilen burnu vardı. İnce dudakları ve yumuşak çene hattıyla birlikte yüzüne kararlı bir ifade, bakışlarına yeşeren bir umut yerleşmişti.

“Saip Tuna.” dedi ihtiyar, tebessümünün arasından.

“Çok yetenekliydi. Birkaç çocuk toplanır onun portreleri çizişini izlerdik, hayranlıkla, yavaş ve sessiz. Çok Atatürk portresi çizmişti. Çizerken ciddi olurdu, resmiyle bağ kurardı sanki.

Bazen ısrarlarımıza dayanamaz bize İtalya'daki sergilerinden, insanlardan, anılarından bahsedirdi. Merakla dinler, hatta bazen adamcağızı bunaltırdık. Çocuk akli işte, kendimizce heves ederdik.”

İhtiyar, çayının son yudumunu da kafaya diktikten sonra gazeteciye baktı.

“Evkaf Apartmanı başta gelir için inşa edilmiştir evlat. Zamanla içinde barındırdığı insanlarla, eşyalarla veyahut anılarla apartman hâline gelmekle birlikte yeri geldiğinde resim deposu, rehabilitasyon merkezi, spor salonu hatta şu anda da tiyatro olabilmış bir yapıt. En önemlisi, benim için ev. Umarım böyle bir yapıtı kelimelerine güzel işlersin.”

“Şüphən olmasın ağabey. Bu arada yazımda ismini ve görüntünü geçirmemin herhangi bir mahsuru var mı?” İhtiyar kafasını geriye atarak sorun olmayacağını belirtti. Genç gazeteci elinde tuttuğu fotoğraf makinesini kaldırıp ihtiyarın gözlerinde hissedilen yaşanmışlığın bir fotoğrafını çekti. Hafızası, cildinden çok daha yaşlı gözüküyordu. Fotoğraf makinesini tekrar boynuna asıp gözlerindeki minnettarlık ve yüzündeki gülümsemeyle ihtiyarın elini sıktı. Yaşlı adam delikanlının elini bırakıp sırtına vurarak genç adama sarıldı. Sonrasında ise delikanlının, kahvenin kapısından kaybolması bir dakika bile sürmedi.

Ardı sıra ihtiyar da ağarmış ceketini aldı. Sonbaharın hafif esintisi eşliğinde akşamın karanlığına doğru ilerlerken bir adım attı, iki adım attı, üç adım attı...

Derken önüne geldiği binaya baktı. Batı ve Osmanlı mimarisinden izler taşıyan bu yapıtı izledi. Sarıdan hardala çalan, biraz da kreme kaçan bir rengi vardı. Ciğerlerine doldurduğu

havadaki toprak kokusu yüzünde bir tebessüme yol açarken adımları kapıya yöneldi, içeri girdi, dairesine gitti ve ihtiyar, odasına kavuştu.

Masasının üzerinde duran baba yadigârı fotoğraf makinesine baktı bir süre. Güneşlikten sızan sokak lambalarının sarı ışığı, akordeon perdelerini andıran bir kıvrımla öne doğru açılan merceğe yansiyordu. Makinenin yanında kenarları aşınmış kahverengi çantası ve masaya yayılmış birkaç film yer alıyordu.

İhtiyar, oldukça eski ve ağarmış kayışı boynuna asarak odasının camına yaklaştı. Beyaz perdeyi akşamın karanlığına açtı ve makinesiyle kahveyi görecektir şekilde bir fotoğraf karesi yakaladı. Çok geçmeden çıkan kareyi salladı ve aynı diğer fotoğraflara yaptığı gibi mantar panoya astı. Dudakları yukarı doğru kıvrılırken bakışlarını yatağına çevirdi, yorgun adam huzurlu bir uyku için can atıyordu.

Sedef Zümra ARSLAN

SON PİŞMANLIK

Sabahın ilk ışıkları yüzümü esir almıştı. Daha fazla sabredemedim ve yattığım hastane yatağından yavaşça doğruldum. Açık kahve komodinin yanında duran, siyah renkli ayakkabımı aldım. Ayakkabıyı ayağıma tam giymeden, pencereye doğru yürüdüm. Doktorlar yatakta durmam için ne kadar ısrar etse de asla dinlemiyordum. Her sabah hastane penceresinden görünen eşsiz deniz manzarası, beni kendine çekmeyi başarıyordu. Pencereyi açmam yasaktı. Uyarıları dikkate almayıp, her fırsatta açtığım için, kilit takmışlardı. Kapı üst üste iki kez tıklatıldı. Ardından beyaz hastane kapısı yavaşça açıldı.

- Kumsal, yine mi ayaktasın kızım?

Gelen Zeynep Teyze idi. Bu hastanede yirmi yıldır hemşirelik yapıyordu. Yavaşça olduğum yerde ona doğru dönerek:

- Zeynep Teyze biliyorsun denizi görmek çok hoşuma gidiyor.

Gülümseyerek yanıma geldi. Bugün her zamankinden farklıydı. Her gün giydiği mavi elbisesi bugün üzerinde değildi. Onun yerine üzerinde beyaz düz bir elbise ve elbiseyi süsleyen kırmızı çiçekler vardı. Ona doğru yaklaşıp, göz kırptım.

- Bugün çok güzel olmuşsun, bir randevun mu var?

İnsanın her baktığında içini ısıtan yeşil gözlerini, kahve gözlerim ile buluşturdu. Yaptığım haylazlığa aldırış etmeden:

- Bugün benim için özel bir gün canım. Oğlum üniversiteyi kazandı.

Gülümstedim. Fakat benim gülümsemem, Zeynep Teyze'nin gülümsemesinin aksine buruktu. Oğlu ile aynı yaşıydım. Ortaokuldan beri hayallerimi süsleyen o üniversiteye gidemedim. Sanırım asla gidemeyeceğim. Bundan tam beş yıl önce bana lösemi teşhisi konuldu ve ben beş yıldır bu hastalıkla mücadele ediyorum. Bana destek olacak kimsem yoktu. Babam ben küçükken terk etmişti bizi. Annem ise kanserden hastaneye yatırıldıktan sonra bir daha asla gelmedi yanıma. İnsan yaslanacak bir omuz arıyor. Bana destek olacak birileri olsaydı, bu durumda olmazdım belki de. Uygun bir ilik bulunamamıştı, artık sona yaklaştığımı biliyordum. Ölmekten korkmuyordum. Yaşamak, ölümden beterd benim için. Kapının kapanış sesi ile kendime geldim. Zeynep Teyze gitmişti. Vücudum ağrımaya başlamıştı, bu ağrılara alışkındım. O yüzden Zeynep Teyze'nin giderken komodinin üzerine bıraktığı ilaçlara doğru yöneldim. İlaç kutusunu elime aldım. Kutunun içinden hap çıkartıp ağızıma attım. Ardından su ile dolu olan bardağı kafama diktim ve bardağı komodinin üzerine koyup yatağa uzanacakken ilaçların yanında duran radyoyu fark ettim. İstemsizce gülümstedim. Sürekli sıkıldığımı söylediğim için Zeynep Teyze, can şenliği olsun diye getirmiş olmalıydı. Radyoyu elime aldım, kanal aramaya başladım ve tam o esnada bir melodi duydum. Bu melodi bana çok tanıdık gelmişti. Evet, bu! "Gülümse" parçasıydı, parçanın sözleri o kadar içtendi ki gözlerimi doldurmuştu. Kapı çalınca, şarkının etkisiyle dolan gözlerimi sildim. Gelen Pınar Hemşire idi. Buraya geleli henüz

birkaç ay oluyordu. Ama biz çok iyi anlaşıştık. Genellikle nasıl olduğumu sormaya gelir ve gelirken bana meyve getirirdi. Elimdeki radyoya ve çalan şarkıya dikkat kesildi. Ardından hafifçe gülümsedi.

- Bu parça, en sevdiğim parçalardan.

Elinde bir kitap ve çilek vardı. Radyoyu kapattım. Çileği ve kitabı bana uzattı.

- Bugün bitirdiğim bu kitabı okuman için getirdim.

Gülümseyerek baktım yüzüne kitabı elinden alıp yatağıma uzandım. O da mavi kadife koltuğu yatağımın hemen yanına çekerek oturdu. Okuması için kitabı Pınar Hemşire'ye uzattım.

- Rica etsem benim için biraz okuyabilir misin? Bugün kendimi biraz yorgun hissediyorum. Pınar Hemşire kitabı okumaya başladığında gözlerimi kapattım ve onun kulaklarımı dolduran yumuşacık sesini dinlemeye başladım.

“Anne neden ağlıyorsun?” Okuldan yeni gelmiştim. Mor çantamı koridora atarak, annemin yanına koştum. Mavi gözleri kıpkırmızıydı. Beni kucağına alarak sarıldı. “Anneciğim hastaneye tekrar gideceğiz. İki gün orada kalacağız.” Dudağımyı büzerek, “Anne, ben sevmiyorum hastaneyi. Hem okuldan geri kalırım. Lütfen gitmeyelim.” Annem yüzümü okşayarak, alnımı öptü. “Gitmemiz lazım kızım. Bak gelirken sana istediğin elbiseyi de alırım.” Annemin kucağından inerek oturma odasında koşuşturmaya başladım...

Gözlerimi açtığımda vücudumda müthiş bir ağırlık vardı. Ne olmuştu bana, sanki yıllardır uyuyormuş gibi hissettim. Yavaş yavaş kendime gelirken bir ses işittim.

- Kızım, sonunda açtın gözlerini.

Kalbim durmuştu sanki. Bu ses yıllardır hasret kaldığım annemin sesiydi. Bunca yıl sonra nasıl gelebilmişti yanıma, bana nasıl kızım diyebilmişti. Aklım almıyordu insan öz evladını, terk eder miydi? Bunu bana nasıl yapabilmişti. Vücudumdaki ağrı beni o kadar çok zorluyordu ki dayanamıyordum artık. Son bir gayretle:

- Bana kızım deme. Beni ölüme terk eden kişi, benim annem olamaz.

Ağlayarak elimi tuttu, annemin elimi tutmasıyla bütün vücudumun alev aldı âdeta, elimi yavaşça elinden kurtardım.

- Ben çok özür dilerim kızım. Biliyorum hatalıydım, lütfen beni affet yalvarırım.

Onu öyle özlemiştim ki gözlerimden akan yaşlara engel olamıyordum. Hayır ağlamamalıyım, güçlü olmalıyım. Gözlerimi tavana dikerek:

- Özür dilemek için çok geç kaldın, bak ben gidiyorum artık. Gözlerim yollarda her gün senin gelmeni bekledim. Ne zaman kestim umudu biliyor musun? İlk kez doğum günüme gelmedin ya, işte o zaman kabullendim kendi kızını kaderine terk ettiğini. Sadece on üç yaşındaydım, küçücük bir çocuktum. Sana en çok ihtiyacım olduğu zamanda beni bırakıp gittin.

Artık konuşmaya takatim kalmamıştı, sustum ve annemin gözlerine bakarak.

- Git, artık sana ihtiyacım kalmadı, git beni yalnız bırak.

Yavaşça ayağı kalktı, gözlerinden süzülen yaşlara aldırmadan ona arkamı dönüp sessizce ağlamaya başladım. İçimden beni bırakmamasını diliyordum. Hâlâ annesine ihtiyacı olan küçük bir kız çocuğuydum ben. Annemin son sözleri kulağımda:

- Sana anne olamadığım için çok üzgünüm kızım.

Neler oluyordu bana. Kulağım uğuldamaya, gözlerim kararmaya başlamıştı. Vücudum gevşediğini hissediyordum. Gözlerimden süzülen yaşlar yastığımı ıslatırken, gülümsemeye çalıştım. Ama artık daha fazla dayanamıyordum çok uykum gelmişti, yavaş yavaş gözlerimi kapattım...

Selen DİNÇER

BİR ANKARA BİN VEDA

Bir bahar mevsimiydi bundan eminim. Fakat öyle bir bahardı ki önce benim yerime ağlamış daha sonra sert ve soğuk rüzgârlar estirmeye başlamıştı.

Bir deniz kenarında oturmuyordum, sıradan bir banktı aslında. Esen rüzgârlar bile yoğundu, belki İstanbul'da olduğumu hissetmiştim sebebi buydu. Oysa burası Ankara'ydı. Kuru havası insanın içini de kuruturdu bazen. Kötü bir amacı olmadığını biliyordum. O, sadece Ankara olduğundan böyleydi. Yapısı sertti ve pek fazla düşünmezdi. Hissettirmese de sahiplenirdi. Otogarları ve havalimanlarını da hiç sevmeyiz, şehrin bir köşesine atardı. Ankara vedaları sevmeyizdi fakat Ankara vedaların şehriydi. Ankara hep, veda ederdi.

Bir bahar mevsimi uğrardı Ankara'ya, açan çiçeklerle uğurlayıp veda ederdi. Bir yaz mevsimi yakıcı güneşiyle kavururdu Ankara'yı, sevdiğine olan hasretinin ateşiyle yanar ve veda ederdi aşkına. Bir kış mevsimi Ankara'yı ziyaret eder, kendinden soğuk bu şehirle karşılaşınca aceleyle kaçır giderdi. Kimi zaman Ankara ederdi vedaları, kimi zamansa vedalar Ankara'ya edilirdi.

Ağlamıyordum; mevsim birkaç dakika önce benim yerime ağlamıştı zaten, çabasını görmezden gelmek olmazdı. O

yüzden gözyaşlarımı yeniden içime akıttım, hem Ankara da bana kırılmamış olurdu böylece. Yeterince uzaklaşmıştım insanlardan ve artık ne mevsimle ne de bu şehirle mesafe koyamazdım arama.

Rüzgâr, tanıdığını gören biri gibi yavaşlamıştı selam vermek için sanki ve bu, bana son defa bir kapı eşiğinde yavaşlayarak selam veren o adamı anımsattı. Kapı eşiğindeki gülümsemeler bile mi veda getirirdi? Belki de kapı önleri de tıpkı Ankara gibi durmadan veda ederdi.

Rüzgâr yavaşlamış olsa da saçlarımı birbirine dolamaktan çekinmedi. Önemsemedim çünkü kafam saçlarımdan daha karışık ve bir tarak bunu düzeltemezdi. Esen bu rüzgâr baharın gözyaşlarıyla ısladığımdan beni biraz üşütmüştü, fakat aynı zamanda üstüm de biraz kurumuştü. Rüzgârın niyeti de kötü değildi, mizacı böyleydi ama yine de beni hasta etmekten çekinmemişti.

Her birimizin hayatı böyle geçip durmuyor muydu zaten? Niyetimiz ne olursa olsun bir şeyler yapıyorduk ve niyetimizden bağımsızca sonuçları oluyordu. Her birimiz bir diğerine, belki de bu yüzden bu kadar öfke duyuyordu. Yalnızca anlamadığım, düşüncesizliğimizden mi oluyordu tüm bunlar yoksa fazla düşündüğümüzden mi?

Sorular sormayı biliyor olsam da ben de herkes kadar öfkeliyim insanlara. Belki Ankara'ya, rüzgâra ve mevsime de öfkeliyimdir bilmiyorum. Diyorum ya zaten, kafamın karışıklığını çözemiyorum. Ne Ankara'nın yaptığı gibi sevmediğim şeyleri şehrin bir köşesine atabiliyorum ne de rüzgâr gibi "Ben böyleyim!" diyerek kendimce yaşayabiliyorum.

Belki de bu satırlarla Ankara'ya veda ediyorum.

Selen KÖSE

İSTANBUL'DA SIRADAN BİR AKŞAMÜSTÜ

Evimde oturuyorum. Radyoda hiç bilmediğim bir türkü çalıyor. Evde kimse yok. Hava bugün kapalı ve akşam olmak üzere. Bu ay gerçekten tekdüzeydi. Geçen hafta bana dergide sadece iki sayfa ayırmışlar. Yeni bir yazarın geldiğini söylüyorlar. Bu nedenle biraz da canım sıkkın. Benim şarkım varmış sırada. Şarkıyı bir yandan dinleyip bir yandan söylerken bugün bitkilere su vermediğimi hatırlıyorum. Evde bir sürü kaktüs var. Evime verdiği hava çok hoşuma gidiyordur belki de. Hepsini suluyorum.

Elime bir kitap alıyorum. “Alemdağ’da Var Bir Yılan – Sait Faik Abasıyanık”. Şu cümle hoşuma gidiyor: “İnsan insana yasaktır.” Bunu bir sonraki ay dergide kullanacağım. Şimdi ise radyoda bir röportaj var, onu dinliyorum. Adamın bir sürü kitabı varmış ama konuşurken çok takılıyor. İyi bir yazar olmak, iyi bir konuşmacı olmak değildir zaten. Tekrar şarkı başladı.

Hiç yemek yapasım yok. Herhâlde dışarıdan söylerim. Ne olduysa birden evden çıkmaya karar veriyorum. Kitabım bitti. Üstümü değiştirmek istemedim. Kalın, kahverengi paltomu da alıp kendimi dışarı atıyorum. Herkes başka bir dünyada. Çocuklar dışarıda seksek oynuyorlar. Çocukluğuma dönmek istiyorum. Aşağıya doğru yürümeye başlıyorum. Sokak lambaları yandı. Birazdan akşam ezanı da okunur.

Sokaklar dilencilerle dolu. Yanımdan bir çocuk geçiyor. Geçerken durup peçete isteyip istemediğimi soruyor. Elinde iki peçete paketi ve kolunda içi peçeteyle dolu bir poşet var. Bir miktar da para. Yardım amaçlı alıyorum iki tane. Bu ara hastalık var İstanbul'da. Akan soğuk burnumu temizlemek için paketten bir peçete çıkarıyorum. O sırada yere bir kâğıt düşüyor. Üstündeyse şunlar yazıyor: “Bugün on paket satamazsam babam beni okuldan alır.” Kaskatı bir hâlde yürümeye devam ediyorum.

Caddeye iniyorum. Arabalar önümden geçiyor. İstanbul kalabalığı önüme seriliyor ama İstanbul kalabalıkken güzel. Yolun karşısında denize bakan banklar var. Üstünde de bir sürü insan. Artık hava iyice kararıyor ve akşam ezanı okunuyor. Karşıda macun satan bir adam var. Macunu çoktandır yemiştım: “Turuncudan olsun ağabey”. Soğuk bir bank seçip oturduğumda bir ses geliyor yakınlardan. Sokak sanatçıları şarkı söylüyor. Önlerine yirmi lira koyduktan sonra oradan uzaklaşıyorum. Artık eve gitmeliyim. Yukarı tekrar yürümem gerek. Olsun. İstanbul sokaklarının ayrı bir havası var. Antep'ten buraya taşınmamın ikinci haftası, trafik psikoloji bozacak şekilde çıldırtmıştı beni. Sonradan alıştım.

Seksek oynayan çocuklar yok. Peçete satan çocukla da karşılaşmadık. Anahtarımı paltomun sağ cebimden çıkarıp kapıyı açıyorum. İçeri girdiğimde evin, dışarıdan soğuk olduğunu fark ediyorum. Şöminemin başına geçip hemen ateş yakıyorum. Ardında başında biraz soluklanıyorum. Isınınca, karnımın acıktığını fark edip hemen yemek söylüyorum. Et döner istedim. Evdeki ayranla birlikte iyi gider, diye düşündüm. Yemek gelene kadar, buzdolabından ayranımı çıkarıp bir bardağa dolduruyorum. Yemeğim geliyor. Mutfak masasına oturup bir solukta yiyorum. Sahiden harikaydı. Şömine de evi iyice ısıtıyor.

Şöminenin yanındaki kitaplıktan bir kitap çekiyorum. “Pembe İncili Kaftan - Ömer Seyfettin “. Bunu okumuştum. Kitaplıktaki kitapların hepsi bitmeden yenilemiyorum. Hepsi bitince de onları depoma koyup yeni kitaplar alıyorum. Bu siyah, otantik kitaplığıma yaklaşık yetmiş kitap sığıyor. Genelde senede bir yeniliyorum kitaplığımdaki kitapları.

Kitabı yerine koyup kitaplığı incelemeye başlıyorum. Sanırım buldum. “Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu – Stefan Zweig”. Hayatımda gördüğüm en iyi yazar. Bir dahaki ay dergi yayınındaki biyografi zümresine bu adamı önereceğim. Kabul ederler herhâlde.

Kitap bitiyor. Duygulandığım sayılı eserlerden biri oldu. Kitabı yerine koyarken bugün posta kutuma bakmadığımı hatırlıyorum. Kırmızı minik kutumu açtığımdaysa, içinde bir mektupla karşılaşlıyorum.

Mektup tahmin ettiğim gibi Alman arkadaşşımdan. Sırf onun için Almanca kursuna gitmiştim. Hamburglu ama Berlin’de yaşıyor. Anlattıklarına göre buradaki salgından orada da varmış. Çok sevgilerini gönderiyormuş. Mektup bitiyor.

Sanırım artık gece oldu. Yatmam lazım ama uykum gelmiyor. Biraz da kalemimizi yoralım. Kitaplıktan yazılarımı yazdığım defterimi çıkardım ancak kalemimi bulamıyorum. Ne zaman ilham gelirse o zaman yazdığım için kalem evin her yerinden çıkabiliyor. İşte burada. Yatağın altından çıkan bu tozlanmış mavi tükenmez kalemin üzerine üflüyorum. Toz kalmadı. Hemen odamdaki küçük ahşap masama oturuyorum. Başlık belirlemek, yazıyı yazmaktan daha zor. Bugün şiir günümde olduğumu fark edip başlıyorum yazmaya:

Sen ki bir Zümrüdüanka
Bense bir gül dikenini
Uçuyorsun kalbimin içinde
Yaşıyorum içimde seni

Sen ki soğuk bir kışın
Ardına gelen baharsın
Sen ki sonbahar ağacının
Yeşil bir yaprağısın.

Bir ömrün ikinci baharı
Sen bir kitabın sonusun
Karda yetişen kardelen
Sen ki bir hayat yolusun

Seni anlatmaya şiirler
Kitaplar yetmez ki
Bu garip zülfikar kalbim
Seni çok severdi

Şiirim bitti. Başlığı yarın belirleyeceğim. Yatıyorum ve uyumadan önce fark ediyorum ki bugün, bu hafta ve bu ay çok sıradandı.

Semra Nur PAÇACI

UMUDUM VARLIĞIMA ARMAĞAN

Yine umudumun ve hayallerimin karanlık olduğu bir güne merhaba diyordum. Yatağımdan kalktım ve dağınık saçlarımı düzeltmek için aynanın karşısına gittim. Güneşin umut dolu ışıkları, saç tellerime ıslıl ıslıl vursa da içimin karamsarlığı karşıdaki aynaya yansımaktaydı. Hayallerim gibi tane tane dökülen saçlarımı tarıyordum. Tarıyordum ki bir ses gelmeye başladı. O sesin nereden geldiğini anlayamamıştım, Endişeyle etrafıma bakındım. Ayna! Aynadan geliyordu o ses. Elimdeki tarağı bıraktım, tek gördüğüm kendim ve dağınık saçlarımdı. İşime devam etmek istedim ama edemedim. İzin vermedi o ses. Belki de artık sürekli susturduğum bu sesi dinlemenin vakti gelmişti. Önceden güçlüydüm, neşeliydim seviyordum hayatı. Şu an ise güçsüz, neşesiz, hüznler iklimindeyim. Soranlara iyiyim, derken aslında hissettiğim;

İsyankar

Yıkık

İlgisiz

Yorgun

İtimatsız

Manasız

Kendi içimde böyleyim. Denedim farklı yollar bulmaya, hem de çok. Tekrar yıkılıp düşmekten çok korkuyordum. Bir yarım kalkmak istemekte, diğer yarım ise korkak kendinden, diğer yollardan kaçmaktaydı.

Yeni yollar denemeye hiç hâlim yokken “Kaybolmaya cesaretin olsun, ancak bu şekilde yeni yollar keşfedebilirsin.” diyordu bana, Sesin söylediği her sözcük o kadar ahenkliydi ki her detay için farklı fırça farklı dokunuş kullanılmış gibiydi. Her detayı narin ve nadirdi. Aynadan gelen o sesi daha dikkatli dinlemek için gözlerimi kapattım ve ardından gözlerimin istemsizce açıldığını, aynaya tebessüm ile bakmaya başladığımı fark ettim. Vücudum dikleşti, tenimin rengi kendine geldi. Aynadan gelen ses aslında uzun süredir duymak istemediğim bir sestti. Bu ses umutsuzluk denizinin içinde beni yeni hayallere ve umutlara yelken açmaya sürüklüyordu. O anda anlamıştım ki aynadan gelen o ses iç sesimin yansımasıydı. Sonra dilimden şu cümleler dökülmeye başladı:

“Bir pencere kenarında unutulmuş bir saksı gibi beni yeşertecek bir yağmur bekliyorum.

Yağmur damlalarıyla yeşeren yapraklarım ve toprağa kök salan umutlarım olsun istiyorum.

Yeni umut, yeni başlangıç, yeni direniş...

Umutlarım büyüdükçe gün yüzüne çıkmak ...

Dünyayı yeniden keşfetmek istiyorum.”

Şaşkınlık içerisinde aynaya bakakalmıştım. Duyduğum ses kendi sesimdi, aslında içimdeki umudumu kaybetmemiştim. İçimdeki bütün karamsarlığı geride bırakmıştım. Uzun süre sonra ilk defa hayallerime ve umuduma tekrar kavuşmuşum.

Artık defterin yeni sayfalarına mutlu bir şekilde başlamanın zamanı gelmişti.

Neler yaşandı neler yaşanacak bilinmez bu fani diyarlarda,
Ama bildiğim tek bir şey var tüm doğrularıyla,
Ahu zar bu son bakışımla ayna da kalacak.
Bundan böyle umudum varlığıma armağan olacak.

Sena TEKİNİŞİK

SOLUKSUZ

Nefes almakta zorlandığım, renkleri soluyor olmadığım bir sabah daha. Etrafı saran kahverengi, kasvetli bir hava var. Fırtınanın habercisi olan. Birazdan mora, sonra da maviye çalar. Bu kadar çok renk cümbüşü arasında tarumar olan bir tek ben varım. Aşağıya atlasam boğulup derin denizlere karışırım. Yukarı çıkmak istesem rengârenk çocuk balonlarım beni taşıyabilir mi bilmiyorum. Biri kolumdan tutup paçavra gibi fırlatıp bıraksa beni, zaman izini sürmeye mahkûm kalır. Her hikâye kadar yarım, her hikâye kadar sessizim aslında. Tek farkım; ben tamamlanmaya çalışmıyorum artık. Ya da mantığımı dinlemiyorum, rüzgâr bana ses verirse koşarım. Uçurumun kenarına yaklaşırsam çığlıklar atarım. Derin denizlerde boğulmaya mahkûm kalan tek şey hayallerim. Bu sözler benim dikişlerim, bu sözler aslında benim iç çekişlerim. Sular akıyor sular aslında yanıyor. Ateşe verdim hecelerin ardında kalanları... Gözlerimi kapatıp tutuşan enkazı izliyorum. Beni bir köşeye itip ateş dökmeye devam ediyorsunuz. Görmüyorsunuz ben o yıkık dökük evin içindeyim. Camdan izliyorum duvarlarımın tek tek yıkılışını. Ateşim kül oluyor yavaş yavaş. Siz beni dışarıda zannediyorsunuz ama ben hayali evimin içinde küllerinden yeniden doğmayı bekleyen anka kuşu gibi selam veriyorum.

Senanur Bilge VAROL

KARA UMUT

Uzun bir sessizlik vardı. Kulaklarım uğulduyordu. Öyle bir sessizlikti ki bu, sanki ölüm baş ucumdaydı... Aklıma bile gelmemişti böyle bir şey olacağı. Herkesin dili lal olmuş gibiydi. Onlar da benim gibi şoka mı uğramışlardı? Yoksa bir tek ben miydim şaşkınlık içindeki? İnanmıyordum, inanamazdım. Bu olmamış, böyle bir şey yaşanmamıştı...

Sanki her zaman yanan ışık sönmüştü! Ne kadar denesem, çabalasam da açılmıyordu ışık: Kara toprağa bir tohum ekildi. O kara tohum, görmeyeceğim kadar parlaktı! O kara tohumu toprağa vermeye kıyamazdım, ama yapmam gereken de buydu. Onu toprağa vermektir...Çünkü toprak o tohuma benden daha güzel bakardı.

Kara tohum için ellerimle bir delik açtım. Tırnaklarım toprağın karasına büründü. Açtığım deliğe, avucuma aldığım kara tohumu dikkatlice koydum. Kapattım sonra toprakla üzerini. Su ararken gözlerim etrafta, ılık bir bahar yağmuru onun üzerine geldi sanki. Ağlıyormuş gibi gözüktü toprağın altındaki kara tohum! Onu çıkarıp geri almak istedim ama yapamazdım. Ona kötülük edemezdim.

Ben kara tohumu toprağa emanet ederken, biri beni izledi. İçinde hiçbir duygu kısıntısı olmayan bakışlar ile! Benim umutsuzluğumu izliyordu. Elinde bir kese vardı. Merakla bekliyordum keseyi ne yapacağını. Birden keseyi açtı, benim gömdüğüm kara tohumun ışığını aldı! Şaşkınlık içinde, itirazsız izledim o birini.

Kara tohumun ışığını alıp gitti keseli o biri. Sessizce uzaklaştı oradan sonsuza değin... Işık olmazsa nasıl büyürdü kara tohum? Yağmur, su olmazsa... Ben bunları düşünürken. Günler, aylar geçti üzerinden....

Umutsuzlukla ekilen kara tohumun üzerine, hanımeli tohumları atılmış olmalıydı ki aylar sonra mis kokulu hanımeli çiçeklerinin arasında boy veren bir kara filiz gördüm. Her şeye inat, kara tohum toprağı çatlatıp çıkmıştı gün yüzüne bir gün. Mucizeydi bu! Günler sonra kapkara bir fidan oldu...

Kara bir tohum ekildi önce. Işıksızlığa, susuzluğa inat büyüdü, filiz verdi, büyüdü fidan oldu. Artık ona kimse” kara “diyemedi... Nasıl denirdi ki? Böylesi bir güzellik karşısında, kimsenin gönlü el vermiyordu. Işıl ışıldı o kara tohum artık!

Seyhan Gül VURUCU

UMUTLAR SON BULMADAN

Son bulduğunu sanıyordu. Her şeyin yok olduğunu... Farkında değildi yeni bir hayata imza attığının. Annesi yoktu artık. On yaşındaki çocuk için ağırdı yaşananlar. Her gece ölmek için isyan ediyordu. Tükenmek üzereydi.

Yapamazdı. Annesine söz vermişti. Neden söz vermişti ki? Üzmemek için mi? Artık annesi yoktu ki! İstedliğini yapabiliirdi ama biliyordu ki annesi onun yanındaydı. Karamsar düşüncelerinden kurtulup babasının sesini duyunca aşağı inip kahvaltı yaptı. Okula gitmek için yola koyuldular. Yol boyunca ağlamamak için kendini zor tuttu. Okula vardılar. Okula yeni bir kız gelmişti. Şaşılacak derecede annesine benziyordu. Yanına gidip boynuna sarıldı. Kız, irkildi. Ne yapacağını bilemeyip onu itti. Annesi olmadığını fark edip birkaç adım geri çekildi. Utandı, arkasını dönerek hızla uzaklaştı. Kız şaşkınlıkla arkasından baktı. Ne düşüneceğini bilemedi. Sınıfı doğru ilerledi.

Sıranın üzerine başını koymuş, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Çocuğun yanına gitti.

- Ağlama lütfen, dedi şefkatli bir sesle, çocuk, kafasını kaldırıp kıza baktı. Gözyaşlarını silip saklamaya çalışarak;

- Sen yaşadığını bildiğin hâlde ölü sandın mı kendini? diye sordu. Kız, anlam veremedi. Diyecek bir şeyi olmadığı için kafasını iki yana salladı.
- Lütfen ağlama, diye fısıldadı zoraki bir gülümsemeyle,

Annesini çok özliyordu. Aradan geçen günler babasından iyice uzaklaştırdı onu. Annesine benzeyen kızın yanında bulunduğu birkaç dakika mutsuz hayatının en mutlu anları oluyordu. Ama hiçbir zaman içindeki yaşama sevinci eskisi gibi olmayacaktı.

Sılanaz BULUT

ZEYNEP

Köylüler sıradan bir günlerini yaşıyordu yine çok sevdikleri köylerinde. İneklerinin sütlerini sağıyorlar, çamaşırlarını asıyorlar, hayvanlarını yemiyorlar derken birden cami mikrofonundan Muhtar Ekrem'in sesi yankılanıverdi.

- Bütün herkes cami önüne, bütün herkes cami önüne!

Ne olmuştu birden? Muhtar Ekrem önemli bir şey olmadığı sürece asla böyle duyurular yapmazdı, diye konuşuyordu kendi aralarında köylüler. Herkes işini bırakıp cami önüne gidiverdi.

- Ne oldu muhtar? diye atıldı bir adam.

-Hayırlı bir şey oldu. Köyümüze mektep açılacak, çocuklarımız okuyacak dedi sevinçli bir sesle. Muhtarın sözünü bitirmesiyle çocuk, genç, yaşlı dinlemeden herkes birbirini kucaklıyor, mutluluk gözyaşı döküyordu. Muhtar devam etti:

- Yarın muallim gelecek, mektep açılana kadar çocuklara boş bir arsada ders verecek iyi karşılayalım muallimi.

- Hoş gele, sefalar getire, diye söylendi yaşlı bir amca mutlulukla.

Ama bir sorun vardı, çiftçi Mehmet Bey bu durumdan hiç hoşnut olmamıştı. Mehmet Bey'in on yaşında bir kızı vardı. Kızını evden çıkarmıyor, camdan bile baktırmıyordu Mehmet Bey. Bu durumdan dolayı da kızı okuma- yazma bilmiyor, evde oturmak zorunda kalıyordu.

Muallim Serap köyde coşkuyla karşılanmıştı. Sarmalar, börekler ve daha nice yiyeceklerin olduğu bir sofraya hazırlamıştı köylü kadınlar. Köyde şölen vardı. Çalgılar, çengiler, davullar, zurnalarla kutlamalar yapılıyor, çocuklar ise okuma heyecanıyla yanıp tutuşuyordu. Mehmet Bey'in kızı Zeynep sesleri duyunca gizlice cama çıktı, oysaki gördüklerinden bir şey anlamamıştı. Neydi şimdi bu eğlence? Yoksa birinin düğün eğlencesi mi vardı? Zeynep'in aklındaki sorular babası Mehmet Bey'in gelmesiyle sonlandı.

- Baba... dedi ürkererek. Neler oluyor, herkes eğleniyor, anlayamadım?
- Köye mektep açılacak, muallim geldi onu kutluyorlar.

Zeynep hep okumak istemişti ancak babası asla onay vermiyordu.

- Baba, ben okuyacağım, doktor olacağım deyiverdi bir anda. Mehmet Bey sinirlendi, elindeki kaşığı masaya vurdu ve bir anda masadan kalktı. Zeynep korkudan ağlarken bir anda kapı çaldı. Kimdi bu saatte? Neden basmıştı zile? Zeynep kafasındaki sorularla beraber ayağa kalkıp kapıya doğruldu. Kapıyı açtığı anda onu hiç de tanımadığı bir kadın karşıladı. Kadın Zeynep'i anlamış olacak ki:
- Muallim Serap, evini arkadaşın Emel'den öğrendim. Merhaba.

Zeynep mutlulukla sarıldı Muallim Serap'a. Tabii Muallim Serap da sıkıca sarıldı Zeynep'e bir anne edasıyla. Zeynep söze girdi:

- Babam beni okutmuyor, yardım eder misiniz bana?
- Ne olursa olsun her çocuk okuyacak, özellikle kız çocukları.

Zeynep çok sevinmişti. İlk defa biri onun arkasında durmuştu. Bu onun için çok kıymetliydi.

- Ben artık gideyim, adın neydi tatlı kız? dedi Muallim Serap.
- Zeynep, dedi mutlulukla.
- Memnun oldum Zeynepçiğim. Ara sıra yine uğrayacağım sana, sağlıcakla kal. Zeynep kapıyı kapatır kapatmaz yerinde zıplamaya başladı.
- Yaşasın doktor olacağım, yaşasın!
- Ne bu ses? Hayırdır Zeynep? dedi sinirli bir ses tonuyla Mehmet Bey.
- Muallim geldi baba, muallim. Beni okutacak. Doktor olacağım ben!
- Öyle bir şey olmayacak. Eski köye yeni âdet getirme, dedi Mehmet Bey bağırarak.
- Zeynep devam etti: Ben okuyacağım, doktor olduğumda ise sen pişman olacaksınız! diyerek babasına karşı gelmeye çalışmıştı kendi çapında.

Mehmet Bey Zeynep'e öfkeli bir şekilde oturma odasına geçip televizyonun karşısına oturarak söylenmeye başladı kendi kendine.

- Okuyacakmış, okumak neymiş, otursun evde yemek yapsın, yok öyle bir şey.

Zeynep dediklerinden pişman olmamıştı, ama babasının sinirlenmesi onu üzmüştü. Babasının onun okumasına karşı gelmesine asla anlam veremiyordu. Veremeyecekti de...

Günler geçti, bugün mektep açılacaktı, köydeki diğer çocuklar okullu olacaktı, okuluna gidecekti. Zeynep ise tam tersi. Evinde oturacaktı. Camdan bakarken iç çekti. İç çekmesiyle bir anda sıçraması bir olmuştu. Kapı çalıyordu. Acaba yine Muallim Serap mı idi gelen kişi? Zeynep düşüncelerle kapıya yöneldi.

- Merhaba Zeynep, seni unutacağımı düşünmemişsindir umarım. Haydi okula!
- Zeynep mutlulukla pabucunu ayağına geçirip okuluna gitti.

Günler böyle geçti, Zeynep gündüzleri babası evde olmadığı için gizlice okuluna gidip geliyordu. Okul birincisi olmuştu Zeynep hem dersleriyle hem arkadaşlarına gösterdiği iyi tutumuyla tüm öğretmenlerin parmakla gösterdiği bir öğrenci olmuştu.

Aradan yıllar geçmişti. Zeynep gizlice girdiği üniversite sınavını kazanınca babasının karşısına geçmişti. Babası ise istemeyerek razı gelmişti üniversite okumasına Zeynep'in.

Acil vaka! Acil vaka!

Hemşire Sinem'in bağırırları hastaneyi sarmıştı. Zeynep bir anda odasından fırladı koridordan gelen seslere dayanamayıp:

- Neler oluyor Sinem?
- Zeynep Hocam! Durum çok ciddi. Yaşlı bir erkek hasta tarlasını ekerken sıcaktan beyin kanaması geçirip yere yığılmış! Acilen size ihtiyacımız var. Hasta ambulansa. Bir dakikaya burada olacaklar. Kapıda beklemeliyiz. Buyurun gidelim hemen!

Zeynep koşarak hastane kapısına gitti. Gerginlikle hastayı bekliyor, beklerken de bilgi almaya çalışıyordu hemşirelerden. “Ambulans geldi! Ambulans geldi!”

Zeynep ambulansın kapısına geçti. Koşarak hastaya bakmaya çalışıyordu. Hastayı görünce ise âdeta şoke oldu. Bu hasta, benim babam! Bu hasta benim babam! Zeynep şoka uğrayıp ağlayarak yere yığıldı. Ambulans görevlisi Adnan, Zeynep’i sakinleştirmeye çalışıyordu.

- Hocam kaybedecek vaktimiz yok. Babanızın kurtulmasını istiyorsanız ağlamayı bırakıp hemen tedavi etmeliyiz, benimle gelin, dedi dostane bir yaklaşımla.

Zeynep koşarak hastaneye girdi. Yoğun bakım hemşirelerinden Meral’in sesi âdeta yankılanıyordu koca hastanede.

- Hastanın nabızı düşüyor, hastayı kaybediyoruz, acilen gelin, acil! Zeynep ağlayarak girdi yoğun bakım odasına.
- Baba, kurtaracağım seni haydi babacığım, dayan, dedi hıçkırıklarının arasında.

Zeynep babasına kalp masajı yapmaya başladı. Diğer hemşireler ise korkarak izliyordu Zeynep’i.

- Nabız normale dönüyor, nabız normale dönüyor, hasta kurtuluyor! dedi ağlamaklı bir sesle Hemşire Meral.

Zeynep babasını kurtarmıştı. Zeynep kahraman olmuştu! Ağlayarak sarıldı babasına...

Sude Naz GÜZEL

MERHABA

Soğuk bir kış gecesiydi. Her gece olduğu gibi sessiz, sakin. Elimde kalemim, önümde defterim masanın başında yazmaktaydım. Gözüm masanın kenarında duran kahve fincanına ilişti. Kahveden bir yudum aldım. Acı ve sıcaktı. Acılığından duyduğum rahatsızlıkla o an yazmaya devam edemedim. Yazımın başından kalkıp eski ve ahşap çerçeveli penceremden sokağı seyre daldım.

Sokak lambası etrafa güçsüz bir parlaklık veriyordu. Soğuk havadan dolayı dışarıda kimsecikler yoktu. Meydan sokak hayvanlarına kalmış, diye düşünürken tuhaf bir şey oldu. Sessiz ve ıssız sokak aniden bir adamın bağırmasıyla sarsıldı.

“Ben deliyim, deli!”

Evlerin lambaları birer birer yanmaya ve sokağın sakinleri pencerelerine çıkmaya başladı. Ben bağırın adamı göremiyordum, ancak ses tonundan genç birisi olduğunu tahmin edebiliyordum. Az sonra adam penceremin tam karşısında bulunan kaldırıma oturdu. Artık onu sokak lambasının güçsüz parlaklığında az da olsa görebiliyordum. Doğru bir tahminde bulunmuştum; genç bir adamdı. Ben bu genç adamı toz toprak içinde, kötü giyimli, saçları

bakımsızlıktan birbirine karışmış fakir birisi olarak hayal etmiştim, fakat adam hayalimdeki tam tersi çıkmıştı. Takım elbiseli, saçları aynı yönde taranmış, uzun paltolu ve bakımlıydı. Peki bu hâle nasıl gelmişti? Buna sebep olan neydi? Kafam bu sorularla çalkalanıyordu. Yazıma dönmem gerekiyordu ancak ben masaya gitmeye çalıştıkça bedenim istemsizce pencereye doğru yöneliyordu. Bu ikilemin sonucunda merakıma yenik düştüm ve pencerenin kenarında durmaya karar verdim. Ben düşünürken pencere buğulanmıştı. Hırkamın koluyla buğunun bir kısmını sildim. Genç adam hâlâ aynı şekilde bağıırıyordu:

“Ben deliyim, deli!”

İçimdeki ses, birinin onu durdurması gerektiğini söylüyordu. Peki ya kim? Kimse dışarıya çıkıp onunla konuşmuyordu. Belki uğraşmak istemiyorlar belki de korkuyorlardı. Endişelerini anlayabiliyordum çünkü içinde bulunduğumuz durum normal bir durum değildi. Bu sokakta ilk defa böyle bir şey yaşanıyordu. Bu böyle olmayacaktı, ben gidecektim ve onunla konuşacaktım. Geç bir saat olduğu için üzerimde ev içi giysilerim vardı. Onları çıkarmayla zaman kaybetmemek adına üzerime paltomu giydim ve kapıya yöneldim. Terliklerimi çıkarttım, ayakkabılarımı giydim, evden çıktım ve kapıyı kilitledim. Merdivenlerden inerken aklımda cevapsız sorular vardı. Ya bana zarar verirse? Hayır, böyle düşünmemeliydim. Ön yargılarımı bir kenara bıraktım ve merdivenlerin son basamağını da indim. Apartmanın gıcırdayan kapısını yavaşça açtım. Dışarı çıktığım zaman pencerelerdeki insanların bakışlarını gördüm. Herkes tedirgin olmuştu. Yavaş adımlarla genç adama doğru yaklaştım. Aramızda birkaç adımlık bir mesafe kala beni fark etti. Bana döndü ve sadece ikimizin duyacağı bir ses tonuyla aynı şeyleri tekrar etti:

“Ben deliyim, deli!”

Yakından bakınca yerde bir evrak çantası gördüm. Siyah ve büyüktü. Az sonra genç adam çantaya doğru bir hamle yaptı. Belli ki onundu. Çantayı açtı ve içindeki her şeyi yere boşalttı. Yerde onlarca evrak duruyordu. Evrakların arasında fotoğrafı bir kartvizit gördüm. Şaşkınlığım yerini yavaş yavaş meraka bırakıyordu. Genç adama belli etmeden o kartviziti almalıydım. Arkasını döndüğü an harekete geçtim. Eğildim, hızla yerden kartviziti aldım. Son zamanların başarılı şirketlerinden birisinin şirket sahibine aitti. Donakaldım. Karşımda deli olduğunu söyleyip bağırarak bir şirket sahibi vardı. Bu adama ne olmuştu böyle? Hayatındaki sorun neydi? Daha fazla dayanamadım ve onunla konuşmaya karar verdim.

“Merhaba beyefendi. Bu soğuk havada sizi böylesine çılgına çeviren şey de nedir?”

Beni baştan aşağıya süzdü. Duraksadı ve bir anda ciddileşti. Gözlerini gözlerime dikti. Gergin olduğu her hâlden belliydi. Yorgun ve ürkek bir ses tonuyla:

“Derdimi dağlara anlatsam dağlar yarılr, çiçeklere anlatsam çiçekler solar, size anlatsam dayanmazsınız, kalbiniz kanar. Tıpkı benimki gibi.” “Anlatın lütfen, siz anlatın ki ben yardımcı olayım.”

Birkaç dakika düşündü. Derin bir nefes aldı ve aynı yorgun ses tonuyla anlatmaya başladı:

“Yoruldum beyefendi. Yoruldum, çok yoruldum. Bu düzenden, hayattan, sahte yüzlerden yoruldum. Sahtenin içinde gerçeği aramaktan, bulamayınca rüzgârlarda oradan oraya savrulmaktan çok yoruldum.”

“Dayan Efendi, dayan. Bak ne güzel bir işin var, toplumda saygınlığın var.”

“Olmaz olsun böyle iş böyle saygınlık. Benim çevremde güvenebileceğim bir kişi bile yok. Kalabalığın içindeki yalnızlıkla boğuşmaya artık gücüm yetmiyor.”

Ağlamaya başladı.

“Sabır. Sabır çoğu şeyin ilacıdır. Bazen kendini boşlukta, yapayalnız hissedersin. Bir gün gelir beyefendi, bir gün. Gerçek dostunu, sırdaşını, yoldaşını bulursun. O bir gün elbet gelir. Önemli olan o gün gelmeden senin gitmemendir.”

Bu konuşmadan sonra genç adam bana sıkıca sarıldı, elimi sıktı ve teşekkür edip gitti. Bir insanın hayatına dokunmanın haklı gururuyla evime gittim. Eve girdiğimde masamın ortasındaki mumun ateşinin şiddetlendiğini fark ettim. Umudun ateşiydi bu. Yeni umutlara denilen “merhaba”nın ateşi.

Sude Nur KELEŞ

SAAT

Tik tak! Tik tak!

Zihnimin sesi dışında duyduğum tek ses buydu.

Tik tak! Tik tak!

Odamda bulunan antika saatin çıkardığı senkronize ses... Beni delirtecek seviyeye gelmişti artık. Ona odaklanmış bir hâlde gözlerimi bir an olsun üzerinden ayırmıyordum. Zihnimin en kuytu köşelerine dek yayılıyordu bu ses.

Beni bekleyen tonlarca iş ve sorumluluk varken benim yaptığım tek şey bu eski saatin delirtici sesini dinlemektir. Artık başından kalkıp yatmaya gitmem gerektiğinin farkındaydım. Lakin bir türlü kalkıp gidemiyordum. Görünmez zincirlerle buraya bağlanmış gibiydim.

Işıkları kapatmıştım. İçeriye aydınlatan tek şey sokak lambasının soluk ışığıydı. Gecenin kimi insana huzur veren, kimi insanı ise delirten o derin sessizliği hâkimdi. Evimde ve içinde bulunduğum odada ise tek bir ses vardı. Aylar önce ara sokakta bulunan antikacıdan aldığım eski saatin tıkırtısı.

Belki de onu çoktan atmış olmam gerekirdi. Fakat bir türlü bunu yapmamıştım. Saati satın aldığımdan beri düzenli yaşamımı terk etmiş, her şeyi erteleyen biri hâline gelmiştim. Rutin hâle getirdiğim şeyleri yapacak zaman bulamıyordum. Sanki bir gün için 24 saat yeterli değilmiş gibi geliyordu. Önceden gayet güzel yetiyordu. Hatta bol bol boş vakit bulabiliyordum. Fakat şu an her şey değişmiş zaman kavramı yok olmuş gibiydi.

Saati satın aldığımdan beri günlerimi onun başında oturup tıkırtısını dinleyerek geçiriyordum. Aslında sadece saatin sesini dinlemiyordum ben. Zihnimin sesini dinliyordum. Karışık ve çok fazla olan düşüncelerim susmuyordu. Tıpkı bu saatin tıkırtısının hiç susmadığı gibi.

Aradan kaç saat geçti bilmiyorum. Uyuyakalmış olmalıydım. Odaya giren güneşin rahatsız edici parlaltısıyla uyandım. Masada yamuk bir biçimde uyuyakaldığım için her tarafım tutulmuştu. Ayağa kalkıp tutulmuş eklemlerimi gevşetmek adına güzelce gerindim.

Aniden aklıma gelen şeyle odama koştum. Bugün iş görüşmem vardı. Aylardır işsizdim ve bu işe gerçekten çok ihtiyacım vardı. İş bulmak için neredeyse son şansım denilebilirdi.

Telefonumu elime aldığımda görüşme saatinin çoktan geçtiğini fark ettim. Ayrıca geciktiğim için gelmeme gerek olmadığına dair bir mesaj vardı. Buna inanmak istemiyordum. Son şansım olan işi de kaybedemezdim. Aylardır düzenli bir işim olmadığından bu iş beni gerçekten umutlandırmıştı. Düzenli bir hayatım olacağına tüm sıkıntılarımdan kurtulacağıma çok fazla inanmıştım. Tüm umutlarımın yıkıldığını görmek istemiyordum.

Gözlerimin dolmasına engel olup hazırlanmaya başladım.

Gidip konuşmak, son kez şansımı denemek istiyordum. Burada bitemezdi her şey. Yakında evlenecektim. Nişanlım hevesle düğün hazırlığı yaparken işsiz ve parasız olduğum için onun hayallerini yıkmak istemiyordum. Düğün arifesinde başıma bu gelmemeliydi.

Hızla evimden çıkıp metro istasyonuna geldim. Birkaç dakikadır bekliyor olmama rağmen oldukça sabırsızdım. Tek bacağımla stresli olduğumdan dolayı sürekli sallanıyordum. Buna engel olamıyordum.

Olabildiğince hızlı bir şekilde iş başvurusu yaptığım şirkete vardım. Bedenimin stresten kasıldığını hissediyordum. Derin bir nefes alıp içeri girdim. Elimi kolumu sallaya sallaya içeri dalıp müdürle görüşemeyeceğimi biliyordum. Girişte bulunan sekreteri uzun uğraşlar sonucunda bana müdürle bir görüşme ayarlamaya ikna etmiştim. Tarif ettikleri odaya gerginlikle ilerledim. Her şeyin iyi gitmesi için içimden tanrıya dualar ediyordum.

Müdürün, mevki sahibi olmasının getirisi olduğunu düşündüğüm otoriter ve sert bir havası vardı. Başka şansım olmadığı için başımı öne eğip durumumu anlattım. Tabii ki işler beklediğim gibi güzel gitmedi. Hayat bana inat olarak hep aksilikler sunuyordu sanki. Sadece birkaç saat geç kalmıştım; yerime bir başkasını işe almışlar hemen. Daha şimdiden geç kalıyorsam işe başladığımda daha büyük zorluklar yaşayacaklarını söylediler bana. Ne diyebilirim ki haklıydılar. Daha ilk günden geç kalıp berbat etmişim her şeyi.

Peki ya şimdi nasıl toparlayacaktım durumu? Nişanlımı daha fazla hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Büyük ve benim için bir hayal olmaktan öteye geçemeyen şirketi terk ettim.

Metrodan indikten sonra eve gitmek için kaldırımda yürürken yağmur bastırdı. Mevsim sonbahar olduğundan yağmurlar şiddetliydi. Şu an yağın yağmur ise sanki her zamanki hâlimden daha sertti. Her şey üstüme geliyor gibi hissediyordum. Bir şey bile istediğim gibi olmuyordu. Sırılsıklam olmuştum. Eve koşamayacak kadar hâlsiz ve uyuşuk hissettiğimden inatla daha çok ıslanıyor, daha çok üşüyordum.

Çalan telefonumda nişanlımın ismini görünce yüzümde hafif bir gülümseme oluştu. Onu bekletmeden çabucak cevapladım.

Benimle konuşmak için evime gelmiş fakat beni bulamamış. Beni beklemesini söyleyip hızla eve ilerledim. Az önce silah zoruyla yürüyormuş gibi hissederken şu an ufak bir enerji patlaması yaşamıştım. Onu görünce her şeyin düzeleceğine inanıyordum. Şu dünya üzerinde bana iyi hissettiren bana aile olan tek kişiydi.

Apartmanın önüne gelince sevinçle içeri girdim dairemin bulunduğu kata kadar hızla çıktım merdivenleri. Orada beni bekleyen güzel kıza gülümsedim kocaman ve evime davet ettim. Her an yüzünde güller açarken şu an yüzünde çok donuk bir ifade vardı. Yüzünden hiç iyi bir duygu okunmuyordu.

Ona salona geçmesini söyleyip hızla ıslak kıyafetlerimden kurtuldum. Salona gidip yanına oturdum. Ona sarılmak için bir hamle yaptım fakat geri çekildi. Ne olduğunu anlayamıyordum. Karşımda yıllardır tanıdığım, sevdiğim nişanlım değil de bir başkası vardı sanki. Anlam veremeyen bakışlarımla onu süzerken konuşmasını dinledim.

Artık onu oyalamaya başladığımı düşünüyormuş. Aylardır ne iş bulabiliyor ne de onu mutlu edebiliyormuşum. Ailesi artık sıkıntı çıkarmaya başlamış. Bu yüzden benden ayrılmak

istediğini söyledi. Önüne çöktüm yalvardım, yakardım. Her şeyin iyi olacağını söyledim. Her şeyi düzelterceğimi beni bırakmamasını söyledim. Söylediklerime artık ben bile inanmıyordum. Ama beni bırakmasını istemiyordum. Acınası ve biçare hâlde yalvarıyordum. İşe yaramayacağını bilsem de deniyordum. Daha fazla dayanamamış olacak ki avuçlarımın arasına güç bela para biriktirip aldığım altın yüzüğü bıraktı. Son duyduğum şey ise kuru bir “Hoşça kal!” ve kapının kapandığına dair duyulan sert sestti. Bana umut veren, her şeyin iyi olacağına inandıran tek şey de ellerimden kayıp gitmişti. Hüzünle arkasında bıraktığı hoş kokusunu soludum.

Gözlerimin dolmasına engel olamadım. Hayatımda ağladığım çok nadir anlar vardı. Şu an o anlardan birinin içindeydim. Yumruk hâline getirdiğim elimin avucunda özenle seçip verdiğim yüzüğü sıktım. Her şeyden nefret ediyordum. Her kötü şey, her hayal kırıklığı inatla beni buluyordu sanki.

Dolu gözlerimden yaşlar tek tek aktı. İyi düşünmeye çalıştıkça her şey daha da kötüye gidiyordu. Yaşamaktan çok yorulmuştum. Hiç dayanma gücüm kalmamıştı. Hayat hep bir yerden vuruyor beni umutsuzluk içinde bırakıyordu.

Ailemi lise çağlarındayken kaybetmiş hasta kardeşime bakmak zorunda olduğum için çalışmaya başlamıştım. Hayatımı kardeşime adanmış, o iyileşsin, diye okulumu bırakıp hep onun için çalışmıştım. Tam her şey iyi oldu, kardeşim iyileşti, derken o da avuçlarımdan kayıp gitmişti. Umutsuzluk içinde çırpınırken hayatıma dünyanın en anlayışlı en naif insanı olan nişanlım girmişti. Yarım bıraktığım lisemi onun yardımıyla tamamlayıp daha iyi bir işe girmişken aniden işimi kaybetmiştim. Nişanlım yine de yanımda olmuş beni desteklemişti. Aradığım aile sıcaklığını vermişti bana. Kaç aydır benim iş bulup ikimize güzel bir hayat kurmamı bekliyordu. Onu da becerememiş

en sonunda nişanlımı da kaybetmiştim. Ağlayarak bunları düşünürken kulaklarıma o tanıdık ses doldu.

Tik Tak! Tik Tak!

Dün gece başında otururken uyuyakaldığım saat. Ayağa kalktığımda hiçbir şey yemediğimden anlık olarak gözlerim karardı. Görüşüm düzelince masaya gidip eski saati elime aldım. Hırsla ona bakıyordum. Her şey onun yüzündendi. Onun yüzünden işi kaybetmiştim. Onun başında uyuyakalmasaydım eğer görüşmeye zamanında gider işimi kaybetmezdim. Eğer umut doğuracak bir işim olsaydı nişanlım beni terk etmezdi.

Elimdeki saati hırsla yere attım. Arkama bile bakmadan odayı terk ettim. Hiçbir şey yememişim. Ayrıca çok yol yürümüştüm. Üstüne duygusal olarak yaşadığım şeyler bünyeme ağır gelmişti. Çok yorgundum. Yalnızca uyuyacaktım. Sonsuza kadar uyuyup dinlenmek istiyordum.

Yaşadıklarımın üzerinden tam bir hafta geçmişti. Tamamen ruhsuz ve duygusuz hissediyordum. Doğru dürüst yemek yiyemiyordum. Bir şey yapacak enerji bulamıyordum kendimde. Eksikliğini çektiğim bir şey vardı. Oda artık çalışamayacak durumda olan eski saatti. Düşüncelerimi toparlayıp harekete geçmek, bir şeyleri düzeltmek istiyordum. Fakat yapamıyordum. Çünkü düşüncelerimi toplamaya, iç sesimi dinlemeye yardımcı olan saatin sesi yoktu.

Onu tamir etmeye çalışmışım ama başarılı olamamışım. Düzeltemeyeceği saat bulunmayan o ünlü saat ustasına gitmiş, oradan da ellerim boş dönmüştüm. Onu tamir edip düzeltmeye çalıştıkça daha da kötü bir hâle getirmiştım. Avuçlarımla

arasında parçalanıp durmuştu. En son pes ettim. Salonun bir köşesine bıraktım onu.

Saati satın aldığım antikacıya gidip ona benzer bir şey bulmaya çalıştım. Saatlerin hiçbiri ona benzemiyordu. Her saatin sesi aynı gibi geliyor olabilir. Ama yemin ederim ki aynı değildi. Hepsi ayrı bir şeyi fısıldıyordu sanki. Hepsi ayrı bir hayata sahip gibiydi. Hepsi ayrı birer insandı. Kırdığım saat de bendim işte.

Başka bir saat satın aldım. Ama bu benim saatim değildi. Ne sesi ne duruşu ne de bana hissettirdikleri aynı değildi. Masamda çok eğreti duruyordu. Sesi kulaklarımı tırmalıyordu. En önemlisi de bana hiçbir şey hissettirmiyor, düşüncelerimi dinlememe yardımcı olmuyordu.

Eski saatimin sesi çok rahatsız edici gelmişti ilk olarak. Hatta onu atmaya bile düşünmüştüm. Şimdi anlıyordum işte bana ne denli katkı sağladığını. İçimde onun yokluğunu derinden hissediyordum. Sadece basit bir saatti sonuçta, hayatıma ve bana bu denli etki etmesi çok saçmaydı. Benim için bir saatten fazlasıydı. Ve ben onun katili olmuştum. Kaybedince anlamıştım. Bazı şeyleri kaybetmeden anlamıyordu insan. Kaybetmeden sevemiyordu.

Bu bir saat, bir insan ya da herhangi bir şey olabilir. Hayatımızdaki insanlar olarak ele almak mantıklı olurdu galiba. Bazen hayatımızdaki insanların sinir bozucu olduğunu düşünebiliriz. Onları dinlemeyip görmezden geliriz. Fakat hayatımızda yer edinmiştir artık o. Fark etmesek de yanımızdadır bize her an bir şeyler katar. Onları kırıp incitirsek geri dönüşü olmayan yollara girebiliriz. Düzeltmeye çalıştıkça, durumu toplamayı denedikçe her şeyi daha da kötü hâle getirebiliriz. Yokluğunda değerini anladığımızda yeniden gelsin isteriz. Hatta yeniden gelsin boş boş konuşsun istersiniz. Ama artık

gitmiştir o. Geri döndüremezsiniz. Her şey için çok geçtir. Yerine başkalarını koymaya çalışsanız da olmaz. Hiç kimse onun gibi olamaz. Onun içinizde yarattığı boşluk asla dolmaz, sonsuza dek içinizde var olur. Boşluk hissiyle yaşamak zorunda kalırsınız.

Hayat çok kısa. Sandığımızdan çok daha kısa hem de. O kısa yaşamı güzel şeylerle donatmaktansa neden kalp kırıklıklarıyla dolduralım, neden boşluk hisleriyle mücadele edelim ki? İnsanız, istemeden birbirimizi kırabiliriz elbet. Fakat bazen kırdığımız gibi toplayamayız.

Boş konuşan arkadaşınızı dinleyin. Saçma bulduğunuz yakınmaları hatta gülünç bulduğunuz dertlerini bile dinleyin. Hayat çok kısa. Kaybettiğinizde bunları ararken buluyorsunuz kendinizi.

Ben ve saatim için çok geç olsa da başkaları için geç değildir belki de.

Sudenaz DENİZ

NEYDİ BENİM İSMİM?

Sabah olmuştu sanırım, pencereden giren güneş ışınları bunu gösteriyordu. Uzun süredir su içmediğim için ağızımda kötü bir tat vardı. Hemen doğruldum. Yatağın yanındaki eski tahta komodinin üstünden su alıp içtim. İçtim ama ağızımdaki iğrenç tat gitmedi. Ben her sabah bu yerde uyandığım sürece gitmeyecekti.

Bir akıl hastanesindeyim uzun zamandır, şizofreni tanısıyla. Ailem bende bir tuhaflık olduğunu fark etti. Benden kurtulmak istercesine attılar beni buraya. Ziyaretime gelmezler. İsmimi unuttum. Burada kimse normal değil. Hastalardan tut doktorlara, personellere kadar herkes delirmiş, sanki onlar da buraya tıkmış gibi. Ben hariç herkes deli burada, çünkü ben hâlâ ismimi hatırlıyorum. Sahi, neydi benim ismim? Komodinin üstündeki suya gözüm takılıyordum. Tamam tamam hatırladım, adım Su.

Artık yavaş yavaş kendime gelmeye başladığımda odamdan çıkıyorum ve kendimi kendim gibi olanların yanına bırakıyorum. Ortak oda çok baş ağrıtıyor ama bu oda haricinde yapacaklarım sınırlı. Çok gürültülü olur burası, herkes kendi deliliğinde. Bir tane “hava kapan” var mesela, elleriyle havayı yakalamaya çalışıyor. Başaramayınca hıçkırarak ağlıyor. Bir de “zaman

akışının düşmanı” var, saatlerden nefret ediyor. Gördüğü her saati kırıyor, parçalıyor ve “Kes artık akmayı!” diyerek haykırıyor. Onların adını ben koydum kendimce, çünkü onlar deli. İsimlerini hatırlamıyorlar. Onlar bana bir isim koydu mu bilmiyorum. Neydi benim ismim? Deliler sakinleşsin diye ortak odaya konulan eski, paslı müzik kutusuna gözüm ilişiyor. Uzun süre bakıyorum ona ve sonra adımı hatırlıyorum. Adım Müzik Kutusu.

Akıl hastaneleri, içeridekileri dışarıdakilerden, dışarıdakileri içeridekilerden korumak için yapılan izole bir yer. İçeridekileri iyileştirmeye çalışıyorlar fakat insan zihni burada iyiye değil daha da kötüye gidiyor. Ben asıl bu dört duvar arasında aklımı sıyırmak üzereyim, gerçi benim aklım diğer delilere göre daha yerinde. İsmimi hatırlıyorum çünkü hâlâ. Neydi benim ismim? Gözüm, duvardaki okyanus resimli tabloya dalıyor, tek tek dalgalarla göz göze geliyorum. Şükürler olsun ki aklım hâlâ yerinde adım da Okyanus.

Burası benim için başlı başına kâbus ama daha kötüsü bize ilaç içirmeye çalıştıklarında başlıyor, burada neyin ne zaman olduğunu algılayamıyoruz, dört duvarla beraber zaman algımızı da yitirdik. Fakat ilaç saatinin geldiğini öyle bir anlıyoruz ki. Bir o yana bir bu yana koşturmaya başlıyoruz. Ben deli değilim, ama o ilaçların bizde bıraktığı sersemlik paha biçilemez derecede korkunç. Bu yüzden ben de aralarına katılıp hır gür çıkarıyorum. Yine ilaç saati geldi ve yine ortalığı ayağa kaldırdık. Ama sadece yarım saatlik. Hemşireler bizi çabuk dizginledi. Tek tek sıra olduk, herkes ilacını içiyordu. Sıra bana geldiğinde birden gözüm karardı artık bu ilaçları içmek istemiyordum. Hemşirenin ilacı uzattığı eline vurdum ve bağırarak kaçmaya başladım. Ortak odanın kapısında duran iki erkek hemşirenin beni yakalaması hiç zor olmadı. İsyanım kısa sürdü, yaptığım

küçük çaplı isyandan pişmanlık duymaya başladım, çünkü beni ceza odasına götüreceklerdi.

Deliler için ceza odası hastanenin en kötü yeri. Bir delinin çekeceği en kötü işkence kendiyile yüzleşmesidir. Ceza odası dediğimiz yer bu yüzden aynalı bir odadır. Bir saat boyunca cezalıyı orada bekletirler. Daha önce oraya hiç düşmemiştim. Hemşireler beni odaya bıraktı, kapıyı da üstüme kilitlediler. Odada hiç ışık yoktu, aynalar o kadar parlaktı ki ışıklandırmaya da gerek yoktu zaten. Her taraf ayna kaplı.

Aynalardan birine bakıyorum şimdi, kırılmış köşelerinden. Gülüyorum, ama aynadaki gülmüyor bana. Dokunuyorum, o da dokunuyor. Tekrar gülüyorum, yine gülmüyor. Bu aynalar kadar yalancısı var mı hayatta? Çok yalancılar, deli olduğumdan değil beni bana gösteremiyorlar. Deli değilim ben. İsmimi de hatırlıyorum zaten. Neydi benim ismim? Su, Neydi benim ismim? Müzik kutusu. Neydi benim ismim? Okyanus. Hatırlıyorum işte, deli değilim (!)

Sümeyye OFLAZ

YETİŞEMEMİŞTİM

Sabah vakti bu soğuk ve yağmurlu havada kim dışarı çıkmak isterdi ki? Tabii ki yetişmesi gereken işleri olanlar. Benim de bu havada yetişmem gerekiyordu. Evden biraz geç çıkmıştım. Zaman önemli ya. Koşuyordum. İnsanların, “Bu neden koşuyor böyle?” deyip bana garip garip bakmalarına rağmen yetişmek için koşuyordum. Kalabalığın tersi yönünde koşarken bir anlık ve istemeyerek bir şeye çarpmıştım. Bu, bir çocuktü. Gözlerine baktığım anda onun gözlerindeki acıyı iliklerime kadar hissettim: “Biraz dikkatli olamaz mıydın?” diyor gibiydi. Elindeki kitabı düşürmüştüm. Ve düşmüştü yağmur yağdığında oluşan su birikintisinin tam ortasına. Kitabın ismini görmüştüm. Ama kitap artık okunamaz durumdaydı. Yetişmem gerekiyordu. Özür diledim ve koşmaya devam ettim ama aklım hâlâ o çocuktaydı. Çocuğun düşürdüğüm kitabını bir kitapçıdan aldım. Çocuğu bulup ona vermek için. Ve her yerde onu aramaya başladım. Hatamı telafi etmek için. Gözlerinden bulmaya çalıştım onu o bana acıyla bakan gözlerinden. Ama nafîle, çocuktan iz yoktu. O an fark ettim ki o çok önemli toplantıma yetişmiştim yetişmesine ama bir çocuğun umutlarına, hayallerine yetişememiştim. Belki de o çocuğun sadece o kitabı vardı. Belki de dilencilik yaparak kazandığı parayla almıştı o kitabı. Bulamadım onu. Yetişemedim işte, yetişemedim. Ama çocuğa vermek için aldığım o kitabı okuyunca anladım asıl meseleyi...

Şehriban KARAKUŞ

BİR YIKIM BİR DİRİLİŞ

Kalabalığın arasında koşuyordu. İnsanlara çarpıyor. Sonra da arkasına bakmadan bağırarak özür diliyordu. Kaybettikleri için belki bu kadar hızlıydı ya da yeni şeyler kazanmak için. Baharın eşlik ettiği kendine yabancı bu sokaklara bakmıyordu bile. O da bilmiyordu neden bu kadar acele ediyor. On dakika sonra gitse ne fark ederdi ki? Yıllarca gitmemişti, zamanı da belli değildi. Bu onun elinde olmasa da gideceği yeri tanıyıyordu bile.

Koşarken nerede olduğuna bile dikkat etmiyordu. Birden sağ tarafından gelen gürültüyle o tarafa baktı. Hemen yanında duran araba biraz daha gelse veya biraz daha hızlı olsa ona çarpacaktı. O, bunu da önemsemiyordu. Ve koşmaya devam etti. Yolu geçerken ayağı kaldırıma takılıp düştü. Şansına, o anda o şeritten araba geçmiyordu. Etraftaki insanlar hemen onu kaldırdı. Dizi kanyordu. Etraftakiler, dizine pansuman yapılması gerektiğini söyledi. O ise ayağa kalkıp iyi olduğunu söyledi. Sonra da teşekkür ederek tekrar koşmaya başladı. Önceki kadar hızlı koşamıyordu. Dizinden aşağıya doğru süzülen kanları hissediyordu. Dayanamadı, birden olduğu yere oturdu. Biraz oturduktan sonra kalktı. Bu sefer yürümeye başladı. Çünkü canı gerçekten çok yanıyordu. Düşünerek yavaş yavaş ilerliyordu. Birden sokağın ortasında “Ama!” diye bağırıldı. Sonra yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

Gittikçe adımları hızlandı. Yeniden koşuyordu. Yaklaşmıştı. Bunu düşündükçe daha da hızlanıyordu. Hatta farkında olmadan gelmişti bile. Evet bu, fotoğraftaki yerd. Önünde iki katlı bir ev duruyordu. Mimarisi büyüleyiciydi. Fakat bahçesi neden bomboştu. Temiz ve geniş bir bahçesi vardı ama bahçede hiç çiçek ya da ağaç yoktu. Dikkatini çekmişti. Evin güzelliğinin verdiği hayranlıkla bahçeye girdi. Kapıya doğru ilerledi. Kapıyı yavaşça tıklattı. Sanki kapının arkasında biri onu bekliyormuş gibi kapı hemen açıldı. Karşısında orta boylarda, zayıf, yeşil gözlü, zarif ve yaşı oldukça büyük bir kadın duruyordu. Ama kadın insana sinirli, kurallara bağlı biri gibi geliyordu. Kadın durdu. Kızın ağlamaktan kızarmış gözlerine uzun uzun baktı. İkisinin de birden gözleri doldu. Çünkü biri yıllarca tanımadığı teyzesine diğeriyse yıllarca tanımadığı yeğenine bakıyordu. Kadın kıza sıkı sıkı sarıldı. Sanki yıllarca sarılamadığının yerine sarılıyordu. Kız hiçbir tepki vermiyordu. Ne kadının kollarından kurtulmaya çalışıyor ne de sarılıyordu. Kadına bakınca annesi aklına gelmişti. Gözlerinden damlalar akıyor. Ona ne kadar çok benziyordu. Teyzesi hemen kızı içeri aldı. Evin içi de en az dışı kadar büyüleyiciydi. Etrafa hızlıca bir göz attı. Teyzesine evinin ne kadar güzel olduğunu söyledi. İstemsizce yara bere içinde olan ince parmaklarını kütletti. Annem, diye kendi kendine mırıldandı. Teyzesini tanııyordu. Yabancı gibi konuşuyordu. Teyzesi de bundan pek hoşlanmamıştı ama kız haklıydı. Bilinmeyen bir sebepten dolayı annesiyle teyzesi yıllarca konuşmamıştı. “Evrım.” diye seslendi kadın. Duymuyordu, galiba depremde kaybettiği annesi aklına gelmişti. Teyzesi Evrim’in omuzlarından tuttu, birden irkildi ve koltuğa oturdu. Konuşmaya ilk başta iki yabancı gibi başlamışlardı. Fakat sonra sonra bu yabancılık azalmaya başladı. Konu, sonunda Evrim’in annesine geldi. Annesini hatırlayınca kızın yine gözleri doldu. Birkaç kelime daha edince ağlamaya başladı. Teyzesi onu sakinleştirmeye çalışıyordu ama o da biliyordu boşa uğraştığını. Küçük bir

kızın yanında annesi ölmüştü, nasıl sakin olabilirdi? Teyzesinin de gözleri dolmuştu, o da kendini zor tutuyordu. Küs de olsa onun kardeşiydi sonuçta.

“Bina, bina!” dedi Evrim. Ve devam etti. “Uyuyorduk, birden sallanmaya başladık ve hemen yataktan kalktık. Ayakta bile duramıyorduk. Annem de ben de çok korkmuştuk. Birkaç dakika sonra da bina yıkıldı. Biz de tam annemle koridora gelmiştik, dışarı çıkacaktık. Koskoca binanın altında kaldık. Annem de ben de iyidik, ufak tefek sıyrıklar dışında. Çok sıkılmıştık ve çok korkuyorduk. Zaman geçtikçe korkumuz artıyordu. Dışardan gürültüler geliyordu. Bağırıyorduk ama geri dönüş yoktu. Zaman ilk defa bu kadar yavaş akıyordu. Birden tekrar şiddetli bir şekilde sallanmaya başladık. Annemin üzerine bir şeyler yıkılmıştı. Her yer karanlık olduğundan hiçbir göremiyordum. İlk başlarda elini tuttuğumda çok fazla olmasa da hareket ediyordu. Zaman geçtikçe annemin ellerinin hareketi azalıyordu hatta yok oluyordu. Annemin vücudu hareket etmiyordu. Dokunduğumda vücudunun birçok yerinin kanadığını fark ettim. Hayatımda ilk defa çaresizliği bu kadar hissediyordum. Anne, diye defalarca bağırdım ama ses yok. Dualar ediyordum. Bir umut bekliyordum. Belki biri gelir annemi hastaneye götürürüz, diye düşünüyordum. Bekledim, bekledim, bekledim... Artık pek umudum kalmamıştı. Çok fazla zaman geçmişti. Annemin vücudu da buz gibiydi. Benim de her yerim tutulmuştu. Çok susamış, çok acıkmıştım. Ama bunları bile düşünemiyordum. Tek düşüncem her zaman elimi tutarken şimdi ellerimi tutamayan soğuk ellerdi. Artık hâlim kalmamıştı. Ağlaya ağlaya bağırırlarım, açlık, susuzluk, en önemlisi de annemi kaybetme düşüncesi bütün vücudumu hâlsiz bırakıyordu. Sonunda bir ses geldi. Ne dediklerini anlamıyorum ama sesin yakın olduğundan emindim. Bağırabildiğim kadar bağırdım. Sesimi duymuşlardı. Hemen beni çıkarmak için çalışmaya başlamışlardı. Bana ara

ara sorular soruyorlardı. Benim onlara sorduğum tek bir soru vardı. Annem yaşar mı sizce? dedim. Ama cevap bir süre gelmedi. Sonradan gelen cevapsa “Umarım.” oldu. Anlamıştım o zaman, artık annem yoktu. Çok uzun bir süre sonra beni çıkarmışlardı, annemin cesedini de tabii. Beni çıkarmak için oradaki insanlar tam on saat uğraşmışlar. Enkaz altında annemin cansız bedeniyle dört gün durdum. Annemin üzerine beyaz bir şey örtülmüştü. Ve onu götürmüşlerdi. Bana serum bağladılar. Ellerime baktığımda onun kanı vardı, hayatımın acı simgesi ellerimdeydi. Oradakiler ellerime bakıp ağladığını görünce ellerimi yıkadılar. İşte o gün, benim hafızama kayıt altına alındı. Ve zihnim hep o günü yeniden yaşıyor. Annemin sesini son kez o zaman duydum. İkinci felaketteki son çığlığı. Annemi kaybettiğim gün ve sonraki iki gün kendimi toplayamadım. Ama üçüncü gün etrafımdan duyulan birçok umudun daha binaların altından çıktığını gördüğümde biraz da olsa kendime geldim. O içeriden çıkanların mutlulukları, ümitleri kırılmayanların şükürleri, farklı şehirlerden yardıma gelenlerin kardeşlikleri, her yeri yara olan teyzenin sardığı yaraları, hayatın bir acısının diğer gerçeklerini götürmediğini o gün anladım. Ben hayatı o gün anladım. Ben kardeşliğin kanla olmadığını o gün anladım. Annemin kanının ellerimde olduğunu unutmayacağım gibi ben çıktığımda etraftaki sevinci de unutmayacağım.” dedi. Saatlerce konuştular; yılları, enkazı, Evrim’i ve annesini.

Artık gün batmaya hazırlanıyordu. Evrim, teyzesinin geniş ve boş bahçesine doğru bakıyordu. Evin arkası da önu gibi bomboştu. Tek bir ağaç dışında. Bu ağaç da bakımlıydı. Bu, her hâlimden belli oluyordu. Kız, teyzesine sordu, bu kadar büyük bir bahçede neden sadece bir ağaç olduğunu. Teyzesi, “O ağacı annemle ben diktik.” dedi. Kızın akli karışmıştı. Teyzesi konuşmasına devam etti: “Annenin ve benim çocukluğum burada geçti, bu bahçede, bu evde, bu mahallede.” Annesinin yıllarca anlattığı

ev burasıymış. Ama asıl sorunun cevabı yine yoktu. Tekrar sordu. Gençken çiçek diktiğini fakat yaşı ilerledikçe bu işleri yapamadığını söyledi. Bahçivana yaptırdığında da çiçeklerin bir değeri olmadığını da ekledi. Şimdi sırada akşam yemeği vardı. Evrim masayı gördüğünde şaşırılmıştı. Bu kadar yemek iki aileyi rahatlıkla doyurabilirdi. Misafir geleceğini düşündü. Çünkü teyzesi bu evde o zamana kadar yalnız olduğunu artık bu evde iki kişi olacaklarını söylemişti. İkisi de masaya oturdu. Yemeğe başladılar. Ama Evrim neredeyse hiçbir şey yemiyordu. Sadece birkaç dilim ekmek yemişti ve birazcık mercimek çorbası içmişti. Teyzesi sordu. O da o kadar depremzedenin orada ekmeği bile zor bulduklarını, onların durumu öyle olduğunda bizim böyle boğazımızdan rahat rahat lokma geçmesinin helal olmadığını söyledi. Teyzesi utanmıştı, gözlerini kaçırmıştı. Sonra Evrim'in yaptığı gibi birkaç dilim ekmek ve birazcık çorba aldı. Diğer yemeklere ikisi de dokunmamıştı. Teyzesinin bu hareketini gören Evrim mutlu olmuştu. Teyzesi ise yeğeniyle gurur duymuştu. Yemekten sonra teyzesi Evrim'e ikinci kattaki odasını gösterdi. O da odasını görünce mutlu oldu. Hemen istirahat çekildi. Sabah gözlerini açtığında Evrim, kendini fazla yabancı hissetti. Saat çok geç olmuştu. Normalde erkenden uyanırdı. Kıyafetlerini değiştirip aşağıya indi. Teyzesi onu öpüp ona bir sürprizi olduğunu söyledi. Ve onun elinden tutup bahçeye götürdü. Kapının önünde bir sürü koli vardı. Bunlar yiyeceklerle doluydu. Bir iki tanesindeyse oyuncaklar vardı. Evrim görünce çok mutlu oldu. Hemen teyzesine sarıldı. İlk defa ona sarılıyordu. Teşekkür etti, bunları onlara göndermenin çok ince olduğunu söyledi. Teyzesi de göndermeyeceklerini bizzat kendilerinin götüreceğini söyleyince Evrim daha da mutlu oldu. Hemen kahvaltı yapıp yola çıktılar. Evrim'in evinin olduğu bölgeye gittiler. Evrim arabadan iner inmez arkadaşlarını gördü. Koşup hemen sarıldı. Oradaki insanların birçoğuna yardım ettiler. Onlar da teşekkür etti. Ama o kadar da mutlu olmadılar. Çünkü herkesin canından biri vefat etmişti.

Onların da tek tesellileri enkazdan sağ çıkanlardı. Zaman onlarla çok hızlı geçmişti. Hem Evrim için hem teyzesi için. Teyzesi de orada bulunan insanları çok sevmişti. Onlarla sohbet etmek de çok hoşuna gitmişti. Eve geldiklerinde Evrim tekrar teşekkür etti ve kendisini çok mutlu ettiğini de belirtti. Evrim'in elinde kırmızı bir arma vardı. Ona bakıyordu. Yüzünde de tatlı, hafif bir gülümseme belirliyordu. Bu armayı ona annesi vermişti. Pijamalarını giymiş camın önündeki minderde oturuyordu. Armaya bakıp düşüncelere dalıp gidiyordu. Yanına teyzesi geldi. Arkasına oturdu. Ellerinde tokalar ve bir de tarak vardı. Bunları Evrim'e aldığını söyledi. Evrim, tokaları çok beğendi. Sonra da teyzesinden saçlarını taramasını rica etti. Annesi Evrim üzgün olduğu zaman hep saçlarını örerdi. Teyzesi Evrim'in kahverengi, parlak saçlarını yavaş yavaş taramıştı. Ördükten sonra hemen gidip uyumuşlardı. Ertesi sabah Evrim erkenden uyandı. Çayı demledi ve güzel, küçük bir sofrayı kurdu. Oturup teyzesini beklemeye başladı. Sonra da arka bahçede yavru bir kedi gördü. Hemen mutfağın arka bahçeye açılan kapısından çıkarak kediyi eline aldı. Annesiyle teyzesinin diktiği ağacın altına doğru gitti. Ağacın altında büyük bir kütük duruyordu. Üzerinde de beyaz bir örtü vardı. Onun üzerine oturdu ve ağaca yaslanarak kediyi sevmeye, onunla konuşmaya başladı. O orada kediyi oynarken teyzesi de aşağıya gelmişti. Teyzesi onu evin içinde arayıp bulamadığında biraz endişe etti. Sonra mutfağa girdiğinde bahçe kapısının açık olduğunu gördü. Dışarı baktığında Evrim'i görmüştü. İlk başta yanına gitmedi. Biraz durup onu izledi. Annesine ne kadar benziyordu. Evrim'e "Günaydın!" dedikten sonra havanın pek sıcak olmadığını bu yüzden üzerine bir hırka giymesi gerektiğini söyledi. Evrim de haklı olduğunu söyleyerek eve girdi. Kahvaltılarını yaparken teyzesinin yüzünde güller açıyordu. Çünkü uzun zamandır bu kadar huzur dolu bir kahvaltı yapmamıştı. Evrim kahvaltıda teyzesine; isterse bahçeye çiçekler dikebileceğini, söyledi. Teyzesi de onun bu hevesini kırmak istemedi ve bu teklifi kabul etti.

Aslında onun da hoşuna gitmişti. Teyzesi “Evde de birkaç eksik vardı zaten hem tohum alır hem eksikleri alırız.” dedi. Kahvaltıdan sonra evden çıktılar. Büyük bir alışveriş merkezine geldiler. Burası eve çok yakındı. Evrim daha önce bu kadar büyük bir yerde alışveriş yapmamıştı. Karşısında kocaman bir bina duruyordu. İçerisini merak ediyordu. Hemen içeri girdiler. Evrim âdeta büyülenmişti. İçerisi çok güzeldi. İlk önce evdeki ihtiyaçları aldılar sonra da tohumları. Bir sürü tohum almışlardı. Renkli renkli güller, laleler, menekşeler... Özellikle de beyaz ve kırmızı güller almıştı. Çünkü annesi çok severdi. Akşama kadar orayı gezdiklerinden dolayı ikisi de epey acıkmışlardı. En üst kata çıkıp yemek yediler. Sonra da arabanın yanına indiler. Poşetleri bagaja koydular. Biraz yürümeye karar verdiler.

Bir sokağa girip ilerlediler. Sokaklar âdeta kimsesizdi. Sokağın sonunda küçük bir park vardı. Küçük ama tatlı bir yerdi. Parkta oldukça yaşlı, kır saçlı bir pamuk şekerçi vardı. Evrim onu görünce teyzesine “Pamuk şeker yiyelim mi?” diye sordu. O da canı çektiyse kendine alabileceğini söyledi. Evrim pamuk şekerçinin yanına geldi. “İyi akşamlar şekerçi dede. İki tane pembe pamuk şeker alabilir miyim?” dedi. Evrim’in bu samimiyetini gören adam ona sıcak bir gülümsemeyle yaşlılıktan titreyen elleriyle pamuk şekerleri uzattı. Evrim şekerleri aldıktan sonra parayı uzattı. Teyzesi de bu sırada parkın başındaki bir banka oturmuştu. Evrim onun yanına geldi ve pamuk şekerini uzattı. Teyzesi “Benim için de mi aldın?” dedi. O ise gülümseyerek başını salladı. Teyzesi uzun zamandır pamuk şeker yememişti. Çünkü pamuk şekerin çocuk işi olduğunu düşünürdü. Ama çok severdi. İki banka yan yana oturmuş yaşlı adamı izliyorlardı. Düşünüyordu, bu kadar yaşlı olmasına rağmen neden çalışıyordu ki. İyi birine benziyordu. Gelen her çocuğa samimiyetle davranıyordu. Evrim dayanamadı adamın yanına tekrar gitti. Yanına oturdu ve neden bu yaşında çalıştığını sordu. Yaşlı adamsa başka kimsesi olmadığını çalışmak zorunda

olduğunu fakat bu durumdan şikâyetçi olmadığını çünkü çocuklarla iç içe olduğunu ve böylece kendini kimsesiz hissetmediğini söyledi. Evrim yaşlı adama, daha ne kadar parkta kalacağını, evine ne zaman gideceğini sordu. O da “Birazdan gideceğim.” dedi. Evrim dededen bir dakika istedi. Ve teyzesinin yanına gitti. Ve yaşlı adamın durumunu anlattı. “Onu evine bırakabilir miyiz?” dedi. Teyzesi de bırakabileceklerini söyledi. Arabaya bindiler, yaşlı adamın evinin önüne çabucak ulaştılar. Ev, Evrim’in teyzesinin evine de çok yakındı. Hatta komşu sayılırlar. Evrim yaşlı adama onu tekrar ziyaret etmek istediğini söyledi. Adam çok mutlu oldu ve şunları söyledi: “Evim burası. Her zaman kapım size açık. Zaten hep o parkta çalışırım.” dedi.

Evrim parktan büyük bir yaprak almıştı. Elinden de hiç bırakmamıştı. Bir kitabın içine koydu. Bu kitabın içinde bir sürü yaprak vardı. Teyzesinin dikkatini çekti. Teyzesi bu yaprakları niçin biriktirdiğini Evrim’e sordu. Evrim: “Bu kitabı bana annem vermişti. Babam bana göndermiş. İçinde bir not vardı. Babam bu deftere benim için önemli olan günleri simgeleyen bir çiçek bir yaprak koymamı istemişti. Geldiği zaman da biriktirdiğim yapraklara birlikte bakacaktık. Belki bir gün gelir o zaman birlikte bakarız.” dedi. Teyzesi “Daha önce de merak ettim ama sormaya cesaret edemedim. Baban nerede, o da mı enkazda kaldı?” diye sordu. Evrim “Babam asker, o hep yurt dışına gidiyor bazen günlerce gelmez. Ama en son gittiğinde bir daha gelmedi. Bir haberini alamadık. Ama ben biliyorum bir gün gelecek. O beni bırakmaz.” dedi. Ağlamak istemiyordu ama kendini tutamıyordu. Gözleri dolmuştu. Kitabı kapattı. Bavuluna koydu. Teyzesi hâlâ eşyalarını bavulda tuttuğunu dolabın boş olduğunu gördüğünde Evrim’in eve tam olarak alışamadığını anladı. Evrim’e “Burada mutlusun değil mi?” diye sordu. Evrim anlamıştı. “Tabii Teyzeciğim ama birazcık zamana ihtiyacım var. Annemin kokusunun olmadığına, kendisinin olmadığına alışmak için yani” dedi. Teyzesi başını

öne eğdi ve haklı olduğunu söyledi. Başını öne eğme sebebiyse pişmanlıktı. Keşke kardeşinin kıymetini bilseydi. Yıllarca onunla konuşmamak yerine yanından bir dakika bile ayrılmayıydı. Onu hatırlayınca kendi kendine kızıyordu. Evrim’i gördükçe de hep onu hatırlıyordu. Kardeşine gösteremediği ilgiyi onun kızına göstermek istiyordu. Yatağına yatmış, bunları düşünürken uyuyakaldı. Evrim’i ise uyku tutmamıştı. Evin çatısı dikkatini çekmişti. Çatı katında bir oda vardı. Bu odada sadece beyaz bir halı ve pencerenin önünde bir koltuk vardı. Teyzesi bazı akşamlar burada oturup yıldızları izlediğini söylemişti. Canı istediği zaman buraya gelebileceğini söylemişti. Koltuğa oturdu. Camdan yıldızları izlemeye başladı. Ne kadar çok yıldız var, diye düşündü. Sonra ayı gördü. Büyük ve parlak ayı o an annesiyle özdeşleştirdi. Annesine söylemek istediklerini aya söyleyecekti. Saatlerce izledi gökyüzünü sonunda koltukta uyuyakaldı. Sabah teyzesi çatı katı hariç evin her yerini aradı ama Evrim’i bulamadı. Birden çok koktu hatta gözleri doldu. Merak etmişti. Ayakkabıları da yerinde duruyordu, bavulu da. Evrim, teyzesinin bağırış seslerini duyduğunda hemen yerinden kalkıp teyzesinin yanına gitti. Çatı katında uyuyakaldığını söyledi ve özür diledi. Evrim’i gören teyzesinin içi rahatlamıştı. Kahvaltılarını yaptıktan sonra Evrim bahçeye çıktı ve çiçekleri dikmek için bir iki saat çalıştı. Sonra da teyzesinin seslenmesiyle eve girdi. Teyzesi, kendisini yormaması karşılığında bahçe işleriyle uğraşmasına izin verdiğini hatırlattı. Evrim gerçekten yorulmuştu fakat toprakla ilgilenmek toprağa dokunmak ona huzur vermişti. Teyzesi “Evrım sen tek başına yorulursun. Birinin sana yardımcı olmasını istiyorum. Bir kız var hem sana bahçe işlerinde yardımcı olur hem de kızın işe ihtiyacı varmış. İstersen bugün bir çağırıp konuşalım.” dedi. Evrim de kabul etti. Akşam yemeğine bahçıvan kızı davet etmişlerdi.

Teyzesi akşam için yemek yaparken Evrim de ona yardım ediyordu. Teyzesi bir şey söyleyecekmiş gibi duruyordu. Bir

sorun olup olmadığını sordu. O da aslında sorun olmadığını fakat Evrim’le bir konu hakkında konuşması gerektiğini ama nasıl konuşması gerektiğini bilmediğini söyledi. Evrim merak etmişti. Hem de endişelenmişti. Teyzesi devam etti. “Yanımda kalman için senin koruyucu ailen olmam gerekiyor. Eğer istersen...” dedi. Evrim’in ne tepki vereceğini bilmediği için biraz korkuyordu galiba. Evrim, gülümsedi ve şartlar öyleyse gerçekleştirmek gerektiğini söyledi. Teyzesi, Evrim’in bu durumu kabul etmesinden dolayı mutluydu. Evrim her ne kadar sorunsuz şekilde kabul ediyor gibi görünse de içinde, annesinin yarası kanıyordu. Yemek ve sofraya hazır. Misafirlerini bekliyorlardı. Sonunda misafirleri geldi. Kızın ismi Melis’ti. Evrim’le çok iyi anlamışlardı. Yaşı çok gençti. Nereden öğrenmişti ki bahçıvanlığı? Evrim dayanamadı ve sordu: “Yanlış anlamayın ama yaşınız da pek büyük değil. Daha on dokuz yaşındaymışsınız. Bu kadar küçük yaşta bahçe işlerini nasıl öğrendiniz?” dedi. Melis” Evimiz burası gibiydi. Çocukluğumdan beri oranın bahçesine çiçekler eker onlarla ilgilenirdim. Yani çocukluk hobim diyebiliriz.” diye cevapladı. Evrim evine şimdi ne olduğunu sordu. O da “Evimiz depremde yıkıldı. Biz de buraya benim çocukluk arkadaşımın yanına geldik. Benim de bu yüzden çalışmam gerekiyor.” dedi. Evrim kendinin de depreme yakalandığını, evinin yıkıldığını, annesinin öldüğünü, enkaz altında kaldığını söyledi. Kız da kardeşinin, annesinin, babasının ve kendinin de enkaz altında kaldığını sekizinci gün çıktığını anlattı. Sadece babası yedinci gün çıkmış. Evrim’le Melis çok iyi anlaştılar. Melis’i bahçıvan gibi almış olarak görünseler de bu eve Evrim’in bir arkadaşı olarak gelecekti. Melis her gün bir iki saat geliyor. Evrim’le birlikte bahçeyle ilgileniyordu. Bir hafta olmuştu işe başlayalı.

Evrime öğlen yemeğinden sonra pamuk şekerli yaşlı adamı görmek istediğini söyledi. Yaşlı adama gitmek için izin istedi. Teyzesi de gidebileceğini söyledi. Önce adamın evine bakacaktı

evde yoksa parka bakacaktı. Şansına, yaşlı adam bugün eve erken gelmiş. Kapıyı tıklattı. Biraz sonra kapı açıldı. Adam kızı görünce çok mutlu oldu ve duygulandı. Yıllardır bu kapıyı kimse onu ziyaret için çalmamıştı. Seksen yaşındaki adamın küçük bir evi vardı. Sadece salon ve bir oda vardı. Mutfaksa salonun küçük bir köşesindeydi. Küçük ama çok sempatik bir evdi. Adamın evinde neredeyse hiçbir şey yoktu: Birkaç kuru ekmek, biraz tarhana, üç yumurta, biraz çay, biraz şeker, biraz tuz dışında. Evrim, adamdan izin alarak ona çorba yapmak istedi. Yemek yapmayı severdi. Birazcık tarhana çorbası yaptı ona. Ekmekler çok kuruydu. Yaşlı adam bunları yiyemezdi. Bu yüzden ekmekleri küçük küçük doğrayıp çorbanın içine koydu. Yaşlı adam defalarca teşekkür etti. Bir iki saat oturup sohbet ettikten sonra evine gitti. Bugünün simgesi olarak bir çiçek de almıştı. Kapıyı çaldı. Teyzesi kapıyı açtı. Teyzesinin yüzü bembeyazdı. Evrim ne olduğunu sordu. O ise içeri geçmesi gerektiğini söyledi. Evrim içeri girdi karşısında bir adam oturuyordu. Evrim elindeki çiçeği düşürdü. “Baba” dedi. Ve Evrim birden bayıldı.

Ne olacaktı teyzesini bırakıp babasıyla yurt dışına mı gidecekti? Yoksa teyzesiyle mi kalacaktı? Belki de babası onu bırakıp gidecekti. Şimdiye kadar olan umutları boşa gitmemişti. Kitabın arasındaki anıları artık babasına gösterebilecekti...

Şevval ÜNSAL

SESSİZLİĞİN DÜĞÜNÜ

Bir kız geldi dünyaya yıllar önce. Kalabalıkların içindeki yalnızlıktı o. Ona sorsanız kendini yıldızların arasındaki karanlık, diye tanımlardı belki. Ama o karanlığın içindeki nadir yıldızlardan biriydi. Dans etmek isterdi kimsenin duyamadığı bir melodiyle. Bu sonsuz gürültüde, duyulmasını isterdi fısıltılarının. Güzel sözler söyledi. Kimse duymayınca, kelimelerini susturdu. Fark etmediler. Bir perinin sihir yapmayı bıraktığını kimse görmedi. Perilere inanmazlardı gerçi onlar. O kız kim mi? Benim, ben...

Gözlerimi açtım. Hiçbir şey yapmadan geçirdiğim üç haftanın sonunda, dışarı çıkıp arkadaşlarımla buluşacaktım. İçimdeki boşluk hissi, bugün ne yapacağımı düşünmekle meşguldü. Varlığını her zaman hissettiren bu duygudan kurtulmanın verdiği rahatlıkla hazırlandım. Dışarı çıktım. Yolda geri dönüp dönmemek arasında kaldım bir süre sonra cesaretle adımlarımı attım. Samimiyetsiz arkadaş diyaloglarından sonra oturup izlemeye, onları dinlemeye başladım.

Konu konuyu açtı, onlar konuştu, ben sustum. Onlar eğlendi, ben sadece baktım. Birinin saçından çıkmaya başlayan beyaz telleri saydım. Görülebilen sadece beş taneydi. Acaba benim saçlarımdan ne zaman çıkacaklardı? Giyindikleri kıyafetlere

baktım, üzerlerindeki renkleri kendi üstümde hayal ettim. Mimiklerine bakarak konuştukları konu hakkında nasıl hissettiklerini tahmin etmeye çalıştım. Herkesin yüzünde bir tebessüm vardı. Arada gülr bir kakhaha atıyorlardı. Güllüp eğleniyorlardı. Gülecek bu kadar şey varken ben neden güleliyordum? Sahi, ben neden buradaydım ki? Burada olduğumun farkında olan birileri var mıydı ki? Herkes beni unutmuş gibiydi. Varlığımı hatırlatmak, görölmek istedim. Eğer ben de ortama ayak uydurabilseydim eğlenebilirdim belki. Söyleyebileceğim şeyleri düşündüm. Hepsini teker teker tattım. Birkaç kez konuşmaya dâhil olmaya çalıştım. Hatta bu kadar huzursuzken espri bile yapmaya çalıştım. Biri bile dönüp bana bakmadı. Ben yok olmuş gibiydim ya da hiç var olmamıştım onlar için.

Kimsenin gerçekten nasıl olduğumu sormadığını fark ettim. Hoş geldin, demişlerdi sadece. Hoş bulmuş muydum ya da hoş gelmiş miydim insanlara? Gerçekten iyi miydim? Görünmez, duyulmaz, hissedilmez ben... Varlığı yokluğu bir olan ben... Daha fazla ait olmadığım bu yerde durmak istemedim. Bu dünyada kendimi hiçbir yere ait hissetmediğimin farkındaydım. Ama bunu bu kadar net hissetmek beni çok üzmüştü. Varlığımı fark etmeyenler yokluğumu da fark etmezlerdi. Sandalyemi çekip kalktım.

Yürümeye başladım. Kalabalıklar yanımdan geldi, geçti. Gözlerim ayakkabılarımda dolandı. Genzimi yakan soğuk havayı içime çektim. Amaçsızca nefes alıyordum işte. Yürüyordum nereye gittiğimi bilmeden, neden yürüdüğümü bilmediğim gibi. Bir ıslaklık hissettim başımda. Kafamı kaldırdım baktım sonsuz maviliğe. Bulutlar ağlamaya başladı. Islanmaktan korkanlar şemsiyelerini açıp koşmaya başladılar. Ben durdum öylece. Durdu zaman benim için, durdu dünya benim için. Gözlerim sulandı. Bulutlar bunca uzaklıktan,

hüzünleriyle yeryüzündeki insanlara etki edebiliyordu. Ben yanımda duran insanlara bile içimdeki acıyı hissettiremiyordum oysa. Sorun acımı hissetmeyenlerde miydi yoksa benim acımı hissettiremememde miydi? Sorun belki de bu acıydı. Artık bu acıyla yaşamak istemedim. Nefes almak için bir sebebim olsun istedim. Ağlayan bulutlara inat, beni duymayanlara inat, acımı hissetmeyenlere inat...

Hatırlanmak istedim. Konuşmayı beceremeyen ben, sesimi duysunlar istedim. Görünmez olan ben, parlamak istedim. Neden nefes aldığımı bilmediğim bu hayatta iz bırakmak istedim. Zaman tekrar gösterdi kendini bana. Tik tak tik tak...

Bir yarışa başladım zamanla. O yarışta, bir iz bırakmaya çalıştım. Saatim yanı başımda durup beni izledi. Tik tak tik tak... Ben hızlandım; o yavaşladı. Ben yavaşladım; o hızlandı beni uyarırcasına. Zaman, oldu en iyi arkadaşım. Bana cesaret veren, sonunu bilmediğim ömrümü bana hatırlatan bir dosta dönüştü. Sonra topladım biraz kendimi, biraz hayatımı.

Şimdi sizlere sesleniyorum. Konuşmayı unutanlar, bağırın ama sesinizle değil yüreğinizle. Dinlenmeyenler, sizi dinlemeyenlere seslenmeyi bırakın. Sizi sadece herkesin duyamadığı o melodiyi işitenler dinlesin. Görünmez olanlar, alın elinize bir şişe sim dökün üstünüze, sizi sadece hayattaki parıltıları görebilenler görsün.

Ben sesimi duyuramadım belki yeterince ama ruhumun cümlelerini okuttum. Kim bilir bazılarınız seyrettirir, bazılarınız dinlettirir. Duyulmayanların mırıldandığı sözler, karanlıktaki seyrek yıldızların dans ettiği şarkıdır. Görülmeyenler, hayattaki parıltıları görenlerin yolunu aydınlattığı ışıktır. Kimsesizler, kimsesizlerin dostudur.

Ben konuşmadım belki ama kelimeler benim için konuştu. Ben dans edemedim ama harfleri dans ettirdim. Ben görünmedim bu karanlıkta ama yazdıklarım beyaz kağıtlarda gözüksüler. Benim kitaplarımı okuyanlar benimle tanışmadılar ama aslında beni en çok ve bir tek onlar anladılar. Dünyadaki bir peri sihir yapmaya tekrar başladı.

Şeyma AKBAŞ

TABLONUN HİKÂYESİ

Celal Ulu 36 yaşında, ortadan biraz fazla gelikle hayatını sürdürmeye çalışan ve bunu gururla başaran bir fabrika işçisiydi. Kendisi bekardı ve bu yaştan sonra da herhangi bir kadınla hayatını paylaşmaya pek niyetli olduğu söylenemezdi.

Sonbaharın ortalarında soğuk günlerden bir gün Londra'daki evinin yakınlarında bulunan bir yerde resim sergisi yapılacağını duydu, duyar duymaz da hiç vakit kaybetmeden orada bulundu. Serginin yapıldığı mekânın içi kasvetli görünüyordu, insanda iyice merak uyandıran bir kasvet...

O güzelim resimlerin içinde ilgili gözlerle biraz gezindikten sonra karşısına çıkan, insanı bir anda büyüdü bir şekilde kendisine hapseden, başyapıt kadar muhteşem bir yağlı boya tablosunun gözüne takılmasıyla duraksadı ve hâlen tablonun vermiş olduğu büyüünün esiri olan gözleriyle inceledi.

Tam bu büyüünün zihninde uyandırmış olduğu derin düşüncelerle kaybolurken bir ses onu âdeta kayb olduğu yerden kurtarıcı misali çekti.

“Merhaba!” dedi kurtarıcı ses; konuşmasının karşısında bulunan adam tarafından tamamlanmasını bekleyerek.

“Aaa... Merhaba... Ben Celal, Celal Ulu.” diyerek adamın bekleyişini sona erdirdi.

“Ben de Kâmil Efendi, bakıyorum da siz de bu eşsiz yağlı boya tablosundan gözlerinizi alamıyorsunuz.”

“Dediğinize göre ben yalnız değilmişim...” dedi Celal.

Kâmil, gidon modelindeki bıyıklarının kaplamış olduğu yüzüne samimi gülümseme yerleştirdi. “Hayatın uzun hikâyesini tek bir resimle anlatabilen bir eser karşısında insan nasıl olur da etkilenmez ki?”

Tuhaf bakan gözlerle, “Dediğiniz şeyde mantık bulabilmekte zorluk çekiyorum. Bu sadece yetenekli bir ressamın elinden çıkan resim parçası.” Celal bu sözlerle cevap verdi.

Kâmil iç çekte ve kendinden gayet emin bir şekilde, “Eğer ki senin dediğin gibi sadece çizimden ibaretse, nasıl zihninde bu kadar çok ve farklı düşünce uyandırabildi?” dedi “Ah, ayrıca içinde hikâye barındıran tek resim bundan ibaret mi sanıyorsun Celal?” diye de eklemeye bulundu. Celal, Kâmil’in bu sözleri karşısında etkilendi ve merakı da arttı.

“Sana bu tablonun ardında yatan hikâyeyi anlatmama ne dersin?” Celal başını “evet” anlamına gelecek şekilde salladı.

“Tamam o hâlde... Bu hikâye, adı Soldiraty olan bir kasabada yaşanmış. Hikâyenin kahramanlarından biri, herkese yardım etmeyi çok seven 12 yaşında bir çocuk; diğeri ise ailesi tarafından sırf çirkinliğinden dolayı nefretle büyüyen, küçük yaşlarda terk edilen Huysuz adında 47 yaşında bir adammış... Bu adam zamanında göremediği sevgisizlikten öyle bir hâle gelmiş ki bencil, adı gibi hep huysuz, nankör birine dönüşmüş. Ama

çocuk da onun tam tersiymiş. Adı da Amir’miş.”

Kâmil devam etti: “Günlerden bir gün Huysuz, güneşin ışınları değer değmez canlanan, bütün hayvanlara ev sahipliği yapan ormanlık alanda kambur sırtıyla taşıdığı sepetini yerde bulunan kırık ağaç dalları ile doldurmaya çalışıyordu. Amir de ormanlık alanda ona yakın konumda, ama başka bir köşesinde güzel, kendi hâlinde yaşayan hayvanlarla ilgileniyordu. Huysuz, kambur sırtında taşıdığı sepeti tam ağzına kadar doldurduğunda ayağı yerde duran bir taşla çarpmış ve düşmüş. Düşmesiyle sepetteki bütün dallar yerlere saçılmış. Amir keskin kulaklarıyla bu düşüşü sezmiş ve hemen Huysuz’un yanına yardıma koşmuş. Başta, Huysuz yardımını kabul etmemiş. Ama baktı ki iş böyle olmayacak en sonunda kabul etmek zorunda kalmış. O andan itibaren birbirleri ile tanışık olmuşlar. Bu olaydan sonra Huysuz’un başı ne zaman derde girse Amir ona yardım eder olmuş.

İlişkileri bu sayede de zaman geçtikçe gelişmiş. Huysuz ilk defa birisine karşı sevgi beslemeye başlamış. Onlar için tek önemli olan şey neredeyse sadece birbirleri olmuş. Tabii aralarındaki ilişki diğer kasabalıların gözüne batmıyor değilmiş. Zaman geçtikçe kasabalılar, Huysuz ve Amir’e kin duymaya başlamışlar. Kötü kalpli kasabalılar bir gün korkunç bir karar almışlar: Huysuz içerisindeyken evini yakacaklarmış. Bu kararı biraz zaman geçtikten sonra en sonunda uygulamaya geçirmişler ve zavallı Huysuz’un eski püskü, yıkık, her şeye rağmen ayakta durabilmeyi başarmış bir harabeden farksız olan evini o da içerisinde bulunuyorken ateşe vermişler. Huysuz yanan evinin içinde ölümle burun burunayken, neden sürekli nefrete layık birisi olduğunu son kez düşünmüş. Bu olay çabucak Amir’in kulağına gitmiş ve Amir hemen Huysuz’un yanına koşmuş. Her ne kadar tek başına imkânsız olduğunu bilse bile Huysuz’u kurtarmaya çalışmış ama tabii ki de başarısız olmuş ve Huysuz

bunun sonucunda ölmüş. Amir de bir ömür boyu bunun acısıyla yaşamaya mahkûm olmuş.”

Celal, tablonun bu güzel ve anlamlı hikayesi karşısında sözünü geri almadan duramamış. Hem çok etkilenmiş hem de içi hüznle dolmuş.

“Şimdi ne düşünüyorsun?” dedi Kâmil hikâyeyi biliyor olmanın vermiş olduğu gururla. “Sence hâlen sadece resim parçası mı? Bak görüyor musun? Resimdeki ağaçlık yerler ve evler kasabayı temsil etmekte. Ön planda bulunan kir içerisinde, siyah tüylere sahip olan ve huysuz yüz ifadesi takınan çirkin ayı, Huysuz. Yanında da ona büyük mutlulukla yardım etmeye çalışan, kar tanesi kadar beyaz, temiz tüylere sahip yüzünde tebessüm bulunan yani ayının tam tersi özelliklere sahip olan tavşan ise Amir’ i temsil ediyor.” diyerek de açıklamayı eksik olmaktan kurtardı.

Celal meraklı bir şekilde Kâmil’in açıklamasını eksik bıraktığı yeri sordu.” Peki şu arkadaki kurtlar neyi temsil ediyor Kâmil Bey?”

Kâmil Bey,” Ha onlar mı? O kurtlar diğer lanet olası, Huysuz’ un ölümüne sebep olan kasabalılar.” diyerek açıklamasını tamamladı.

“Vay canına, bu kadar derinden etkileyeceğini hiç düşünmezdim.” dedi Celal.

Sohbetler edildikten sonra Celal arabasıyla evin yoluna koyuldu. Tabii ki aklında, sergideki tablo vardı; etkileyici, insanın içine dokunan hikâyesiyle...

Tahir Tuna KAVAK

ZARF

Halit sıkıntılarını, sevincini, hüznünü, tüm hislerini içinde, yıllar evvel yarattığı o engin dünyada, yaşayan bir adamdı. Fakat vardı bir kimse hislerini anlattığı, kendisini dinlediğine inandığı yegâne bir kimse: Candan. On beş -evet, tam on beş- koca yıldır ona mektup yazıyordu, canıgönülden inandığı Candan'a. Her gün, her saat, her an onu düşünürdü; yekpare hayal kurardı ona dair, Candan ve Halit'e dair. İlkokulda bir sene -yalnızca bir sene- birlikte "aynı okulda, aynı sınıfta, aynı sırada, yan yana" olmalarına karşın derin ve güçlü bir bağ kurmuşlardı. Kimi zaman eve birlikte döner, birlikte çalışır ve yalnız birbirleriyle hasbihâl eder, dertleşirlerdi. Aralarında üçüncü bir kişi asla olmamıştı. Fakat bu günler ebedî olamamıştı: Candan'ın babasının işi sebebiyle -hukuk müşaviri olan babasına Polonya'dan geri çevrilemez bir iş teklifi gelmişti- ayrılmak zorunda kalmışlardı. Artık iki uzak şehirde yaşayacaklardı: Biri memleket Ankara'da, biri yaban Krakow'da... Bunu istemiyordu Halit; ayrılmayı, bırakmayı, vazgeçmeyi. Ne yapacaktı, ne düşünmeliydi? Ya bu mesafelerin ilişkilerini bozmasına müsaade etmeyecek bir çözüm bulacaktı ya da kalan ömrünü -ki bu çok uzun bir süre- azap içerisinde geçirecekti. Bir gün, okuldan eve döndüğü bir gün, yerde bir kâğıt parçası gördü Halit: Dikdörtgen şeklinde beyaz ama aslında bir o kadar da kapkara bir kâğıttı bu. Bir zarf, mektup

zarfıydı. Kimin düşürdüğünü, neden düşürdüğünü bilirse de inanıyordu Halit: Bu bir işaretti. Hemen ertesi gün Candan'a bu fikrinden bahsetmiş ve kendi adresini vermişti. Bunun mutlak çözüm olacağına, aralarındaki bu derin ve kuvvetli bağın hiç güç kaybetmeden daha da büyüyeceğine en derinden inanıyordu. Bu vesileyle ikili arasında mektuplaşmalar sürmeye başladı. Halit -kimi zaman aksaklıklar çıksa bile- neredeyse her gün yazıyordu Candan'a. Her gün ama her gün onu düşünüyor, tekrar kavuşacakları o yegâne günü planlıyordu. Aklında türlü senaryolar kuruyordu.

Aradan geçen on beş senenin ardından Halit yükseköğrenimini tamamlamış; evet, Dil Tarih-Coğrafya Fakültesinden, Leh Dili ve Edebiyatı Bölümünden mezun olmuştu. Candan Polonya'ya gittiğinden beri Lehçeye ve Leh kültürüne ilgi duymaya başlamıştı çünkü bu dili, bu kültürü artık Candan'ın yüreğine giden ve o yüreğin engin kapılarını açabilecek bir anahtar olarak görmeye başlamıştı. Bunun üzerine ilköğretim ve ortaöğretimi boyunca Lehçe öğrenmeye başlamış ve lisans tercihlerini de bu yönde yapmıştı. Şimdi ise bir lisans mezunu olarak yegâne gayesini gerçekleştirmek üzere Polonya'ya, Krakow'a gidecekti. Bu konudan Candan'a söz etmedi, sürpriz yapacaktı ona. Mezun olduğu o yaz vakit kaybetmeden -her ne kadar biraz daha pahalı da olsa- aktarmasız bir bilet almış, valizini hazır edip yola çıkacağı o günü beklemeye başlamıştı. Heyecandan kıpır kıpırdı: Yıllardır kurduğu hayallerini, o yekpare senaryoyu gözünün önüne getiriyordu. "Candan'la buluştuktan sonra orada bir ev tutar, iş ararım. Birkaç yıl orada kalıp vatandaşlık alırım, düzenimi kurarım. Çok geçmeden Candan'a ilanıaşk ederim. Gerisi çok mühim değil." Aklında kurduğu buydu Halit'in. Bu, tek değildi aklındaki ahvalin. Her ne kadar hepsi birbirinden farklı ya da benzer olsa da tek ve kesin bir ortak noktaları vardı: Sevdiğine kavuşmak.

Halit hayal kurarken düşünüyordu aynı anda, acaba o da böyle hayaller kuruyor mudur, diye; acaba on beş senenin ardından beni görünce sevinir mi, diye. Bu düşüncelerin ardından seyahat günü geldi ve sorunsuz bir seyahatin ardından artık Krakow sokaklarına varmıştı. Aslında önce oteline uğrayıp valizini bırakmalıydı fakat dayanamadı; bir elinde valizi, diğer elinde Candan'a armağan edeceği bir şişe gül parfümü vardı: Beyaz kâğıtla kaplanmış, kırmızı kurdele bağlanmış bir kutudaydı bu parfüm. Acaba sever miydi? Adresi, tabii ki, aklındaydı, yıllardır, uzun yıllardır. Bir sola sapıyor, bir sağa. Kimi zaman önünden son anda bir otomobil geçiyor, hakaret edercesine kornaya yükleniyordu. Değildi, umurunda değildi bu Halit'in. Birkaç saat boyunca sokaklarda dolaşırken buldu evi, Candan'ın ve ailesinin evini. Usulca kapıya doğru yaklaştı. Bir süre -Halit bu süreyi kestiremiyordu- kapıda mütereddit beklerken bir anda kapı açılıverdi. Yüreği ağzına geldi Halit'in; oydu, oydu işte, Candan. Gözyaşlarına boğulmuştu. Candan'ın sorusu üzerine bir an kendine geldi Halit: "Kimsiniz, ne buyurmuşsunuz?" Soru Lehçeydi, bir an şaşırma da bozuntuya vermeden cevaplayacağı sırada, hemen ardından kendini Candan'ın kollarında bulacağını umduğu sırada evin içinden kalın bir erkek sesi işitti: "Kim gelmiş, hayatım?" Nutku tutuldu Halit'in, sözler boğazında düğüm düğüm olmuştu. Artık sevinç gözyaşları son bulmuştu, yaş da akılmıyordu gözünden. Dehşet içerisindeydi, başı düşmüş, göz bebekleri kocaman açılmıştı. Bir süre o vaziyette bekleyen Halit'i Candan'ın sesi kendine getirdi. Candan'ın yüzünde şaşkın ifade vardı. Ah, o gözler! Hâlâ aynı sıcaklıkla bakıyordu. Evet, değildi; o, eski Candan değildi. Büyümüştü, serpilip genç kız olmuştu. Bu güzelliğe kim dayanabilirdi, çoktan Leh adamın biriyle evlenmişti. Belki de bu yüzdendi kendisine uzun zamandır mektup yazmamasının sebebi, nadiren yazdığı mektuplardaki o soğukluğun sebebi. Ne yapacaktı şimdi? Ömrünü adadığı o kadın, sevgili Candan, başkasına yâr olmuştu. Merak ediyordu, acaba mektuplarını

okumuş muydu Candan? Onun için Lehçe öğrenmiş, tüm yaşamını Candan'a göre belirlemişti. Onun olmadığı bir gelecek düşünemiyordu. Candan, "Gelecek" demektir. Candan, onun her şeyiydi; ona tapıyordu âdeta. Onun Tanrıçasıydı Candan. Her gün onu düşünüyor, ona mektup yazıyordu. Yalnızca bu değil, kendi yazdığı ve Candan'a gönderdiği sayısız şiir, çizdiği resim vardı. Bu sayede Tanrıçasının gözüne girebileceğini, onu etkileyebileceğini düşünüyordu. İdeal erkek olduğunu gösteriyordu. Peki, şimdi ne yapacaktı? Görünen o ki Tanrıçası kendisinden razı ve memnun değildi. Nerede hata yapmıştı Halit? Ne eksikti? Kusuru da hatayı da kendinde arıyordu Halit, yoksa başka kim kusurlu, kim hatalı olabilirdi ki? Tanrıçası olamazdı, Tanrıçası mükemmeldi. Bu düşüncelerin hepsi yalnızca birkaç saniyede geçmişti Halit'in kafasından. Şuursuzca elindeki hediye paketini eline tutuşturdu Candan'ın ve monoton hareketleriyle tek kelime etmeden başı düşmüş hâlde gerisin geri sokağa çıktı Candan'ın kendisine seslenişlerine aldırmandan. Sokaklarda saatlerce, belki de günlerce aç büi laç dolaştı. Aklında yalnızca tek bir soru vardı: "Tanrıçam öldü mü?"

Tayyip İbrahim YILDIZ

CUMHURİYET CEVİZİ

Annemin kurusun diye serdiği cevizleri küfeme doldurdum ve azığımı sırtlanıp meydana doğru yola koyuldum. Güneş yeni yeni bulutların arasından sıyrılıyordu, saat 7.30 civarıydı. Bugün diğer günlerden kalabalık olacakmış meydan, babam öyle dedi, ama nedenini de söylemedi ben de sormadım. Ama küfemi ağzına kadar doldurdum, bugün iyi bir satış olmasını istiyordum. Pazar yeri dokuzda başlayıp, bir de sona eriyordu. Normalde bu yolu hep babamla giderdim ancak bu gece meydan yerinde bir hazırlık olacağından eve dönemedi, büyük ihtimalle bir tanıdıkta kalmıştı. Uzun kavaklar arasından ağır ağır yürümeye başladım. Ülkenin yeni savaştan çıkmış olmasından mütevellit patika yol ıssız ve bir o kadar da sessiz idi. Kırk beş dakika yürüyüşten sonra uzaktan gelen gürültü ve ellerinde elma, armut taşıyan amcalar görüldü, meydana olsa olsa beş dakikalık bir yolum kalmıştı. Bu kadar kalabalığın olabileceğini düşünmüyordum aslında. Daha pazara gelmeden bir heyecan bastı beni. Neyse ki kalabalığın arasından sıyrılıp babamın bizim için kiraladığı tezgâha doğru yöneldim. Cevizleri sırtımdaki küfeden indirdim ve tek tek sepetlere dizmeye başladım, sonra babamın geçen hafta belirlediği fiyatı değiştirmeden sepetlere astım. Satışlar saat daha dokuz olmadan iyi kötü başlamıştı. Hatta tahmin ettiğimden bile iyi gidiyordu satışlar. Her şey o kavak ağaçların arasından tozu ve toprağı

sırtlayıp gelen araç görünene kadardı. O toz yığını her saniye biraz daha meydana yaklaşıyordu ve benim satışlarım durmuştu. Daha çeyreği bile satılmamıştı cevizlerimin ve bu şekilde eve gidersem babam ne derdi? Araç yaklaştı, yaklaştı ve pazar yerinin ortasına kadar girdi. İşte o saniye bir ağlama hissi geldi ve bıraktım kafamı dizlerime. Hüngür hüngür ağlıyordum. Meydandaki tezgâhtarlar bile arabanın başına toplanmıştı. Bu kalan cevizlerin satılmayacağına kanaat getirmiştim artık. Kafamı dizime gömüp babamı beklemeye başladım. Tam o sırada bir el kafamda gezinmeye başladı. İçimden babamın gelmesinin sevinci ve cevizlerin satılmamasının mahcubiyetiyle kafamı kaldırmadım. Bu sefer seslendi:

- “Neyin var senin çocuk?” dedi. Bu ses, bu ses babamın değildi. Şaşırarak yüzümü kaldırdım. Karşımda babamdan daha kısa boylu, mavi gözlü, sarı saçlı bir adam duruyordu. İnsanların elini öpmeye, sarılmaya çalıştığı bu adam kimdi acaba, diye kendi kendime sordum. O sırada arkadan köylü adam, “Çok yaşa Mustafa Kemal Paşa” dedi. Dondum kaldım olduğum yerde, âdeta nefes almak zor gelmeye başlamış, kalbim yerinden çıkmak için yalvarıyordu sanki. O sırada Atatürk bir soru daha sordu. Eline iki ceviz aldı ve:

“Bunlar ne kadar çocuk?” dedi. Bu sefer soruya bir cevap verecektim ancak ne demeliydim? İsmiyle hitap edemezdim, amca da diyemezdim, babam seferberlik anılarını anlatırken Paşam derdi. Ben de Paşam demeliydim herhâlde ve kısık bir sesle cesaretimi toparlayıp “Bunlar cumhuriyetin mahsulüdür Paşam. Sizlere afiyet olsun.” dedim. Ancak Atatürk elini cebine attı ve iki lira çıkardı. Parayı uzattı ve almamı söyledi. Ama nasıl alabilirdim bu parayı, alsam babam ne derdi acaba bana, tüm bu sorulara bir cevap ararken Atatürk:

“Yerli mahsulün, alın terinin karşılığıdır bu para!” dedi ve evimizdeki tüm cevizleri satsak bile kazanamayacağımız bu parayı kabul ettim. Atatürk tekrar geldiği araca binip meydanı terk etti. Ben de cevizlerimi sattıktan sonra diğer köylülerle beraber eve dönmek için patika yola çıktım. Beraber sohbet ederek ve türküler söyleyerek köye vardık. Babamı olanları anlatmak için heyecanlı bir şekilde beklemeye başladım. Babam da çok geç kalmadan eve geldi. Olanları teker teker anlattım ve en son cebimdeki iki lirayı çıkardım. Babamın Dumlupınar Kuşatmasında Atatürk ile gösterdiği mücadele aklına geldi ve bugünkü yaşadıklarım onu çok duygulandırdı. Ağlamaklı bir sesle:

“İçindeki Atatürk ve vatan sevgisi her zaman payidar kalsın oğlum!” dedi.

Nur Tuana ÇELİK

YILDIZLI GECE

Yatağımda uzanıyorum. Saat gece yarısını gösteriyor olmalı. Pencereden içeriye ayın ışığı sızıyor. Pijamalarımı giyemedim henüz. Uyumaya hazır değilim. Karşımdaki duvar rüyalarımın daha çok ilgimi çekiyor. Bomboş beyaz bir duvar... Yalnızca bir tablo asılı üstünde, bir de led lambalar... Karanlık odamda tabloyu görebilmek için nokta gibi duran ışıkları açıyorum. Yıldızlar gibi parlıyorlar. Odamı aydınlatmak için bu kadar küçük ışıkların yeterli olması ne garip... Peki bu küçük ışıklar neden zihnimi aydınlatamıyor?

Beyaz duvara zıt olan siyah tabloyu inceliyorum. Siyahın içinde hafif mavilikler de var. Gözlerime benzetiyorum onları. Lacivert, karanlık gözlerime... Tuvalin üstüne gelişigüzel noktalar bırakılmış. Siyahın üstünde bu sarı noktalar ne kadar da güzel görünüyor. Bazıları, sanki tablonun dikdörtgen sınırları içinden kaçacakmış gibi duruyor. Kayan yıldızlara benzetiyorum onları. Şimdi bir dilek tutsam gerçekleşir mi acaba?

Yatağımdan kalkıyorum. Odamın kapalı kapısına uzanıyor elim. Bunu yapmalı mıyım? Dışarıya çıkmalı mıyım? Bir anda, gözüme o küçük ışıklar bile çok parlak gelmeye başlıyor. Kapının yanına, yere çöküyorum. Ellerimi ovuşturuyorum. Bu soğuklukta ne böyle? Çok üşüyorum. Oysa henüz ağustostayız, kasım ayına daha çok var.

Üzerimdeki kıyafetleri inceliyorum. Yine siyah giyinmişim. Siyah bir pantolon, siyah bir bluz, siyah bir ceket... Kolyeme uzanıyor elim, gümüş rengindeki kolyeme... Yuvarlak bir çerçevesi var. İçindeyse bir kedi figürü... Babam almıştı bunu bana. O hep beni “Kara Kedim” diye severdi. Babam için, minik, yavru bir kara kediydim ben. Gözyaşlarımı silerek yerden kalkıyorum. Şimdi bir dilek tutsam gerçekleşir mi acaba?

Kapımı açarak evin karanlık koridoruna adımımı atıyorum. Eskiden bu koridorda hep senin kahkahaların yankılanırdı baba. Şimdiyse etraf çok sessiz. Aradığım odayı bulduğumda içeriye görebilmek için ışığı açıyorum. Gözlerim, parlak, beyaz ışık yüzünden kamaşıyor. Odanın duvarları tablolarla kaplı. Hepsini tek tek aşağı indiriyorum. Yere gelişi güzel atıyorum her birini. Duvarda asılı kalan son tabloya bakıyorum. Sahi, bu tabloyu ne zaman yapmıştım? Babam bir bankta oturuyor, yanındaki kara kediyi seviyor. Tabloyu onu duvarda tutan çividen kurtarıyorum. Babam artık gülümsemiyor, yanında kara kedisi de yok. Tek başına o bankta oturuyor. Masmavi, kara bulutlarla kirlenmemiş gökyüzüne bakıyor. O resmi de diğerlerinin yanına atıyorum. Gözüm masamdaki boyalarımaya iliştiriyor. İlk kez nefretle bakıyorum onlara. O çok sevdiğim boyalara, fırçalara... Duvardaki resmi almak için tekrar odama dönüyorum. İçerisi harap olmuş durumda. Masanın üstünde devrilmiş bir boya kabı var. İçindeki su, masama yayılmış. Kıyafetlerim yere saçılmış. Beyaz duvarın üstünde tek başına kalmış tabloya bakıyorum. Elim bir türlü onu oradan çıkarmaya gitmiyor. Şimdi bir dilek tutsam gerçekleşir mi acaba?

“Almira, kızım. Neden uyumadın?” diyen anneme bakıyorum. Üstünde o pahalı geceliği var. Ona bir sürü şey söylemek istiyorum. Yüzüne karşı bağıırıp çağırarak istiyorum ama olmuyor. Beynim benden habersiz çalışıyor. “Anne, babam beni neden terk etti?” diyorum çatallaşmış sesimle. Nedenini

biliyorum. Neden yaptığını biliyorum. Ama yine de sormak istiyorum. Babamın beni neden bıraktığını bir kez de ondan duymak istiyorum. Sekiz yaşında değilim artık. O büyük evde kaybolan kız değilim. Kaybolduğu evin bodrumunda boyalarla tanışan, resme âşık olan o kız değilim.

Annem cevap vermiyor. Sadece susuyor. Cenazedeki herkes gibi, o da susuyor. Onu orada bırakarak, dış kapıya doğru ilerliyorum. Ayağıma siyah ayakkabılarımı geçiriyorum. Annem hiçbir şey söylemiyor. Bana engel olmuyor. Kapıyı hızlıca kapatarak dışarı çıkıyorum. Temiz hava ciğerlerimi okşuyor. Adımlarım gittikçe hızlanıyor. Koşmaya başlıyorum en sonunda. Sahile varıncaya kadar... Koşuyorum, koşuyorum, koşuyorum... Kesik nefeslerimin arasında burnuma gelen tuzlu suyun kokusu genzimi yakıyor. Babamı benden alan denize bakıyorum. Karanlık, dibi görünmeyen su içimdeki kediyi ürpertiyor. Sanki karşısında bir düşmanı varmış gibi tıslıyor karanlığa. Belki de onu korkutup kaçırmaya çalışıyor. Bu karanlık dalgalar senin mezarın olmak için fazla soğuk değil miydi baba? Ben de dalsam onların arasına kızar mısın bana? Olduğum yerde öylece duruyorum. Ne ileriye bir adım atıp babama kavuşabiliyorum ne de arkamı dönüp karanlığın canavarından kaçabiliyorum. Kafamı kaldırıp gökyüzüne bakıyorum. Deniz sanki göğe yükselmiş gibi çarşaf misali dalgalanıyor. Bir yıldız kayıyor. Şimdi bir dilek tutsam gerçekleşir mi acaba? “Baba bana tekrar kara kedim der misin?”

Yağmur DOĞAN

KARŞILAŞMA

Enid Kalesi'nin suikastçısı olduğumdan beri kalenin büyücü kulelerinden birinde kalıyordum. Onlardan tek farkım benim büyücü değil suikastçı olmamdı. Büyücü değildim ama tabii ki bu krallıktaki herkes gibi benim de bir ruh gücüm vardı.

Cassion krallığı üç kaleden oluşuyordu. Adira Kalesi güç kaynağıydı bu krallığın. Krallıktaki bütün yaşayanların kendine ait bir yeteneği vardı ve bu yetenekler, kaledeki gizli ejderha heykelinden geliyordu. Rivayete göre bu ejderha heykelinin karnındaki parlak küre, bu krallığı, içindeki insanları oluşturmuş ve onlara birer hediye olarak yetenekler bahşetmişti. Ben de bu yeteneklerden nasibimi almış ve akıl gibi büyük bir güce sahip olmuştum. İnsanların aklını yönetebiliyor, okuyabiliyor, hatta anılarını görebiliyordum. Bu küre bana yapabileceği en büyük iyiliği yapmış ve bu hayatta tek şansım olmuştu. Ama tabii ben bu şansını çok yanlış kullanmıştım. Ben çok iyi bir insan olabilirdim ancak bana sunulan seçenekte kalbim her zaman iyiliğin karşı tarafını seçmişti. Benim kaderim iyi olarak yazılmamıştı ve bana düşen tek şey, yazılan kadere uymak ve boyun eğmekti.

Enid ve Koa Kaleleri aynı mevkide olan, Adira Kalesi'nden sonra gelen iki kaleydi. Bu iki kalenin de kendi kralları ve kraliçeleri vardı. Ancak Adira Kalesi kral ve kraliçe tarafından yönetilmiyor,

imparator ve imparatoriçe tarafından yönetiliyordu. Ana ve iki kol olarak koca Cassion krallığının yönetimini üç kaleye bölmüş ve başarılı bir şekilde bu işi devam ettirmişlerdi.

Yumuşacık yatağımdan kalktım, bu kocaman odanın dolabından kendime bir siyah pantolon ve gömlek seçip giydim. Dışarıdan giyilen bir siyah deri korseyi de kıyafetlerimin üzerine giydim ve yanıma eski bir köstekli saati aldım. Deri çizmelerimi giydim ve aynada kendime baktım. Bana yaraşır bir şekilde giyinmiştim. Hiçbir zaman leydilerden biri olmamıştım, olamazdım da. Biliyordum çünkü en son o kabarık elbiselerden giydiğimde ne nefes alabiliyordum ne de hareket edebiliyordum. Hayat onlar için benimkinden de zordu muhtemelen.

Düşüncelerime dalmışken kapı iki kere tıklatıldı. “Gel.” diye sakın bir şekilde cevap verdiğimde geniş tahta kapı açıldı ve hizmetkârlardan biri içeri girdi. “Efendim, Kral Abraxas sizi çağırıyor.” dedi. Başımı salladım. “Çekilebilirsin.” dedim ve hizmetkâr dışarı çıktı. İş başa düşmüştü ve anladığım kadarıyla da bana ya bugün ya da yarın uyku yoktu. Derin bir nefes aldım ve odadan çıktım. Soğuk mermerler ile yapılmış kalede kendimden emin adımlarımla Enid Kalesi’nin kralı Abraxas’ın yanına gidiyordum.

Önünde durduğum devasa kapı yavaşça açıldı ve ben Abraxas’ın huzurunda eğilip konuşmasını bekledim. “Victoria.” Adımı duymam ile ayağa kalktım ve ellerimi arkada birleştirip karşısında dimdik durdum. “Yarın için bir görevin var, ancak bu görev başarısızlık ya da belirsizlik ile sonuçlanırsa, meydan çeşmesine çıkmak zorunda kalırsın.” dedi. Yutkundum, ilk defa böyle bir tehdit alıyordum. “Sizi dinliyorum.” dedim. Derin bir nefes aldı. “Ejderha heykelini Adira Kalesi’nden çalacak ve bana getireceksin.” Gözlerim hayretle açıldı. “Ama Efendim, siz de biliyorsunuz ki bu...” cümlem yarıda kesildi. “İmkânsız.”

başını sola yatırdı ve elini bana doğru uzattı. “Ancak sen ne imkânsızları başardın bunu da başarırısın.” dedi. Konuşup inkâr etmek istiyordum. Gözlerim yerinden fırlayacak hâle gelmişti artık. Geri geri gittim ve boğuluyormuş gibi nefes nefese dışarı attım kendimi.

Böyle zor bir görevin bana verilmesi beni şaşırtsa da korkutamamıştı, çünkü ben bu krallığın araniyor listesinin en başında yer alan kaçak bir suikastçıydım, yaptığım bir suçtu evet ancak insan kaderinden kaçamaz ve ona teslim olurdu.

Beni asıl şoka uğratan Meydan Çeşmesi dediğimiz infaz yeri idi. Her suç işleyen orada infaz edilmiyor ancak krallığa ihanet edenler orada infaz edilebiliyordu. İhanet, bu krallığa göre en büyük suçtu, her şey affedilirdi ancak ihanet en büyük günahı.

Büyücü kulesine doğru yol aldım, artık güvenli bir şekilde uyumak istiyordum. Benim yaşadığım türden olan kuleler, kale savaşa girdiğinde koruma görevinde olan önemli kişiler için yapılmış oluyorlar. Bu yüzden gerçekten büyücü olan kişiler bu kulelere beyaz büyü yapıyor ve hepimizi koruma altında tutuyordu. Ben de zaten beni yerleştirecekleri kulenin kalbinde yani büyücülerin yanında kalmak istemiştim. Çünkü bu kurnaz büyücüler, kendi kaldıkları yerlere beyaz büyüünün yoğunluğunu veriyorlar ve en korunaklı kısmı kendileri için hazırlamış oluyorlardı.

Ve ikna kabiliyetim olduğundan büyücü katında kalmak benim için zor olmamıştı.

Odaya girdiğimde yatağımın üzerinde harita olduğunu düşündüğüm sarılmış ve iplikler ile bağlanmış kâğıtlar gördüm. Yatmak için geldiğim odada tek ihtiyacım olan yatağımın üzeri bir yığın iş ile dolu, ne kadar da iç açıcı bir manzara!

Sarı kâğıtları tek tek açtım. Hepsi Adira Kalesi'nin planıydı. Kaledeki dört gizli oda ve iki gizli geçit benim işimi hızlandırıp kolaylaştırıcaktı ancak bu işin kolaylaşması imkânsıza yakındı. Deneyecektim ancak başarılı olamayacaktım ve ben meydan çeşmesinde infaz edilecektim. Başka yolu yoktu.

Bütün planı gözden geçirip aklımda bir şeyler ayarlamıştım. Evet, Krallığın en iyi suikastçısıydım fakat o ejderha heykeline İmparator Olyseus bile dokunamıyordu ve ben o heykeli çalacaktım. Kulağa çılgınca geliyordu ve sıkıntı da şuradaydı, bu gerçekten çılgınlıktı.

Bu görevi başaramayabilirdim ama yapmak zorundaydım. Ayağa kalktım ve eski tahta kutuyu açtım. Yarın beni güçlendirecek bir şeye ihtiyacım vardı ve bu kutu bana tam da bunu veriyordu.

Gördüğüm resimler, mektuplar, kıyafetlerden kesilmiş kumaş parçaları ben daha elimle dokunmadan ruhumu sarsmış ve bütün duygularımı ayağa kaldırmıştı. Bu mektuplar babam ve annemin evlenmeden önce konuşmak için birbirlerine yazdıkları mektuplardı. Fotoğraflar, içinde onların, bizim ya da aile dostlarımızın bulunduğumuz eskiden sahip olduğum bu ailenin fotoğraflarıydı. Babamın eski beyaz gömleğinden aldığım bir parça kumaş duruyordu.

Gözlerim doldu. Onlar benim böyle biri olmamı istemezlerdi ama yine de desteklerini eksik etmezler, hep arkamda durabilirlerdi. Ancak kader onları benim elimden ben onlara gerçeği söyleyemedim almıştı.

Daha fazla dayanamamış ve kutuyu kapatmıştım. Başarmak zorundaydım. Yatağıma yattım ve kendimi karanlığın kollarına bıraktım.

Uyandıgımda her şey hazırды. Kahvaltımı yapmıştım ve artık kendimi hazır hissediyordum. Odama çıktım ve dolaptan eski deri pelerinimi aldım. İçine de birkaç parça giysi çıkardım ve giydim. Zor bir görevdi rahat hareket etmeliydim.

Yere sıfır olan ince çizmelerimi giymiştim. Topuk sesi ve deri sesi çıkmamalıydı o yüzden bu çizmeler neredeyse çorap gibiydi. İçine kalın çorap giyip bu botları giydiğimde o kadar sessiz hareket edebiliyordum ki... Belki nefesimi bile duyarlardı ama adımlarımı asla duyamazlardı.

Meydandaki pazarda yürümeye başladım. Normal giyinmiştim bu yüzden halk arasında dikkat çekmeden dolaşabiliyordum. Adira Kalesi'ne ulaşmak için biraz yükseğe çıkmam lazımdı. Evlerin arka tarafına geçip yürümeye devam ettim. Gözüme birkaç saman ilişti. Samanlar kare hâline getirilmiş ve iplikler ile sertçe bağlamıştı. Kapüşonumu kapattım ve saman yığınlarının üzerinden evin çatısında çıktım. Artık görünmemeliydim. Gündüz zamanları güneş her yeri aydınlatıyordu ve bu benim aleyhime işliyordu.

Evlerin baca kısımlarına saklanıp ilerliyordum. En son çatısında olduğum ev dışında, birkaç ev değiştirmiştim. Karşımdaki ev benim için son evdi çünkü bundan sonra Adira Kalesi'ne giden gizli merdivene ulaşabiliyordum. Ancak bu ev benim çatısında olduğum eve uzaktı.

Dizlerimin üzerinde eğildim ve parmak uçlarımda durdum. Sırtımı öne doğru alıp derin bir nefes aldım. Yapabilirdim, daha önce onlarca kez yapmıştım, yine yapardım. Kendimi karşımdaki eve doğru yöneltip zıpladım ancak yetişememiştim.

Evin çatı kısmındaki demirlere zar zor tutunabilmiştim. Bütün bedenim aşağı doğru sarkıyordu. Kollarımdan destek alıp ve

bedenimi sağa sola doğru hareket ettirmeye başladım. Yeterince sallandıktan sağ bacağımı sertçe çatıya doğru attım. Artık çıkmam daha kolaydı. İçeriden gelen seslerle kapıya doğru yaklaştıklarını anladım. Hızlıca yukarıya attım kendimi.

Ben çatıya çıktığımda benim az önce sallandığım yerden iki kişi çıktı. Onların arkasının dönük olmalarını fırsat bilerek hızlıca gizli merdivenlere doğru gittim. Ağaçlık alan bu merdivenleri çok güzel kapatmıştı ancak ben merdivenlerin altındaki tünel ile kaleye ulaşacaktım.

Beyaz merdivenler pek görünmüyordu. Dikenli sarmaşıklar ile sarılı merdivenin önünde durdum ve derin nefes aldım sadece dördüncü basamağa kadar dayanmalıydım. Merdivene girebilmem için önümdeki sarmaşıkları ellerimle iki yana ayırdım. Acımişti.

Dişimi sıkı sıkı geldiğim bu dördüncü basamağın iki ucuna elimi koydum ve yukarı kaldırdım. Evet, artık yolum tertemiz bir şekilde karşımdaydı. İçine atladığımda buranın zifiri karanlık olduğunu fark ettim. İçimden “Burada neden meşale yok?” diye düşünüyordum. Elimde cebime atıp kibriti aldım ve yaktım. Elimde küçük bir kibrit vardı ve ben bu kibrit ile koskoca tünelde yürüyordum. Hayat bir insanın yüzüne hiç mi gülmezdi?

O efsanevi Ejderha Heykeli bana yapabileceği en büyük iyiliği yapmış olabilirdi ama o iyilikten daha iyi bir iyilik yapabilirdi. Mesela ışınlanma gibi bir gücüm olsaydı şu an bu soğuk tünelde elimde kibrit ile yürümek yerine heykelin yanında olabilirdim.

Ben içten içe yakınırken tünel bitmişti ancak elimdeki kibrit hâlâ yanıyordu. Kibriti yere bıraktım ve tünel girişi gibi duran yere arkamı dönüp kibritin biraz ilerisine oturdum çünkü

birazdan bu küçük kibrit fazlasıyla ışık saçacaktı ve biri gelirse görmemesi gerekti.

Bir tane daha kibrit çıkartıp çubuk kısmını kırdım ve hâlâ yanan kibritin üzerine attım. Ateş harlandığında elimde kalan kibriti de üstlerine attım. Ateş yükselirken ayağa kalkıp iki üç kere vurduğum ve yanan kibrit sönmüş, benim vuruşlarımla da kül hâline gelmişti. İz bırakmamak adına o külü üfledim.

Arkamı dönüp duvara elimi koydum. Yürürken duvardaki elim bana nerede olduğumu gösteriyordu. Duvarın hafif eğimli hâle geldiğini fark ettiğimde durdum. Yol ayrımına gelmiştim. Bulduğum duvar sağ taraftaydı ancak benim sol tarafa gitmem lazımdı ki gizli odalara ulaşabileyim.

İki elimi de duvara yaslayıp geri gitmeye başladım. Sırtım duvar ile buluştuğunda sol tarafa geldiğimi anladım. Yavaş yavaş yürümeye başladım. O kadar karanlıktı ki gözüm karanlığa dahi alışamıyordu. Yürüdükçe ışık süzölmeye başlamıştı ayaklarımın uçlarına. Sonunda vardığımı anladığımda önüme merdivenlerin çıkmasıyla gülümsedim. Başarabilmiştim. Artık Adira Kalesi'nin içindeydim.

Burası kale planında gördüğüm gizli odalardı. Ayrı bir kattı. Eğer kalede isyan çıkarsa bu kimsenin bilmediği kata İmparator Olyseus ve ailesini getiriyor ve onları güvende tutuyorlardı. Odalardan birine girdim ve derin nefes aldım. Şu an tek yapmam gereken geceyi beklemektir.

Yere oturdum yavaşça. Aslında oturabileceğim ve yüksek kalitede olduğuna emin olduğum koltuk ve yatak vardı ancak burada olduğumu kimse bilmemeliydi. Arkamda iz bırakmamak için çabalıyordum ve başarıyordum da.

Kaç saattir burada olduğumu bilmiyordum ama vakit gelmişti. Odanın kapısı açtım ve dışarı çıktım. Yavaş adımlar ile yukarı çıkmaya başladım. Yakalanmıyordum çünkü gideceğim yollardaki muhafızların aklına erişiyor ve onları kontrol ediyordum. Böylece kimse beni fark etmiyordu.

En tepeye çıktım ve mermer kolonun arkasına saklandım uzun süre sonra ilk defa altı kişinin birden aklını kontrol edecektim. Bu benim için zor olacaktı. Derin bir nefes aldım ve aklımı boşalttım, bu noktaya gelene kadar stresli değildim ama artık dizlerim titriyordu korkudan. Stresli olduğum zaman kimsenin aklını kolayca kontrol edemiyordum.

En sonunda başardığımda altısını birden etkim altına aldım. Başım çatlayacak gibi ağrıyordu. Hepsini yer altı zindanlarına gönderdiğimde kapının önü artık tamamen boştu. Kapıya ağırlığımı verip aşağı doğru bastırarak açtım. Böylece kapı ses çıkartmamıştı.

İçeri girdiğimde Ejderha Heykeli ile karşılaştım. Büyüleyici görünüyordu. Arkadaki pencere açıktı ve oradan sızan ay ışığı bu heykeli mükemmel gösteriyordu.

Heykele ulaşmak için adımımı attığım anda camda bir karaltı gördüm. Siyah siluetin bana dönük olduğunu fark ettim. Yakalanmış mıydım? Hayır yakalanmamıştım. O da benim gibi bu heykeli almak için gelmişti. Camdan içeriye doğru atladı ve heykele benimle aynı uzaklıkta durdu.

Aklınca bana meydan okuyordu. “Benimle oyun oynama.” dedim. “Oyun mu? Oyunu sadece çocuklar oynar ufaklık.” dedi. Benimle alay ettiğinde ona çocuk olmadığımı kanıtlayacaktım. Bu heykeli aldıktan sonra bir muhafızı buraya getirecek ve onu yakalatacaktım. Ardından kulemin manzarasından onun

Meydan Çeşmesi'nde çırpınışını izleyecektim.

İkimiz de aynı anda hareket ettiğimizde ellerimiz de aynı anda ejderha heykelini kavramıştı. Ama benim tek dikkatimi çeken elindeki özensiz yıldız damgasıydı. Karşımda düşmanım olduğunu varsaydığım kişi çocukluk aşkımla olabiliirdi. Bundan emin değildim.

“Zehir geceye karıştığında tek yapmamız gereken sessiz kalmaktır.” Sesimi tekrar değiştirip söylediğim cümle ile duraksadı. Nefes alışının hızlandığını fark ettim. O'ydu; yanımda duran kişi, çocukluk aşkımla ve aile dostumuzun erkek çocuğu olan Azriel Xavier'dı. Ailemi kaybettiğim saldırıda o da ailesini kaybetmişti. Biz ne kadar birbirimize tutunmaya çalışsak da kader bizi ayırmıştı ancak şimdi yeniden karşılaşmıştık.

“Victoria.” Adımı söylediğinde görmeyeceği için başımı sallamadım “Azriel.” diye fısıldadığımda artık ikimiz de birbirimizden emindik. “Elini sakın oynatma.” dedi, bana söylediğini anlamamıştım. “Bu büyümlü şey hassasiyete duyarlı, elini bir milim dahi oynatırsan yakalanırsınız.” dedi. Bir anda büyük bir stres ve baskının altına girmiştim. Kolumun ağırıştığını hissediyordum.

“Ne yapacağız?” soruyla durdu ve düşündü. “Bilmiyorum ama tek bildiğim şey şu an kaçmamız gerektiği.” Doğru söylüyordu kaçmamız gerektiği yoksa kurtulamayacaktık.

Aklıma kalenin planı geldi. “Yerde duran güneş ve ay sembolü olan halıyı görüyor musun?” diye sordum. Başını salladı. “Gizli bahçeye çıkan bir tünel var onun altında. Oraya gidip halıyı ve aynı zamanda tünelin kapağını da kaldırmamız lazım. Anladığımız kadarıyla içine girip bizi direkt aşağı doğru bırakacak bir tünel. Ama arkamızdan hem o halıyı hem de kapağı eskisi

gibi kapatmamız lazım. Bahçedeki muhafızları ben hallederim ancak çok hızlı olmalıyız.” dedim. Plan iyiydi iyi olmasına, ama çok tehlikeliydi.

“Tamam.” Kabul edeceğini düşünmemiştim ama Azriel düşünmeden onaylamıştı beni. “Üç dediğimde bırakacağız.” dedim. Başını salladı.

“Bir.”

Sesler gelmeye başladığında ikimiz de birbirimize baktık.

“İki.”

Derin bir nefes aldık.

“Üç!”

Aynı anda elimizi bıraktığımızda öyle bir ses çıkmıştı ki bir anlığına aklımı yitireceğimi sanmıştım.

Sesin etkisinden çıktığımızda ikimiz de halıya doğru koştuk. Halıyı kaldırdığımızda yuvarlak ahşap kapıyı yukarı doğru çektik. “Git sen, ben halledeceğim.” dedim. Başını onaylamaz şekilde salladı. “Vakit yok tartışma benimle ve atla.” istemeye istemeye kendini zifirî karanlığa teslim etti. Elime bir iğne aldım. Kapağın alt tarafından yukarı doğru çıkartıp halının altına sapladım. Kapının altındaki iplerden tutup kendimi aşağı doğru sallandırdım.

Kapağı kapattığımda halı da kapakla beraber örtülmüştü. İğneyi kapıdan aldım çünkü halının üzerine bastıklarında iğne ayaklarına batarsa, bizim gizli bahçeye gittiğimizi anlardı ve bu isteyeceğim son şey bile değildi.

Kendimi bir anda aşağı bıraktım ve hızla aşağı doğru sürüklendim. Çılgılık atmak istiyordum ama atamıyordum. Bir

anda dışarı fırlayacaktım ki ayaklarımdan tuttu biri. “Dikkat et!” Azriel’in sesini duyduğumda derin bir nefes aldım. Hâlâ tünelin içerisindeydik. “İki muhafız var aynı anda kontrol edebilir misin onları?” dedi. Şu an stres altındaydım ve bunu yapmam çok zordu ama yine de deneyecektim.

İlk başta nefesimi düzene sokup kalp atışlarımı dizginledim. Çok zamanımız yoktu ama yine de titremelerimin geçmesini bekledim. Derin bir nefes aldım ve aklımı boşalttım. İki muhafızın bana yaydığı varlığı hissediyordum. Onlara ulaşmam çok zor olacaktı. Odaklandığımda ruhum bedenimden çıkıyormuş gibi hissettim. Her yeri buğulu görüyordum iki muhafız da tam karşımdaydı sanki. Onlara dokunuyormuş gibi hissettiğim anda ikisinin de aklını etkim altına aldım. İkisini de Ejderha Heykeli’nin bulunduğu odaya yönlendirdim.

Koşarak gizli bahçeden uzaklaştıklarında Azriel koluma dokundu. “Gidelim.” dedi. Başımı salladım. Gizli bahçenin içerisinde can havliyle koşuyorduk. Hiçbir yere sapmadan dümdüz gidersek yol ayrımından labirente doğru gidip ezberlediğim çıkış taktiğini uygulayacaktık ve cennet ormanına giriş yapacaktık. Ormandan birkaç dakika uzaklıkta balıkçılar için yapılmış kulübelerde konaklayacaktık. Orada yakalanma ihtimalimizi göz önünde bulundurmuştum ancak onu da hazırlamıştım. İşimi asla şansa bırakmazdım.

Gizli bahçenin yol ayrımına gelmiştik. Bu iki yol da labirente çıkıyordu ancak sol taraftaki yol, çıkmaz yoldu. Azriel’in elini tuttum ve sağ tarafa doğru çekiştirdim. Gözümün önüne labirentin planını getirdim ve ilerlemeye başladım. Kaleden hâlâ çıkan olmadığına göre kalenin içi aranıyor olmalıydı. Şanslıydık çünkü ben heykel odasına ulaşırken onların kafalarını karıştıracak birkaç işaret bırakmıştım. Bu işaretler beni kalenin içinde aramalarına sebep oluyordu.

Labirentin çıkışına gelmiştik. Azriel bana hayran olmuş bir şekilde bakıyordu. “Ezberledin mi?” başımı onaylar biçimde salladım. El ele labirentten çıktığımızda artık muhafızların dışarı çıktığını duymuştuk. Cennet ormanına doğru koşmaya başladık. Yetişmeliydik yoksa yakalanırdık.

Balıkçı kulübelere geldiğimizde içeri girdik nefes nefese. Korkunç bir yoldu. Arkamıza bakmaktan önümüzü görememiştik neredeyse. Dolaptan kıyafet çıkarttım ve Azriel’a verdim. İkimiz de sıradan köylüler gibi giyindik. Azriel yerdeki ahşaplardan birini söktü ve yere oyuk açmaya başladı. Kıyafetlerimizi saklayacak bir yer yaptığını anladığımda güldüm. Zekiydik ve bu bugün işimize çok yaramıştı.

Bugün Enid Kalesi’nden ayrılmadan önce balıkçılardan birini buraya göndermiş ve benim için balık tutmasını istemiştim. Kısacası her şey bu yüzden bu kadar hazırды. Yanan sobanın yanında duran kutuyu elime aldım. İçini açtığımda aradığım iki şey de karşımdaydı. İki yüzüğü de elime aldım ve kıyafetlerimizi gizleyen Azriel’in yanına gittim. “Tak bunu.” yüzüğü gördüğünde evli rolü yapacağımızı anlamıştı. Ancak onları bu şekilde inandırabilirdik.

Her şeyi halledip tam sobaya tekrar odun atacaktık ki kapı tıklatıldı ve biz rol yapmamız gereken noktaya geldiğimizi anladık.

Azriel kapıyı açtığında kalın bir ses duydum. “Merhaba emirler üzerine cennet ormanını kontrole gelmiştik, çekilme emri gelene kadar burada kalabilir miyiz?” Baş muhafızın sesini duyduğumda bunun bizi araştırmak için söylenmiş bir yalan olduğunu anladım.

Azriel’in onaylaması ile içeri geçen muhafızlar koltuklara yerleşti. “Burada mı yaşıyorsunuz?” başımı “Hayır” anlamında salladım.

“Eşim ve ben bugün balık tutmak için gelmiştik buraya ancak geri dönemedik o yüzden bugünlük burada konaklıyoruz.” dedim. Ellerimize baktıklarında yüzükleri gördüler.

“Çocukları iyi ki ablanın bıraktık. Liya biz eve gelmeseydik çok korkardı.” dikkat çekmeyecek günlük bir şekilde konuştuğumuzda baş muhafız bizi dinlemeye başladı. “Eğer yarın ona balık götürmezsek korkacak kişi biz olmalıyız.” Azriel’in yüzündeki gülümseme o kadar gerçektir ki söylediğimiz yalana biz bile inanmıştık.

“Bir çocuğunuz mu var?” başımı salladım. “İki kızımız var.” başını salladı. Yalan söylemekte artık profesyonel olmuştuk. Bu kötü bir şeydi ancak zorundaydık, hayatımız buna bağlıyken her şeyi yapardık. “Adira Kalesi’nin muhafızları mısınız?” başlarını salladılar.

“Biri Ejderha Heykeli’ni çalmaya çalışmış.” Gözlerimi şaşkınlıkla açtım. “Kim böyle bir ihanete kalkışabilir ki?” sorumu muhafızlardan biri yanıtladı “Zehir olduğunu düşünüyoruz.” Zehir bendim, halkın bana taktığı bir isimdi Zehir.

“Belki de Suskun’du.” Suskun yanımdaki adamdı. Azriel da benim gibiydi. Biz halkın bize taktığı lakaplar ile tanınıyorduk. “Bilemeyiz, ama ikisini de yakalayıp gerekeni yapmalıyız.” İçlerinden biri konuşan muhafıza baktı. “Bunca yıl yakalayamadık, nasıl tek gece de yakalayabiliriz ki?” tam konuşmaları bittiğinde gökyüzü bir anda aydınlandı. “Çekilme emri verildi.” dedi muhafız.

“Bizi burada ağırladığınız için teşekkür ederiz.” Baş muhafız konuştuğunda gülümseyip onları yolcu ettik. Ve evet, şu an kurtulabiliştik ancak bu sadece şu andı.

Sabahın ilk ışıklarıyla ikimiz de suikastçısı olduğumuz kalelere gittik. Bütün muhafızlar karış karış bizi arıyordu. Kuleye gidip teslim olmuşum gibi davrandım ve Abraxas'ın huzuruna çıkmadan önce odama gitmek istedim. Kabul ettikten sonra beni odama götürüp dışarıda beklediklerinde güldüm.

Beni nasıl tek başıma böyle bir yerde bırakırlardı anlamıyordum. Dolaptan eski birkaç parça giysi çıkardım ve üzerimdekiler ile değiştim. Sönmüş şöminenin yanına gittim ve elimi kül ile bulayıp üzerime sürdüm. Ardından aynısını saçlarıma da yaptım. Artık gerçekten halktan biri gibi görünüyorum. Açık camın yanına gittim kutu koyduğum yerde duruyordu. Kutuyu aldım ve camın önüne oturdum. Ayaklarımın altında kulenin dış tarafından yapılmış merdivenler vardı.

Kapıdan sesler geldiğinde merdivenlerden aşağı doğru koştum. Son merdiven ahırın çatısının biraz uzağındaydı. Çatıya atladım ve yere ayaklarımı bastığım gibi koşarak kaleden uzaklaştım. Özgürlüğüme koşuyordum.

Livia Gölü'ne geldiğimde durdum. Azriel neredeydi? Yakalanmış olabilir miydi? “Hâlâ hayattasın.” cümlesini duyduğumda derin bir nefes aldım. Rahatlamıştım. Şu an o kadar çok ağlamak istiyordum ki ailemden birini daha kaybetmek altından kalkamayacağım bir yükü. Koştum ve Azriel'a sıkıca sarıldım. “Yolları ayırmanın vakti geldi.” dedi. Başım omzundayken kafamı salladım. Ayrılmak zorundaydık yoksa yakalanma ihtimalimiz artardı.

“Dikkat et.” Tam gidecekti ki elini tuttum. Yere oturdum ve kutuyu açtım. İçinden Azriel'ın ailesine ve bana ait iki fotoğrafı çıkartıp ona uzattım. “Sakın yakalanma.” dedim. Ellerimizi ayırdık ve ikimiz de sonsuz özgürlüğümüze koştuk.

Yağmur GÜLLE

BENİM SEVGİLİ GÜZEL ÇİÇEĞİM

Yaşlı kadın her şeyini kaybetmişti, daha doğrusu, “Her şeyim” dediğini kaybetmişti. Şimdi o yoklukta buz gibi bir soğuklukla baş başaydı. Hayat arkadaşından geriye sadece anıları kalmıştı. Üzgün müydü bilmiyordu ama pişmandı. Yapamadıklarına, söyleyemediklerine...

Ve önündeydi işte tüm gençliği, aşkı, ömrünün en güzel yılları... Anıları toplanmış onu bekliyordu küçük bir kutuda. Kutuyu açmaya çekindi. Açmaya gücü var mıydı ki? Birden gözü parmağındaki yüzüğe kaydı. Eşinin hatırasıydı. Herkesin düşlediği bir yüzük değildi. Öyle süslemeleri ya da yakutla bezenmiş şeritleri yoktu belki ama anlamı vardı, yaşanmışlıkları vardı.

Kadın tekrar kutuya döndü. Açma cesaretini şimdi bulmuştu kendinde. Yavaş bir şekilde kaldırdı kapağı. Gözüne ilk çarpan şey kurumuş bir nergisti. Sanki tekrar o çiçeği aldığı güne dönmüştü, daha yeni tanıştıkları zamana... Her şey ne kadar toz pembeydi ne kadar heyecan vericiydi o zaman. Kalbini, aşkla yeni tanışan iki gencin neşesi sarmıştı. Kurumuş çiçeği özenle kenara bıraktı.

Anılarında çıktığı bu yolculuğa devam etmek için kutuya döndü. Şimdi ise karşısına bir fotoğraf çıkmıştı. Bu fotoğrafta kendisi vardı, gülerken çekilmişti. Artık eskimiş, solmuş bir resimdi. Elindeki kağıdın arkasını çevirdi. Bir tarih ve el yazısıyla yazılmış bir şiir vardı. Okudu şiiri hem de defalarca. Sanki her bir kelimesini ezbere bilmiyormuş gibi... Son kez de hayalinde canlandırdı bu şiiri. Gramofonda çalan eski bir şarkıyı ve masadaki renk renk çiçekleri hatırladı. Zaten onunla olduğu hangi anı unutmuştu ki... Fotoğrafi da nergisin yanına bıraktı.

Son kez kutuya döndü. Daha fazla engelleyemediği yaşlar, gözlerinden yavaşça dökülmeye başladı. Gördüğü sarı bir bebek patiğiydi. Bundan seneler önce hamile olduğunu öğrendiklerinde almışlardı. Bir bebekleri olmasını çok istemiş, dualar etmişlerdi. Allah da dualarını kabul etmişti ama melekleri çabuk ayrılmıştı aralarından. Daha dünyaya gelmeden hayata veda etmişti. Sonrasında da çocuk sahibi olamamışlardı ama pek çok çocuğun kalbine dokunmuşlardı. Nerede bir yetim görseler kendi çocukları yerine koymuş, onların her konuda yanlarında olmuşlardı.

Kutuda yüzlerce mektup vardı. Okumalı mıydı hepsini emin değildi. Yoksa kalbi, bu yükü daha fazla taşıyamaz mıydı? Çok özlemişti onu, ona seslenişini, dokunuşunu... Yaşlı kadının üstüne, anıların ağır yükü çökmüştü. Çok ihtiyacı vardı ona. Açtı mektuplardan birini, mektup şöyle başlıyordu:

Benim Sevgili Güzel Çiçeğim,

Seni görmeden geçirdiğim bir haftanın son günündeyiz. Ama az kaldı Çiçeğim, bir hafta sonra buradaki işim bitecek, döneceğim ve yine kavuşacağım sana. Ne günler güzel ne geceler güzel geçiyor senin yokluğunda. Nerede olursam olayım seni düşünüyorum hep. Ne kadar zormuş birini özlemek. Bugün

bir kitap okudum. Senin adın geçiyordu kitapta. Nasıl mutlu oldum görmeliydin. İsmi görmek bile kalbimin ritmini değiştiriyor. Kokun başımı döndürüyor. Ve varlığın ruhumda derin izler bırakıyor Mis Kokulu Çiçeğim...

...

Sahi, ne kadar olmuştu ona “Çiçeğim” demeyeli. Zaman çok acımasızdı alıp götürüyordu sevdiğinin sesini, yüzünü hatta hayalini bile... Kendisi bir hafta yokluğuna dayanamamıştı. Ya yaşlı kadın ne yapacaktı? Yıllardır sevdiğinin yüzünü görmemişti bile.

Elindeki mektubu bıraktı. Kutudan çıkardıklarını topladı. Hepsini bir bir katladı özenle. Kapağını da kapatıp tekrar o kuytuya koydu kutuyu. Şimdi pişmanlığının yanında üzgündü de. Her an kapıdan girip “Benim tüm yollarım sana çıktı Çiçeğim.” diyecekmiş gibi hissediyordu.

Canı yanıyordu yaşlı kadının. Ne yapacağını bilmez hâldeydi. Onu kaybettiğinden beri ilk defa bu kadar yokluğunu hissetmişti. Boş kalmıştı bir yanı işte. Onlar hep birbirlerini tamamlamışlardı ama şimdi o yoktu. Kadın boş kalan tarafının acısını büsbütün hissediyordu. Kalbi sıkışıyordu.

Hasret ne kadar zor bir duyguydu, en az çaresizlik kadar acıtıyordu canını. Gidenler neden geri dönmüyordu? Hani bırakmayacaktı onu. Koskocaman bir yük bırakmıştı geriye; taşısın, diye. Hiç mi tanımamıştı onu! O kaldıramazdı ki bu yükü...

Oturduğu yataktan kalktı. Yatağın karşındaki dolaba doğru yöneldi. Ahşap işlemeli kapağı açtı. Birkaç dakika sadece gördüğü kıyafetleri izledi. Kocasının kıyafetlerini... Hiçbirine dokunmamıştı, dokunamamıştı.

Her şey o gitmeden önce nasılsa öyleydi. Gömlekleri ütülü, pantolonları askıda asılıydı. Elini gömleklerden birine tedirginlikle uzattı. Aldığı gömleği bir süre elinde tuttu. Sonra çekinerek de olsa gömleği burnuna götürdü. Ömrünün en güzel kokusunu duydu. Ona sarıldığı anlar bir bir gözünün önünde canlandı.

Anılar kalbinin etrafında dönerken birden nefes alışverişleri hızlandı. İçindeki tonlarca duyguya aynı anda söz geçiremiyordu. Bu duygu karmaşasının aksine kafasındaki tüm sesler susmuştu. Her yer derin bir sessizliğe büründü. Kulağına sadece camdan hızını artırmış olan yağmurun sesi gelmeye başladı. Yağmuru çok severdi ikisi de. Hasta olacaklarını bildikleri hâlde yağmurun altında saatlerce yürürlerdi.

Biliyordu yaşlı kadın. Ağır gelmişti işte bu yük ona. Hissetmişti zaten bunu. Artık dizleri taşıyamadı kadını. Yavaşça çöktü olduğu yere. Elinde onun gömleği, burnunda onun kokusu, zihninde onun hayali vardı sadece. Canı yanmıştı yaşlı kadının, ama içindeki bu yanan ve her yandığında biraz daha yakan ateşe şükretti. Bu kor ateşi, nefretin buz duvarlarına tercih ederdi. Ya hiç sevmenin ve sevilmenin ne olduğunu bilmeseydi? O şanslıydı, hayat karşısına öyle birini çıkarmıştı ki hem sevmeyi hem de seilmeyi öğrenmişti onunla. Doyasıya yaşadığı bir hayatı olmuş, onunla geçirdiği hiçbir andan sıkılmamıştı.

Vakit geldiğinde ölümü yüzünde bir gülümsemeyle, eski bir dost gibi karşıladı. Ölüm de ona bir arkadaş gibi gelmişti. Asla üzgün değildi, aksine mutluydu kadın. Sevdiğini tekrar görecekti; hayalinde, anılarında yaşattığı biricik eşinin yanına gidiyordu. Ölüm onun için bir son değildi. O vuslata ermişti. Hasreti son bulmuş, yürekten istediği dileği gerçek olmuştu.

Yağmur SAYILGAN

YALNIZLIĞIN SESİ

Sonbahar ayının kahverengi derinliklerine karışmış bir ses tonuydu o. Çobanın dağlardaki ırmaktan kuzuları için taşıdığı suların, sonbahar yaprakları bürümüş toprağa döküldüğü anda oluşan o çamurlu kırmızı botlar... “Al beni.” diyordu sanki masmavi gökyüzüne. “Al beni.” Oturdu kuru bir yere ve sordu kendine çoban: Bu kadar zor muydu şu yalnızlığın sesinde kendini bulmak? Korkmalı mıydı o yüce dağların sessizliğinden?

Belki de orada yaşıyordu onun yalnızlığı. Haykırmalı mıydı dağlara içindeki engelleri, yoksa susmalı mıydı? Kafası çok karıştı. Yanında meleyen kuzularına baktı. Acaba onlar da mı dağlara sesleniyordu? İki dağın arasına doğru yürüdü. Çoban ilerledikçe nem kokusu duyuyordu sanki. Kül renkli duvarları olan hafif yosunlu bir mağaraya girdi. Ama buradan gökyüzü görünmüyordu, yoksa bu muydu o özgürlüğü kısıtlayan duvarlar? Başiboş bir çobandı o, nasıl anlayabilirdi ki özgürlüğün sesini?

Akşam olmak üzereydi. Tüm kuzuları köye indirmek için yola koyulacaktı. Ama hiç mutlu değildi hâlinde. Başını öne eğmiş yürüyordu. O kadar dalgındı ki birden sürüsünün sağa sola dağıldığını fark etmişti. Kuzuların yardım çığlıkları kulağında

inliyordu. Sadece bir kurt muydu onları öyle dağıtan? Çok zor geliyordu ona, ağır başını kaldırıp kurdu kovmak... Bir ıslık çaldı köpeğine, ama hiç kıpırdamıyordu yerinden köpek. Çoban kendi başının çaresine bakmalıydı. Baktı da... Kurdu zor da olsa kaçırıldı. Tam yoluna devam edecekken yerde yatan bir kuzu gördü, yaklaştı, kuzunun ayağının incindiğini fark etti. İçinde bir şeyler acıdı. Çok hızlı düşünmeliydi. Zorlanarak sırtına aldı kuzuyu yerden hemen. Kuzu küçük olmasına rağmen o kadar ağırdı ki ayağa kalkmakta zorlanmıştı çoban. Zaten o kadar derdi vardı omuzlarında bir de kuzu binmişti dertlerinin arasına. Gözlerinde kendiliğinden akmaya başlayan bir sel oluştu. Dindirmeye çalışsa da o seli, yürümeye başladı hızlı hızlı. Bağırarak geldi içinden. Ancak hâlâ çok korkuyordu bağırıktan...Bağırma duyan olur muydu acaba?

Sırtında ayağı incinmiş kuzunun ince inleyişi, kalbinde yalnızlığın acısı birbirine karışmıştı. Yürüyordu yüküyle hızlı hızlı. Aniden bir kız gördü çoban... Derenin kenarında oturmuş öylece suyu izliyordu güzel kız. Çoban ne yapacağını şaşırılmıştı. Birden kızın yanına gitti ve ona seslendi, titreyen sesiyle. Kızı da korkutmadan yardım etmesini istedi. Kızdan ses çıkmıyordu. Derenin diğer tarafındaki papatyaların yapraklarındaki esintiyi dinledi bir süre. Bu ses bile sessizliği bozmasına rağmen kızdan ses çıkmıyordu. Sessizliğin sesini sabırla dinledi çoban...

Karşı köydeki değirmenin sesini, yan taraftaki kara kedilerin birbirleriyle dalaşma seslerini, sertleşmeye başlayan rüzgârın uğultusunu... Dinledi her birini çoban...Bunlar mıydı yalnızlığın sesi? ...Yoluna devam etti, köye az kalmıştı. Biliyordu, bulacaktı kafasındaki soruların cevaplarını. Kurtulacaktı bütün yüklerinden bir bir. Bu umutlu düşünceler tutuyordu onu ayakta. Yavaş yavaş varıyordu farkına. Köyü akşamın serin havası basmıştı. Üşüyordu çoban, yorulmuştu ve titriyordu. Ama bu hisleri hissedebildiğine de sevinmişti.

Coşkuyla bağırdı akan ırmağa, karşıdaki dağlara, ormanlara, ay ışığı vuran göle... Artık o da hissediyordu, bulmuştu bütün soruların cevaplarını: Hissetmekti aslında her şey. Tüyleri diken diken olmuştu. Asıl şimdi anlamıştı yalnızlığın oluşturduğu özgürlüğün sesini. Yalnızlık özgürlüktü!

Yağmur SÖNMEZ

MAVİ KANATLAR

Uzak bir çayırdaki kelebek olacakları günü bekleyen biri benekli öbürü çizgili iki tırtıl yaşarmış. Bu tırtıllar arasından su sızmazmış, hatta bazen diğer tırtıllar tarafından kiskanılmış bu dostlukları. Her iki tırtılın da yapmayı en çok sevdiği şey kırlarda dolaşıp birer kelebek olduklarında yapacaklarını, bundan önce de nasıl çabucak birer kelebek olabileceklerini düşünmekmiş. Bir gün benekli tırtıl öbürüne sormuş:

- Bir kelebek olduğunda kendine ne renk kanat beğeneceğine karar verdin mi?
- Evet; tabii ki ben de kendime tıpkı ailem ve bu çayırın çoğu gibi kırmızı kanatlar seçeceğim, herhâlde sen de kırmızı kanatlı bir kelebek olacaksın?
- Hah, tabii ki de ben de kırmızı kanat seçeceğim. Ne sandın ki?

Oysa işin aslı başkaymış, benekli tırtıl mavi kanatlar istiyormuş. Tıpkı gökyüzü gibi, çayırdan akan ırmak gibi mavi kanatlar... Hayatında mavi kanatlı bir kelebek görmemiş olsa da o masmavi kanatlar görüyormuş düşlerinde.

Küçük tırtılcık içinde bir buruklukla arkadaşına bugün için veda etmiş ve eve, kırmızı kanatlı ailesinin yanına yola çıkmış. Ailesine, koza öğretmenlerine, herkese ve hatta

biricik sevdiceğine söylediği bu yalana; özgürlüğüne ve mavi kanatlarına kavuşabilmek için verdiği gizli seferberliğe ve bir kelebek olmadan önce özgürlüğüne kavuşmak için zamanla ve kozasıyla yaptığı yarışa yanarmış benekli.

Köprüden bol sular geçmiş ve bizim Çizgili ile Benekli, kelebekliğe ramak kalan kocaman tırtıllar olmuş. Çizgili, hâlâ kendinden emin bir şekilde kırmızı kanatlarına yürürken Benekli büyük kaşısını planlıyor, fakat bunu yaparken gizlice büyük şeyler feda ediyormuş. Acaba Benekli'nin ailesi henüz kayıp benekleri nasıl fark etmemişti? Benekli, zamana karşı yarışmaya devam ediyordu, yakalanmak ya da yakalanmamak. Kaderi buydu.

O gün Benekli kaybettiği tüm benekleri unutturacak bir kayıp yaşamış, çünkü Çizgili artık onunla konuşmuyormuş. Yanına her gittiğinde meşgul, konuşmayı her istediğinde kaçak, her seslendiğinde duymaz oluyormuş Çizgili. İlk başta Benekli, dostunun sadece biraz meşgul olduğunu düşünmüş, ta ki onu diğer tırtıllarla gezerken görene kadar. O zaman anlamış sevdiceğinin artık sadece sevdiği olduğunu.

Benekli düşünmüş, Neden peki? Ah, mavi kanatları mı öğrendi ki? Yoksa kaybolan benekler yüzünden mi terk etti beni? Ya ben benek kaybederken yanlışlıkla onun çizgisini aldıysam, belki o yüzden konuşmuyor benimle.

Benekli bir çare bulamamış ve yapayalnız hâliyle benek koparmaya devam etmiş. Arada bir Çizgili ile karşılaşmalar da selam vermiyorlarmış birbirlerine. Sonra gün gelmiş, mavi kanatlı bir kelebek çayırdan uçup gitmiş.

Rivayete göre masmavi fakat çizgisiz, beneksiz kanatlı bir kelebek hâlâ dünyayı gezer ve yeni bir sevdicek arar.

Yaren Nur UÇAR

MEKTUPLAR

Alalecele ayrıldı kadın evden. Hep oturdukları, ormanın en derininden denizi gören ağaç eve ulaştı. İçeride biraz bile eskime yoktu. Çok güzel bakılmıştı eve. Denizi gören camın yanında, bir sandık vardı. Merakla açtı sandığı, içinde onlarca mektup vardı. Okumaya başladı. Bir bir... Gözleri yanmaya, ruhu, nefesi daralmaya başladı. Titreyen elleriyle bir mektup, bir mektup daha açtı. Okumaya başladı o titreyen sesiyle...

“Şu an gecenin ikisi sevgilim... Bugün tarihlerden 05.02.1992... Kazanın üzerinden tam tamına 7 yıl 5 ay geçti. Yine her günkü gibi bir elimde kalem, dizimde defterim. Otel odasının camını gören parkta gözlerim yaşlı, oturuyorum. Hava çok soğuk sevgilim. Şu an 27 yaşındayım. Ben hâlâ seni yüreğimde taşıyorum...7 yıl önce yaptığım bir hata aldı seni benden. Şimdi başkalarının kalbinde yatıp kalkıyorsun. Bu her geçen gün kalbimdeki yaraya tuz basılıyormuşçasına yakıyor canımı. Sanki benim kalbim senin tapulu evin fakat özlemimsen, otel odası seviyorsun. Evini unutuyorsun. Yaptım bir kaza, kafana aldığın darbe unutturdu sana beni. Tek şansımı da o gece kaybettim. Şimdi yanı başında farklı biri var sevgilim. Oysa ne çok severdin kollarımda olmayı, güvende hissetmeyi, yanı başımda uyumayı. Hep babanın seni sevmediğinden şikâyet ederdin de ben: “Seni baban gibi sever, korurum.” derdim. Özür dilerim bir tanem...

Becerememişim... Yine camın önünde oturuşunu, o kızıl saçlarını, kar kadar beyaz olan tenini izliyorum. Bir keresinde bana “Her şeyi, herkesi, kendi adını unutsam, seni unutmam.” demiştin... Şimdi ne oldu nasıl oldu da unuttun beni biricğim? Her gece buraya gelip seni izlediğimden bihabersin güzelim. “Sen gelmedin!” dersen; doğrudur. Fakat geldim görmedin, görsen de tanımazdın zaten. Son zamanlarda çok rahatsızım. Son zamanlarda taşıyamıyorum yokluğunu. Beynim, başım ağrıyor âdeta sevdiğim. Belki dizlerinde uyusam dinerdi ağrım sızım... İyi geceler dilerim sevgilim. Yine başka bir mektupta martın beşinde görüşmek üzere bir tanem...

Kadın ağlayarak diğerine kıyasla daha kısa olan son mektubu açıp okumaya devam etti. Bu mektuptan başka mektup yoktu sandığın içinde. Adam her zamanki gibi yazısına özenmiş fakat satır başı bile yapmamış rahatlığından ve tarzından.

“Sevgilim tarih 05.03.1992... saat yine geç oldu. Bedenim çok yorgun. Yine bu hâlsizlikle parktayım. Yine izliyorum seni. Yanında iri yarı bir adam. İmişsiniz sanırım. Deli gibi gülüyor, eğleniyorsun. Otele yaklaştım ilk defa, cam açık; attığın kahkahalar kulaklarımı dolduruyor. Camdan içeriye baktım daha yeni. Gözlerimin içine baktın. O adamla olman ne kadar yaralamasa da beni gözlerime baktın, tanımadın beni. İşte bu kalbimdeki yaraya daha fazla tuz bastı. Artık fazla vaktim olduğunu sanmıyorum, özlediğim! Belki başka bir mektubum olmayacak. Beynimdeki ağrıdan bahsetmiştim. Tedavisi yokmuş, beynimde bir şey varmış, öldüren cinsten. Eğer sen bir gün olur da beni hatırlarsan biricğim, bu mektupları bulmakta zorlanmayacaksın, demektir. Her zaman bulduğumuz o ağaç evde her biri. Belki başka bir mektup olmayacak dediğim gibi. Kendimi, ruhumu zincire vurulmuş gibi hissediyorum. Eğer bir gün hatırlarsan bu adamı, her ayın beşinde ziyaret et. İster ağaç evde ister bedenimin yattığı yerde. Ruhum her

zaman o parkta seni izlemek için oturacak. İyi geceler sevgilim, iyiyse geceler senin sayende. Eğer ruhum göçerse bu dünyadan seni son bulmayan bir sevgide özlemle seviyorum bir tanem... Unuttuğın adam...

Kadın mektupların ağırlığını atamadı uzun bir süre üzerinden. Aradan günler geçti, Zar zor unuttuğu adamın mezarının yanı başında buldu kendisini. Gözyaşlarını tutamadı. O adamın yaptığı gibi her ayın beşinde onu ziyaret etti.

Yunus Emre TURGUT

TUĞRUL BEY

Hükümdar vardır töresi için yaşar, milleti için var olur. Öylesine bir varlıktır ki bu milletin başında iken millet refah içinde yaşar. İşte Tuğrul Bey de öyle bir hükümdardır. Gerek gözü karalığı ile gerek cengâverliği ile tahtta bulunduğu sürece devleti baş kılmıştır. Tahta geçtiği zaman soğuk bir zemheri günü idi. Taht ile bütünleşince vahşi bir kartal gibi bakışları ile karşısında bulunana korku salardı. Geniş omuzları, üzerinde kızıl kaftanı, kafasında ak sarığı, simsiyah sakalları ile güçlü bir hükümdardı. Belinde taşıdığı Şam çeliğinden kılıcı ile cenk meydanına indiğinde dosta güven, düşmana korku verirdi. Tahtta otuz iki sene hükümdarlık yapmasına rağmen âdeta beş yüz yıllık işler yaptı. Veziri bir gece artık dayanamadı ve sordu:

- Hakanım gözünüze hiç uyku girmez, bir gün dinlenirsiniz iki gün ayaktasınız. Biraz istirahat etmelisiniz.

Tuğrul şöyle cevap verdi:

- Eğer ben dinlenir isem devlet zora düşer, bir hükümdar asla dinlenmez. Hükümdar dinlenirse devlet yorulur, devlet yorulur ise millet zora düşer.

Öylesine düşünceliydi ki milleti için devleti için ödeyemeyeceği bedel giremeyeceği savaş yoktu.

Düşmanlar, onu cenk meydanında yenemeyeceğini anlayınca oyunlar, tertipler kurdular. En sonunda koca Hakana koca Tuğrul'a Ramazan ayında iftar vaktinde güçlü bir zehir verdiler. Tam on beş gün boyunca ağırlar içinde yavaş yavaş öldü. Son anlarında şehir meydanında şu konuşma ile veda etti:

-Milletim! Otuz iki yıl boyunca sizler için devletim için çalıştım, didindim. Bir kusurum oldu ise affedesiniz. Bu devlet uğruna, millet uğruna otuz iki yılımı feda ettim. "Bu uğurda koca Tuğrul'un tüm ömrü bu millete feda olsun." dedi, göçtü gitti bu koca cihandan.

Yusuf Eren GÜNGÖR

BOŞLUK DUYGUSU

Sabah yakaladığım ilk otobüse bindim. Hava o kadar soğuktu ki otobüse girince camlardaki buğudan sıcaklık değişimi fark ediliyordu. İlk girdiğimde dikkatimi çeken şey, o sakallar olmuştu. Kabarık, yeri geldikçe kıvrır kıvrır beyaz çalınmış sakallar... Yavaş yavaş koltuklar arasındaki koridorda giderken o adamın oturduğu koltuğun yanında, demirden tutunurken buldum kendimi. O adamı ister istemez incelemeye başlamıştım. Bana masmavi gözleriyle baktığında yutkunamamıştım. Normalde böyle bir şey yaşanmazdı. Yaşansaydı da gözlerimi derhâl kaçırdım. Sanki bir şey beni alıkoymuş, o şeye anında teslim olmuştum. Yaşlı adama gülümsemiştim. Sanki onun da yüzündeki boş bakış dağılmış bana kesinlikle anlayacağım bir şekilde, iki gözünü kapatıp açarak karşılık vermişti. Sanki eski bir dostla karşılaşmışçasına, geçmişteki güzel bir anıyı hatırlamışçasına afallamıştım. Bu hâl, bu duygu, absürt derece de tanıdık ve acı vericiydi.

Otobüs ilerliyordu. Gözlerimi kapıya çevirdiğim de hap kutusunu yalayan, görüntü itibarıyla herkesin normalinden farklı birisini gördüm. Cepleri dışarıya çıkmıştı, üstü başı yırtıktı. O anda sanki öncesi yokmuş gibi onun nereden geldiğini ve hayatını düşündüm. Sahiden, ya ben? Ben nereden dönüyor, nereye gidiyordum? Sanki zihnime, bilincime yeni kavuşmuş

gibiydım. Otobüs hafifçe sallanmaya devam ediyordu. Bir şey düşünmüyordum. Ve bir şey de düşünmemenin yarattığı zihin dağınıklığından kurtulmak için silkindim. Bu boşluk duygusu hem savuruyor hem kendime getiriyordu beni. Kulağımdaki kulaklıkları çıkarmıştım. Bir an için bangır bangır çalan şarkının yükünden kurtuldum. Aslında kulaklıkların takılı olmasıyla olmaması arasında hiçbir fark yoktu. Zihnim bir anlık dahi olsa silinmiş gibiydi. Tatlı bir boşlukta uçma hissi gibi bir şeydi bu. Bir boşluk duygusu...

Kafamı yaşlı adamdan biraz çevirdiğim de onun yanında oturan kıvrık saçlı küçük bir çocuk vardı. Çocuk otobüsün camına bakakalmıştı. Gözlerini oradan ayırmıyordu. Cama mı bakıyordu? Camdan mı bakıyordu? Boynun da kıpkırmızı parmak izleri vardı. Gözleri de kapanacak gibiydi. Yorgun muydu? Boynundaki o kızarıklık neden olmuştu? Bunların hiçbirini bilmiyorum. Kafamı cama doğru çevirdim, ben de camı daha doğrusu camdan görebildiğimiz kadar dışardaki hayatı izlemeye bırakmıştım kendimi. Otobüs ara ara iyice hızlanıp fren yaptığında herkes gibi tutunduğum demiri iyice kavırıyor, dengeyi sağlamaya çalışıyordum. Alnımı dayadım istemsiz. Demir soğuktu. Gözlerim bu soğukluğun merkezine dikilince bir süre sonra, diğer tarafta bana bakan bir başka ben olduğumu fark etmiştim. Demirden tutunuyordum. Ve demirdeki siluetimi fark ettim. Burnum ön plana çıkmış, asimetrik, şekilsiz bir kafa... Şaşırمامıştım. Sadece olduğum yer de otobüsün sarsıntısına ayak uydururcasına sallanarak yol almaya devam ediyorduk.

Zihnim dağıldı yeniden. Yeniden gözlerim cama bakan kıvrık saçlı çocuğa takıldı. Kıvrık saçlı küçük çocuğun, o adamın torunu olduğundan garip şekilde emindim. Aslında böyle düşünmemin nedenini de biliyordum. Fakat neden en ufak bilgim yokken böyle hissediyor, böyle düşünüyordum? Yol

uzayıp yüzyıl oluyordu. Tuhaf bir hüznün var gibi hissediyordum üzerimde. Ama bir o kadar da özgür, umarsız, serinkanlıydım. Hiç olmadığım kadar hafif, şeffaf hissediyordum. İçimden rüzgâr geçercesine. Ama aynı zamanda hiç olmadığım kadar da ağır hissediyordum. Bu boşluk, hafiflik ve umarsızlığın içime içime çöreklenmiş bir külçe gibi. Sanki duyguları hissedemememin bir ağırlığı, bedeli gibi...

Bir süre geçti, ilk durakta durdu otobüs. İçeri insanlar doluşmaya başlamıştı, göz bebekleri bir tuhaf bakan insanlar... Ben de bir tarafta duruyor, tekrar taktığım kulaklığım ve olmayan şarkım eşliğinde gözlemlemeye devam ediyordum.

Tutduğum demirdeki siluetimi aradı gözlerim. Yanımda değildi biraz gerilere gitmişti. Kendimi gözleyen o bir çift gözün olmadığını görünce, gelmemesi gereken bir rahatlık gelmiş gibi hissetmişim. Ama yüzüme yansıyan en ufak bir şey yoktu. Mimiklerimden hissediyordum. Diğer taraftaki koltuğa baktım. İçeri girenler yer bulup oturmuşlardı. Birisi şişmanca, biraz yaşlı bir kadın ve kızı olduğunu tahmin ettiğim ince yapılı diğer kadın vardı. Şişman olanı, telefonunu otobüsün şarj yerine taktığı kabloyla şarj ediyordu. Konuşuyordu kesintisiz. Dediklerinin hiçbirini anlamıyordum, ama sanki kelimesi kelimesine, cümlesi cümlesine söyledikleri kalbime akıyordu. Sesi ayazdan nasibini almış acı bir tondaydı. Kulaklarımdan kalbime akıyor ama beynim kabul etmiyordu. Tepki de veremiyordum. Sonraki duraklarda inenler oldu, binenler oldu. Biraz daha kalabalık olmuştu otobüs. İçlerinde dikkatimi çeken bir aile de vardı. Gözlerim istemsizce bu yeni gelenlere takıldı. Kendimi dinlememek için dış dünyaya bırakmıştım kendimi. Ellerim buz gibiydi. Terlemişti soğuk soğuk avuçlarım. Ellerim donacak gibi hissediyordum, ama ayak altlarım ateşe vermişçesine yanıyordu. Demire yüzümü dönmüştüm ve orada, demirde yansımam donakalmıştı. Yansımayı izlerken,

aniden siluetim bana çevirmişti bakışlarını. Gözlerimi, ağzımı ya da burnumu göremiyordum. Gelen insanların hiçbiri, birbirinin yüzüne bakmıyordu. Ama siluetim beni izliyordu bu kez. Küçük kız çocukları dışında... Onlar, bir tek gözlerinden yaşam fişkırarcasına neşeyle tebessümle bakıyorlardı etraflarına. Yüzlerinden hayat fişkırıyordu. Çocuk oldukları için mutlu olduklarını düşündüm. Ayaktakilerden birisi şişmanca olan kadına “Bu, sizin çocuğunuz mu?” diye sordu.

Oturmak istiyordu belli ki. Yutkunup ne olacağını merakla izliyordum. Şişmanca diye bahsettiğim kadın, yan koltukta uyuyan çocuğu kucaklamıştı. Dünyaya sarılır gibi sarıldı çocuğa. Kocaman açtı şişman kollarını. Kendimi tuhaf hissetmiştim. Koltuğa bu kadından daha şişmanı gelmiş ve oturmuştu. Gözlerim çocuğu kucaklayan kadında idi. Bu kez emindim. Yanındaki küçük kız, onun torunuydu. Neden böyle bir bağı kurdum bilmiyorum, doğrusu. Bir süre sonra, küçük kız gözlerini açtı. Hoşnutsuz, huysuz bir hâlde idi. Uyku sarhoşluğu ile öfkeli bir biçimde bana bakıyordu büyük, simsiyah gözleriyle. Rengini kaybetmekten ziyade, hiç rengi olmamış o gözleriyle. Hafiften derin bir nefes vermiştim. Nefes alıp verdiğimi hissetmek istemiştım bu derin solukta. Küçük kız bana hâlâ öfkeli bir biçim de bakıyordu. Sebebini bilmiyordum. Sebep de aramıyordum. Boş bakışlarla ona bakarken kafamı çevirdim. Hâlâ ayaktaydım. Hâlâ ellerim soğuktu ve demirden tutarak dengede kalmaya çalışıyordum. Dakikalar sonra yüzümü ona döndürdüğümde annesine tatlı bir biçim de acıktığını söylüyordu. Bu iki cümlelik sohbet ne kadar sıcaktı. Kızın ne kadar zayıf olduğunu düşündüm... Küçük kız fazla zayıftı ve kemikleri gözükiyordu. Annesi gülmüyordu. Açlıktan ölecek, diye düşündüm aniden. Sonra bu karamsar düşünceden silkinip cama baktım. Camın dışındaki beyazlığa. Bembeyazdı gördüğüm yer. Deminden beri bakakaldığım bu beyazlığı izlemeye devam ettim.

Otobüs durdukça dolup boşalmış. Son durağa gelmekte olan ben, tüm duygulardan azade bir mayhoşlukta iç dehlizlerimde yüzüyordum. Kapılar açılmıştı, sanki ne yapacağımı baştan biliyormuş gibi kararlı ama yavaş adımlarla ilerlemeye başlamıştım. Dışarıda sanki beyazlığın bir parçası, beyaz kıyafetli, yüzü okunamayan birisi bekliyordu beni. Acele etmeliymişim hissine kapıldım. Arkamdan diğer insanlar da gelmeye başlamıştı. Küçük kız otobüsten inmeden yere yığılmıştı. Bir uğultu oldu. Ama kimseler ona dokunmadan geçip gitti. O an fark ettim ki otobüste görmediğim insanlar bile vardı. Yaşlı adamın elinden tutmuştum, o da bunu bekliyormuş gibi tutmuştu. Ve yürümeye başladık. O benim elimi bıraktı sanırım, kafamı oynatamıyorum. Yorulduğumu düşünmek istiyordum, hissetmek istiyordum. Sonsuz beyazlığın içinde cadde boyu sadece yürüyordum. İçimdeki boşluğa doğru yürüyordum.

Zeynep AYTEMİZ

GÖZYAŞLARININ HESABI

Usul usul yağmur yağıyor. Karşımda üstü başı yırtık, kir içinde küçük ayakları çırılçıplak, mini mini bir çocuk. Bu soğukta yere oturmuş fark ettirmeden ağlıyor. Gelen geçen ya görmeden geçiyor ya da iğrene iğrene bakıyor. Kucağında zayıfça bir bebek. Gözleri kapalı, minik dudaklarının rengi solmuş, yanaklarındaki allar yavaşça etrafa yayılıyor.

Çocuk bir anda ayağa kalkıp koşmaya başlıyor. Ben de peşinden gidiyorum, merak ediyorum bu yavruları. Ankara'nın pislik içindeki ara sokaklarından sıyrılıp kirli sakallı esmer bir adamın yanında beliriyor bu yavrular. Çocuk, bu garip adama dakikalarca yalvarıyor kucağındaki bebek için. Adam yüzüne bile bakmadan elindeki sigarayı içmeye devam ediyor. Zaman geçtikçe sıkı sıkı tuttuğu bebeğin yüzü daha çok soluyor. Çocuk, bebeğe baktıkça daha da endişeleniyor. Onca yakarışa karşılık adamdan sağlam bir tekme yiyor. Ben şaşkın şaşkın olanları seyrediyorum. Ağzından azıcık kan geliyor. Gözlerini kapatıp bir şeyler fısıldıyor. Tam o anda bir tekme daha yiyor. Bebek hâlâ kucağında. Düştüğü yerden bebekle beraber kalkıyor ve yine koşmaya başlıyor.

Az gidiyor uz gidiyor, dere tepe düz gidiyor, ben ise peşinden sürükleniyorum. Sonunda çocuğu kolundan yakalıyorum.

Kara gözlerini yüzüme çevirdiği zaman ıslak gözlerinden gözyaşı yerine hüznün aktığını görüyorum. İçim parçalanıyor ve ister istemez şefkatle bağrıma basıyorum çocuğu. Kir içindeki suratını öpücüklerle boğuyorum. Gözyaşlarını bembeyaz mendilimle özenle silmeye çalışıyorum. Ben onunla ilgilendikçe o daha çok sırnaşıyor. Birlikte soğuk kaldırımlara çömeliyoruz. Kucağındaki yavruyu battaniyesinden sıyrıyor, biraz okşadıktan sonra uğurluyoruz. Minik, gökyüzüne doğru yol alırken bizim gözyaşlarımız yağmura karışıyor. Bulutlar teselliler veriyor, sis oyalamak için bin bir şekle giriyor, toprak bir ana gibi sarılıyor çocuğa; fakat ne yapsalar nafîle, acısını dindiremiyorlar. Onlar da dayanamayıp ağlamaya başlıyorlar. O zaman düşünüyorum, nasıl bir acıdır ki bu bulutları, güneşi, ağaçları, toprağı ve beni derdine ortak ediyor.

Çocuğun sessizce damlayan gözyaşları bir çağlayan olup bakıp da göremeyen bütün insanları içine alıyor. Karşımızda yine çocuğun gözleri beliriyor. Kucağındaki minik kardeşinin hesabını soruyor teker teker. “Neden görmediniz bizi, niçin izin verdiniz ölmesine, neydi bizimle derdiniz, biz size ne yaptık?” Bizler başımızı kaldırıp o bir çift kara göze bakamıyoruz. Çünkü ne bu çocuğu görüyor parayla boyanan gözlerimiz ne de diğer düşkünleri. Bizler hep kendimizden aşağıda gördüklerimizi eziyoruz ki bir gün gelip de bizden daha güçlü olmasınlar. Yaşamayı sadece gösteriş, para, güç zannediyoruz. Oysaki sevdiğinin gözlerine bakarak, birine yardım ederek, denizin kokusunu içine çekerek yaşamanın hazzını hiçbir gücün vermediğini bilmiyoruz. Hiç düşünmüyoruz bir el uzatmayı. Duygularımızı bir kenara atıyoruz daha güçlü olabilmek için. Herkesi kendimiz gibi kötü zannediyoruz. Çocuğun gözlerinden anlıyoruz boşa yaşadığımızı. Utanıyoruz kendimizden. Çekiyoruz boyanan gözlerimizin bedelini. Ve minicik bir çocuğun gözyaşlarıyla boğuluyor paraya bulanmış bedenlerimiz.

Zeynep ÇİFTÇİOĞLU

MINCIR'IN SAHİBİ

Benim adım Mıncır. Sahibim, kendisini çok mıncıkladığım için adımı Mıncır koydu. Sahibim, çok yaramaz, hareketli biri olduğumu söyler. Ama benim doğamda bu var, asla yerimde duramam. Mesela sahibim de bazen oturur durur. Ben ona hiç tembel falan demiyorum. Neyse, size biraz fiziksel özelliklerimden bahsedeyim. İri yeşil gözlerim var. Ama diğer kediler kadar kalıplı değilim. Sahibim bana bundan dolayı “Küçüğüm” de diyor. Normalde rengim beyaz ama başımda sarı tüylerim var. Birazcık da sıcakkanlılık ile ünlüyümdür. Size geçen günlerde başıma geleni anlatacağım. Bir gün kedi yatağımdan kalktığımda kimse uyanmamıştı. Etraf sessizliğe bürünmüştü, ben de biraz bahçeye çıkıp gezmek istedim. Ama önce sahibime bakmak istedim. Uyurken onu biraz izledim, bahçede gezintiye çıktım. Bir sincap gördüm. Onu kovalarken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Bilirsiniz ki sincap ağaçları çok sever. Ben de onu ağaçtan ağaca kovalıyordum ve sahibim çınar ağacının üstüneyken geldi. Beni orada görünce çok endişelendi ama endişelenmesine gerek yoktu. İnebilirdim, ama sahibimi denemek istedim. Beni buradan indirmeye çalışacak mıydı? Bana seslenip “İnsene oradan Mıncır!” diyordu. Ben de miyavlayarak “Sanki bilerek çıktım.” der gibi bakış attım. Bu bakışımı anladı. Asla beni kendisi indirmeye çalışmadı. Annesine, babasına haber verdi. Onlar da beni indiremediler.

Yani ben inmedim. Ama sahibim beni hiç merdiven falan alıp indirmeyi düşünmedi. Bu, beni çok üzmüştü. Sonra oradan indim ve o evi terk ettim. O günden sonra da insanlara asla güvenmedim. Ne olurdu sanki kendisi indirmek için çaba sarf etseydi? Benim için üzülmemiş; yerime yeni kedi almıştı. O günden sonra ev kedisi değil sokak kedisi olmaya karar verdim. Bu da iyi değildi ama yapacak bir şey yoktu.

Zeynep TAŞ

AYNADA YANSIYAN

Yine bir hafta sonu tek başımaydım. Kar tanelerinin tek tek, uçsuz bucaksız gökyüzünden yere düşüşünü izliyordum. Elimdeki sıcak kahvemi yudumlarken birden aklıma dağ evine gitmek gelmişti. Gitmeyeli yıllar oluyordu. Dağ evi ne hâldeydi? Yıkılmış mıydı yoksa? Elimdeki kahveyi masaya bırakıp hazırlık yapmak için ayağa kalkmışım. Yanıma yiyecek bir şeyler alıp paltomu giyerek evden çıkmışım. O kadar kat kat giyinmişim ki robot gibi yürüdüğümü fark ettim, ama hasta olmaya hiç niyetim yoktu, yeni atlatmışım zaten rahatsızlığımı.

Garajda beni bekleyen arabaya bindim. Yolda kar sevinciyle dışarı çıkıp kardan adam yapmaya çalışan bir sürü çocuk görünce duygusallaşmışım. Neşe içinde, yolda kızakla kaymaya çalışan birçok çocuk vardı, ne kadar tehlikeliydi aslında, mutluluktan farkında bile değillerdi.

Hâlâ kar yağmaya devam ediyordu. Kar tanelerinin arabanın camına tek tek düşüşüne takılıyordum gözlerim. Mecburen dışarıyı görmek için silecekleri çalıştırıyordum, ama yeniden kar taneleri düşüyordu, yeniden çalıştırıyordum... Uçsuz bucaksız ormanların içinden geçiyordum... Kimsenin olmadığı ormanların içinden.

Dağ evine yavaş yavaş yaklaşıyordum. Yaklaştıkça içime bir korku yayılıyor ve ürpermeye başlıyordum. Sanırım geçmişte yaşananlar beni tedirgin ediyordu. Dağ evine varmıştım. Arabayı biraz geride bırakıp yürümeye karar verdim. Adım attıkça ayağımın altında ezilen karların çıkardığı ses az da olsa içimi ferahlatıyordu.

Sonunda eve ulaşmıştım. Evin kapısını açtığımda yüzüme soğuk soğuk rüzgârlar vurmıştu. Hemen içeriye çantamı bırakıp sobayı yakmıştım. İçeri yavaş yavaş ısınıyordu. Sobanın içindeki odunlar teker teker yanarken çıkardığı çıtır çıtır sesler, insanın içine huzur veriyordu.

O arada eve göz gezdirmiştim. Çok garip bir şekilde evde hiçbir değişiklik yoktu. Aynı eski bakımlı hâli gibiydi. Ne garipti? Nasıl hiç değişmemişti? Uzun zamandır görmediğim bu evi tekrardan dolanmaya başlamıştım. Odalarda hiçbir değişiklik yoktu. Bu nasıl olurdu? Yıllardır kimse girmemişti bu eve, nasıl olurdu da aynı kalabilirdi? Aklım almıyordu.

Çatı katında bulunan balkonlu boş bir odadaydım, kardeşim Beste'nin odasında. Beste hayatını kaybettiğinde yedi yaşındaydı, yaşasaydı on sekiz yaşında olacaktı. O da benim gibi ehliyet alıp araba kullanabilirdi... Ben istemiştim odasının boş kalmasını ve benden başka hiç kimsenin girmemesini. Boş kalmalıydı ki anılar hatırlanmamalıydı...

O yüzden gelmiyordum ya yıllardır bu eve, bu kötü anıların olduğu eve... Artık aşağı inmeliydim, bu odada durdukça ürküyordum. Merdivenden birkaç basamak inmiştim ve az kalmıştı bu odadan uzaklaşmama. O anda Beste'nin odasındaki banyodan bir ses duydum, önce bu tıkırtının bir eşyadan gelebileceğini düşündüm; ama olamaz da. Çünkü bu oda bomboştur. Acaba... Biri mi vardı? Hızlıca merdiveni

tekrardan çıktım. Yavaş adımlarla banyoya doğru yöneldim, bu da kimdi? Kim vardı orda? Biri mi yaşıyordu bu evde benden habersiz? Korkmaya başlamıştım... Kimdi oradaki? Bana zarar verir miydi?

Artık yirmi altı yaşındaydım; korkamazdım, korkmamalıydım. Bir an banyonun kapısını açmış bulundum. Kimse yoktu, neydi bu ses? Gözlerim aynaya takıldı, aynadaki görüntü ben değildim. Aynada küçük bir kız vardı... Kimdi? Sanki... Sanki tanıdıkta yüzü. Saçları aynı benim saçım gibi dalgalıydı, kaşları aynı benim kaşım gibi seyrekli, gözleri aynı benim gözüm gibi çekikti... O küçük kız... O kız bendim. Benim küçüklük hâlimdi. Nasıl olurdu? Bir anda, bu gerçek mi diye aynaya dokunuverdim. Ben ne yapsam aynadaki de aynısını yapıyordu. Eline dokunuvermişim, aynı benim elim gibi yumuşacıktı. Ellerimizin birbirine değdiği ve ikimizin de gözünden düştüğü ilk göz yaşında, ayna bir anda beni içine çekti. Bu da nasıl olmuştu?

Bu eve on bir yıl sonra ilk adım attığımdan beri her şey çok gariplşmeye başlamıştı. Gözümdeki yaşlar durmak bilmiyordu, ama hiçbir şeye çare olmuyordu ki! Ben niye ağlıyordum? Ben aynanın içindeydim. Artık on beş yaşındaki hâlimdeydim. Genç bir liseli kızdım, âşıktım, cahildim, hiçbir şeyin farkında değildim, kardeşime değer vermiyordum, dikkatsizdim o zamanlarda. Hâlâ aynanın içindeydim. “Abla! Ben dışarı çıkıyorum, hadi gel sen de.” Hayır olamaz olamaz... Dışarı çıkamazdık. On bir yıl önceki şeyler tekrar mı yaşıyordu yoksa hayır... hayır...

Aynadan çıkmaya çalışıyordum, olmuyordu. Hatta bedenime söz geçiremiyordum. Bu sefer gerçekten bir robottum... Dışarı çıkıyordum hiç istemediğim hâlde. Önümde kardeşim vardı, ne kadar da güzeldi benim kardeşim. Kapıyı açmıştık; dışarı

çıkıyorduk hayır, hayır... Oyun oynamayalım... Hayır!

Yazın kardeşimle oynadığım gölün kenarındaydık. İnanmıyorum! Kardeşimle beraber kardan adam yapmaya çalışıyorduk, ben gövdesini yapmıştım bile, o da kafasını yapmıştı. Birleştirmiştik teker teker! Dügmelerini zeytinden yapacaktık. Kardeşim teker teker yerleştiriyordu. Az kalmıştı... Hayır olamazdı! Bunlar tekrardan yaşanamazdı. Kardan adam bitmişti, biz poz vermiştik, annem ise camdan resmimizi çekmişti ve bu bizim son resmimiz olmuştu... Şimdi ise kartopu savaşı yapıyorduk. Aynı buraya gelirken gördüğüm çocuklar gibi! Sıkılmıştım artık, kardeşime bu havada top oynamayı teklif ediyordum, o da ısrarla hayır diyordu. Benim ısrarlarıma yenilip evden topu almaya gitmişti. Şimdi ise topla voleybol oynuyorduk. Kardeşim voleybol oynamayı sevmezdi, zorla oynuyordu, ne kadar da kötü bir ablaydım. Sonra bir anda top donmuş olan göle kaçtı, kim alacaktı şimdi? Kardeşime, “Sen küçüksün, sen çıkarsan buzlar kırılmaz.” demiştim. “Merak etme Beste! Merak etme ablacığım, düşmeyeceksin.” Beste hemen koşmuştu. Gölün üzerinde koşmuştu... Attığı her adımda buzlar çıtırtı ile kırılmaya başlıyordu. “Beste yalvarırım koşma ne olur! Beste!” Ne ağlaması haykırıyordum. Buzlar artık tamamen çatlamaya başlıyordu, tüm buzlar kırılmıştı. Beni duymuyordu. Benim son çığlığımınla Beste kaybolmuştu gölün üzerinden. Hayır... hayır olamaz... Ormana doğru koşmaya başlıyordum. Ormana attığım ilk adımda yeniden yirmi altı yaşıma dönmüştüm; ama bunun farkında bile olmadan hâlâ koşuyordum. Artık bir yere oturup kesintisiz bir şekilde haykırarak ağlıyordum. Bir adam vardı ileride, ağladığımı görmüş olsa gerek yanıma gelmişti. Bana neden ağladığımı sordu. Defalarca sormuştu, ama söyleyemedim. Anlamaya çalışan gözleriyle bana bakmaya devam etti. Tek bir cümle kurabildim:

“Ben bir katilim...”

Zeynep YILMAZ

BEYOĞLU

Onunla yaşadığı her şey gözünün önünden geçiyordu. Özlemeye mi başlamıştı kestane rengi soğuk gözlerini, uzun ve anlamsız bakışlarını? Kabullenemiyordu bu terk edilişi. Tam toparlanmak üzereyken nasıl da haber bile vermeden çekip gidebilirdi? Böyle anlatmamıştı ona aşkı. Terk edilmek yoktu sevdada, ölümdü onları ayırabilecek tek şey. Belki de o öyle sanmıştı. Körü körüne sevildiğine kanmıştı. Yavaştan da unutulduğuna inanmaya başlamalıydı çünkü giden geri gelmezdi. Bunu ona yüzünü bile hatırlamadığı annesi öğretmişti ve anneler yalan söylemezdi. Annesi de hiç sevmemişti belli ki seve gider miydi küçük ve sıcak evinden, kalbinden. Düşüncelere daldığı ıslak kumların üzerinden yavaşça doğruldu ve paçalarını temizlemeye başladı. Gitmiyordu lanet olası kum taneleri... Niye yapışmıştı ki zaten veya neden bu kum tanelerinin onu bırakmayacağını bildiği hâlde kendini teslim etmişti onlara. Kendini bildi bileli sahilleri sevmezdi zaten. Ona annesini hatırlatırdı dalganın yorgun sesi, annesi de dalgalar gibiydi sessiz ve sakin bir insandı, bazen esip gürlerdi... Onu güzel ve eşsiz yapan da buydu, ne çok isterdi şimdi bu uçsuz bucaksız yerde annesiyle birlikte olmayı, kalbini terk eden sevgiyi annesinin doldurmasını. Devam etti paçalarını temizlemeye. Kalan birkaç kum tanesini temizleyemedi. Ona olan aşkı da bu tanelerden farksızdı. Hiç ayrılmak istememesine sevmiştii oysaki. Sayısız güzel anlar

geçirdiği, ilklerini (ve belki sonlarını da) yaşadığı kişinin şimdi nerede, kimle ve nasıl olduğunu bilememek çaresiz hissettiriyordu. Onun suçu değildi ama engel de olmamıştı gitmesine. Zaten ne çareydi ki gidene “Kal!” demek? Artık tamamen tükenmişti. Ona güç olan yoktu artık ve o da yok olmak istiyordu. Gökyüzündeki turuncu bulutlardan, denizin en derinlerinde kimsenin bilmediği balıklardan biri olmak istiyordu. Ve en çok da mutlu olmak istiyordu. Kapaksız şişesindeki ılık sudan bir yudum aldı ve yürümeye devam etti. Hava kararıyor, sokaklarda dolaşan insan sayısı ve kafasındaki uğultular artıyordu. Adımları yavaşladı, yürümek bile zor geliyordu artık. Kendini zorlayarak yürümeye devam etti. Baş dönmesini zapt edemeyince bir yudum daha içti suyundan. Şişenin dibinde kalan son su damlarıydı artık. Tüm kötü anılarını yaşadığı ilçeye bir yenisi daha eklenmişti, ayrılıklar ve ölümlerin ilçesiydi burası. Burada bitmişti büyük aşkı, annesi burada terk etmişti onu, tüm yalnızlıklarının evi olmuştu artık. Bu yüzden Beyoğlu’nu sevemedi hiçbir zaman. Düşünceleriyle yalnızlığına (zor da olsa) adım adım gitmeye devam etti ama gidemedi. Şişedeki son damlalar da yok olmuştu artık.

Zeynep ALP

TİZ BİR ÇİĞLİK

“Evet, suç bende! Hem de bütün suç bende, savcı haklı ve şuracıkta ölen avukatım da haklıydı. Ben suçluyum. Bu suçların hepsini ben işledim!”

Mahkeme salonundaki herkes, sanığa şaşkın gözlerle bakıyordu; şahitler, izleyiciler, savcı... Fakat hâkim, bunların hepsini zaten önceden biliyormuş gibi ezberlenmiş bir senaryoyu izliyormuş gibi tatmin olmuş şekilde, sessizce dinliyordu. Sanıksa hararetli bir şekilde nasıl bir suçlu olduğunu anlatmaya devam ediyordu. Buna anlatmak da denmezdi. Bu apaçık haykırmaktı! Tutkulu öfkesi bir türlü dinmiyordu, az önceki suskun ve bıkkın, gözlerinde tek bir ışık kırıntısı bile kalmamış kişi, o değildi sanki.

Savcı ise yıkılmıştı, emin olarak girdiği bu davada neler oluyordu? O sanığın suçlu olduğuna kesin gözüyle bakıyordu ve bunu bir kinle savunuyordu. İlk önce avukatın ölümü, ardından gelen evraklar, bu ne olduğu belirsiz insana hâkimin izin vermesi ve sonra...

Sonra bir anda, en anlamsız şekilde sanık suçlu olduğunu iddia ediyordu hem de ondan bile emin şekilde. Ve dayanamadı artık savcı: “Sen suçlu değilsin!” diye bağırıyordu fakat sanık bir türlü duymuyordu onu. Haykırışından hemen sonra fark etti, onun

söylediği bu cümle de en az sanığinki kadar anlamsızdı. Yoksa başından beri sanığın suçsuz olduğunu biliyor muydu? Bu düşünce delip geçti şuurunu. Konuşmak istedi bu saçmalığa bir son vermek istedi ama tek kelime bile edemedi. Sesi bir türlü çıkmıyordu...

“Ben suçluyum yani hepiniz suçlusunuz. Hepiniz! Çünkü hepimiz biriz. Hepimiz bensiniz. Bana eziyet veren zihnimin uydurduğu illüzyonlardan ibaretsiniz. Ne deniyordu ona? Vicdan mı? Ve kabul ettirdiniz sonunda bana, işte ulaştınız amacınıza. EVET SUÇLU BENİM!”

Ardından hem tiz hem güçlü bir ses yükseldi mahkeme salonunda. Bu ses hâkimin bağırıydı. Çok güçlü olan bu ses yine de suçlunun çığlıklarını bastıramıyordu. O bağırış çağırış içinde oda küçüldü. Kendi içine doğru küçüle küçüle yok oldu. Var olmayan vicdan mahkemesinden geriye bir tek çınlama kaldı. Çınlama tiz bir çığlığa ve titremeye dönüştü psikiyatristin odasında...

Metehan DEMİR

GÖZ ÖNÜNDE AMA GÖRÜLEMİYEN

Öyle bir ana denk geldik ki hiçbirimiz tam anlamıyla ne yapacağımızı bilmiyorduk. Hepimiz söylenenleri düşünüyor, endişeyle etrafı süzüyorduk. Bir sessizlik oluşmuştu kısa bir süreliğine. Ben sağa sola bakınırken önümdekiler olayın ciddiyetini kavramış, birtakım tahminlerde bulunmaya başlamışlardı. Onların konuşmalarını duymak için sessizce yanlarına yaklaştım. Beni fark etseler de pek umursamadılar başlangıçta. Ama adamın gözleri üstümdeydi. Ben de başka bir şey ile ilgileniyormuşum gibi davranarak şüpheleri üzerimden çektikten sonra dikkat kesildim söylenenlere:

- Bundan sonra herkes tek başına. Neler olur bilemiyorum ama bunun sonu hiç iyi bir yere gidecekmiş gibi durmuyor, demişti sarı saçlı, uzun boylu, yeşil gözlü bir kadın.
- Haklısın. Başından belliydi böyle olacağı. Kaç aydır haberlerde görüyorduk ama kimse kılını kıpırdatmıyordu, diye lafa atıldı yanındaki orta boylu, esmer adam.

Bir müddet daha konuştuktan sonra ikisi birlikte çıktılar salondan. Koskoca salonda bir ben kalmıştım bir de sinir bozucu sesiyle kulakları tırmalayan bir saat. Saate baktım. 20.42'ydi. Ortalık sessizliğe bürünmüştü. Bu sessizlikten istifade

ederek olduğum yerde biraz durdum. Dikkatle söylenenleri düşündüm. “Eğer herkes önlemini almazsa kısa bir süre sonra maalesef ki insanlar yiyecek bir şey bulamayacaklar.” demişti bizi buraya çağıran gazeteci.

Aslında bu tür organizasyonlara pek katılmam. Bunlara ayırabileceğim fazla bir zamanım olmuyor açıkçası. Ama ne yalan söyleyeyim afişlerini ve tanıtım filmini gördükten sonra bütün işimi gücümü bırakıp bilhassa gelmişim. İyi ki de gelmişim. Eğer gelmeseydim durumun vehametini kavrayabilir miydim bilmiyorum. Gündemi ya da haberleri takip eden birisi değilimdir ama adam haklıydı. Birkaç aydır haberlerde yiyeceklerin dikkatli kullanımından, israf edilmemesinden bahsediliyordu. Hatta ne zaman bir haber görsem mutlaka içeriği bunlarla ilgili oluyordu. O zamanlarda durumun bu kadar ciddi olduğunu düşünmüyordum elbette. Haber değeri olan herhangi bir olaya rastlayamadıkları için sürekli aynı şeyleri ısıtıp önümüze koyuyorlar, sanıyordum. Ama bugünkü etkinlikten sonra yapılan haberlerin bir değerinin olduğunu, bizlere anlatılmak istenenin ne olduğunu anlamıştım.

- Pardon! Kapatıyoruz.

Görevlinin sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Görevliye döndüm. Başımınla “Tamam!” dedikten salondan çıktım. Salondan çıkmamla montuma sarılmam bir oldu. Dışarısı buz kesmişti. Etrafta ne bir insan vardı ne de bir araç. Ben de ellerimi cebime sokarak hızlıca arabama yöneldim: Arabam; içeride alışveriş yaparken dışarıda bekleyen bir sevgili gibi bekliyordu beni. Bu kasvetli havada tek beyaz olan şey arabamdı galiba. Cebimdeki anahtarı çıkarıp hemen aracı açtım ve içeri girdim. Aracın içi de dışarısı gibi soğuktu ama neyse ki burada klima vardı. Klimayı sığağa ayarladıktan sonra koltuğuma yaslanıp derin bir nefes aldım. Havanın bu kadar soğuyacağını tahmin

etmemiştim. Bu kadar gıda haberi yapacaklarına biraz da hava durumuna değinseler hiç fena olmazdı.

Araçta ısındıktan sonra eve gitmek için harekete geçtim. Yollar buz tutmuştu. O yüzden acele etmeden dikkatli bir şekilde arabayı kullanırken aklıma bir şey takıldı. Bugün yapılan etkinlikte gazetecinin telaşı yadsınamayacak kadar fazlaydı. Onu gören, ülkenin birkaç ay sonra kıtlıkla karşı karşıya kalacağını zannederdi. Acaba durum gerçekten de o kadar kötü müydü? Yok canım. O kadar da olamaz herhâlde. Tamam, birçok gıdanın israf edildiğini biliyoruz ama insanların birkaç ay sonra yiyecek bulamamaları pek mantıklı gelmiyor. Gerçi bugün gösterilen videolara, fotoğraflara baktığımızda bu telaşın ya da bu durumun ciddiyetinin önemini kavrayabilmek mümkün. Bugün o salondaki birçok insan da bu durumu fark etmiş olmalı ki etkinlik sona erdiğinde hiç kimse yerinden kıpırdamamıştı. Hatta kısa bir sessizliğin ardından sesler yükselmeye, insanlar endişeli bir ifadeyle birbirlerine bakmaya başlamıştı. Ama eminim ki bunun etkisinden çok kısa bir süre sonra kurtulup hayatlarına kaldıkları yerden devam edecekler. Hatta ben bile sabah uyandığımda muhtemelen şu an düşündüğüm şeyleri unutacağım ve bir daha asla hatırlamayacağım. Maalesef ki günümüz sorunlarından birisi de bu. Bazı insanlar bir araya gelip bir farkındalık oluşturmaya çalışırlar, diğer insanlar o anda onlara destek olurlar fakat ertesi gün bütün her şeyi unutup aynı hataları yapmaya devam ederler. Aslında oluşturulan bu farkındalıkları ertesi gün bir kenara kaldırıp atmaktansa her gün düşünüp bu fikirleri canlı tutsak, oluşturulan bu farkındalıklar da boşa gitmemiş olur. Zaten ne demişler, dünyayı değiştirmek istiyorsan önce kendinden başla.

Eve vardığımda saat 21.30'du. Günün yorgunluğunu atmak için sıcak bir duşa girdim. Uykum açılmıştı. Koltuğa oturdum, televizyonu açtım. Televizyon izlemeyi pek sevmiyorum ama

yapacak bir şey bulamadığımda nadiren de izlerim. Televizyonu açtım, dikkatimi çeken bir kanal bulabilmek için gezinmeye başladım. Ardından dikkatimi bir şey çekti. Daha önce hiç görmediğim bir kanal vardı. Dikkatlice baktım. Evet, bu kanalı daha önce görmemiştim. Yeni eklendiğine eminim. Ekranda sadece kurak bir toprak vardı. Sol üstte de logoları bulunuyordu. Avuç içinde bir dünya. Dikkat çekici bir logo seçimiydi. Az sonra televizyondan bir ses yükseldi, ekran değişti. Bu sesi tanıyordum. Daha önce bir yerde duyduğuma emindim. Ekranı baktım. Konuşan kişi yoktu. Ekranda fotoğraf geçişleri vardı. İlk olarak kurak bir toprak vardı. Ardından bu toprak yerini yemyeşil çimlere bıraktı. Neden sonra çimler yok olmaya başladı. Muhtemelen bizlere bilinçli kullanımdan, tasarruftan bahsedilecekti bu kanalda. Bugünkü şeylerden sonra bu olaylara ilgim artmaya başlamıştı. Arkama yaslanıp izlemeye başladım. Bir yandan ekrandaki resimlere bakıyor bir yandan da bu sesin kime ait olduğunu çıkarmaya çalışıyordum. Neyse ki bu düşünme işlemi fazla sürmedi. Fotoğraflar yerini bir stüdyoya bıraktı. İşte şimdi konuşanı net bir şekilde görebilmiştim. Bugünkü etkinlikte konuşan gazeteciydi bu. Gecenin bu saatinde bir programda bulunmasına şaşırmıştım. Açıkçası ben bu saatte bir yere gidip bir şeyler hakkında konuşamazdım. Üstelik bir de gün içinde bir etkinlik yaptıysam. Kadına helal olsun, etkinlikten sonra yorgunluğunu bir kenara atıp programa koşmuştu. İşine bu denli düşkün olması beni sevindirmişti. Bu sıralar işini özveriyle yapan insan sayısı oldukça az ne yazık ki. Acaba işini severek yaptığı için mi şu an orada yoksa bugün bizlere değindiği olayı herkese anlatmak için mi? Bir an sadece bu soruya odaklandım. Kısa bir süre sonra tanıdık bir anlatım başlamıştı. Tanıdık diyorum, çünkü aynısını bugünkü etkinlikte dinlemiştim:

- İnsanlar ne yazık ki günümüz sorunlarından çok fazla uzaklaştılar. Ya da fazla yakınlar ki burunların ucundaki bir

sorunu göremez olmuşlar. Fazla uzak kalmak iyi değildir çünkü olayı net göremezsiniz ama fazla yaklaşırsanız da en yakınınızdaki olaylara geniş açıdan bakamazsınız. Bugün buraya bunun için geldim. Hatta bu kanalın açılmasındaki ısrarım ve üstlendiğim sorumluluk da sırf bu yüzdendi. Maalesef ülkemiz büyük bir tehditle karşı karşıya. Hatta sadece ülkemiz değil eğer söyleyeceklerime kulak verilmezse bütün dünya bu tehditle karşı karşıya kalacak. Birkaç ay önce bir arkadaşımın kısıtlık üzerine bir haber yaptık. Yaptığımız bu haberden sonra ikimizin de ilgi odağı sadece bu konu oldu. Çünkü edindiğimiz bilgiler, gözlemlediğimiz olaylar bizi acı gerçeklerle yüzleştirmişti. Özellikle de beni. Beni daha fazla etkilemişti hem bu haber hem de ulaştığım bilgiler. Bizler sadece Afrika Kıtası'ndaki insanların açlıkla mücadele ettiklerini zannediyoruz. Fakat ne yazık ki bu mücadele, bütün kıtalarda hatta bütün ülkelerde sürmekte. Birkaç hafta önce bu konuyla ilgili bir araştırma yapmak için ufak bir gezintiye çıktım. Gördüklerimden sonra artık bu konu hakkında bir şeyler yapmalıyız, dedim kendi kendime. Yaptığım araştırmayı sizlerle paylaşmak istiyorum.

Önünde duran kahvesinden bir yudum alıp ekrana bir fotoğraf yansıttıktan sonra konuşmasına devam etti:

- Gıda kayıpları biz tüketicilere ulaşmadan yaşanıyor. Ekrandaki fotoğrafta gördüğünüz çöpün yanına bırakılmış bu yiyecekler sadece tek bir ülkede değil bütün ülkelerde yaşanan en büyük sorundur. İnsanların her zaman bu manzarayla karşılaşmaları ne yazık ki bu sorunu değiştirmiyor. Çünkü insanlar artık gözler önüne serilenlere de susar olmuşlar. Eğer ses çıkarsalardı hiç kimse çöpün yanına ekmek dahi bırakamaz ve bu rezalet devam etmezdi. Fakat maalesef bu bile artık bir çözüm değil. Fazla Gıda Kurucu Ortağı ve CEO'su gıda kaybını şöyle tanımlıyor: Tüketicie ulaşmadan önceki adımlarda

gıdanın miktarında ya da besin değerindeki azalma. Gıda kaybı; içerisinde gıda üreticilerini, hasat edenleri, işleyenleri ve dağıtıcıları dâhil edebileceğimiz gıda tedarikçilerinin kararları ve eylemleri sonucunda oluşur. Yani bu israf böyle başlıyor. Buna göz yumuldukça gerisi geliyor ve ardından büyük bir kıtlık sorunu ortaya çıkıyor. Temel İhtiyaç Genel Müdürü de yapılan araştırmalar sonucu her yıl 1,3 milyar ton gıdanın ya kaybedildiğini ya da israf edildiğini bizlere açıkça anlatmıştır. Buna ek olarak her yıl artan dünya nüfusu da gıda ihtiyacının aynı oranda artmasına neden oluyor. Birleşmiş Milletler tarafından küresel nüfusun 2050 yılına kadar 9,7 milyarı bulması beklenirken, gıda talebinin de yüzde 60'a kadar çıkacağı öngörülmüyor. Bütün bu veriler bize istesek bile gıdayı israf edemeyeceğimizi ya da kaybedemeyeceğimizi gösteriyor. Biliyorum şu an aklınızdan bir sürü düşünce geçmekte. Buna nasıl engel olunacağını düşünüyorsunuz. Buna engel olmak tamamen sizlerin elinde. Bir kişiden ne olacak demeyin. Unutmayın ki bunu sadece siz değil 7,8 milyar insan söylüyor. Bir kişinin dahi gıdayı çöpe atmaması, gıda üreticilerinin gıda kaybına sebebiyet vermemesi için artık susmayalım. Bağıralım, sesimizi çıkaralım. Eğer susarsak birkaç ay içinde, bakın çok değil, sadece birkaç ay içerisinde ülkede yiyecek bir lokma ekmek bile bulabileceğimizden emin değilim.

Aynı konuşmayı dinlemek bana iyi gelmişti. Çünkü bu sefer daha sessiz bir ortamda tek başıyım. Haklıydı. Bir kişi de olsak bunu başlatacak olan bizleriz. Televizyonu kapatıp yatağa yöneldim. Kafamdaki düşüncelerle uyumaya çalıştım. Yatakta bir sağa döndüm bir sola. Aklım hâlâ birkaç ay sonra gerçekleşebilecek olaylardaydı. Belki abartıyordur. Birkaç ay içinde ülke kıtlıkla karşı karşıya kalmaz ama eğer bu böyle devam ederse birkaç yıl içinde ülke, hatta ne ülkesi, dünya kesinlikle kıtlıkla karşı karşıya kalacaktır. Aklımda bütün bunlar dolarken aniden bastıran uykuya yenik düşmüştüm.

Sabah uyandığında her zamanki gibi elime kahvemi alıp bilgisayarın başına geçtim. İki gün sonrasına yetiştirmem gereken bir dosya vardı. Dosyanın çoğunu halletmiştim o yüzden kalan kısmını iki buçuk saat kadar kısa bir sürede tamamladım. Dosyayı tamamladığımda mutfağa yöneldim. Kendime güzel bir kahvaltı hazırladım. Kahvaltıdan sonra aklıma dün katıldığım etkinlik ve eve geldiğimde izlediğim program geldi. Televizyonu açtım, çünkü kanalı buldum. Kanal, dün akşamki programı tekrar yayımlıyordu. Telaş içinde konuşan gazeteci kadına baktım. Sonra aklıma bir şey geldi. Neden bu gazeteciye destek olmuyorum? Evet, bu gayet mantıklı bir fikir. Böylelikle oluşturulan bu farkındalığı daha hızlı bir şekilde insanlara ulaştırabiliriz. Üstelik bunu sadece kendi ülkemizde değil diğer ülkelerde de duyurabiliriz. Ben bir tercümanım sonuçta. Eğer gazeteciyi bulursam ve bu konu hakkında daha fazla bilgi edinirsem birlikte daha güzel bir metin hazırlarız. Ben de bunun diğer ülkelerde yayımlanmasını sağlarım. Böylece bu farkındalığı, içinde bulunduğumuz bu vahim durumu tüm dünyaya duyururuz. Zaten dünya hepimizin. Onu hep birlikte mahvettik, şimdi de hep birlikte kurtarmalıyız.

Gazeteciyi bulmak için hemen dün dağıtılan broşürü aramaya başladım. Evin altını üstüne getirdim. Kitaplığıma, çalışma masama hatta yastığımın altına bile baktım ama bulamadım. Nereye bakmadım diye düşünürken aklıma dün giydiğim ceket geldi. Ceket elime alıp ceplerini karıştırmaya başladım. Nihayet ceketimin iç cebinden aradığım broşür çıktı. Broşüre baktım. Broşürde “Gazeteci Nil Denizci’nin önderliğinde kıtlığa ve kıtlığın getirdiği sorunlara dur diyelim!” yazıyordu. Gazetecinin adını öğrenmiştim fakat telefonu yoktu. Bilgisayarın başına tekrar geçtim. Gazetecinin ismini arattım. Dün yapmış olduğu etkinlik ve televizyon programı işe yarayacak olacağı hakkında bir sürü haber yapılmıştı. Kadını biraz araştırmaya

başladım. Bundan yaklaşık beş yıl önce aynı bu tarz bir haber yapmış. “Ülkemiz kıtlıkla mücadelede ne durumda?” başlığı altında yaptığı bu haberde yine israf edilen gıdaların üzerinde durmuş. Haberi incelediğimde çok fazla detaya indiğini görmedim. Kıtlığın üzerinden üstü kapalı bir şekilde geçmiş. Oysaki dün yaptığı konuşmada her detaya inmiş hatta sayısal veriler ve görsellerle dediklerini ispatlamıştı. Haberi biraz daha incelemeye karar verdim. Karşıma bir isim daha çıktı. Yavuz Gül. Bu ismi bir yerlerden duyduğuma emindim ama nereden duyduğumu bir türlü hatırlayamadım. Yavuz Gül beş yıl önce Nil Denizci’nin yaptığı haberde ona destek olmuş. Birlikte bir kampanya başlatmışlar. Fakat görünüşe bakılırsa bu kampanya bir işe yaramamış. Beş yıl önce yapılan bu haberle ilgili daha fazla araştırma yaptım. Karşıma bir iki sonuç daha çıktı. Hiçbiri dün yapılan konuşma kadar etkilemedi beni. Üstelik başlatılan kampanya birkaç gün sonra yeterli katılımın olmaması sebebiyle bitirilmiş. Şaşırمامıştım. Çünkü insanlar ne zaman bu tarz şeylere gereken ilgiyi gösterdi ki? Ama bu sefer göstermeli. Beş yıl önce yapılan bu haberde anlatılanlarla dün yapılan konuşmada anlatılanlar arasında dağlar kadar fark var. Üstelik gazetecinin elinde bununla ilgili birçok görsel ve bilgi de var. O yüzden bu sefer yapacağımız bu çalışma ses getirmeli. Yapacağımız diyorum, çünkü gazeteciyle birlikte çalışmak istiyorum. En azından artık birilerinin harekete geçmesi lazım.

Girmiş olduğum haber sitelerinin birinde gazetecinin telefon numarasını ve elektronik posta adresini buldum. Gazeteciye telefonla mı yoksa elektronik posta ile mi ulaşısam, diye düşünürken çalan telefonumun sesiyle bu düşüncelerimden sıyrıldım. Telefonu açtım. Arayan işten arkadaşım Salih’ti:

- Efendim.
- Günaydın ağabey. Hiç arayıp sormuyorsun. Ayıp oluyor...

- Günaydın Salih. Arayacak zamanım mı vardı da aramadım? Biliyorsun son dakika bir dosya gönderdiler bana. Onunla uğraşıyordum.
- Hadi bu seferlik öyle olsun. Neyse, bak ne diyeceğim sana? Şu bizim geçenlerde çevirmenliğini üstlendiğimiz bir adam vardı. Neyi adı? Heh, şimdi hatırladım. Yavuz Gül. Hatırladın mı?

Yavuz Gül mü? Ben de diyorum bu adamı nereden tanıyorum. Doğru ya, geçtiğimiz ay çevirmenliğini yapmıştık Salih, ben ve Melisa ile.

- Hatırladım, hatırladım. Ne olmuş ona?
- Bir proje için birkaç ay boyunca yanında çalışacak bir tercüman arıyorduş. Üstelik vereceği para da iyi. Ben katılacaktım fakat biliyorsun yurt dışına çıkmam lazım. Melisa da katılmak istemiyor. Sen katılmak ister misin?

Aslında güzel bir fırsat bu. Bu sayede adamla daha çok konuşur ve önceki haberle ilgili bilgi alabilirim.

- Olur, katılmak isterim. Adamın telefon numarasını gönderirsen sevinirim.
- Tamamdır, hemen gönderiyorum, görüşürüz.
- Görüşürüz.

Telefonu kapattıktan sonra bilgisayarın başına geçip gazeteci kadına bir ileti göndermeye karar verdim. Böylelikle ben Yavuz Bey ile görüşürken gazeteci bana cevap gönderebilir ve böylelikle iki işi aynı anda yürütmüş olurum, diye düşündüm. İletiyi onunla çalışmak istediğimi, eğer kabul ederse bu farkındalığı

bütün dünyaya duyurmak istediğimi yazdım. Henüz kesin bir şey olmasa da daha önce bu konu hakkında birlikte haber yaptıkları Yavuz Gül ile iletişim kurduğumu da yazımda belirttim. Ben bunları yazarken Salih, Yavuz Gül'ün telefon numarasını göndermişti. Numarayı tuşladım ve Yavuz Bey'in açması için beklemeye başladım:

- Merhaba Yavuz Bey. Ben Contact Çeviri Şirketi'nden Mert Şan. Projeniz için bir tercümana ihtiyacınız varmış. Hatırlarsanız geçtiğimiz haftalarda ben ve arkadaşlarım sizinle çalışmıştık. Eğer sizin için de uygunsa tekrar sizinle çalışmak isterim.
- Merhaba Mert Bey. Evet, hatırlıyorum. Yanımda olup bana destek olmanızdan mutluluk duyarım. Ben ve arkadaşım bir haber için günlerdir uğraşıyoruz. Elimizde birçok veri var, fakat bunlar yeterli değil. Bu konuyla ilgili daha detaylı bir araştırma yapmak istiyoruz. Size de tam burada ihtiyacımız var. İngilizce birkaç metin bulduk fakat çevirmede sıkıntı yaşıyoruz. Sizden ricam, onları çevirmeniz ve gerçekleştirmek istediğimiz toplantılarda yer alıp tercümanlığımızı yapmanız. Tabii bu süreç içinde başka bir işle meşgul olmanızı istemiyorum. O yüzden haftalık 6 bin TL'ye üç-dört aylığına yanımda olmanızı ve benimle çalışmanızı istiyorum. Eğer sizin için uygun değilse istediğiniz fiyatı söylemekten lütfen çekinmeyin.

Ne diyeceğimi şaşırılmıştım. Benim birkaç ayda kazandığımı Yavuz Bey bana bir ayda verecekti. Üstelik her zamankinden daha farklı bir iş de yapmayacaktım. Bu yüzden teklifi kabul etmek çok cazip gözüküyor.

- Hayır Yavuz Bey, teklifiniz gayet uygun. Fakat sizden ricam şirketi bu konu hakkında bilgilendirmeniz. Ben gerekli açıklamayı yapacağım zaten fakat siz de beni onaylarsanız iyi olur. Ayrıca projenin ne hakkında olduğunu öğrenmek isterim.

- Tabii ki. Ben gerekli bilgilendirmeyi yaparım. Projemiz aslında bir dünya projesi. Yaklaşık beş yıl önce bununla ilgili bir haber yapmıştım gazeteci arkadaşımınla birlikte. O zamanlar elimizde bu kadar fazla bilgi yoktu ve konuya çok uzaktık. Fakat şu an, beklemek en yanlış hareket olur. O yüzden bir an önce harekete geçmek istiyoruz. Projemiz...
- Lafınızı böldüğüm için özür dilerim. Ama projeniz kıtlıkla mı ilgili?
- Evet. Siz nereden biliyorsunuz?
- Bu ne tesadüf? Ben de tam bugün bu konuyla ilgili bir araştırma yaptım ve sizin beş yıl önceki haberinize denk geldim. Haberi birlikte hazırlamış olduğunuz gazeteci Nil Denizci'ye bir elektronik posta gönderip onunla çalışmak istediğimi söyledim. Kendisi dün bir etkinlik düzenledi ve gece televizyon programında yer aldı. Ben de gayretini takdir ettim ve bu mücadelede yalnız olmamasını istedim.
- Harika bir haber. Çünkü şu an bu konuyla ilgili çalışmalarımızı yoğunlaştırmak için tekrar bir araya geldik. Az önce bahsettiğim arkadaşım Nil'di. Dün düzenlemiş olduğu etkinliğe ben de katıldım. Çok etkilendim. Ardından yanına gidip kendimi hatırlattım ve birlikte çalışıp çalışamayacağımızı sordum. Beni memnuniyetle karşıladı ve birlikte çalışmak istediğini söyledi. Ayrıca gerçekten de güzel bir tesadüf olmuş. Sayenizde bu mücadelemizi bütün dünyaya duyurabiliriz.
- Bunu duyduğuma sevindim. O hâlde siz gerekli metinleri bana gönderin ben derhâl çevirmeye başlayayım. Ayrıca bu konuyla ilgili daha detaylı bir araştırma yapıp size sunmak istiyorum.

- Çok seviniyim. Metinleri hemen gönderiyorum. Metinleri çevirdiğinizde ve gerekli araştırmanızı yaptığınızda beni bilgilendirirseniz seviniyim. Ben de Nil'e sizinle çalıştığımızı söylerim. Ayrıca işlerinizi bitirdiğinizde sizinle bir araya gelip bu konuları yüz yüze konuşmak isterim. Eminim Nil de benimle aynı fikirde olacaktır. Şimdiden yardımlarınız için teşekkür ederim. Kolay gelsin.
- Rica ederim. Teşekkürler.

Telefonu kapattıktan sonra şirkete bir ileti yazıp Yavuz Bey ile çalışmaya başladığımı belirttim. Ardından araştırma yapmaya başladım. Çeşitli haberlere ve haber sitelerine göz attım. Sadece Türkçe değil İngilizce haberlere de göz gezdirdim. Fakat istediğim sonuca ulaşamadım. Edindiğim bilgiler dün katılmış olduğum etkinlikteki bilgilerden farklı değildi.

Araştırmayı bitirdikten sonra gelen metinleri çevirmeye başladım. Metinleri gazeteci Nil Hanım'ın hazırlamış olduğu çok açıktı. Onun konuşma tarzıyla yazılmış ve onun dünkü etkinlikte ve televizyon programında yaptığı konuşmaya çok benziyordu. Fakat daha sonra anladım ki bu metinlerin hepsi onun konuşmasından oluşmamaktaydı. Anlaşılan o ki Nil Hanım metinlerde bütünlük sağlamak amacıyla yazıya başlamıştı. Yazısında herkesin çok net anlayacağı şekilde basit bir İngilizce kullanmıştı. Diğer sayfalara geçtiğimde karşıma çıkan yazıların İngilizce haber kaynaklarından alındığını fark ettim. Çünkü çok fazla kavram ve terim kullanılmış, daha detaylı bilgiler verilmişti. Çeviriye başladıktan kısa bir süre sonra Nil Hanım'dan bana bir ileti gelmişti. Benimle çalışmaktan mutluluk duyacağını ayrıca bu farkındalığa destek olduğum için beni tebrik ettiğini yazmış. Bir de Yavuz Bey'in dediği gibi çevirim bitince yüz yüze tanışıp konuşmak istediğini belirtmiş. Çeviriye başladığımı ve kısa bir süre içinde

bitireceğimi kendisine iletip işime geri döndüm. Metinlerin çevirisini yaparken daha önce hiç edinmediğim bilgilere ulaştım. Yazılanlara göre 2023, benzeri görülmemiş bir açıklık yılıymış! Bunu sokaktan geçen bir kişiye söylesem muhtemelen benimle dalga geçer. Çünkü etrafımıza baktığımızda böyle bir şeyle karşı karşıya kalmadığımız çok net bir şekilde görülüyor. Ya da biz gördüğümüzü sanıyoruz. İnsanlar başlarına gelmedikçe herhangi bir olayın veya felaketin yaşanabileceğini düşünmüyorlar. Dünyayı sadece kendi yaşadıkları bölgeden ibaret olduğunu sanıyorlar. Oysaki dünya şu an kıtlığın eşiğinde. Bu kıtlığı bizim yaşamamamız dünyadaki diğer insanların da yaşamadığı anlamına gelmiyor. Bunu metinde geçen ve az önce çevirdiğim bir cümle ile açıklamak istiyorum. 2022 yılında 828 milyon insan yatağa aç giriyormuş. Söylesenize, bundan kimin haberi var? Elbette hiç kimsenin. İnsanlar kendini dünyaya kapatmış çünkü. Akşam eve gittiklerinde haberleri açıp gündemi takip ediyor olabilirler. Fakat unuttukları şey şu ki bu haberler sadece bizim ülkemiz hakkında yapılan haberlerdir. Dünyada olan olaylar bugüne kadar, çok büyük bir etki yaratmadıkça, ulusal haber kanallarında yer almıyor. Dolayısıyla insanlar da dünyadaki gelişmelerden tam anlamıyla haberdar olamıyor. Tabii bunda yabancı dil bilmemenin etkisi de büyük. Ancak günümüz şartlarına ve teknolojik imkânlarına bakıldığında yabancı dillerdeki metinlerin kendi dilimize çevrilmesi sadece birkaç saniyemizi almakta. Ama insanoğlu o kadar üşengeç bir varlık ki her gün kendi elleriyle kirl ettikleri dünyanın ne hâlde olduğunu ya da en azından dünya gündeminde neler olduğunu öğrenmek için birkaç saniyesini ayırmaktan bile kaçınıyor. Hâl böyle olunca dünyada yaşanan felaketlerin öğrenilmesi pek mümkün olmuyor. Bunun yüzünden de zamanında tedbir alınamıyor.

Yazıma dönecek olursam beni şaşırtan bir diğer bilgi ise 49 ülkede toplam 49 milyon insanın kıtlığın eşiğinde olması. Bu

metnin çevirisini yapana kadar bu kadar fazla insanın kıtlıkla mücadele hâlinde olduğunu bilmiyordum. Gerçi, bugüne kadar birçok kişi 3. Dünya Savaşı'nın çıkmasındaki en önemli nedenin su olacağını söylüyor. Haksız da sayılmazlar. Her ne kadar şu anda gıda kıtlığı üzerinde duruyor olsak da su kıtlığı da göz ardı edilmemesi gereken bir durum. En iyisi, biz bu farkındalık projemizde ikisine de değinelim.

Elimdeki metinlerin çevirisini tamamladığımda hava kararmıştı. Konu ilgimi çektiği için ara vermek istemedim. Zaten gönderilen metinler çok uzun ve çok fazla değildi. O yüzden işimi halletmem kolay olmuştu. Ancak sabahtan beri hiçbir şey yemediğim için kurt gibi açtım. Bütün gün çeviri yaptığım için de yemek hazırlayacak hâlim kalmamıştı. O yüzden telefonumu elime aldım ve her zamanki yerden iki lahmacun söyledim. Siparişimi beklerken televizyonu açtım ve projenin açtığı kanalı izlemeye başladım. Ekranda yine dünkü gibi bir fotoğraf bulunuyordu. Anlaşılan o ki kısa zaman içinde yayına başlayacaklardı. Ben de bu süre içinde yanıma kâğıt ve kalem aldım. Söylenenleri unutmak istemiyordum. Yavuz Bey ve Nil Hanım'a sunmak istediğim dosyada hiçbir şeyin gözden kaçmasını istemiyordum. O yüzden bütün hazırlığımı yapıp televizyonun karşısına yerleştim. Tam bu esnada kapı çaldı. Siparişim gelmişti. Dükkân yakın olduğu için siparişimin gelmesi uzun sürmedi. Yoksa program esnasında kalkıp kapıya bakmak istemezdim.

Birkaç dakika sonra program başladı. Fakat bu sefer ekranda sadece Nil Hanım yoktu. Yanında Yavuz Bey de vardı:

- İyi akşamlar sevgili izleyiciler! Gıda kıtlığı konusundaki bilgilendirmelerimiz kaldığı yerden devam ediyor. Bugün yanımda çok değerli bir arkadaşım bana eşlik edecek. Yavuz Gül. Kendisinin Filika adında bir ticaret şirketi bulunmakta.

Şu anda başlatmış olduğumuz farkındalık projemizde de bize destek olup projenin finansmanlığını üstlenmiş bulunuyor. Ayrıca Yavuz Bey projemizin ortağıdır. Bu yüzden kendisine bir kez daha teşekkür etmek istiyorum.

- Ne demek Nil Hanım. Projeye katkıda bulunmaktan mutluluk duyarım. Sevgili izleyiciler Nil Hanım'la birlikte beş yıl önce yine bu konu hakkında birlikte bir çalışma yapıp haber hazırlamıştık. Fakat o zamanlar edindiğimiz bilgiler çok azdı ve biz de açıkçası konunun üstüne pek fazla düşmedik. Ancak geldiğimiz duruma bakacak olursak pek fazla zamanımızın kaldığını söylemek güç. Bu yüzden çalışmalarımıza son hız devam ediyoruz.

Evet, sayın izleyiciler. Yavuz Bey'in dediği gibi, zamanımız yok. Bu yüzden ne kadar hızlı hareket edersek bu sorunu o kadar hızlı bir şekilde çözmüş oluruz. Tekrar hatırlatmak istiyorum ki bizim amacımız, dünyamızı gıda kıtlığından kurtarmak. Bunun için de sadece ülkemizde değil bütün dünyada bir farkındalık yaratmaya çalışıyoruz. Ne mutlu ki yaptığımız bu programdan ve düzenlemiş olduğumuz etkinliklerden birçok insan etkilenmiş. Öyle ki bize destek olmak isteyen bir sürü insandan sayısız ileti alıyoruz. Bu da bizi çok mutlu ediyor ve umutlandırıyor. İnsanların hâlâ bir şeyler hakkında endişe duyması ve harekete geçmesi gerçekten çok hoş. Çünkü çoğu zaman yapılan bu çalışmalar kimsenin umurunda olmuyor. Bizler yaptığımızla kalıyoruz sizler de dinlediklerinizle. Ancak bu sefer öyle olmadı. Bu sefer bizimle yürüyen birçok kişi var.

Demek ki sadece ben değil daha birçok insan bu projeye katılma isteklerini belirtmişler. İşte bu çok güzel bir haber. Bu sayede bu farkındalığı ülkedeki bütün insanlara duyurabiliriz. Ardından da tüm dünyaya.

- Nil Hanım'a katılıyorum. Açıkçası bu kadar fazla destek alacağımızı beklemiyordum. Fakat her geçen dakika gelen bu iletileri gördükçe gözlerim yaşardı, diyebilirim. Yaptığımız projenin ülkede ses getirmesi gerçekten çok hoş bir şey. Ancak yetmez. Tüm dünyada ses getirmeli. Neticede, dünya hepimizin. Bu yüzden de yurt dışı odaklı çalışmalarımız bugünden itibaren başlamış bulunmakta. Gördüğümüz bu desteğe bakarak söylüyorum ki çok kısa bir sürede büyük bir iş başaracağız.
- Haklısınız Yavuz Bey. Bana da öyle geliyor. Dilerseniz bu konu hakkında yaptığımız çalışmalarla elde ettiğimiz bilgileri paylaşarak programımıza devam edelim.
- Hay hay ... Nasıl isterseniz.
- Öncelikle gıda kayıplarıyla başlamak istiyorum.

Nil Hanım konuşmasını yaparken ben yemeğimi bitirdim ve masayı topladıktan sonra tekrar televizyonun karşısına geçtim. Ancak Nil Hanım'ın konuşmalarını dinledikçe dün yaptığı konuşmayı tekrarladığını fark ettim. Bu da canımı çok sıktı. Ne yazık ki ellerinde edinmiş oldukları bilgiden başka bir şey yoktu. Fakat yine de aynı şeyleri tekrarlamak ne kadar doğrudu? Neticede insanlar tekrarlanan şeylerden belli bir süre sonra sıkılmaya başlıyor. Eğer burada da aynısı olursa projede daha fazla yol katetmemiz mümkün değil. O yüzden televizyonu kapattım ve bilgisayarımın başına geçtim. Kaynak taramaya başladım. Edineceğim her bilgi insanlarda daha fazla merak uyandırmalı ve onları projeye katılmaya teşvik etmeliydi. Yoksa proje burada sonlanırdı. Kaynak taramasına devam ederken daha önceden edindiğim bilgilerden başka bir şey bulmamıştım. Derhâl yabancı kaynaklı siteleri araştırmaya başladım. Birkaç tane bulunca da dikkatle inceledim. Her geçen gün artan dünya

nüfusu nedeniyle doğal kaynakların gün geçtikçe azalmaya başladığını öğrendim. Bunu derhâl not aldıktan sonra devam ettim. Birleşmiş Milletlerin 1961 yılında kurduğu ve en çok 2019 yılında etkisinin görüldüğü Dünya Gıda Programı yani World Food Programme dikkatimi çekti. İtalya’da kurulan bu programın öncelikli hedefi 2030 yılına kadar Sürdürülebilir Kalkınma Hedefleri arasında da olan açlığa son vermek olarak açıklanmış. Dünya Gıda Programı 2019 yılında 88 ülkeden 99 milyon insana yardım ulaştırmış. WFP, çalışmalarının barış ve güvenliğe katkıları dolayısıyla 2020 yılında Nobel Barış Ödülüne layık görülmüş. Ülkemiz WFP’nin İcra Kurulu çalışmalarına düzenli ve aktif katılım sağlamaktaymış. Türkiye, 2004-2012 döneminde WFP’ye gönüllü katkıda bulunmuş. 2012 yılından itibaren de katkılarına devam etmekteymiş. Başlangıçta sadece Ankara’da ofisi bulunan WFP’nin şimdi Gaziantep, Hatay, İstanbul, İzmir, Mersin ve Şanlıurfa’da ofisleri mevcutmuş. Türkiye, WFP’nin gıda alımlarında değer bakımından birinci, miktar bakımından ikinci sıradaki kaynak ülke konumundaymış.

Bu bilgiler gayet güzel bilgilerdi. Bu yüzden bunları da bir kenara not ettim. Ardından böyle bir kuruluşun varlığından dahi haberimin olmaması garip geldi. Muhtemelen sadece benim değil birçok kişinin de haberi yoktu bu kuruluştan. Yaptıklarına bakılırsa gayet başarılı bir kuruluş olduğu görülüyor. Ülkemizin yaptığı yardımlara bakacak olursak da kıtlıkla mücadelenin aslında başladığı söylenebilir. Ancak bunu insanlara duyurmak, onların da ellerinden geleni yapmalarını sağlamak gerekiyordu. Zaten projeye de bu yüzden başlamıştık.

Edindiğim bilgilerle, notlarımla ve çevirdiğim metinlerle birlikte bir dosya hazırlamaya başladım. Fakat sabahtan beri dinlenmeden araştırma yapmam ve üstüne bilgisayarın başında durmam beni bir hayli yormuştu. Bu yüzden dosyayı yarın

sabah hazırlamaya karar verdim ve deliksiz bir uyku çekmek için yatağıma uzandım.

Alarmin sesiyle sabah erkenden kalktım. Odama hava girsin diye camı açtım. Bu sefer elimi yüzümü yıkadıktan sonra kahvaltımı hazırlamaya başladım. Dünkü yorgunluğum hâlâ sürüyordu fakat bugün yetiştirmem gereken bir dosya vardı. Dolayısıyla dinlenmeye ayıracak vaktim pek yok. Kahvaltımı ettikten sonra bilgisayarın başına geçtim. Elektronik posta kutumu kontrol ederken Yavuz Bey'den bir ileti geldiğini gördüm. Çalışmalarına hız vermemi ve dosyayı bir an önce tamamlamamı istediğini ayrıca ellerinde farklı bilgi olmadığından programın reytinginin düştüğünü yazmış. Ben de cevaben çevirilerin bittiğini, dosyayı hazırlamaya başladığımı ve birkaç saat içerisinde teslim edebileceğimi söyledim. Ayrıca dipnot olarak gıda kıtlığının yanı sıra su kıtlığına ve israfına da dikkat çekilmesi gerektiğini ekledim. Ardından dosyayı hazırlamak için gerekli olan bütün evrakları bir araya getirdim. Ayrıca dosyaya birkaç tane fotoğraf da ekledim ki dosyanın etkileyciliği artsın. Birkaç saat içerisinde dosyayı tamamladım ve Yavuz Bey'i aradım:

- İyi günler Yavuz Bey.
- İyi günler Mert Bey. Dosyayı tamamlayabildiniz mi?
- Ben de bunun için aramıştım. Dosyayı tamamladım ve birçok yeni bilgiye ulaştım. Eğer müsaitseniz bugün dosyayı size teslim etmek istiyorum.
- Harika. Evet, evet müsaitim. Bahçelievler'de 7. caddenin girişindeki kafedeyim şu an. Yanımda Nil Hanım da var. İletinizde belirtmiş olduğunuz su kıtlığı ve israfı hakkında çalışıyorduk. Eğer gelebilerseniz çok iyi olur.

- Tamamdır Yavuz Bey. Hemen geliyorum.

Dosyamın iki adet daha kopyasını çıkarttıktan sonra hazırlanıp evden çıktım. Hava soğuktu ama bulutların arkasındaki güneş bize ışınlarını ulaştırmayı başarıyordu. Arabama atladım ve doğruca kafeye gittim. Bahçelievler'e geldiğimde yaşadığım tek sıkıntı arabayı park etme sıkıntısıydı. Malum, 7. caddeye park edemem. Bu yüzden aracı biraz daha geride bıraktım ve 7. caddenin girişindeki ilk kafeye doğru yöneldim. İçeri girdiğime güzel bir ortam karşıladı beni. Sessiz ve sakin bir yerdi. En arkada sağ tarafta oturan Yavuz Bey ve Nil Hanım'dan başka kimse yoktu. Bu güzel haberd. Çünkü daha rahat bir şekilde çalışabilirdik.

Etrafa biraz göz attıktan sonra yanlarına gittim.

- Merhaba Yavuz Bey ve Nil Hanım. Ben Mert Şan.

Adımı söyledikten sonra ikisi de ayağa kalktı.

- Hoş geldiniz Mert Bey. Biz de tam dikkat çektiğiniz su israfi hakkında araştırma yapıyorduk.
- Hoş bulduk Nil Hanım. Düşüncelerimi dikkate aldığınız için teşekkür ederim.
- Ayakta kaldınız. Buyurun oturun.

Yavuz Bey'in teklifiyle üçümüz de yerimizi aldık. Sert bir kahve söyledikten sonra çantamdan çıkardığım dosyaları onlara uzattım. İlgiyle ve dikkatle incelemeye başladılar. Onlar incelerken ben de gelen kahvemden ilk yudumumu aldım. Ardından lafa koyuldum:

- Öncelikle bu projeyi başlatıp bir farkındalık oluşturduğunuz için sizi tebrik ederim. Fakat dün yaptığınız programda iki gün önceki şeyleri tekrarladınız. Sanıyorum ki elinizde yeterli bilgi yoktu. O yüzden aynı şeyleri değiştirerek söylemekten kaçınmadınız. Ancak tavsiyem şudur ki her programınızda farklı şeylere değinin. Örneğin bugün su problemine değinebilirsiniz. Böylelikle insanlar sürekli aynı şeyleri dinlememiş olur. Bu da insanlardaki merakı ön plana çıkarır ve insanlar bir sonraki programınızı beklemeye başlarlar. Hatta yeterince teşvik edersek projeye katılabilirler.
- Haklısınız Mert Bey. Aynı şeyleri tekrarlamayı ben de istemezdim fakat dediğiniz gibi elimizde yeterince bilgi yoktu. İnsanlar da bu işten vazgeçtiğimizi sanmasınlar diye programa çıkmaya karar verdik. Fakat söyleyecek bir şey bulamayınca aynı şeyleri tekrarlamak mecburiyetinde kaldım. Bugün de aynı şeyi yaşamamak için sizin tavsiyeniz üzerine su ktlığı ve israfi üzerinde durmaya karar verdik. Hatta eğer isterseniz bu akşamki programda siz de yer alın.
- Teklifiniz için teşekkür ederim Nil Hanım. Fakat üzgünüm, bu akşam programa katılamayabilirim. Çünkü aklımda yapmak istediğim başka bir şey var. İzniniz olursa şu an üzerinde çalıştığınız konu hakkındaki bilgileri de dosyaya eklemek istiyorum. Ardından da dosyadaki bu Türkçe kaynakları İngilizceye çevirip elde ettiğimiz bu bilgileri bütün dünya ile paylaşmak istemekteyim.
- Benim için bir sakıncası yok Mert Bey. Bu bilgileri diğer ülkeler ile ne kadar erken paylaşırsak o kadar iyi.
- Nil Hanım'a katılıyorum. Benim için de bir sakıncası yok. Fakat bunu nasıl yapmayı planlıyorsunuz?

- Dün yapmış olduğum araştırmamda Dünya Gıda Projesi yani World Food Programme adında bir kuruluş olduğunu gördüm. Dosyanın üçüncü sayfasında bu kuruluş ve çalışmaları hakkında bilgi bulabilirsiniz.

Böyle dedikten sonra ikisi de dosyanın üçüncü sayfasını dikkatle okumaya başladılar.

- Bu konu hakkında zaten Birleşmiş Milletler çalışmalarına başlamış ve oldukça da güzel bir ilerleme kaydetmişler. Türkiye'nin de dâhil olduğu bu kuruluşu eğer vatandaşlarımıza duyurursak konunun ciddiyetini kavrayıp harekete geçmeleri hızlanır. Ayrıca hazırlayacağımız dosyayı bu kuruluşa gönderip çalışmamızı çeşitli yerlerde duyurmalarını isteyeceğim. Bunun yanı sıra bir sürü haber sitesine de dosyayı gönderip yayımlamalarını rica edeceğim. Bu sayede ulusal ve uluslararası birçok haber kanalı gerçekleştirdiğimiz projeden bahsedecektir.

Söylediklerim ikisinin de hoşuna gitmiş olacak ki yüzlerinde kocaman bir gülümse vardı.

- Eğer dediklerinizi yaparsanız çok güzel bir iş başarabilirsiniz Mert Bey. Böylelikle de içinde bulunduğumuz bu durumdan herkesin haberi olur.
- Evet, Yavuz Bey amacımız da zaten buydu. Fakat dikkat çekmek istediğim bir başka konu ise nasıl önlemler alınması gerektiği. Çünkü biz şu an sadece insanları bu konu hakkında bilgilendirmekle ilgileniyoruz. Onlara ne yapmaları gerektiğini söylemiyoruz. WFP'ye bakacak olursak ülkeler zaten çalışmalarına başlamış. Ama daha hızlı netice alabilmek için bütün insanların yardımı gerekmektedir. Bu yüzden ben diyorum ki bugün su problemine değindikten

sonra alınması gereken önlemleri ve kısığa engel olmak için yapılması gerekenleri söyleyin. Böylelikle şimdiden büyük bir yol katetmiş oluruz.

- Bu gayet mantıklı bir fikir. O hâlde bugünkü programımızın konusu, su probleminin yanı sıra aşırı su tüketimini engellemek için alınacak önlemler de olacak. Bu arada Mert Bey siz gelmeden biz çalışmalara başladık. Yaptığımız araştırmalar sonucunda bir dosya da biz hazırlıyoruz. Edindiğimiz bilgilere bakacak olursak dünyada kişi başına su tüketimi yılda ortalama 800 m³ civarındadır. Dünya nüfusunun yaklaşık %20'sine karşılık gelen 1,4 milyar insan yeterli içme suyundan mahrum olup 2,3 milyar kişi temiz suya hasrettir. Buna ek olarak, 2050 yılında su sıkıntısı çeken ülkelerin sayısı 54'e, bu şartlarda yaşamak zorunda kalan insanların sayısı 3,76 milyara yükselecektir. Bu durum 2050 de 9,4 milyar olması beklenen dünya nüfusunun %40'ının su sıkıntısı çekeceği anlamına gelecektir. Ayrıca yeryüzünde her yıl çoğunluğu çocuk olmak üzere 2 milyon insan uygunsuz su kullanımı ve kötü hijyenik şartlar neticesinde ortaya çıkan bağırsak enfeksiyonlarından hayatını kaybetmektedir. Bir ülkenin su zengini sayılabilmesi için, kişi başına düşen yıllık su miktarı en az 8000-10.000 m³ arasında olmalıdır ve Türkiye su zengini bir ülke değildir. Türkiye'de kişi başına düşen yıllık su miktarı 1.430 m³'tür.

Öğrendiğim bu bilgiler beni şaşırtmıştı. Gıda kıtlığı konusunda henüz bu kadar vahim durumda değildik. Bu bilgilere bakacak olursak büyük bir su probleminin ortasındaydık. Eğer bir şeyler yapılmazsa pek çok kişinin dediği gibi 3. Dünya Savaşı su yüzünden ortaya çıkacak.

- Peki bu duruma engel olmak için ne yapmalıyız?

Sorumuzu Yavuz Bey yanıtladı.

- Su akıtan bir tuvalet sifonu, bir yılda 83.000 litre suyun boşa gitmesine sebep olur. Bu miktar suyla bir yıl boyunca, her gün 3 defa banyo yapabiliriz. Duş alırken bir dakikada 18 litre su tüketiyoruz, bu miktar da 90 bardak suya eşitir. Ayrıca diş fırçalama ortalama 3 dakikadır. Eğer musluk açık bırakılırsa her fırçalama için ortalama 15 litre suyu boşa akıtmış oluruz. Eğer akıtan tuvalet sifonlarını tamir eder, duş alırken su kullanımımızı kısıp daha hızlı duş alırsak ve tıraş olurken ya da diş fırçalarken musluğu kapatırsak bu israfın bir adım önüne geçmiş oluruz. Bakın söylediklerim ne kadar kolay şeyler öyle değil mi? Bunu bütün insanların yaptığını düşünürsek büyük oranda bir suyun israfına engel olabiliriz.
- Ayrıca hızlı nüfus artışını önleme, yer altı sularının kirlenmesini engelleme, suyu boşa akıtmama gibi tedbirler de alınabilir. Su israfını önlemek, düşündüğümüzden çok daha basit. Günlük rutinimizde sadece birkaç küçük değişiklik yaparak önemli miktarda su ve para tasarrufu yapabilir ve gelecek için su kaynaklarını koruyabiliriz. Japonya'nın ev sahipliğinde, Dünya Su Konseyi ile iş birliği hâlinde 16-23 Mart 2003 tarihlerinde Kyoto'da düzenlenen Dünya Üçüncü Su Forumu ve Bakanlar Konferansı bu konuyu ele almış ve çalışmalarına başlamıştır. Fakat devletlerin yanı sıra biz insanlar da bu konu hakkındaki çalışmalarımıza başlasak yapılan bu israflara dur, diyebiliriz.
- Edindiğiniz bilgilere bakacak olursak bu akşamki program hararetle geçecek. Bir an önce şu metinleri ve dosyayı tamamlamaya odaklanalım. Bu akşam siz programdayken ben de bu dosyayı diğer ülkelere ulaştırmak istiyorum.

- Tamamdır Mert Bey. Çalışmalarımıza ivedilikle devam ediyoruz. Ancak hatırlatmak istediğim bir başka konu daha var. Sizinle üç- dört aylığına anlaşmıştık hatırlarsanız. Ben bu akşam düzenleyeceğimiz programdan sonra Fransa'ya gideceğim. Sizi de yanımda görmek isterim. Fransızca biliyor musunuz?
- Evet Yavuz Bey, biliyorum. Merak etmeyin.
- Güzel. Siz buraya gelmeden önce Nil Hanım'la bunun hakkında konuşuyorduk. Fransa'da bir televizyon kanalı yapmış olduğumuz proje hakkında bize tebriklerini ilettiler. Ayrıca bir programlarında yer alıp alamayacağımı sordu. Ben de memnuniyetle kabul ettim. Ayağıma kadar gelen bu fırsatı tepecek değildim, öyle değil mi? Bu sayede yaptığımız proje daha fazla insana ulaşip dünyaya açılacak. O yüzden yanımda olup çevirmenliğimi üstlenmenizi ve aynı zamanda programda konuşmacı olarak yer almanızı istiyorum. Ben de tek tük Fransızca biliyorum.
- Elbette Yavuz Bey. Nasıl isterseniz. Bunu duyduğuma sevindim.

Konuşmamız bittikten sonra hepimiz elimizdeki metinlere döndük. Yavuz Bey Fransa'da yapacağı konuşma için hazırlanıyordu, Nil Hanım su israfı ve tasarrufu hakkında bir dosya hazırlıyordu. Ben de bu dosyayı bir yandan çeviriyor bir yandan da konuşması için Yavuz Bey'e yardım ediyordum. Hava kararmaya başladığında hepimiz işlerimizi bitirmiştik. Yalnızca benim ufak bir işim kalmıştı. Nil Hanım dosyayı hazırlarken çevirisine başladığım için onun birkaç sayfa gerisinden geliyordum. Böyle olunca da çevirmem gereken son üç sayfa kaldı. Nil Hanım ile Yavuz Bey kafeden ayrıldılar. Programa yetişmek için kafeden aceleyle çıktılar. Ben de biraz daha kalıp

dosyayı tamamen tamamladım. Dosyayı tamamladığım gibi ben de kafeden çıktım ve eve geçtim. Üzerimi değiştirip bir şeyler atıştırdıktan sonra sıcak bir duş aldım. Ardından saate baktım: 21.22'ydi. Program çoktan başlamıştı. Her ne kadar bugün konuştuğumuz programda söylenecek olsa da arkada bir ses olsun diye televizyonu açtım. Bugün konuştuğumuz su israfı üzerinde duruyorlardı. Televizyonun karşısına bilgisayarımı alıp yerleştim. Çevirisini tamamladığım dosyanın birkaç kopyasını yazıcıdan çıkarttım. Yazıcı dosyayı çıkartmaya başlarken ben bir yandan konuşmaları dinliyor bir yandan da Fransa'ya gitmek için hazırlık yapıyordum. Konuşulanlar gayet güzel ve merak uyandırıcı konulardı. Gerçi bugün kafede konuştuğumuzdan farklı bir şey söylemediler ancak yine de bu konuşmayı bir kez daha dinlemek iyi gelmişti. Konuşmayı her ne kadar biliyor olsam da dikkat kesilip dinledim. Belki bu saatten sonra dosyayı değiştiremezdim fakat Fransa'daki programda söyleyecek birkaç şey bulabilirdim. Yazıcıdan metinleri aldım ve bir dosya hâline getirip çantama ekledim. Ardından kendime bol köpüklü bir Türk kahvesi yaptım. Televizyonu kapatıp camın yanındaki koltuğuma geçtim. Evim 9. katta olduğundan şehri seyredebiliyordum. Tabii bundaki en önemli etken de camın önünde binaların olmaması. Kahvemi yudumlarırken Ankara'ya göz gezdirdim. Asla durulmayan, ışıkları sönmeyen bir şehirdi Ankara. Belki de bu yüzden burayı bu kadar çok seviyorum. Herkesin acelesi var, bir yerlere koşturuyorlar fakat şehir bundan etkilenmeyip büyük bir ihtişamla bizleri selamlıyordu.

Yavuz Bey'in dediğine göre Fransa'ya sadece program için gitmiyormuşuz. Şirketin bir toplantısına gidiyormuşuz aslında. Bu program sonradan ortaya çıkmış. O yüzden arkama yaslandım. Bu büyülü şehri kucaklamak istercesine göz gezdirdim. Âdeta gözlerimle sarıldım. Bugün buradaki son günümdü. Birkaç aylığına gidiyor olsam da içim burkulmuştu.

Yeni yerler görmek, farklı ülkelere gitmek istiyordum elbette ama çocukluğumdan beri alıştığım bu şehirden gitmek beni üzüyordu. Zaten insanlar alıştığı şeylerden bir türlü kopamıyor. Sadece birkaç aylığına hatta bırakın ayı haftalığına dahi olsa alıştıkları şeyden vazgeçmek istemiyor hiç kimse. Yaşanmışlıkları, anılarını bırakmak istemiyorlar. Ben de öyle. Kim bilir belki bütün bunları bırakıp yeni bir hayata başlamanın zamanıdır. Belki de eski anıları unutup yeni anıları hafızaya kaydetme zamanı...

Elif Ceylin KOÇYİĞİT

ALİCE HARİKALAR DİYARINDAN ATILINCA

Kurşun askerlerden biri bağırdı:

- İşte, orada.

Arkasından duyduğu sesle birlikte koştuktan bitap düşmüş bacaklarını daha da hızlandırdı. (Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi.) Aldığı nefes, ciğerlerini yakmaya başladığında bu kedi fare oyunu misali koşuşturmaya devam edemeyeceğini anladı. O sırada gözü sokak lambasına takıldı. Hızlıca, anlık bir karar verdi; zarif, beyaz elleri ile tam vaktinde lambanın gövdesini kavrayıp dönerek güzergâhını değiştirdi. Kafasında tartarak yaptığı planının yolunda ilerlemesi için hata yapmaması gerekiyordu. Bu yüzden birkaç duvarın üzerinden çevik hareketlerle atlayarak dikkatini topladı. En sonunda şehrin sınırını görünce zor da olsa yavaşlayarak durdu. Az önceki adrenalın patlaması yüzünden derin nefesler alarak kendine gelmeye çalışıyordu. O sırada kurşun asker ordusu, uçurumun kenarında duran sarı uzun saçlı kızın çevresini sardı. Kız, mavi gözlerini irice açarak korkulu bakışlarla bir önündeki orduya bir arkasındaki boşluğa bakarken yavaşça geri geri gidiyordu. Bir kaya parçası ayağının altında ufalanarak aşağı düşünce irkilerek ileri atıldı. Kaya parçası, düşerken bir ses çıkarmadı. Kurşun askerlerden biri öne atıldı:

- Artık kaçmanın bir anlamı yok. Eğer teslim olursan Kupa Kraliçesi seni hâlâ affedebilir. Onun merhameti kimseyi ayırt etmez. Hainleri bile.

Sesi sonlara doğru sertleşti. Kız kahkaha attı:

- Majestelerine ilet. Onun sahte merhametine ihtiyacım olsaydı senin gibi paralı, işe yaramaz bir asker olurudum. Teslim olup hayatımı mahvetmektense hain olmayı yeğlerim.

Bu, bardağı taşıran son damla oldu. Her şey bir anda gelişti. Askerler kızı yakalamak için öne atıldığı sırada kız abartılı bir şekilde reverans yaparak kendini geriye bıraktı. Olayın şokuyla askerler donakalırken kimseden çıt çıkmadı. Sonsuzluk gibi gelen üç dört saniyenin ardından bir şey hızla yukarı fırladı. Uçan halının üzerinde kırmızı bültenle aranan Alaaddin, görmeyi bekledikleri son kişiydi. Askerler daha ne olduğunu anlayamadan sarışın kız ve Alaaddin kahkahalar atarak oradan uzaklaştı. Çok da uzun sürmeyen yolculuğun ardından büyük bir dağın eteklerinde orada olduğunu bilmediğiniz sürece görmenizin imkânsız olduğu sığınağın kapısında durdular. Genç çocuk hızlıca halıdan atlayıp kıza inmesi için elini uzattı. Kız, sırtıp elini tutmak yerine halıdan atladı. Genç Alaaddin, omuz silkip kapıya giderek şifreli bir şekilde kapıyı tıklattı. Kapı ardına kadar açıldı ve uzun koridor gözler önüne serildi. İkili, uzun koridoru geçerken tek kelime etmediler. Öncekine göre daha bakımlı ve büyük duran kapı ince bir gıcırtyla açılırken kızın ağzı açık kaldı. Alaaddin, mavi gözlerin şaşkınlıkla açılmasını keyifle izledi. İçerisi kocaman ve çok kalabalıktı. Kız, siyah rügan ayakkabıları ile yavaşça içeri girdi. Köşede Yedi Cücelerle birlikte satranç oynayan Sherlock Holmes'ten Harry Potter ile sohbet eden kötü kalpli kurda kadar pek çok farklı kişi bir aradaydı. Merida, bir elinde yayı diğer elinde okuyla cadının vurması için özel olarak zehirlediği

elmayı beklerken kızı fark etti ve okunu tuttuğu elini çılginca sallayıp kıza selam verdi. Kız da ona karşılık verdi. Perilerle kuşlar ebelemece oynarken bir köşede Rapunzel'in saçıyla ip atlayan Momo ve saç sallayan Rapunzel ile Pamuk Prenses'i gördü. Tam onlara selam vereceken Siyah İnci'nin üzerinde yel değirmenlerine meydan okuyan Don Kışot'u görmesiyle dikkati dağıldı. Arkasından gelen tanıdık sesle heyecandan kalbi duracak gibi oldu:

- Alice?

Ani şekilde arkasına dönüp en yakın arkadaşını kucakladı:

- Cinder!

İki kız uzun zamandır ayrı kalmanın getirdiği özlemle kendilerine bir köşe bulup saatlerce konuştular. Alice arkadaşından aldığı haberler ile düşüncelere daldı. Uzun zamandır kendini hiç bu kadar evinde hissetmemişti. Üstelik buraya gelmek uğruna kaçtığı yer, kendi şehri Luna'ydı. Düşüncelerinden sıyrılıp kendisini rahat bırakmak için yanından ayrılan arkadaşı Cinder'ı aramaya koyuldu. Verdiği karar, ciddi bir karardı ve Alice kendinden emindi. Arkadaşını, Pinokyo ve Tazmanya Canavarı ile çay partisi yaparken buldu. Onlara katıldı ve konuşmaya başladı:

- Bunun basit bir karar olmadığını biliyorum fakat artık hayal kuramamaktan ve kursam bile bu hayallerin yıkılmasından sıkıldım. Kendimi özgür hissettiğim ve arkadaşlarımla güzel bir gelecek kurduğum bir şehir istiyorum. Aylar önce yaptığın teklifi geç de olsa kabul edebilir miyim Cinder?

Alice cümleleri birbiri ardına sıralamayı bırakıp ne zaman kapattığını bilmediği gözlerini açtı. Cinder, mutluluk dolu gözlerle ona baktı. Bu, evet demenin başka bir yolu, diye düşündü Alice. Kararını verdi. Burası artık onun eviydi.

Ayşenur SUSUZLU

GÖL

20 Ağustos 1967

Eski baraja geldim. Göl demek artık yeridir herhâlde. Suyun içinden çıkan antenler ve ev bacaları ayrı bir hava katıyor etrafa. Kurbağaların ve ağustos böceklerinin çiyaklaması büyülüyor insanı. Samanları geçip ayı gecenin her saatinde görebileceğim açık bir alan buldum. Kamerayı kurarken bir silüet yanıma yaklaştı. Başımı eğerek selam verdim, o ise eliyle karşılık verdi. Yere oturdu. Çamurdur bu saatte oralar, ne akılsız bir herif! Aslında iyi giyimli bir Avrupalıya benziyor ancak yaptığı hareketler bir garip. Kasketini yastık gibi kullanıp uzandı yere uzandı.

Kamerayı ve açığı istediğim gibi kurduktan sonra çantamdan el emeği göz nuru kilimi çıkarttım:

- Buranın yabancıları değilsiniz herhâlde, hazırlıklı gelmişsiniz.

Konuştüğünü duyunca belki nereli olduğuyla ilgili kafamda bir fikir belirir, diye ummuştum ama nafile. Adamın Türkçesi, bir İstanbul Beyefendisinin konuşmasından farksızdı. Gülümseyerek,

- Ben Jules, dedi ve elini uzattı.
- Ali Sami ben de diyerek elini sıktım.

Sonrasında pek konuşmadık. İkimiz de gökyüzü ile büyülenmiştik. Ben sürekli ayın fotoğrafını çekiyor ancak tam istediğim fotoğrafı yakalayamıyordum. Bulanık çıkıyordu hep. Her homurdanmamda Jules bana bakıyor ve gülüyordu. Utanç vericiydi biraz. Profesyonelliğimi ona gösterememiştım. Küçük çocuklar gibiydim.

Belki çok üstüme gittiğimdendir, diye dinlenmek için kilimin üstüne oturdum. Jules da oradaydı. Ona da yanıma oturabileceğini söyledim. O da benim gibi bakıyordu etrafa. Merak ettim acaba ne iş eder bu adam diye. Ama sormadım.

Gökyüzüne baktım. Tüm samanyolu ayağımızın altındaydı, göle yansıyor. Meraklı gözlerle bana bakan Genç Jules'a:

- Siz ne zaman geri döneceksiniz eve, saat çok geç oldu, aileniz endişelenir.
- Evimdeyim, dedi gülümsedi.

Ne dediğini anlayamadım tam, belki de iyi giyimine rağmen sokak çocuğuydu ya da evden atılmış bir ayaş.

19 Eylül 1967

Yeni dolunayda yine eski baraja doğru ilerliyordum. Genç Jules'u birkaç kişiye sormuştum ancak tanıyan çıkmamıştı. Bir Avrupalı mı yoksa bir İstanbul serserisi mi hâlâ çıkaramamıştım. Temkinli davranmam gerekiyordu. Bu sefer barajda uzun bir süre kalmayı düşünüyordum, yanıma iki kişiye de yetecek kadar yiyecek ve içecek aldım. Vardığımda Jules oradaydı, bu sefer elinde defter vardı ve kırmızı kalem kulağında parlıyordu. Beni görünce:

- Ali Sami Efendi, merhabalar nasılsınız? diye girişti hemen.

Demek efendi diyor bana, ne iyi bir delikanlı.

- İyidir, iyi. Asıl size sormalı, elinizdeki defter nedir?

- Sizin işiniz gibidir benim işim Ali Sami Efendi. Ben çizerim gördüğümü, siz çekersiniz gördüğünüzü. Geçen sefer geldiğimde burada nasıl karşılanacağıma baktım. Kurbağalar sevdi, ağaçlar sevdi, bakın yıldızlar bile sevdi o kadar uzaktan. Hem burayı tercih eden tek sanatçı da ben değilmiş, göze uygunmuş demek ki.

Ressammış demek. Bu devirde ressam olmak öyle kolay bir iş değildir. Para ister. Nerelidir acaba bu genç? Kilimimi yere sererken düşüncelere daldım:

- Gelin buraya oturun, toprak nemlidir. Geçen sefer uyardım ya sizi.

Bu sözleri söylerken kamerayı kurmaya başladım. Başlangıçta ikimiz de fazla konuşmadık. İşimize odaklandık sonrasında bir karın gurultusu duyuldu. Yemekleri çıkarttım, bardakları doldurdum. Yemek yerken iş yapabilenlerden değilmişiz ama iş, konuşmaya gelince, iyi ki evlerden uzak bir yerdeyiz.

Konu konuyu açtı, zaman geçti. Etrafımızı saran toprağın ve ağaçların nemli kokuları eşliğinde o taslağını bitirdi, ben kameramın filmini. Defterindeki diğer taslakları gösterdi. Çok ince detayları bile katmış yapraklara. Baktıkça bir büyüye kapılıp kendini resmin bir parçası hissediyormuşsun gibiydi. Çalışkanmış, yetenekliymiş. Kendisi söyledi bu lafları. Pek alçak gönüllü olduğu söylenemezmiş, belli zaten. Bir İstanbul Beyefendisi gibi konuşmasına gelince sesler kesildi. Konuşmak

istemediği bir konuymuş. Yüzünün düşüşü, gecenin loş karanlığında dahi oldukça belirgindi, ısrar edemedim. Biraz daha sohbetin ardından ay, ışığını ağaçların arkasına vermeye başlayınca eve gitmek üzere ayrıldım. Bir dahaki dolunaya sözleşip vedalaştık.

19 Ekim 1967

Bulutlar arada gelip geçiyor, hava açılıp kapanıyordu. Jules etrafta yoktu. Hafif bir endişeyle fotoğraf çekiyordum. Geldiğimden beri bir saat geçmişti ki bir ses duydum. Sese doğru yönelmeye başladım. Ağaçların arasından Jules'u gördüm. Yanına hızlı adımlarla yürüdüm. Arkasında şövale vardı. Beraber şövaleyi her zamanki yerimize taşıdık. Şövaleyi incelemeye başladım. Tek bir çatlak bile yoktu ama çokça kullanıldığı belliydi:

- Kayın ağacından, değil mi?

Gururla:

- Evet, birinci sınıf hem de.
- Bunu almak çok zor olmalı hatta almayı bırak, bulmak ayrı bir dert.
- Almanya'dan bir arkadaşım getirmişti. Hediye. Nereye götürürsem götürüyüm zarar vermeden her zaman eski yerine götürebilmişimdir.
- Ne güzel bir arkadaş! dedim gülümseyerek.

Almanya'da iyi bir mevki sahibi olmalı ki arkadaşları böyle olsun. Sevindim aslında böyle bir gencin böyle güzel ortamda olmasına. Tualini şövaleye yerleştirdi. Geçen ay çizdiği taslağı

geçirmiş tuvale ancak tek bir boya dahi yoktu. Sormadım sebebini, bir bildiği vardır. Benim bilgim bir yere kadar sonuçta. Hem Almanlar farklı yapıyordur belki de.

Sohbetimiz şenlenmişti. O, taslağına renk katarken ben daha önce çektiğim, hoşuma giden, çıkarttığım fotoğrafları kilime diziyordum. Bugün daha güzel fotoğraflar çekebileceğimi düşünmüştüm ancak havanın farklılığı ayın güzelliğini görebilmeyi zorlaştırıyordu. O, nasıl ayı yakalayabiliyordu ki. Bu sefer yanımda gaz lambası da getirmiştim. Yakmanın sorun olup olmayacağını sordum, kafasını “Hayır” anlamında salladı:

- Bu, son kez buraya gelişim.
- Sonunda istediğiniz fotoğrafı çekebildiniz mi?
- Pek sayılmaz ancak havalar kötüleşmeye başladı. Burada kasımda kar yağmaya başlar, kamera ıslanırsa bir anlamı kalmaz.
- Öyle mi?
- Evet, sizin için sorun olmayacak mı? Sonuçta tuvale ıslak boyalarla dokunuyorsun.
- Sorun olacağını düşünmüyorum.

Biraz zaman geçtikten sonra aklımdan geçeni söylemeye karar verdim. Son görüşüm olacaktı zaten, ne zarar gelebilir ki.

- Jules, size bir soru sorabilir miyim, ancak lütfen bunu saygısızlık olarak algılamayın. Sizin gibi bir yeteneğe saygım sonsuz, merakım zaman geçtikçe daha da artıyor.
- Sizin gibi bir beyefendinin bana sorabilecek sorusu olması beni ne kadar onurlandırdı, tahmin bile edemezsiniz.

- Nasıl yapıyorsunuz? Demek istediğim, taslağınızdaki ile bugünkü aynı mı? Öyle olmasını aklım almıyor. Sonuçta günler geçiyor.
- Çektiğiniz fotoğraflara dikkatlice bakarsanız günün sonunda en güzeli olarak adlandırdığınızın aslında diğerlerinden pek de bir farkı olmadığını göreceksiniz. Sonuçta aynı bakışla aynı gözlerle aynı aya bakarsınız. Ay, yıldız, güneş hepsini fotoğrafladığınızda bulanık ışık parçaları olarak çıkarlar karşınıza. Ancak ne kadar bulanık olurlarsa olsunlar, sabah yanınızda gezdiremezseniz de ayı, yarın değişmeden gelecektir kapınıza yeniden. Gözlerinize zevk, hayallerinize haz getirecek. Ve bunu sadece ona, doğru bakabilenlere verir. Sanırım ikimizin de ilgisini gizliden gizliye çeken bu. Sokakta kalmış gençler de evlerine kilitlenmiş yaşlılar da bizim gibi sanatçılar da bakar ayın berrak yüzüne. Ve gizliden gizliye düşünürüz ki her şey gidip geri gelme de gece bitse de yarın ay yine bize dönecektir. Değişmeden.

Jules bu sözleri gülümseme eşliğinde söyledikten sonra ayın ışığında yavaşça kayboldu. Ertesi gün öğrendim ki barajın bir hayaleti varmış. Baraj yapılmadan önce köydeki yetimhaneye ailesi tarafından 9 yaşında terk edilen ressam, her ay dolunay zamanında yetiştiği yetimhaneyi ziyaret eder ve çocuklara resimlerinden hediye edermiş. Bir dolunay gecesinde öyle çok yağmur yağmış ki köy sular altında kalmış. İnsanlar orada ölüme terk edilmiş. Ressam da o gece orada ölmüş. Ancak her dolunayda hayaleti aynı yere gelir ve çocukken ailesinin onu alması umuduyla baktığı gökyüzünü resmedermiş.

